Acolo

Mircea Ordean

1

Începuturi

Am crescut într-o familie care, dincolo de omenești și inevitabile defecte, mi-a conferit libertate. De mișcare, cît și, în bună măsură, de a gîndi[1]. Tatălui meu îi plăcea să călătorească, fie și în limitele României interbelice, iar apoi ale celei dominate de comuniști. Nu știu să fi fost interesat de munții noștri înalți, dar îi plăceau ieșirile în natură. La el am auzit despre *Piatra Craiului*, chit că asta îi însemna – voi afla ulterior – doar mersul pînă la *Prăpăstiile* acestora. Dar nu se ferea de avîntul în necunoscut. Fără îndoială în baza unui precedent, m-a dus pe mine și pe sora mea, pe cînd aveam 11 ani (ea fiind cu patru ani mai mare) într-un circuit feroviar prin țară. A fost obositor (după vreo patru zile am dormit buștean aproape 24 ore), cu moțăit uneori prin săli de așteptare ori prin trenuri de noapte, dar mi-a favorizat înclinația spre așa drumuri, și chit că va trece mult pînă să le pot relua pe cont propriu, la aproape 30 ani. Am avut tot pe atunci șansa de a efectua o așa călătorie și cu școala, de data asta pe șosele, un parcurs de zece zile de care îmi aduc și azi aminte cu plăcere.

Un fel de școală a urcușului am exersat pe Dealul Melcilor din Brașov, unde locuia mătușa mea.

> Cred că am ajuns prima dată acolo pe la cinci ani. Din relatările apropiaților mei, mici probleme de sănătate au făcut să fiu dus la un medic local, care a recomandat ce s-a priceput. La scurtă vreme, m-a întîlnit (eu aflîndu-mă firește cu părintele) pe un larg tăpșan de pe Dealul Melcilor (pe partea lui dinspre Tîmpa)[2], unde alergam la soare, în dreapta și în stînga. A spus că alt medicament, în afară de ce făceam pe acolo, nu-mi mai trebuie.

...Convins prematur că mă pot descurca, într-un drum solitar pînă pe vîrful acelui deal (la zece ani), la revenirea în zona locuită, am izbutit să

[1] Mama s-a aflat o persoană mai rigidă, iar totodată, datorită unor accidente biografice, evita să iasă în relief.

[2] Acum s-au ridicat acolo construcții, cam deprimante pentru mine, dar asta e.

nu mai regăsesc strada mătușii. Cum nu am avut reticențe să mă adresez primului trecător, am corectat iute eroarea de orientare, alegîndumă doar cu un avertisment asupra celor ce pot apărea în așa escapade.

În paralel, au existat ieșiri prin Bucureștiul natal. Aș trece aici și mersul, pe la nici șapte ani, alături de cîțiva copii ca mine (sub conducerea unuia mai răsărit), la ceea ce se numea *cărat de lemne*. Mai exact ne ofeream celor care le sosiseră lemnele pentru încălzit în fața casei (deșertate dintr-un camion) să-i ajutăm contra cost a le duce în locul de depozitare. Am plecat din Piața Iancului pe o stradă din apropiere, Agricultori. Întîia tocmeală știu că nu a fost grozavă, de numai 50 bani *per* om, dar soarta ne va zîmbi spre finalul zilei, cînd un *beneficiar* căruia îi vom fi fost simpatici, ne-a omenit cu cîte 2,50 lei, grație cărora ne-am dus la un film, la cinematograful zis pe atunci „Munca", în zona fostei Bariere a Vergului[1]. Pelicula se numea „Cavalerul Pardaillan", noi revenind încîntați apoi spre casă.

Peste un an, am pornit cu un prieten către un loc (din preajma Capitalei), unde fusese cu familia lui. Ce-a fost în capul nostru nu știu, întrucît era foarte departe, pentru cei opt ani ai noștri, iar cum asta nu a fost de ajuns, nu am binevoit – cu cîteva excepții – să luăm în acea zi tramvaiul. De fapt, l-am luat cu totul doar o stație, între Piața Iancului și ceea ce se numea fabrica Granitul, la capătul cartierului Pantelimon. De acolo am luat-o pedestru pe linia unui tramvai, cu numărul 28[2], pînă la capătul ei, în locul unde așa-numita șosea Dudești-Pantelimon intersectează calea ferată de Oltenița. De acolo am luat-o oblu oarecum la stînga peste un cîmp, pînă am dat de o altă cale ferată, dincolo de care am intrat într-o pădure, pe care o pot identifica astăzi drept malul sudic al lacului Cernica. După o vreme, acolo am auzit niște bubuituri, foarte

[1] Deși trecuseră vreo două decenii de la rebotezarea acesteia în Piața Muncii, locuitorii îi foloseau cu precădere vechea denumire. Așa apucaseră, așa auziseră la vîrstnici. Fenomenul se va repeta cînd locul va fi redenumit cu numele unui Eudoxiu Hurmuzaki, mai exact băștinașii continuînd să îi spună Piața Muncii (conducerea Metroului le va favoriza atitudinea, păstrînd vechea denumire, pentru stația lor de acolo).

[2] Aceasta funcționa pe un singur fir, respectiv pe principiul *crucii*, doar la stații existînd două linii, unde tramvaiul îl aștepta pe cel ocupînd linia din sens opus.

probabil al unor arme de vînătoare. Nu ne-am speriat, însă am considerat că e sănătos a nu mai zăbovi pe acolo.

Am revenit pe amintitul cîmp, dincolo de care am urmat segmentul feroviar ce leagă gara numită pe atunci Cățelu (azi, București Sud), pînă la capătul liniei de tramvai 24[1], la uzina Republica. Într-un vagon al acesteia ne-am urcat cît să nu ne vadă încasatorul, că nu avem bilet[2]. Acasă era mare îngrijorare, unde dispărusem atîta timp. Voi încerca să repet expediția, cu un alt prieten, peste vreo trei ani. De data asta, ceva mai hîrșîiți, am călătorit în baza unui sistem de curînd deprins, și anume *agățatul de tramvaie*. Ne așezam cu picioarele pe tamponul de la spatele remorcii, ținîndu-ne cu mîinile de furtunurile pentru frînă existente acolo (în caz că s-ar mai fi adăugat vreun vagon[3]). Poate pentru că de data asta călătoria a durat mai puțin, poate pentru că, fiind mai răsărit ca vîrstă, nu s-a mai îngrijorat nimeni de lipsa noastră, nu am avut probleme la întoarcerea acasă, cu mențiunea că de la Cățelu am vrut să luăm bilete de tren, dar nu se mai vindeam fiind deja garnitura în stație. Așa că am luat-o pe jos pînă la Republica, iar de acolo tramvaiul.

În epocă am deprins și *turul cu tramvaiul*, în care suiam într-un vagon al vreunei linii și mergeam pînă la capătul acesteia. Am simțit nevoia pe atunci să îmi notez și numele stațiilor. Călătoria o făceam la vagonul din față (așa-numitul *motor*), căci era mai de bon ton, iar totodată puteam să urmăresc mișcările vatmanului, ins de ale cărui gesturi eram fascinat încă din vremea cînd mă ducea tata din Iancului pînă în zona Sf. Vineri, la grădiniță. Cu așa ocazie am parcurs mai toate itinerariile bucureștene cu tramvaiul (în Ghencea nu am ajuns, dar am bătut inclusiv linia 29, ce relaționa gara Progresul cu comuna Jilava).

---

[1] Aveam cît de cît idee despre acele locuri, decurgînd din drumul ce făcusem anterior cu tata spre Oltenița (în satul Vasilați, unde avea niște cunoștințe), respectiv din faptul că unchiul matern Petre locuia pe o străduță din așa-numitul cartier „23 August", deci mă voi fi interesat ce e cu linia ferată din apropiere.,

[2] Sistemul biletelor compostate de călători (și implicit lipsit de încasatori în fiecare vagon) avea să fie introdus peste vreo 15 ani. La vremea escapadei noastre se încerca introducerea unui alt sistem, la vagoanele motor/clasa I de pe unele linii, unde băgai banii printr-o fantă și îți luai singur bilet, dintr-un vraf – modalitate probabil prea în răspăr cu moralitatea locurilor, căci a fost abandonată după un timp.

[3] În epocă existau tipuri de tramvaie cu două sau trei remorci.

Prin clasa patra m-am dus cu niște băieți de la bloc *la gîrlă*. Era vorba de Colentina, cam în dreptul străzii Baicului, dincolo de gara București Obor / de Est. Pe atunci zona nu era amenajată, în lacul Fundeni de mai tîrziu, ci exista doar cursul mai mult ori mai puțin sinuos al rîului. Nu știam să înot pe atunci și era să o pățesc. Am întrebat pe cineva aflat în apă, aproximativ de vîrsta mea, cît de adîncă e apa în locul unde se afla. A făcut o glumă proastă, mințind că e cu picioarele pe pămînt, cînd în realitate el (iar eu necunoscînd procedeul) *călca apa*. Bine nu mi-a fost, dar cineva a priceput despre ce e vorba și m-a scos. Știu că multă vreme mi-a fost o rușine teribilă (în mintea mea) pentru acel moment, însă atunci, la cîteva zeci de minute, pe cînd cineva a relatat incidentul, nu m-am jenat să spun că da, eu eram cel care nu se prinsese de acel călcat al apei.

Și acolo am revenit după vreo doi ani, dar între timp învățasem să înot, prin lacul întrucîtva sărat de la Amara (cel de lîngă Slobozia). De data asta am venit cu colegii de școală, mai exact am mers cu tramvaiul 14 pînă la intersecția cu Șoseaua Fundeni[1], de unde am luat-o pe jos, pînă la locul pe care îl știau ei, de data asta la est de acea arteră. Considerîndu-ne mai răsăriți, unii dintre noi fumau acolo, însă cred că era mai degrabă un teribilism, decît nevoia de drogul numit tutun, consumat îndebosțe împotriva dificultăților vieții.

Cam tot atunci, am mers la Brașov, la mătușa paternă, iar de acolo cu aceasta, tata și sora mea am încercat să suim de la Poiana pe Postăvarul. Știu că am fost foarte voinicos, în fruntea grupului, care mergea prin preajma telefericului ce ducea spre vîrf (oprit în acel moment, din cauza unui recent accident, cu multe victime[2]). Nu am avansat foarte mult, căci maturii din grup au decis să renunțăm, ocazie cu care s-au consumat și alimentele din bagaj (îmi aduc aminte de un delicios salam

[1] Nu avusese loc la acea dată construcția cartierului de blocuri Pantelimon, demarată la vreo patru ani după aceea. Linia 14 își avea celălalt capăt la așa-numitul stăvilar Ciurel (am reținut acolo, fugar, un zăgaz cu ceva lemn în alcătuirea lui), predecesorul complexului hidrografic Lacul Morii.

[2] În epocă (1967) a mai fost un accident pe Lacul Tei, frecventat de familia mea, unde s-a scufundat un așa-numit bac, ce lega malul dinspre capătul tramvaiului 17 de cel unde se afla strandul.

parizer[1]). Foarte probabil a fost atunci primul contact cu muntele, respectiv cu ideea de *a-l urca*. Pe așa fond, după alți doi ani, aflat în tabără școlară la Cheia, la vederea muntelui ce domina tipsia stațiunii (Zăganul), am făcut plan cu unii colegi – în condiții mai slabe de disciplină în ce ne privește[2] – să îl urcăm, ceea ce se traducea printr-un mers susținut în direcția vîrfului său. Nu ne-am pus însă planul în practică, fiind probabil prinși cu altele, mai exact cu mersul în grupul organizat la Muntele Roșu, pe valea Berii ori cu meciurile de fotbal organizate între copiii mai mari dintre noi (*Sectorul 3 – Sectorul 8*)[3]. Am fost două săptămîni de care îmi aduc aminte cu maximă plăcere!

Aș mai nota aici că în zonă mai fusesem cu doi ani înainte (ultima parte a lui iunie), într-o tabără în apropiata localitate (în aval, pe Teleajen) Izvoarele. Pe lîngă drumuri pe dealurile din jur, într-o zi am fost duși la gara locului, de unde am parcurs două stații, pînă la capătul liniei *normale*, la Mîneciu (Ungureni)[4]. De acolo, continua în amonte o linie forestieră, despre care profesorii noștri știau că atașează la nevoie și vagoane de persoane. Într-unul dintre acestea am pornit spre Cheia, aflată la 20 kilometri. Pe parcurs, de la fereastră am văzut zăpadă pe munții din depărtare, lucru de mirare neștiutorului care mă aflam. O fi nins cu puțin înainte, căci îmi amintesc a nu fi fost zăpadă rămasă prin viroge, ci strat alb compact, fie și doar la înălțime. Mare lucru nu am făcut atunci prin Cheia. Cînd voi reveni, în deja amintita *a doua tabără*, am folosit autobuzul (cu obositoare serpentine pe parcurs), iar aceasta

[1] Tîrziu am realizat că acel nume înseamnă *de la Paris*!

[2] Cum nu încăpusem toți în vilele mari repartizate, o mînă de copii – între care eu – a fost repartizată la o mică și cochetă vilă dinspre intrarea în stațiune. A fost raiul de pe lume, nimeni dintre supraveghetori nemaiinteresîndu-se de noi, ci așteptînd să ne vadă la masă și la eventualele activități în comun. Pe așa fond, a înflorit nu doar gînd de suit pe Zăganu, dar și un mers efectiv la baie în Teleajen, nu departe de mînăstirea Cheia, în care descoperisem o zonă în care te puteai cît de cît afunda. Apa va fi fost rece, dar nu-mi amintesc să ne fi deranjat. În același sejur am deprins și jocul de poker, pe care îl descoperisem anterior la niște tineri mai libertini de pe malul ștrandului Tei.

[3] Adaug listei și partidele de poker, joc învățat la ștrandul Tei, mai exact privind niște tineri nu chiar duși la biserică, care jucau pe bani).

[4] La vremea aceea, așa se grafia. Acum văd că a devenit *Măneciu*. Există în prelungire către aval și un *Măneciu Pămînteni*. Nu știu dacă *ungurenii* de la origine erau unguri, ori valahi veniți peste munte, din Ardeal.

întrucît *trenul mic* nu mai circula, în urma unei decizii de care voi afla ulterior că a fost la nivelul întregii țări[1]. În schimb i-am întîlnit linia, în două puncte din apropierea mînăstirii Cheia, iar apoi în drumul spre Muntele Roșu și finalmente pe Valea Berii. Ultimul loc mi-a conferit o fascinație aparte, datorită înălțimii deasupra rîului la care se afla calea ferată, ea însăși sub pereți înalți de piatră (sau barim așa păreau ochiului meu copil, ce mult mai tîrziu va cunoaște cheile Bicazului sau măcar ale Tătarului). Nu e de mirare că întîile-mi încercări literare, dacă le pot exagera astfel, priveau aventuri pe acolo, inclusiv cu coborîre cu frînghia la o peșteră din flancul ridicat deasupra rîului, unde își făceau veacul niște bandiți, urmăriți apoi cu locomotiva șamd.

La momentul drumului meu școlăresc, am mers pînă la capătul (cel nordic, al) acelui defileu, în deschiderea ce adăpostește acum stația de îmbuteliere a apei Keia. Ulterior, în locul căii ferate a fost mutată șoseaua către Brașov, care pînă atunci se canonise în numeroase serpentine (abandonate azi, de pildă la ieșirea nordică din Cheia, coșmar pentru puținii TIR-iști ai vremii). Aș mai nota un accident aviatic petrecut în zonă, prilej cu care a aterizat pe stadionul stațiunii un elicopter militar în căutarea rămășițelor aparatului pierdut.

În vara următoare, am făcut primul drum singur în afara Bucureștiului (altul decît în vreo tabără școlară). Datorită contrelor cu mama, nu mă mai luase în ultimii doi ani la Amara, unde făcea cură cu nămol. În al treilea an s-a milostivit de mine însă... Cum ea și sora mea plecaseră deja într-acolo la data întoarcerii mele de la Cheia, s-a convenit ca tata să mă ducă la autobuzul sezonier ce făcea legătura între autogara Obor (atunci lipită de zidul halei omonime) și amintita localitate din Bărăgan. Aveam o adresă, a *gazdei* la care trăseseră, o țin minte și acum: strada N. Bălcescu 6. Mica problemă a fost că autobuzul avea două, dacă nu trei opriri în acea Amară. Necunoscînd căreia îi este apropiată strada în cauză, am ajuns la una nepotrivită, ba de acolo, cu bagajul după mine, am mers și mai departe, de țintă. Întrebasem pe unul ori altul, însă ori nu știau, ori m-au îndrumat greșit. Finalmente mi-a zîmbit însă norocul și, după mult drum (cu calabalîc cu tot), am găsit locul, exact pe cînd

[1] Întrucît industria de profil din țară se va fi dezvoltat suficient, s-a preferat transportul auto, pentru evacuarea lemnului din zonele exploatate.

mama și sora se întorceau de la ștrand. Fiind hămesit, iar ele neavînd nimic de mîncare gata (inclusiv pentru că în *curtea* țărănească a gazdei nu exista frigider), am mers pînă la un *Expres*, nici acela foarte aproape.

În primăvara 1970 am mers într-o tabără cu școala la Predeal. Am fost cazați la o vilă numită „Porumbița", la doi pași de gară, unde ne-a luat ceva timp să ne obișnuim nu atît cu șuierăturile locomotivelor, cît cu zgomotul compresoarelor lor, ce urmau să alimenteze îndeosebi frînele necesare coborării în pantă din acel punct de maximă altitudine.

Deși amintirile estompează unele detalii, cu precădere cele sancționabile de morala publică, respectiv de *omul serios* ce vom pretinde la maturitate și senectute că sîntem, eu și colegii de clasa a șasea cu care mă aflam ne-am străduit să fim cît mai teribiliști, îndeosebi cînd nu realizau supraveghetorii (profesorii) cu cine au de a face. Jucam cărți (și nu *popa prostul*), iar în paralel îndrăzneam jocuri erotice – fie și fără să fie distracție principală a sejurului nostru. În rest libertate cît cuprinde, deși într-un caz imaturitatea vîrstei mi-a sărit calul.

Mai exact am fost duși cu grupul la telescaunul ce suie muntele Clăbucetul Taurului. Neștiutor al locurilor – în sensul că la Predeal în aprilie e frig, zăpadă – aveam niște pantofi destul de estivali, care s-au udat în cursul drumului de circa o oră pînă la cabana Gîrbova. Profesorii stăteau în cabană, la cald, dar nu mi-a dat prin cap să merg – eu și un coleg – acolo, pentru întremare. Ci ne-am îndreptat, peste vîrful Clăbucetului, spre vila din Predeal unde eram găzduiți. Ceva bani aveam, așa că nu a fost o problemă să achităm telescaunul.

Se înțelege că mai-marii noștri au fost foarte îngrijorați, văzîndu-ne lipsă la apel (ba și fără să anunțăm pe nimeni de retragerea noastră – *doar pățiții sînt pricepuți*). Așa că s-a lăsat cu ceva corecție la vilă, ulterior, din partea profesorului Dan Florescu. Nu știu aici cît să mă irit, de ceea ce consider și azi drept umilire, și cît să înțeleg, din atitudinea acelui matur.

Altminteri tabăra a fost frumoasă, inclusiv cu componentele de seară, cînd vreun cogener exersa mișcări de scrimă pe holul etajului ori la televizor se dădea vreun film (de pildă „Cristina", cu Romy Schneider și Alain Delon).

Năzdrăvani, ca să nu spun mitocani după standardele mature, am fost și cînd am încercat să luăm furăm/subtilizăm pentru acasă cîteva tacîmuri din locul unde mîncam, la parterul vilei. Foarte probabil și alții se ocupaseră cu așa ceva, căci responsabilii taberei ne-au înștiințat să nu cumva să procedăm ca ei. Așa că am înapoiat discret cele în cauză (cuțitele știu că erau mai frumoase, nu că nu aș fi avut acasă). Mi se pusese de asemenea pata să iau acasă un pisoi de pe acolo, lucru de care am fost descurajat cînd a fost să urcăm în autobuzul de întoarcere.

La Clăbucet am mai urcat în octombrie 1974. Era vîrsta încercărilor (cu degetul) a vieții erotice. Invitasem, după ezitările de rigoare, o colegă de secție (a fabricii „23 August").
E o componentă asupra căreia cel devenit matur or mai mult de atît nu zăbovește. Dar pînă la urmă și aceea ni-i la bază[1].
M-am ocupat eu de cheltuieli. Nu am premeditat nimic, dar pe Clăbucet fiind vreme proastă, mi-a venit să cer la recepție o cameră. Deși nu eram major, nu am fost refuzat.
În cameră, la ceva avansuri ale subsemnatului, tînăra mi-a spus că e virgină și că ar avea mari probleme cu familia, dacă ar proceda cum se cuvine.
Ulterior voi afla că avea deja un copil, la acel moment[2].

Peste cîteva luni voi reveni cu niște prieteni de cartier, între care un vecin Victor ce va mai apărea în aceste însemnări. Zăpada nu a lipsit, fiind februarie, dar am avut parte de un soare minunat. Coborîrea am făcut-o de această dată pe jos, cu giumbușlucurile juvenile de rigoare. Prins cu altele, prin munții înconjurători (a se citi abruptul Bucegilor), voi reveni în zonă abia prin 1988-93.

Entuziasmat (totuși) de circuitul feroviar efectuat cu tata, peste doi ani, în 1970, mi-a fost mai mult decît interesantă organizarea la școală a unei călătorii asemănătoare, de data asta cu autobuzul. Urma să dureze zece zile și a costat ceva bani (ba chiar a sărit în ultimul moment de la

[1] Sînt un om mulțumit de traiectul lui sub aripa lui Eros, prin viață. Probabil însă că lucrurile ar fi stat diferit, dacă nu aș fi avut inițial multe eșecuri pe acolo.
[2] Am izbutit cu dificultate să trec acest lucru pe hîrtie, aici. Deduc a fi fost la mijloc *rezistențe* care de care mai simpatice!

350 la 410 lei). A fost (dincolo de mici supărări ale neîmblînzitului din mine) o încîntare, de-a lungul căreia cuvîntul de ordine a fost variația, de locuri tare frumoase ori măcar inedite (de pildă căminele școlare, libere în vacanță, în care am fost cazați). Remarc și alegerea punctelor de parcurs, care au cuprins patru peșteri, dar și patru locuri de făcut baie, între care Geoagiu, Felix și Sovata. Locurile străbătute mi-au plăcut în sine mult, cît și acel vagabondaj, care nu zăbovește prea mult în vreun loc – îmi va fi stil de viață în plimbările ulterioare (unele adaptate experienței acumulate în timp).

Cum a fost și cazul mersului cu mama în satul ei natal din Ardeal. Acolo, dincolo de plăcerea mersului cu trenul de linie îngustă (ruta Tîrgu Mureș-Lechința, noi venind pe ea pînă în localitatea Ocnița), am început să explorez prin jurul casei verilor unde trăgeam. Mi-a plăcut un delușor (formă de relief căreia localnicii îi spun *dîlmă*), care a părut ochilor mei de umblător începător destul de ascuțit, interesante fiind acolo și cingătorilor care îi marcau trupul, asemănătoare brîurilor ce voi cunoaște (și de care mă voi îndrăgosti) ulterior în Bucegi. Îmi plăcea să stau pe vîrf acolo, în ziua frumoasă de vară. Aveam 13 ani.

La Amara am revenit peste un an, în 1971. În acel sejur am cunoscut, prin intermediul unei cunoștințe masculine a surorii mele, o fată de vîrsta mea, din Brașov. Și legat de care mi s-au aprins curînd, și din plin, călcîiele[1]. Teoretic, după cîteva zile foarte frumoase (de platonicul acelei vîrste), urma apoi să ne vedem în anul următor, tot pe malul acelui lac din Bărăgan, unde maturii veneau pentru dresul reumatismelor. Am schimbat noi apoi scrisori, dar am ținut neapărat să îi fac o vizită, asta și pentru că tot aveam o mătușă în orașul ei de reședință. Am pornit într-acolo în vacanța de primăvară (după ce anterior încropisem, precum militarii în termen, un tabel cu zilele rămase...)..

Cu ocazia asta a fost al doilea drum solitar, mai exact cu trenul. Nu știu de ce mă atrăgea ideea unui tren foate matinal, poate pentru a mă iniția și în privința acelei părți a zilei. Mi-aș fi dorit să plec singur inclusiv cu tramvaiul de noapte[2] de acasă, pentru a prinde acea garnitură de ora

[1] Nici azi, la anul Domnului 2025, nu m-a părăsit sentimentul...

[2] La vremea aceea serviciul nocturn de tramvai se făcea prin intermediul liniei circulare 26, la un interval teoretic (voi afla) de 20 minute. Vagoanele nu erau cele

5 și cîteva minute. Mama a considerat însă că e mai bine să mă conducă barim pînă la gară.

Cu ocazia respectivă (o săptămînă), numita Rodica m-a dus odată pe așa-numita Cetățuie, iar altădată la Poiana, prin vechiul drum. Era vorba să mergem și pe Tîmpa, împreună cu o prietenă. Foarte probabil doreau și ele să ajungă fără vreun matur acolo, iar compania mea prindea totuși bine, însă în ultimul moment, o dată angajați pe drumul respectiv, s-au răzgîndit, foarte probabil intimidate de drumul ce ne aștepta, iar în paralel amintindu-și îndemnurile la prudență primite în timp de la părinți.

Cert este că am reținut a exista un drum spre dealul ce domina căsuța mătușei, respectiv Brașovul. Pînă atunci Tîmpa îmi păruse doar un *ceva mare*, căruia nu i-am asociat ideea parcurgerii, în vreun mod. În noile condiții, m-am interesat la soțul mătușii/unchiul, despre acea posibilitate. Într-o primă fază a spus că mă va conduce el, apoi nu a mai dat vreun semn că s-ar ține de promisiune[1]. Așa că am decis într-o zi să urc eu singur.

Nu aveam idee pe unde e acel drum și nici nu mi-a dat prin cap să reiau varianta unde apucasem a merge cu Rodica. Sau poate mă îndreptam inițial spre ea, dar coborînd într-acolo (cum am zis, mătușa locuia pe un deal vecin, iar implicit pînă la baza Tîmpei – unde fusesem cu prietena – ai de coborît) am zărit o o zonă lipsită de construcții, și de unde puteam începe urcușul. Iar apoi am luat-o *oblu,* la deal!

De excesiv efort nu-mi aduc aminte, ci doar că mai erau de ocolit crengi și tufișuri. Am răzbit la o culme, unde am dat de o potecă (iar pe ea cîțiva oameni), aflată oarecum în unghi drept cu drumul pe unde venisem. Ea suia către dreapta. Am urmat-o, considerînd după o vreme că mi-am atins ținta (voi afla ulterior că mai era ceva de mersd, pînă pe cel mai înalt punct al Tîmpei), după care am luat-o la vale, pe poteca ce întîlnisem. Am descoperit pe acolo locuri mai mult decît interesante, prin faptul că erau amenajate (cunoștințele mele despre poteci montane fiind ca și inexistente, atunci), inclusiv cu scări (zise ale lui Gabony). La un

---

din cursul zilei, de pe acea linie, ci unele mai vechi, cu un singur far în față, mare, unde se găseau trei becuri. Vatmanul nu avea cabină separată, călătorii trecînd pe lîngă el cînd foloseau ușa de coborîre.

[1] Eu am luat în serios ideea lui, fără să pot citi pe atunci dacă omul din fața mea (altminteri destul de bolnav) e în stare de așa ceva.

moment dat, poteca a părăsit zona de scări și s-a angajat de-a coasta, către stînga, respectiv deasupra orașului considerat vechi. Au urmat cîteva serpentine, sosind în locul unde renunțasem cu cîteva zile înainte. Am fost mai mult decît încîntat și în drumurile ulterioare prin Brașov nu am ratat ocazia de a reface itinerariul!

Exista pe atunci o telecabină pe Tîmpa, însă nu rețin să fi fost interesat de ea. Probabil și pentru că voi fi bănuit sus un fel de zonă izolată, or pe mine mă interesa putința – să-mi fie iertat limbajul de lemn! – de a dobîndi abilități noi în relația cu natura/mediul.

Un alt drum de atunci m-a dus pe Postăvarul, via autobuz cu plecare din *Livada Poștei*, iar apoi telecabină. Pe vîrf, la 1800 m alt., vremea a fost ceva mai rece, dar nu am avut probleme de adaptare. Perspectiva oferită de acolo mi-a fost ceva inedit. Mi-au atras atenție niște munți mai înalți din depărtare, pe care i-am bănuit a fi Bucegii, în sens opus lor descoperind silueta de-a dreptul neînsemnată a Tîmpei. Întoarcerea am făcut-o tot prin intermediul *cutiei pe fir*.

Peste vară am bifat al doilea drum solitar, de această dată cu trenul (și fără să mai fiu condus la el), urmare unui clinci ce avusesem cu mama[1], pe cînd ne aflam împreună la Amara. M-am descurcat ok, de la poarta *gazdei* la cursa locală, apoi la gară la Slobozia și de acolo, via Urziceni, pînă la București.

În toamnă, urmare a unor rateuri la înscrierea pentru examen școală profesională[2], am ajuns finalmente ucenic la locul de muncă, în secția Motoare a uzinelor „23 August". Nu a fost tare plăcut, însă m-am adaptat, iar totodată am căpătat o maturitate zic eu de apreciat (deși am stagnat o vreme cu pregătirea școlară[3]). Ca urmare drumurile prin afara Bucureștiului, rare inițial, nu au mai avut nevoie sprijinul financiar al părinților (de acceptul lor, nici pe atît). La nici 16 ani, am fost (unde în

[1] Ar fi de spus aici că o ceartă are nevoie întotdeauna de doi participanți...

[2] Un gestionat poate prost al trecerii de la pubertate la adolescență (nu fac din asta vreo vină părinților!) a făcut să neglijez învățătura, iar implicit să cobor ștacheta aspirațiilor, de la *liceul industrial* vizat inițial, la școala profesională.

[3] Mă voi înscrie peste doi ani la un liceu seral.

altă parte?!) la Brașov, iar apoi la Amara, pentru a reîntîlni în ambele ocazii tînăra care continua să mă tulbure în mod aparte[1].

În noiembrie al acelui 1973 am avut o excursie, organizată de *fabrică* (la un preț mai mult decît modic), cu autocarul la Bușteni. Luam prima dată contact nemijlocit cu localitatea ce va dobîndi peste puțini ani un loc primordial în preocupările mele. Pînă atunci fusese doar în punct, într-o ordine enumerativă a stațiunilor prahovene pe care mă străduisem să o reții cît mai exact: *Sinaia, Bușteni, Azuga, Predeal*. Am remarcat inevitabil muntele locului cu o imensă cruce pe el, și anume Caraimanul (altminteri mi-l arătaseră anterior părinții, din tren). Legat de care, din strada Nestor Urechia unde eram cazat[2], am avut impresia nocturnă că mă desparte de pieptul lui semeț doar o văioagă – fără să fiu tentat cîtuși de puțin însă, a porni într-acolo. Punctul de interes în seara vizitei noastre – poate și pentru că servisem în apropiere masa – a fost spațiul de dans dintr-o clădire impozantă[3], aflată nu departe. Seara aceea, din al cărei program muzical mi-au rămas în minte piesele *Ea* (A. Celentano) și *Proud Mary* (Credence Clearwater Revival), mi s-a părut liniștită, dar vom afla în dimineața următoare că ulterior avusese loc o încăierare între localnici și bucureșteni, în urma căreia unul dintre ultimii fusese omorît.

A doua zi vom merge cu autocarul la Poiana Brașov. Și datorită unor întreprinderi adolescentine pe plan amoros, am considerat acea excursie drept o reușită, motiv pentru care m-am înscris și la alte două, în iarna ce a urmat. Socoteala de data asta a ieșit însă mai prost, în sensul că am cunoscut doar stațiunea Pîrîul rece, de lîngă Predeal, iar într-o a doua nu am mai cunoscut nimic din cazările clasice, deoarece am întîrziat, eu și doi amici din fabrică, la plecare... Așa că autocarul a plecat fără noi. Am încercat să îl ajungem din urmă, luînd taxiul de la „23 August" pînă la intrarea în... Săftica, dar nu s-a putut. Optimiști, am pornit să îi reperăm pe undeva prin Predeal, unde știam că va fi cazarea. Pînă

[1] Probabil a fost vorba de ceea ce psihologii ar numi o *ediție optimizată* a mamei.
[2] Ceva mai tîrziu voi fi atent la numele acelei artere, poate și pentru că am aflat în răstimp cine fusese respectivul).
[3] Acum vreo zece ani, cînd am trecut cu Liviu Enache prin preajmă, stabilimentul respectiv (cu notorietate în trecut) era părăsit.

acolo am mers cu un mijloc auto oarecare la Ploiești, de unde am mers la gară. Cu această ultimă ocazie, colegii – mai hîrșîiți ca mine (de aceeași vîrstă, dar exersînd procedeul în drumul lor spre domiciliul rural) – mi-au zis că vom merge *cu nașul*. Era primul meu contact cu așa sistem, care nu ne-a pus avut probleme[1].

Necazuri am avut însă la Predeal, unde nu am dat de urma colegilor. Gîndind cum să rezolvăm problema înnoptării, în acel februarie 1974, neexperimentaților care ne aflam ni s-a părut o idee să dormim într-o garnitură de tren abia sosită din cursă, și care dădea semn să rămînă peste noapte pe loc. Decizia a fost influențată de căldura minunată ce exista în compartimentele aceleia, atîta doar că ea s-a disipat curînd, așa că ne-am refugiat în gară, unde ne-am chinuit restul nopții pe lîngă caloriferele locului.

Nu am descurajat însă, din asta, pornind a doua zi spre Poiana Brașov. Abia acolo ne-am întîlnit colegii. Pentru că plătisem excursia, am luat masa de prînz cu ei, la Predeal. Cum nu apucasem să cunoaștem mai bine pe ceilalți, ne-am petrecut vremea în același trio, pe stadionul local mai exact, în soare, după care am revenit cu autocarul acasă.

Nu va fi fost o experiență în van, pentru că la scurtă vreme am început a merge tot mai des la Brașov (vizitele la prietena Rodica – altminteri liceancă silitoare, nu ca alții – fiind obligatorii). Inerente au devenit totodată drumurile mele pe Tîmpa, nu și alimentația, motiv pentru care la o excursie de o zi, și apucîndu-mă în răstimp de fumat, mi s-a făcut rău, pe culoarul acceleratului de București. Din fericire indispoziția a fost trecătoare. Acea succesiune de drumuri m-a pus în contact cu tinerii, nu cu mult mai răsăriți decît mine, ce coborau în gările aferente Bucegilor cu gînd să-i urce (și invers). Nu m-a interesat însă așa ceva, ba chiar eram mirat ce-or găsi în acea plăcere[2].

---

[1] Este drept că nici nu am intenționat să-l reproduc prea curînd, în solitarele mele drumuri feroviare, asta în principal pentru că salariul de muncitor calificat – cum voi ajunge în scurtă vreme – era suficient pînă și mersului cu bilet de tren rapid.

[2] În aprilie 1972, în trenul de foarte-dimineață de care am amintit, m-am nimerit alături de doi tineri, o idee mai mari decît mine și totodată la locul lor (există și situații în care se merge la chef ori la bravadă), care mergeau în Bucegi. Am reținut echipamentul lor, altminteri sărăcăcios, însă *dedicat*. La un moment dat, unul

Brașov, 1974-75

Cam tot pe atunci, de bine ce mă nimerisem în Brașov la un meci acolo al fotbaliștilor favoriți (Dinamo București), am ținut să mă duc și la alte partide în deplasare ale acestora. Primul a fost la Craiova, cînd neștiutor (sau neatent?) în ale hărții am luat dimineața un tren ce mergea cu ocol prin Pitești, nu direct prin Roșiori. Eram singurel, la gardul dinspre teren al unor tribune aglomerate, cînd am văzut deasupra mea pornind a flutura un steag al lui Dinamo. Ce o fi fost în capul celui care l-a scos (unul Rapaport, șef al galeriei dinamoviste) nu știu, cert este că în puține vreme faldul aceluia a fost incendiat, ba unii m-au privit chiorîș, pentru că fotografiasem ineditul incident[1].

Și pentru că Dinamo a încasat un 0-3 (altminteri își adjudecase deja titlul), l-am reîntîlnit la gară pe tipul cu steagul. Mai erau cîțiva inși cu ei, alături de care am parcurs drumul de noapte cu personalul (inevitabil obositor) pînă la București[2].

În parte am refăcut experiența peste vreo lună, la ultimul meci al favoriților din acel sezon. Drumul micii galerii s-a făcut *cu nașul*, este drept că înghesuiți la un moment dat într-un capăt al garniturii, pentru a evita ceea ce am aflat atunci că se numește *supracontrol*(*or*). Pe linie de steaguri, acel Rapaport nu pare să se fi învățat minte (altminteri au fluturat tare frumos, scoase pe ușa trenului ce intra în Brașov), dar la atenționarea unui localnic aparent onest, că vom avea probleme cu *tifosii* locali, le-am pitit după niște tufe în preajma gării[3].

Teoretic, episoade precum cele relatate aici nu au legătură cu muntele, dar cred că ele au pregătit firea celui care avea să înflorească, peste exact doi ani, în materie de interes pentru munte...

---

dintre ei a sesizat o problemă la vestimentație și a scos tacticos ac și ață, cu ajutorul cărora a remediat lucrurile. M-a mai amuzat că unul se adresa unul altuia (preluînd inerent formula dintr-un film de război) cu *Mein Führer*, răspunsul debutînd cu *Mein General*.

[1] De unde simțisem nevoia pe la 15-16 ani să cumpăr un aparat de fotografiat (ieftin, marcă *sovietică* Smena), după nici doi ani mi-am dorit ceva mai performant, și anume *Zenit*, care a costat salariul meu pe 1,5 luni, de lăcătuș începător.

[2] Nu mai știu dacă grupul a mers cu nașul...

[3] Este vorba de *Gara mare*, altminteri stadionul este cam la jumătatea distanței între stația (Brașov-) Bartolomeu.

Am trecut pe la hotelul unde erau găzduiți jucătorii dinamoviști, care au avut amabilitatea să ne ia cu ei cu autocarul la stadion, scutindu-ne de plata intrării. I-am așteptat apoi după meci, în speranța că vom căpăta un tricou... de campion 1974-75, dar un Nelu Nunweiller (căpitan de echipă, atunci) știu că ne-a spus onest, că îl are cineva în gestiune. Apoi, pentru că totul are o limită, un organizator local ne-a întrebat scurt ce căutăm în preajma vestiarelor, și ne-a poftit afară.

Cam în aceeași perioadă am mers de două-trei ori la mare, legat de care pot spune că am reeditat în mare succesiunea ce văzusem cîndva de tata – *Gară* (foarte matinal, căci trenul s-a nimerit a fi întotdeauna unul de noapte) – *deasupra plajei Constanța* – *Mamaia* – *Eforie Nord* – *Eforie Sud*. Între aceste localități apelînd, firește, la mijloace de transport... Excursiile erau de o zi și organizate de sindicate, la prețuri uneori incredibil de mici[1].

Aceeași dorință a adolescentului de noi experiențe m-a condus în 1975-76 la trei drumuri în satul mamei, Ocnița, la rudele unde trăgeam îndeobște. Anterior mama opta pentru trenuri de noapte, după care pierdeam vremea prin Tîrgu Mureș, pînă la ora mocăniței, undeva după prînz (asta mai lua cam patru ore, pentru 60 km, însă drumul avea un șarm teribil). Nu știu dacă se schimbaseră între timp lucrurile, dar eu identificasem un accelerat (sau rapid?) matinal, care îți permitea să admiri peisajul. Trenul o lua pe o variantă inedită pentru mine, prin Sighișoara-Războieni, de unde eu am luat o altă garnitură, spre Tîrgu-Mureș (voi afla că localnicii îl prescurtau *Mureș*). Am ajuns numai bine pentru a prinde *trenul mic*. La unul din aceste sejururi în satul transilvan al mamei, și de bine ce prinsesem (de pe la 15 ani) plăcerea alergării prin București, nu doar că porneam în curse foarte matinale, spre mirarea unor vecini, într-o după masă am lăsat bătătura mătușii Anica și, fără să anunț, am tras un *cros* pînă la vecina localitate Milaș, de unde am venit cu trenul. Ca să nu zică lumea că mint, le-am arătat biletul cumpărat, fie și pentru numai două stații.

[1] În ciuda unor asemenea înlesniri, nu am fost vreodată fan al comunismului, dimpotrivă. În așa atitudine a contat atmosfera din familie: părinții mei erau de extracție umilă, însă viețuiseră pînă în 1947 în medii să le zic burgheze.

1976 a fost un an cu ceva schimbări, în existența mea. În primul rînd, mi-am făcut o prietenă, Florența, de data asta una la curs de zi și de seară, nu la fără frecvență. Ce e drept, în primăvara acelui am renunțat a o mai contacta telefonic pe Rodica, după ce am aflat de la părinți că reușise la facultate. Mi-am zis atunci că distanța valorică între noi a devenit prea mare...[1]

Este drept că succesul în ale amorului nu s-a mai potrivit cu cel de bani. Mai exact, exasperat o muncă în trei schimburi, în paralel cu frecventarea liceului (teoretic seral, însă deseori urmînd - unei nopți de muncă - patru ore de școală, dimineața), am lăsat baltă serviciul. Nu au fost cele mai glorioase luni din existența mea, cînd practic am stat pe spatele părinților (altminteri, motivația îmi era că urmez totuși liceul). A fost delăsare, lene, abia prin toamnă intrînd la *Electroaparataj*, undeva în preajma stadionului 23 August. Nu am făcut purici mulți, procedînd similar și în alte locuri, uneori din inițiativa mea, alteori a angajatorului. Abia prin 1981, după armată, iar totodată în așteptarea celui de-al doilea copil, am prins ceva cheag, iar asta în bună parte datorită norocului.

La amintitul Electroaparataj (pe locul lui va fi ridicat complexul „Mega Mall"[2]), s-a organizat și o excursie la munte. Nu am mai avut la dispoziție însă vreun autocar, ci un autobuz, ba și unul producînd zgomot. Am fost cazați în Bușteni, la o vilă zveltă („Brădet") de pe strada Nestor Urechia[3]. M-a însoțit vecinul și amicul Victor. La o vîrstă aparte aflîndune, am făcut rost de la Florența de un radiocasetofon, sculă extrem de

[1] La vremea aceea am nutrit inferiorități față de cunoștințe/colegi care ajunseră *la facultate* (era și o marotă a mamei, altminteri deloc școlită), eu zbătîndu-mă pe atunci între un loc de muncă considerat inferior și un liceu seral nu prea onorant. Cu timpul obținînd și eu performanțe (nu neapărat academice, într-o primă fază), sentimentul mi s-a diminuat, iar apoi a dispărut.
Pe așa linie, și mulțumit de mine la vîrste înaintate, m-am întrebat ce se va fi ales de vreo cunoștință ori alta, ce avuseseră succes în primăvara vieții. Inclusiv de prietena brașoveancă pomenită în paginile anterioare. Deși cu strîngere de inimă, am realizat că mi-aș dori și nu prea, o revedere. Pot intui cum arată, și cît de deprimat aș fi la vederea ei (altminteri eu însumi arăt ca un sexagenar).

[2] Inevitabil, la așa mențiune, mă întreb ce va fi fost pe locul „Electroaparataj"-ului, înainte de a fi construit. E o curiozitate legată și de unele locuri montane.

[3] I se mai spune și *Bulevardul...*, însă cred că e o exagerare, fiind vorba de o arteră totuși modestă. Legat de acea vilă, o reținusem în urmă cu trei ani pentru că acolo fuseseră cazate fetele din grupul în care mă aflasem.

rară pe atunci[1], iar totodată una din primele griji la sosirea în Bușteni, a fost să ne cumpărăm băutură[2]. Era un mod de a te simți exuberant, dezinvolt, deosebit totuși de mobilurile bahice ale maturității, care au animat destui dintre acei colegi de serviciu. Din ultimul motiv, am preferat să stăm în cameră, bucurîndu-ne de jucăria muzicală împrumutată[3].

Dimineața s-au creat două grupuri, unii ținînd să meargă la o cabană pe munte, „Poiana Izvoarelor" (către care „au pornit în suișul străzii"), iar alții preferînd lipsa de efort a unui drum cu autobuzul pînă la „Trei Brazi" din zona Predealului. Eu și Victor ne-am aflat între ultimii. Pe drum, de-a oprit un control rutier, cu așa ocazie văzînd un instrument de care doar auzisem, și anume fiola antialcool.

De la Trei Brazi, pe jos, am ajuns cvasiorizontal la Poiana Secuilor. În jur zăpadă, dar nu îmi amintesc să ne fi răzbit excesiv frigul. Ca o preocupare a acelui timp personal, am remarcat cu plăcere la radio a unei melodii ("Good bye my love", Glitter Band) ce mișca sufletul adolescentin în sine, dar și prin faptul că era o raritate, pe undele oficiale ale vremurilor[4]. S-a revenit apoi la Bușteni, la masa de prînz. Ar fi fost un pic de somn apoi, dar acesta nu a venit, motiv pentru care am făcut o plimbare pînă la căminul cu dans din urmă cu trei ani, unde am putut urmări la televizor un meci al naționalei de fotbal, cu Bulgaria (scor 3-2).

Ceva probleme nu puteau lipsi, în sensul că am pierdut cheia de la cameră, ceea ce ne-a constat 30 lei, zice-se necesari ca să fie cumpărată o nouă broască. Nici întorsul cu autobuzul nu a fost grozav, căci se simțea un curent de aer deloc plăcut, cînd e să mergi mai mult timp.

„N-am crezut vreodată că voi putea merge la munte cu așa ceva [rablă de autobuz]. *Din nefericire, se poate."*

---

[1] Niciodată în perioada comunistă posturile noastre de radio nu au excelat în difuzarea de muzică pentru gustul tinerilor cît de cît emancipați.

[2] Spiritul gospodăresc a făcut să achiziționez acolo și spirt medicinal, întrucît în București pare să fi lipsit.

[3] Bunicul Florenței, căci nu locuia cu părinții (despărțiți), era meseriaș dintre cei trimiși să lucreze în Occident, de unde se întorcea cu scule precum cea amintită, ori o așa-numită combină, de forma unei genți-diplomat, care conținea radio, casetofon cît și pick-up – curată minunăție, pentru acele vremuri.

[4] Cu speranța că nu abat prea mult de la natura cărții, se difuza muzică de top la radio-ul anticomunist „Europa Liberă", însă calitatea era afectată de distanță (se spunea că și de bruiajul oficialităților noastre).

Apropierea de munte

În vara acelui 1976 s-a mai petrecut un lucru, extrem de important. Mai exact sora mea (mai mare cu patru ani) a mers pentru prima dată la munte, cu un grup de colegi studenți. A fost în Apuseni, dar și în Bucegi. Despre ultimii, eu reținusem involuntar – via diverse tipărituri ce-mi ajungeau sub ochi – puncte de-ale lor, à la Babele, Omul, dar nu le dădusem atenție, poate și pentru că îmi păreau lucruri de domeniul imposibilului. Aflînd însă de tura ei, am fost atras să merg și eu pe acolo. Este drept că nu am făcut-o imediat.

Pînă una-alta, am fost interesat de excursiile pe la poale, de pildă una în ianuarie, organizată de fabrica unde lucra colegul de seral Vasile Sămărtean. La el cred că am văzut prima dată un echipament ceva mai serios de munte (de ce nu mi-am achiziționat curînd și eu așa ceva, e de cercetat). După o noapte la o vilă din Sinaia („Garofița"), am mers la Bușteni, iar de aici am făcut drumul ce evitasem cu cîteva luni în urmă, pînă la Poiana Izvoarelor. Suișul acela a obosit insul neantrenat ce eram. Grupul nu s-a limitat însă la acea cabană, ci a continuat spre Diham, unde am remarcat panorama foarte frumoasă. Am mîncat bine aici, apoi inițiații din grup au ales drept variantă de mers către Predeal aceea prin Valea Leucii, pe unde zăpada, cît și ghetele cu talpa aproape lisă mi-au provocat căzături.

Am ajuns obosit, dar tura mi s-a părut foarte frumoasă, mai susținută decît ce făcusem pînă atunci.

În iunie mi-am zis să merg și eu pe drumul prin Bucegi urmat de sora mea, cu un an în urmă. Nu am avut pesemne curaj să merg singur, așa că mi-am asociat trei prieteni de bloc, și ei total novici în ale muntelui. De ce ne-am scărpinat peste cap să ne luăm un *bilet colectiv* de tren (fie și cu reducere 25%, prin ONT), nu mai știu[1]. Am plecat într-o sîmbătă, cu un personal (ora 14,30), schimbînd apoi în Ploiești Sud. Apoi voi repeta itinerariul surorii mele, ce urcase cu telecabina sinăiană pe așa-numitul Platou al Bucegilor, iar de acolo mersese pînă pe cel mai înalt punct din masiv, și anume vîrful Omul.

[1] Oficiul Național de Turism.

La Sinaia am prins ultima telecabină, schimbînd-o apoi cu cea care pleca de la Cota 1400 (posibil să fi ținut minte prețul: 10,50 lei). Descoperind cu plăcere ineditul peisaj, am pornit spre Piatra Arsă, care ne-a întîmpinat cu niște animale de care știam doar din reviste: (doi) cîini Saint Bernard. Totul era nou în jur, într-o avalanșă de experiențe, iar implicit de simțiri. În acel punct, am revăzut harta, iar apoi am pornit spre Babele.

La cabana respetivă, unde aveam de gînd să înnoptăm, am descoperit cu neplăcere că nu sînt locuri, dar am fost îndrumați spre vecina Caraiman. În zonă, privirea ne-a fost atrasă de Releul Coștila, pe un vîrf pe care greșit l-am socotit drept Omul, cît și de stîlpii instalației de telecabină (pornind din Bușteni) aflată în construcție. Am coborît pînă la Caraiman,unde am ajuns acolo odată cu apusul, mai exact la ora 8[1]. Aici, din fericire, am găsit cazare! Ne vom culca peste vreo patru ceasuri.

A doua zi, pe lumină[2], am putut observa mai bine împrejurimile. Am văzut cu ocazia asta Valea Jepilor, la picioare, de care pînă și urechile mele auziseră că e dificilă de parcurs. Chiar așa părea, însă, din ochi, nu părea chiar imposibilă. În același timp, fiind nou în domeniu, nu m-am priceput să identific în jur detalii, care vor face deliciul viitoarei mele cariere montane, de pildă brîurile sudice ale Caraimanului. La o adică, nu ne-am uitat nici pe unde e Brîul Mare, pe care urma să mergem, grijă fiindu-ne doar să urmăm marcajul indicat pe harta din dotare, spre Crucea Caraiman... Nu puteam rata așa obiectiv, despre care auzisem atîtea, între altele că dacă din Valea Prahovei pare mică, la fața locului e mare-mare...

Pe parcursul drumului, ne-a însoțit pe dreapta „hăul Văii Jepilor" (după cum notam în jurnalul personal), dar chiar luat cu amețeală, iar implicit de pericol cădere într-acolo – cum spunea sora mea – nu am simțit. Am ajuns apoi la Cruce, dar fiind ceață deplină („londoneză"), abia zăream brațele orizontale ale construcției. Asta, deși pe vîrful Caraimanului, aflat nu departe, soarele mai răzbea printre nori. Poate pîcla a prins bine însă, căci mă așteptasem să mă tulbure binișor vederea abisului pe care-l ai acolo, la picioare.

---

[1] Ora așa-zis *de vară* se va introduce abia în anul următor.

[2] Colegii s-au spălat cu apă pe ochi la izvor, procedeu de care aveam oroare pe atunci, dar îl voi adopta și eu peste puțini ani.

13-14 iunie 1977

Am pornit apoi spre Omul (ni s-a alăturat și un ploieștean solitar, de vîrsta și... știința noastră). Deși făcusem provizii de apă la cabana Caraiman, poate neluînd îndejuns, poate consumînd fără măsură, curînd am rămas fără prețiosul lichid. Ne făcusem socoteală că vom mai întîlni izvoare pe drum (căci așa e la munte, nu?), dar pe teren lucrurile au stat altfel. În așa situație, pe spinarea Coștilei, am zis să compensez consumînd din zăpada ce rezistase prin jur. Chiar o socoteală nu a fost, dar pe moment frumusețea drumului a compensat orice neplăcere. Tot pe acolo, întrucît marcajul ne ducea departe de impozantul releu, ne-am lămurit că vîrful Omul trebuie să se afle în altă parte...

Pînă la urmă, am atins și cel mai înalt punct al Bucegilor, unde romantismul nostru (inevitabil ignorant) a mai încasat o lovitură: vîrful era departe de maiestuozitatea pe care i-o bănuisem, dar se revanșa prin ceva soare, de care dusesem lipsă în cursul dimineții. De la cabană am cumpărat o sticlă de Pepsi (cu preț mai ridicat[1], acoperind și transportul pînă acolo), dar acele 250 ml nu au putut ține mult de sete. Pe acolo am descoperit și mormane de zăpadă, nițel de mirare pentru *cîmpenii* neavizați ce eram.

Puși pe aventură, dar în același timp atenți să alegem cel mai scurt drum către gară, am ales varianta prin Bucșoiul. Am coborît vreo două porțiuni, iar apoi cam tot atît am urcat, pînă pe acel vecin al Omului. Pîcla ce ne îmbrățișase din nou ne-a prins încă o dată bine, căci aveam sub noi hăuri serioase. Pe undeva, pînă pe Bucșoiul, am rătăcit poteca, revenind însă la timp, cît să nu intrăm în zone neplăcute.

De pe vîrf, a început coborîșul. Mari amănunte nu am reținut în zona înaltă, ci doar în locurile unde au apărut jnepenii (pe moment i-am bănuit ienuperi[2], cum citisem că se află pe aici). Am remarcat acolo și ulucul urmat de potecă, ce aducea întrucîtva cu al unei pîrtii de bob. Setea se dovedea tot mai neplăcută. Și drumul părea nesfîrșit, dar ca timp ne-am mișcat destul de repede, și chit că unul dintre noi, ceva mai ponderal, rămînea în urmă.

La „Pichet" (cel Roșu) s-a pornit ploaia. Ca și cum nu ar fi fost de ajuns, m-a luat pe aici o migrenă, care mă va chinui tot restul zilei. Final-

[1] Cinci lei, în oraș fiind vreo doi-trei.

[2] Formularea de prin cărțile școlare era „jnepenii și ienuperii". Nu știu de ce am ales pe ultimii, pentru a identifica acei arbuști aplecați.

13-14 iunie 1977

mente, la la ora 1,30, am ajuns la cabana Diham, unde ne-am adăpostit de ploaie, iar totodată am rezolvat problema setei. Am mîncat și o conservă de pește marinat din bagaj, dar nu a picat bine, așa că am *expulzat-o*, după o vreme. În ciuda incidentului, plus a sîcîietoarei migrene, am găsit locurile parcurse drept fiind încîntătoare.

Vom coborî finalmente, iertați de ploaie, pe Valea Leucii, pe o lîngă unitate militară (de vînători), la ora 5 înființîndu-ne în gara Predeal. Acolo zăgazurile cerului s-au deschis din nou, însă eram deja la adăpost, chit că obosiți din plin. Întrucît nu mai știu ce avea în neregulă biletul nostru colectiv, am așteptat cu oarece teamă venirea conductorului, dar problema s-a rezolvat într-un mod neașteptat: în gară, am stat în preajma unora mai tineri ca noi, care stăteau bine cu banii dar, din ceva teribilism, voiau să meargă neapărat cu nașul. Auzindu-i că vor să ofere – probabil din ignoranță – mai mult decît biletul de la casă, unul dintre noi le-a propus să îi ghideze, în acțiunea la care țineau morțiș, dar trecîndu-ne și pe noi sub acea mantie. A mers perfect. Pomenesc momentul întrucît mi-a sădit în minte ideea acelei instituții, a *blatului*. Spre deosebire de epoca blatului făcut sub oblăduirea colegilor de la „23 August", cu trei ani în urmă, în vara aceea voi scîrțîi cu banii, așa că eram atent la orice mod de a face economie.

Debutul eternei ucenicii

Deși cucerit de munte, îl voi revedea abia peste două luni[1]. Din iunie nu mai aveam serviciu, iar prin urmare nici bani. M-am cîrpit lucrînd ca sezonier la un depozit frigorific de brînză, undeva pe lîngă biserica Capra din Pantelimon. Cu ce bani am adunat acolo, am plănuit o a doua tură în Bucegi. Ca rută de urmat, întrucît cunoscusem un drum către Omul, mi-am zis să încerc și un altul, mai exact pe ceea ce apărea pe hartă drept *Culmea Strunga*.

Din dorința de a merge cu nașul, plănuiam să iau un tren de noapte, însă am pornit abia cu cel de 6 și jumătate. Poate brusc temător, am luat bilet, însă doar pînă la Cîmpina, pentru a constata în tren că „erau

[1] 19-20 august 1977.

alții mai șmecheri, și încă o droaie" (după cum notam în jurnal), cu un efect care mi se va vedea curînd, mai exact la întoarcere.

Novice-novice, dar tot făceam un plan, cu timpi raportați fiecărei bucăți de drum de parcurs (ruta viza atingerea Omului pe altă variantă, prin culmea Strunga). Socoteala mi-a fost dată însă din start peste cap, căci era coadă la telecabina din Sinaia. Odată ajuns sus, am zis să recuperez din întîrziere, nemailuînd-o de la Cota 2000 prin preconizații Bolboci, ci prin scurtătura Lăpticilor. Așa că, după un coborîș susținut în comun cu drumul spre Bolboci, am făcut la dreapta. Vedeam în depărtare Coștila, care mi s-a părut mai impunătoare de acolo, decît aș fi bănuit. Voi reîntîlni sentimentul în acea zi, dar legat de alt munte. Pînă una-alta, la un moment am atins limita superioară a pădurii, printre brazii căreia am coborît la Padina.

Acolo, am ținut morțiș să mă abat pînă la Peștera Ialomiței. Intrarea a fost 2 lei. De pe platoul cu desăvîrșire gol din gura ei[1], am pătruns în golul subteran. „Peștera este electrificată, dar nasoală: e ca și cum ai merge printr-o mină"[2]. Prin întuneric, și căscat cum voi fi o viață întreagă, am izbutit să-mi pierd căciula (împrumutată de la un amic[3]). Asta să fi fost însă cea mai mare belea, a acelei ture!

Nu am mai făcut greșeala cu apa, din urmă cu două luni, luînd acum 2,5 l în (inerente) recipiente de sticlă, dar, vorba unui înaintaș, am făcut altele – altminteri din lipsa experienței. Am băgat în rucsac și lucruri nu neapărat utile, care l-au îngreunat în exces, iar în același timp am „tras" prea tare pe drumul către Strunga, doritor să țin pasul cu tînăr cioban ce suia și el (fără oi...) pe acolo. Cireașa de pe tort a fost însă faptul că, neinițiat asupra unor noțiuni montane elementare, iar totodată în lipsa unui indicator care, din Șaua Strunga, să trimită (oarecum în dreapta) pe culme spre Omul, am ținut drumul înainte. Faptul că el începuse a coborî nu m-a deranjat o vreme – mi-am zis că așa o fi traseul...

Necazurile s-au ținut de acolo lanț. Pe o zonă ceva mai plană am descoperit cu groază cîțiva cîini ciobănești venind în goană, și vizibil

[1] Vechiul schit arsese, iar unul nou se va construi după 1989.

[2] Altă amintire, de data asta netrecută în *Jurnal*, a constat în auzul piesei „Regina străzilor" (grupul Mondial), emisă de un radio portabil la gura peșterii.

[3] Nu erau atît vremuri haine, cît se întîmpla să nu ai la un moment dat vreun lucru necesar, iar atunci apelai la apropiați.

august 1977

agresivi, spre mine (altminteri, nu am văzut oi prin preajmă). Sentimentul mi-a fost al naibii de neplăcut, nu departe de groaza morții. Atîta doar că dulăii nu s-au pornit să muște, cum mi-era teamă, ci doar să-și agite colții, fără să mă atingă. Instinctiv, am zis să mă *fac mic,* lăsîndumă în fund. După o vreme, m-au lăsat în pace, reîntorcîndu-se de unde veniseră.

Mi-am continuat drumul, cu șubrezirea sufletească de rigoare. Începusem să am bănuieli că am greșit drumul, dar lămurit de asta voi fi abia de trei inși întîlniți într-o a doua poiană, care m-au informat că de acolo mai sînt vreo cinci ore de mers (profan fiind, nu am reținut la ce variantă se refereau)[1], pînă la Omul. Atunci m-am convins de ceea ce doar bănuisem anterior, și anume că drumul bun se afla undeva deasupra versantului abrupt, care mi se ridica în dreapta!

Nu cred că am mai trăit de atunci/pe munte momente atît de neplăcute, precum cele de atunci[2]. Am decis să mă întorc. Cum organismul meu nu era obișnuit cu efortul depus în acea zi, înapoierea către Strunga m-a istovit curînd. Nu știu dacă inima bătea puternic în sine, cît rezona în tot corpul (foarte rar avea să mi se mai întîmple așa ceva). Respirația era și ea vădit suferindă. Mi-a fost curată Golgotă (metafora e de atunci!), cu 20 de pași în pantă, iar apoi pauză. Pe aici, pentru a reduce greutatea bagajului, am abandonat sticlele cu apă.

Începusem să îmi fac planuri de înnoptat sub cerul liber, deși nici vîntul, nici bănuitele animale ale locului nu încurajau ideea. Altminteri norocul nu și-a întors complet fața de la mine, mai exact nu am mai dat – cum mă temeam – de cîinii care se repeziseră anterior la mine.

După un timp care mi-a părut o veșnicie (în practică, doar un ceas), am răzbit în șa[3]. De acolo, în coborîș, lucrurile au stat cît de cît mai rezonabil. Atîta doar că m-a chinuit setea, cît să număr la un moment dat pașii (așa notam în *Jurnal*) pînă la cișmeaua ce știam lîngă cabană.

---

[1] Probabil era vorba de Valea Gaura.

[2] Asta poate și pentru că, în abruptul care mă va cuceri peste nici un an, stările proaste demne de acest nume se soldează cu fatală cădere (de care, din fericire, nu am avut parte).

[3] Nu exista pe atunci vreun adăpost, de genul celui care se va construi în noul mileniu. La chestiune, mă întreb cum va fi arătat căsuța vameșilor de acolo, înainte de 1918...

În interiorul acesteia, voi afla însă că nu sînt locuri. Mi s-a spus însă că exista un obicei în așa situație, ca *supranumerarii* să fie găzduiți în sala de mese (gratis, dar lăsînd gaj pînă dimineața un act de identitate); asta, după terminarea programului de servit masa. A mai fost ceva pînă atunci, timp pe care mi l-am petrecut cu trei alți năpăstuiți ca mine, într-o anexă nefrecventată a cabanei. Iar la 10,30 am fost lăsați să ne întindem pe... rîvnitele mese. Moralul îmi revenise cît de cît, căci între altele mi-a ars să-mi fac o fotografie *cu expunere prelungită* la acea orizontală.

Am socotit că somnul ce mi-a urmat a fost binișor, mai exact pînă la 5,30. Peste un ceas porneam spre Cota 2000. Situația neplăcută din ziua precedentă avea să revină îndeosebi pe pantele finale ale urcușului, în condițiile unui vînt puternic (altminteri temperatura a fost rezonabilă). Neplăcut a fost pe acolo și sentimentul singurătății, mai exact prin ceea ce am apreciat drept pustietăți. Pe parcurs, privind spre Coștila, o simțeam *tare sus* (cum fusese și cazul Leaotei), sentiment însoțit de disconfort.

Sus, belelele nu s-au isprăvit. Din cauza rafalelor, telecabina nu funcționa, așa că am avut a coborî ceea ce știam deja că sînt 1200 metri diferență de nivel, pînă la Sinaia, „de-mi făcusem picioarele zob, la un moment dat mergînd de-andoaselea!”. În gară, după zece minute a sosit un accelerat. Mi-am călcat pe inimă și am întrebat omul CFR-ului dacă pot să urc, semnalizînd în paralel că nu sînt dintre cei cu bilete. A fost de acord, cu mențiunea că nu știe dacă de la Ploiești se va urca vreun supracontrolor. Nu s-a urcat.

Poate insist excesiv pe idea acelui transport nu prea legal. Dar a fost parte componentă a multor decenii personale, de mers pe munte. Nu e de laudă poate azi, la anii senectuții (și ai mersului ok cu trenul), dar a făcut parte din fibra mea. A fost acolo nesupunere, economie cît și oarece chef de risc. Poate și de tinerețe - nu aceea lăudată în tratatele de morală! E de precizat aici că mersul cu nașul era generalizat, în cazul mergătorilor asidui pe munte, N. Baticu afirmînd-mi la un moment dat că alpinismul românesc ar trebui să ridice statuie *Nașului român*, pentru servicile pe care i le-a adus.

Trenul a făcut mai puțin de o oră și jumătate, pînă în București Nord. Trei-patru zile nu mi-am simțit picioarele, hibă care în timp s-a redus, odată cu antrenamentul.

Revanșa

Dramatica tură a doua pe munte nu m-a descurajat, dimpotrivă: s-a înscris în categoria *Ce nu omoară, întărește*. La nici zece zile am revenit, după cum ar spune psihologii, la nivelul pe care îl puteam gestiona. Mai exact, am pornit către Omul pe ruta din iunie (cu mențiunea că am mers direct la cabana Caraiman, fără abatere la Babele).

M-am bucurat de data aceasta de o vreme minunată, inclusiv mare de nori la Omul. Incidentul anterior cu apa nu m-a descurajat să car de la cabana Caraiman trei litri de apă, doi din pîrîul Jepilor, iar altul de *borviz* cumpărat la cabană. Cum prevăzusem, vederea de la Cruce a fost superbă, iar totodată nu m-a înspăimîntat, poate și datorită unui soare mai mult decît prietenos. Pe „abruptu Coștilei" (formulă existentă pe harta turistică) am văzut două capre negre, care „admirau și ele, peisajul" – poate primele două animale de acest fel, care îmi ieșeau în cale.

Surprinzător mi-a fost să descopăr apoi, la baza flancului lăsat de Coștila către poteca marcată Cruce – Omul, vreo trei autocamioane parcate acolo. Aflam cu acest prilej că asemenea mașini pot ajunge pînă acolo! Ceva mai tîrziu voi afla amănunte despre impozantul releu din preajmă, inclusiv că are pază militară.

Dacă în privința parcurgerii drumului în sine lucrurile au stat bine, aș nota totuși că pe la Ceardac, și aflat singur pe acolo, am auzit în depărtare lătraturi pe care, în ton cu lecturile copilăriei, le-am atribuit – cu oarece teamă – lupilor. Precum multe alte lucruri ce aveam de învățat, nu aveam idee de stînele aflate în josul Văii Cerbului, cît și de faptul că sînt apărate de cîini.

La cabană totul a fost în regulă, în privința cazării. Am făcut vînzare locului cu un ceai, „2 lei, cu zahăr". Erau ceva turiști. Pînă la culcare, am admirat împrejurimile „de basm, ireal, de o imensitate nemaivăzută", descoperind că sînt vizibile „Azuga și chiar Predealul". Marea de nori de care am avut parte acoperea aproximativ jumătate din aria înconjură-

30 august 1977

toare; voi descoperi cu oarece surprindere, a doua zi, că peste noapte s-a mutat în zonele unde lipsise cu cîteva ceasuri înainte!

Am avut și momente de patetism:
„Vîrfurile apăreau ca insulele în mare. Privind peisajul ăsta îți dai seama cît de mic e omul în fața naturii. O cruce, pe brațul dinspre Prahova [adică muntele Moraru], *cu inscripție ce îți aduce aminte de Dumnezeu.*[1]
Soarele apunea ușor-ușor, norii aveau o nuanță albastru-roșiatică și păreau de zăpadă. Conul de umbră se lăsau ușor-ușor în văi. Ce priveliște! După o peliculă de tranzit deasupra mării de nori, se trecea brusc la o boltă senină, pe care începeau să apară stelele. Undeva în jos, spre Bran, se zăreau luminițe.
S-a lăsat frig, nu cred că erau mai mult de zece grade."

Nu mi-au lipsit în acea tură teribilismele, proprii firii cît și vîrstei. Țineam să remarc de pildă nazurile pur strategice ale *nașului,* în vreme ce la Cota 2000 priveam superior echipamentul de oraș al unora suiți cu telecabina acolo (deși al meu era vai de steaua lui, inclusiv în privința ghetelor). Notam de asemenea existența unor turiști boșorogi, iar la Omul, „o neînțelegere cu baba cabanieră".

Somnul în cabană nu a fost grozav, asta pentru că unii vizitatori s-au mai ținut o vreme de bancuri și de muzică. M-am trezit de vreo trei-patru ori peste noapte, remarcînd cu neplăcere mirosul de transpirație și de umezeală, din acea cămăruță pe care frigul obliga să o ținem închisă.

În consecință, m-am trezit dimineața între primii. Spectacolul exterior a fost cel puțin pe măsura celui de cu seară.

„Lumina soarelui este extrem de puternică: mă dor ochii. Pînă și norii sînt foarte luminoși. Conul de umbră al Omului se întinde mult pe pajiștile văii Gaura."

[1] Peste mai mulți ani voi afla de la Alex. Beldie că acel *Gore Spiridonescu* – pomenit elogios acolo –, meteorolog cîndva în preajmă, fusese și el om, adică nu doar cu bune, ci și cu rele.

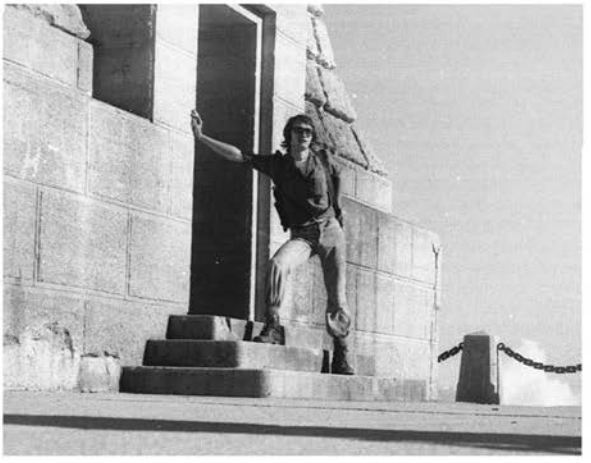

30 august 1977

Am hălăduit o vreme pe platoul acela, apoi pe la 7 am pornit spre Mălăiești. Cum vîntul bătea, iar eu neavînd vreo glugă ori căciulă, mi-am pus în cap prosopul. Dintre cele două variante spre Mălăiești am ales, ca mai la îndemînă, pe cea constituind *varianta de vară*. Pe parcurs, am ținut să tai serpentinele. În aceeași euforie, m-am dus însă prin locuri unde imediat mai jos nu mă aștepta poteca, ci teren mai complicat:

„Nu am ce face și o iau printr-o scurtătură într-o vale, fără să observ abruptul de dedesubt. Era s-o sfeclesc. Am coborît din piatră în piatră ca alpiniștii, nu alta. Nu am mai făcut treaba asta în viața mea. Cînd am ajuns jos, îmi tremurau genunchii ca naiba."

Apoi s-a putut merge lejer pînă la Mălăiești (o oră din capătul văii, reținînd pe parcurs bifurcația spre așa-numitul Brîu al Caprelor[1]). Cum lucrurile mergeau *prea bine*, am descoperit că uitasem cămașa (pusă seara la uscat) la Omul! Cum era împrumutată[2], n-am avut ce face și m-am întors, altminteri fără rucsac, lăsat în grija cabanierului, „un băiat foarte de treabă". Efortul de a sui din nou la 2500 m alt. (o oră și 20 minute!) s-a dovedit însă inutil, căci nu mai mai dat de acea cămașă (pe parcurs, aflu de la o săsoaică pe unde vine Hornul Mălăiești). Mi-am diminuat disconfortul, acolo, cu consumul a trei ceaiuri, după care am coborît la fel de grăbit.

De la Mălăiești spre Pichetul Roșu, drumul a debutat cu un urcuș moderat, amănunt pe care friptul cu ciorba anterior (în zona Strunga-Guțan) l-a privit cu teamă. Am ieșit pe un alt versant al muntelui Bucșoiul, cu largi vederi spre Predeal, respectiv podișul transilvan: „De nu era Postăvarul, cred că se vedea lejer și Brașovul, nu doar Săcele". Cam din dreptul unui podeț (șubred în epocă) de pe parcurs, am început să

[1] Mi l-am decretat în acea perioadă drept „sarcină de onoare" pentru anul următor, pe care mi-am onorat-o însă mult mai tîrziu (1984), întrucît devenisem captivat de abruptul prahovean.

[2] Ca modă a momentului, prietenul Victor făcuse rost de o cămașă militară, pe care o vopsise selectiv, cît să apară drept una de camuflaj. Dorind să îl imit, am împrumutat una de la sora mea, care era militar TR (în cazul fetelor, nu se proceda la încazarmare). Nu a avut nimic împotrivă, atîta doar că nu mi-am permis să o vopsesc. După ce am pierdut-o, ușor nu mi-a fost să dau ochii cu sora... Nu știu cum și-a dres apoi gestiunea, cu cine îi încredințase acel obiect vestimentar.

30 august 1977

resimt setea. Cum pe hartă apăreau niște linii albastre punctate (de pildă "Valea Morarului", am dedus că la intersecția potecii cu așa ceva este și un fir de apă, însă nu am dat pe teren de așa ceva.

De la Pichetul Roșu am ținut să cunosc și varianta de drum către Bușteni, pe care harta îl prezenta ca trecînd prin preajma „Abruptu(lui) Coștilei". Îmi închipuiam niște pereți înalți de piatră curată, imediat sub care se desfășoară poteca – iar asta mă fascina. În prima parte a drumului nu am observat Colții Morarului, asta și pentru că nu știam de existența lor, din vreo tipăritură consultată anterior. Am remarcat însă că „e frumos pe aici, căci ai impresia că-ți cade în cap Coștila". Posibil să fi fost însă vorba de Moraru, întrucît la bifurcația de lîngă Poiana Coștilei, ajuns serios din urmă de oboseală, am ales varianta ce părea să mă ducă cel mai iute la Bușteni, și anume via Gîlma și Valea Cerbului. Pe acolo am dat în fine de „un izvoraș rece. Satisfacția a fost imensă, chit c-avea niște viermișori gen pui de pește". După o pauză, am reluat drumul spre Bușteni, unde, pe stînga mea, intra către gară un tren. „Am luat-o la goană după el și am fost inspirat, căci era Cluj Napoca – București […] A fost gol și eu am stat la ultimul vagon. I-am dat 10 lei lu' șefu' și totu' a fost în regulă". Era unul dintre personalele[1] ce nu mai opreau de la Ploiești Triaj pînă la București, iar în consecință făceau nu cu mult peste două ore pînă la destinație.

Bunele cu relele vor alterna și acasă, unde, grăbit să obțin fotografiile turei[2], am plecat să cumpăr materialele necesare, uitînd însă apa deschisă la baie „și se face lăcăraie", căci și mama plecase între timp de acasă...

Prea curînd nu am mai dat la munte, ci doar prin ianuarie viitor. Pradă șablonului, țintă mi-a fost Omul. Iar echipamentul, absolut inadecvat. De

[1] Denumite pe la 2010 trenuri *regio*, în vreme ce acceleratele au devenit *interregio*. Fiind regio, adică în cadrul unei regionale CFR, personalele nu au mai circulat pe mari distanțe, de pildă de la București pînă la Arad, Baia Mare ori Suceava, cum fusese pînă atunci.

[2] În epocă, imortalizările foto aveau loc pe așa numita peliculă (categorii: diapozitive; negativ color; negativ alb-negru). Am folosit ultima categorie, unde după o așa-numită developare (executată inițial la întuneric) se obținea negativul, ce putea fi privit la lumină. Ulterior prin intermediul unui *aparat de mărit*, în așa-numita cameră obscură, negativul era transpus pe hîrtie foto, îndeobște de dimensiunea 9 x 12 cm (anterior, în vremuri mai calice, se folosea 6 x 9).

fapt, nici nu intuiam cum arată acel drum, iarna[1]. Iar de aici se poate discuție, de ce nu apelam la / nu mă *lipeam* de cunoscători ai domeniului.

> Precum în fizică, nu mi-am limitat sentimentul omnipotenței juvenile decît în momentul în care am întîlnit opreliști. Abia atunci am evitat, ori am căutat noi mijloace de abordat acel tip de obstacole, ce-mi creaseră probleme.
> În același timp, nu aveam contact cu știutori ai muntelui. Sora mea nu perseverase în domeniu, iar din cei patru amici de la prima tură pe Bucegi, așijderi. Publicații nu prea erau pe atunci, abia la sfîrșitul lui 1977 voi răsfoi, întîmplător, un exemplar al revistei „România Pitorească", singurul periodic ce publica constant informații despre înălțimi. Mediul meu profesional, uzina, nu mă pusese în contact cu iubitori ai muntelui (și nici nu am auzit de vreun cerc turistic, al celor de la „23 August"). Iar în mediul studențesc, prin intermediul căreia au fost racolați mulți cățărători români, nu am răzbit vreodată[2]. Așa că mi-am dus singur crucea, și chit că un paznic interior sever mă face să privesc astăzi dezaprobator multe dintre bîjbîielile, dintre eșecurile mele. Dar poate fără ele nu aș fi mers înainte (pe cît se poate între limitele simpaticei vieți...).

Al doilea an

La cumpăna spre 1978 am avut două luni foarte proaste, cauzate de ruperea (din inițiativa partenerei, a) relației amoroase ce aveam de doi ani. Naturel simțitor posedînd, iar totodată interioare de supus domnului Freud, momentele respective m-au surprins foarte neplăcut (abia prin vară mă voi redresa cît de cît). Așa că la finele lunii ianuarie am simțit nevoia să ies la aer, pe munte. Mi-am stabilit ținta în ultimul moment, renunțînd la varianta Brașov pentru platoul Bucegilor.

---

[1] Notat în acei ani: „Pînă în 1977 am crezut că ce-i Bucureștiul, ce e Omul, mai exact au aceleași condiții de temperatură, zăpadă etc. În iunie acel an am văzut însă la Omul zăpadă, care la București se topise de trei luni! Pe la Mălăiești am descoperit zăpadă și în august, pentru a observa așa ceva și în septembrie, în Bucșoiul, dîndu-mi seama că pe văi precum Alba, Adîncă sau Bucșoiului aceasta rămîne pînă în următoarea iarnă"

[2] O excepție: după vîrsta de 50 ani, am urmat *un* an de Jurnalism.

20 ianuarie 1978

Am luat un *tren BTT*[1], garnitură care cuprindea exclusiv vagoane pentru excursiile organizate de acesta. Cum nu mai treceam pe la casa de bilete, am întîlnit și *supracontrol*, numai că acesta s-a mișcat greu, pînă la Ploiești[2] controlînd doar vreo trei vagoane. Am executat aici ceea ce un confrate, Viorel Nicolaescu, numește *rocada*[3], deplasîndu-ne în lungul peronului pînă în zona deja controlată. Nu am mai avut probleme apoi, pînă la destinație. În Sinaia, coadă a fost și la complexul comercial de unde voiam să cumpăr de mîncare, și la telecabină (întîrziere de 40 minute față de graficul meu).

Vizam să ajung la Omul, cu întoarcere pe același drum. Am suit pe cablu pînă la Cota 2000, urmînd un drum rezonabil pînă la Piatra Arsă. Stratul de zăpadă era mic, în schimb bătea vîntul. Cum căciula îmi era de oraș, mi-am protejat cum am putut urechile. Apoi, urcușul s-a dovedit obositor pînă la Babele, instalîndu-se în răstimp și foamea. În jur, sub un cer plumburiu, peisajul avea o doză consistentă de înfricoșător, pentru singuraticul ce mă aflam: vara, soarele cald face lucrurile mult mai simpatice... La Babele, a urmat o masă consistentă, în urma căreia mi-am modificat planul, dorind să merg de la Omul spre Mălăiești și Predeal – fără să meditez că măcar lungimea zilei-lumină nu mi-ar fi permis asta. Nu posedam totodată colțari sau piolet.

Pe coasta ce a urmat, către Omul, a apărut zăpadă mai mare, iar la Ceardac una înghețată. Angajat pe drumul ce știam, cel numit *de vară*, am alunecat la un moment cîțiva metri, pricepînd în al 12-lea ceas de ce există acolo și o *variantă de iarnă*. Am suit la aceea, unde bătea vînt serios. Pe pieptul final, spre Omul, am reușit să mai cad o dată. Iar în jur, nimeni. Brusc, am realizat că, în respectivele condiții, drumul pînă la Mălăiești îmi va pune mari-mari probleme. Ca urmare, am decis întoarcerea, influențată și de faptul că spre Brașov norii se făceau tot mai negri. La retur, am întîlnit un grup, de la care am reținut că folosea bețe de schi, pentru o mai bună stabilitate.

Încet-încet, voi ajunge pe Platou pînă la baza Furnicii. Plănuiam să iau telecabina, însă nu mi-a mai ars a sui pînă pe acel vîrf (dincolo de

[1] Biroul de turism pentru tineret (grafia cu majuscule pentru așa instituții, a apărut abia după 1990, pe filieră anglo-saxonă.

[2] Garniturile de acel tip aveau mers apropiat acceleratului.

[3] Volumul „Între două lumi”.

20 ianuarie 1978

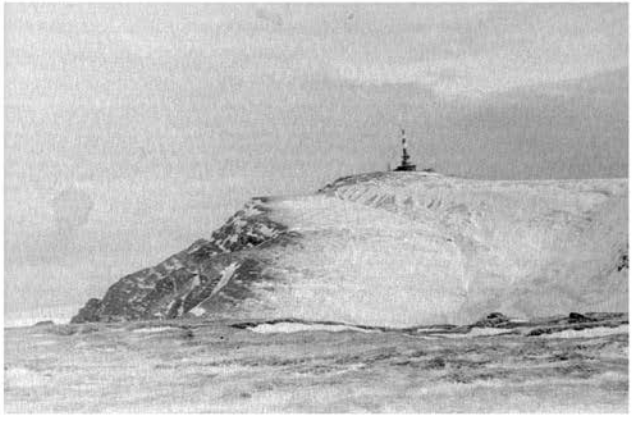

care e stația), ci să îl ocolesc, iar apoi să cobor la 1400. Zăpada era tare, așa că am mers cu atenție. Apoi, condițiile mi-au părut mai bune decît cele din vară, căci zăpada prelua din șocul ce-mi afecta genunchii[1]. La următoarea telecabină, coadă. Acolo, de la oboseală cît și foame, m-a cuprins ceva amețeală, care m-a făcut să consum niște salam din rucsac, fără vreo jenă de ceilalți. În gara Sinaia, s-a nimerit să urc tot în trenul BTT[2].

Și această experiență (asemenea celei de la Strunga) m-a catalizat, încît peste o lună am revenit cu o colegă de serviciu, Dorina Vulpe. De la Cota 1400 am urcat pe jos, cazîndu-ne la Vîrful cu Dor. A fost pe drum zăpadă, cît și întuneric, dar, lipindu-ne de un grup numeros, ne-am simțit onorabil. La cabană ne-am întins la dans și alcool seara, așa că mare lucru nu am mai făcut a doua zi. Mai exact doar am coborît în Sinaia. În acest drum am uzat de film color, mai exact pentru diapozitive, însă a fost o excepție, pentru că încă vreo 17 ani, cînd pelicula negativ-color și reproducerea imaginilor pe hîrtie a devenit mai accesibilă buzunarului, am *lucrat* tot pe alb-negru.

Am încercat să refac tura prin martie, însă nu am mai găsit locuri la Vîrful cu Dor așa că am mers la Piatra Arsă. Pe poteci era ceva lume, prin urmare nu a fost caz de singurătate. La amintita cabană am fost cazați pe saltele, în sala de sport, întîlnind aici pe Vasile Sămărtean deja pomenit, alături de niște amici de-ai lui. Cum eram la stadiul în care mă interesa și distracția, iar nu neapărat doar marile deplasări pe munte, a doua zi am zăbovit locului, încingînd între altele un fotbal, în acea sală de sport. Finalmente am revenit la Sinaia.

Etern ignorant (cum sînt și la ora cînd aștern aceste rînduri), la 26 mai am pornit iar spre Omul. Tot *via* telecabina sinăiană. Am găsit cazare la Babele, dar, în amonte am găsit zăpadă, pe care o crezusem dispărută, la acea epocă a anului! Sastisit de acea haină albă, am plănuit să o iau spre Peștera, iar de acolo să văd și eu cum arată drumul

[1] După cum se vede, fragilitatea cu pricina mi-a fost destul de precoce, însă cu timpul am învățat să o gestionez. Ce e drept, așa-numite bețe de trekking voi lua abia în 2009.

[2] Cu așa ocazie am reținut simpaticul termen de *ghidușă*, privind fetele-ghid.

martie 1978

auto spre Sinaia, indicat pe harta turistică. Mă fascina ideea unei asemenea rute, prin respectivele locuri teoretic sălbatic.

Drumul cu pricina a avut 26 km. Fără îndoială nu-mi va fi fost simplu, dar a primat ineditul locurilor, oboseala finală nefiind atît de mare încît să nu dau o fugă și pînă la prima gară din avalul Prahovei, și anume Valea Largă. Asta pentru că acolo făcea armata un prieten, Dan Molnar. Era duminică, zi de repaus pentru cei de acolo, iar amicul nu m-a întîmpinat în bocanci cazoni, ci în papuci: avea ceva rosături, de la primii. Nu știu dacă i-am adus vreun cadou (foarte probabil nu), cert este că, fiind înfometat, Dan mi-a adus o pîine neagră, rotundă, din dotarea lor[1]. Disciplina militară părea destul de laxă acolo, însă munca era muncă în cursul săptămînii. Apoi am ieșit împreună în Sinaia, luînd și o bere la o cîrciumă din piața locului.

Per total, drumul zilei ieșise mai mult decît satisfăcător pînă atunci, dar de o belea tot am avut parte. În tren, un hoț priceput a sesizat la un moment dat că mi-am lăsat aparatul foto Zenit nesupravegheat, așa că l-a luat și a plecat. Descoperind lipsa, nu am putut decît să mă lamentez (aveam și de ce, el fiind de vreo șase ori mai scump decît aparatele ieftine[2]). În așa condiții, un tînăr din preajmă, care sesizase vag mișcarea delicventă, m-a rugat să merg cu el prin vagoane, poate dăm de respectivul. Și chiar l-a reperat, acela avînd asupra lui aparatul meu. Acolo am aflat că cel sărit în ajutorul meu nu era un fitecine, ci lucra în *Miliție*, întorcîndu-se cu acel prilej de la școala de profil din Cîmpina. După aspect, nu l-aș fi bănuit de acea apartenență profesională! Dar mi-a prins bine, iar asta a constituit o bilă albă pentru o instituție ce nu se afla deloc între simpatiile mele. Am mers finalmente toți trei la postul de miliție din Gara de Nord, unde am dat o declarație (a fost o situație un pic haioasă, eu știindu-mă cu musca pe căciulă, de a fi călătorit clandestin). Ulterior, m-am trezit citat la *Tribunalul mare*, dacă am pretenții legat de

[1] Repartizat la *geniu*, lucra pentru întreținerea liniilor CFR.

[2] Am pornit în arta foto la 15 ani și jumătate, din ceea ce am simțit ulterior a fi dor inconștient de a păstra a la longue realitatea frumoasă a vreunui moment. Primul aparat a fost un Smena 8M, 305 lei, la vremea cînd aveam 705 lei bursă, ca ucenic în fabrică, iar un film costa 14,50 lei. Peste un an și jumătate, cînd ajunsesem muncitor calificat, am ținut morțiș să achiziționez un Zenit E, care costa o idee mai mult decît veniturile mele pe o lună: 1975 lei.

mai 1978

acel răufăcător. A fost primul meu contact cu acea incintă[1]. Mulțumit că îmi recuperasem aparatul[2], nu am solicitat vreo daună.

Un sezon estival plin

Plecat spre munte la început de iulie, am cunoscut în tren un grup de tineri apropiat vîrstei mele. Veseli, tonici, băieți și fete, aveau cazare la cabana Brădet, nu cu mult sub Cota 1400. Probabil m-au invitat să merg cu ei, căci nepoftit nu văd de ce i-aș fi urmat. Erau umblați pe munte, dar nu aveau de gînd să urce atunci cine știe ce, ci doar să se destindă, inclusiv pe calea petrecerii de sîmbătă seară. M-am simți bine cu ei, în acea seară. Am întins noi un pic coarda în materie de zgomot, dar la intervenția fermă a cabanierului, pe la 12 noaptea, am lăsat-o mai moale.

A doua zi a fost cu oarece zacere, iar asta nu neapărat din cauza alcoolului din ajun (mi s-a părut în cantități rezonabile, iar vîrsta era totuși a exuberanței juvenile, mai puțin acrită de insuccesele vieții).

Am pornit finalmente pe jos, binedispuși, către Sinaia, unde ne-am oprit la o terasă, la demisolul hotelului Montana. Era proaspătă modă atunci, a grupului Boney M, ale cărui piese mi-aduc aminte a fi animat atmosfera gării Sinaia, prin intermediul casertofonului cuiva[3]. Însoțitorii mi-au spus că bună parte dintre fete lucrau la raionul de confecție al magazinului – de curînd dat în folosință – „Unirea", iar prin urmare ei se vedeau și în cursul săptămînii, la o cafenea de la subsol, unde m-au îndemnat să vin și eu. Fiind o companie plăcută, și de la care aveam ce învăța, am acceptat. Nu știu dacă de acum, ori ulterior, mi-au spus că proiectează o tură cu cortul, la care pot veni și eu.

---

[1] Voi mai păși în *sala pașilor pierduți*, cum i se zicea în epocă, cu ocazia divorțului (1987-88), iar apoi legat de disputa dintre taberele Clubului Alpin Român (1991-93).

[2] Va supraviețui, fie și lăsînd munca unui *Smena Symbol* mai tînăr (cît și mai ușor, mai adaptat muntelui) pînă la apariția aparatelor digitale.

[3] Aparat muzical portabil, ce imprima/reda sunete pe bandă magnetică, închisă într-o casetă, spre deosebire de așa-numitul magnetofon - îndeobște staționar, și cu banda înfășată pe role separate. Îi va urma *walkman*-ul, apoi, înmagazinînd de data aceasta digital sunetul, *Ipod*-ul. Finalmente, gadgetul va deveni parte componentă a telefonului mobil.

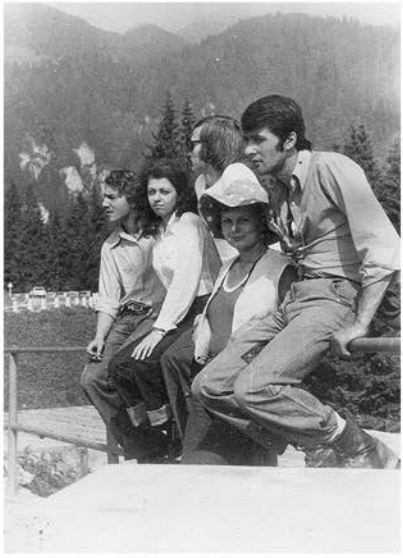

2 iulie 1978

Pînă atunci, făcînd rost de trei zile libere la serviciu[1], la începutul lui iulie, am plănuit să le petrec în Bucegi. Nu mai știu ce plan am avut inițial, dar nu am găsit cazare la Căminul Alpin, cum doream (era acolo o tabără), am căutat pe cît mă pricepeam prin alte părți, dormind pînă la urmă în sala de așteptare a gării Sinaia (unde nu a lipsit controlul miliției, întru acte de identitate, eu explicîndu-le ce e cu mine acolo).

Ajuns matinal la Bușteni apoi, am remarcat în holul gării de acolo (nu are săli separate, pentru case de bilete, respectiv așteptare) un grup de tineri, care dormeau pe jos, cu salteluța și sacul de dormit aferente. Erau niște tineri dintr-o așa numită țară socialistă (*nemți democrați* sau cehi)[2], doritori să umble prin munții noștri. Vedeam pentru prima dată așa ceva, mirîndu-mă că nu le e totuși frig, stînd pe ciment. Apoi am plecat să mănînc ceva prin stațiune, avînd parte de un mic dejun pe care mi-l amintesc și acum ca foarte bun, la resturantul „Pîrîul Rece".

Nu departe de acolo, am pornit pe șoseaua Văii Cerbului spre Omul, dar pe parcurs m-am răzgîndit, dorind să merg la refugiul Coștila, pe care mi-l închipuiam suspendat la mare înălțime și la care ajungi în patru labe. Prin urmare, am luat scurtătura marcată ce exista la un moment dat spre Căminul Alpin[3], atîta doar că la un moment dat am pierdut semnele, luînd-o direct prin pădure. Fără să-mi dau seama am traversat marcajul de Poiana Coștilei, ajungînd (n-o știam atunci!) în drumul nemarcat spre Valea Albă. Și pe acela l-am urmat doar o vreme, pînă cînd o variantă bătută la stînga m-a îndemnat într-acolo (una mai jos decît abaterea care se mai folosește în zonă, și care duce la un izvor captat). Cu timpul și acea posibilitate s-a pierdut, iar eu am ajuns să umblu la întîmplare pe un flanc destul de înclinat. La un moment dat, am văzut doi inși deasupra mea, deplasîndu-se aproximativ orizontal, pe ceea ce se va dovedi o potecă bună. M-am interesat pe unde sînt, fiind

[1] Lucram la o întreprindere producătoare de ambalaje de carton, pentru industria chimică, mai exact. Aveam sediul într-po clădire zveltă, cu șapte etaje, pe strada Gramont din preajma actualului Parc Carol.

[2] Acei est-europeni (pe lîngă națiile pomenite mai veneau polonezi și unguri) erau o prezență destul de întîlnită în Carpați, căci nici ei nu puteau călători în afara *lagărului,* așa că explorau pe unde puteau. Din punct de vedere al civilizației ori al echipamentului, li se dusese vestea că stau mai bine ca noi.

[3] Cum Căminul... a ieșit din circuitul turistic, după 1990, cu timpul nu a mai fost reînnoit acel marcaj.

8 iulie 1978

lămurit că sînt(em) în apropiere de Valea Albă (se aflau pe acea variantă ce leagă cu poiana Munticelul, zisă și *La sfatul uriașilor*[1]). Am și eu luat-o într-acolo, descoperind la un moment dat (poate m-am luat după acei tipi) deasupra mea un refugiu. Era cel purtînd numele locului, Valea Albă, și la care am privit mirat: nu era pe hartă!

De aici, lăsînd ceva hău la stînga mea, am ajuns în deschiderea dintre Caraiman și Coștila numită „La verdeață".

„Priveliștea mi s-a părut magnifică", notam peste patru-cinci ani, într-o primă încercare de a trece pe hîrtie acel început de carieră alpină. „Era ceva gen căldarea Mălăiești, ce pare însă mai destinsă. Valea Albă însă, cu talvegul plin de zăpadă, e altceva. Plafonul jos de nori, acoperind finalul lasă imaginația să clădească fel de fel de înălțimi ametitoare. M-am simțit mic, între cei doi munți (mai tîrziu îi voi numi *pereți*), nițeluș înfricoșat. Aș fi pornit să urc acea limbă de zăpadă, dar, sufletește, ce puteam face singur, pe acel balaur alb? Am renunțat și am pornit spre Bușteni".

Revenit pe Munticel (denumirea îmi va deveni familiară, firește, în timp), „aveam capul varză", de toate noutățile acelei zile (bașca noaptea petrecută pe banca de lemn a unei gări). În consecință, în locul numit „Garderobă" (unde azi e crucea lui George Nechita) am simțit nevoia să întreb ce oraș e în vale. Parcă umblasem zeci de kilometri în necunoscut, neintuind că nu poate fi vorba decît de Bușteni...

Seara zilei m-a prins cazat la Sinaia, mai exact la cabana existentă pe atunci imediat deasupra Cotei 1400 (îi zicea „Cota 1500" sau „Valea cu Brazi"). La vremea mesei de seară, am intrat în vorbă cu alt montaniard[2] cazat acolo, spunîndu-i – cum se obișnuiește în așa socializări – ce am făcut peste zi. De la el am aflat de așa-numitele drumuri nemarcate, peste abrupt. Omul fusese pe una dintre ele, Valea Morarului ori a Bucșo-

[1] Unii nu dau vreun nume acelui luminiș, dar știu doar că e acela imediat în aval de izvorul de unde se face aprovizionarea pentru refugiul Coștila.

[2] Nea Baticu, poate și fi din plăcerea de a băga bețe în roate lui E. Cristea, socotea că denumirea acestuia, de Biblioteca *montaniardului* (din „România Pitorească") e una nefericită, căci în DEX termenul ar fi indicat pe cineva care *locuiește la munte*.

iului[1], și mi-a vorbit despre o săritoare care se ocolește, dar pe care el o șinuse s-o urce direct.

A fost o seară liniștită. A doua zi am pornit pe Platou spre Omul. M-a însoțit ceața, cît și o vreme rece. La Omul ningea, fie și fără să se depună un strat serios. Pot spune că m-am vaccinat devreme la acest capitol, adică nu m-am mai mirat de atunci, de așa fenomene meteorologice, la munte. Luînd poteca pe Valea Cerbului, m-am atașat de doi cetățeni, cu vîrste între 40 și 50 ani. Mari conversații nu am avut (nici ei nu au fost prea vorbăreți), dar prezența lor a prins bine, pe acea vreme închisă. La un moment dat unuia dintre cei doi, altminteri nepărînd un profan, ci chiar liderul acelei echipe, i s-a făcut rău. Mai exact a avut o criză de epilepsie, pe care și-a gestionat-o însă gospodărește, întinzîndîndu-se în prealabil pe iarbă. Însoțitorul lui nu s-a alarmat în exces, dar pentru mine situația a fost mai mult decît neașteptată. După un timp, pasa respectivului a trecut și-am plecat mai departe, ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat.

La sfîrșitul minicampaniei, care și-a dorit întrucîtva să recupereze precedenta lîncezeală de la „Brădet", mi-am acordat nota 9, îndeosebi pentru ceea ce mi-am numit *insistență*.

În tura proiectată cu *uniriștii*, s-a mers la Gîrbova, dinspre Azuga. Pentru că grupul s-a întins pe o distanță mai lungă, la un moment dat ne-am separat, unii dintre noi depășind locul unde era plănuit campamentul și ajungînd la cabana Gîrbova. Cum aveam și unul dintre corturi, am încercat la un moment dat să îl montez, chit că nu mă pricepeam deloc-deloc la așa ceva. Cineva dintre amici mi-a arătat (fără vreun aer de superioritate) cum se procedează, dar nu am apucat să înnoptăm acolo, căci a apărut careva din celălalt grup al nostru și ne-a îndrumat la campamentul aflat spre capătul pantei de deasupra Azugii.

Dincolo de așa bîjbîieli, a fost o experiență interesantă, de pildă în facerii focului, a aducerii de lemne, pe fondul unor mese de calitate (*fetele de la Unirea* aveau relații în materie de aprovizionare). Nu a lipsit

[1] Pe harta ce aveam, erau reprezentate în abruptul prahovean – cu linii albastre punctate – văi precum Alba, Morarului, Bucșoiului. Legat de ele, instinctiv am avut sentimentul că e semnalizat astfel și faptul că se poate merge pe acolo, chit că mai complicat decît pe o potecă marcată.

nici alcoolul, unde campion nedorit s-a dovedit Mihai, altfel tip de încredere de felu-i[1]. A doua zi am lenevit, coborînd a treia zi dimineață (luni) pe unde am venit. Ne-am permis asta întrucît eram schimbul II în acea săptămînă. Tura a fost instructivă, între altele rămînînd cu ideea de a-mi procura și eu un cort, cînd voi putea[2].

Am ținut să merg în aceeași lună la Lacul Roșu, timp de șapte zile. Voi fi lecturat fără îndoială anterior despre el, dacă m-a făcut să aleg acea zonă, și nu alta. Cazarea (prin ONT) a fost destul de ieftină, ce-i drept cu cazare la ce se numea *categoria III*. Nu am avut a mă plînge de nimic în acel sejur, fiind singur în cămăruța amplasată în partea de sus a unei vile zvelte.

Nu puteam rata în acea situație vizitarea (pedestră, a) Cheilor Bicazului, care bineînțeles mi s-au părut impunătoare. Totodată, avînd deja în mine apetitul mersului prin teren dificil, am abordat două zone din apropierea stațiunii, pe unde mi se păruse că se poate avansa. Pe una dintre ele o ochisem de la distanță, o succesiune verde pe flancul dinspre stațiune al muntelui Hăghimașul Mic. A mers fără probleme, pînă în zona somitală, dar în altyă explorare, de data asta pe un flanc de pe versantul opus al văii (care se scurge din lacul Roșu), am avansat eu o vreme, dar apoi, panta devenind prea mare, mi-am zis că e sănătos să renunț. Pe acolo am dat de o reptilă, de care am fost convins că e viperă (dar nu era obligatoriu), fiind în consecință încîntat că nu am avut probleme (ce nu puteau fi decît mortale, pentru om) cu ea.

Primele încercări în abrupt

La 12 august am revenit în Bușteni, doritor morțiș să ajung în Valea Albă. Voi încurca și de această dată borcanele, dar în sens invers. Probabil ferindu-mă să mai ies prea devreme la stînga, către Albă, am reușit să depășesc drumul cel bun, și am suit pînă în poiana Munticelu-

[1] De ce a ținut sa bea mai mult în acea seară, mai exact coniac, e treaba experiențelor lui anterioare de viață.

[2] Altminteri, deși indigene, corturile din comerț (destul de grele) nu erau deloc ieftine, aproape o leafă lunară.

16 iulie 1978

lui. Aici am întîlnit, venind din dreapta, marcajul de ducea la refugiul Coștila. Am urcat pînă la acesta. Bifam încă o *premieră*, inclusiv prin contactul cu preocupările celor 5-6 inși prezenți acolo. Aceștia, întrucît nu ploua cine știe ce, și-au căutat de lucru prin pereții din jur. Între altele, am însoțit o echipă pînă la baza a ceea ce voi afla ulterior că se numește Țancul Mic. Acolo, ei au început să urce foarte probabil traseul Hermann Bull, folosind pe parcurs și scărițe. Mărturisesc a nu fi fost foarte entuziasmat de acel stil de a urca, dar totuși am stat pînă au ieșit din cîmpul meu vizual. După aceea am revenit la refugiu, privind la alți suitori, aflați într-un traseu din Țancul zis Ascuțit. Pe la ora 7 seara, cînd s-a înnoptat, am intrat cu toții în refugiu, unde am stat *burete* pentru valul de informații noi (pentru mine), decurgînd din discuțiile între cei de acolo.

Neavînd pătură ori sac de dormit, am urcat la cel mai de sus prici (dintre cele trei existente atunci), în ideea că acolo va fi cît de cît mai cald. Suplimentar, m-am acoperit inițial cu o saltea (de burete) din jur[1], care se găseau disponibile în jur. Atîta doar că cineva sosit mai tîrziu a revendicat-o, în lipsa alteia disponibile, pentru a se așeza pe ea. Nu pomenesc cu plăcere următorul amănunt, dar peste peste noapte m-am trezit pipăit de către cel de alături. Am comunicat respectivului, fără să mă sperii ori să fac tărăboi, că nu sînt ceea ce crede el. Era nimeni altul decît capul de coardă din Herman Buhl, pe care îl fotografiasem întîmplător în prestația lui alpină.

A doua zi, probabil pornind de la ce auzisem în discuțiile de cu seară dintre ceilalți, m-am interesat dacă există vreun drum pînă pe Platou. Nu îmi aduc să mă fi descurajat careva prea tare, la ideea cu pricina, venită din partea unui vădit ins nevinovat, în ale abruptului (adică eu). Cineva mi-a explicat că trebuie să urc un pic pe valea de lîngă refugiu, apoi să trec la dreapta, într-alta vecină[2]. Stau și mă gîndesc azi dacă nu cumva arătam eu excesiv de chitit, cît să descurajez avertismentele, sau realmente și aceia aveau o problemă de responsabilitate. Îmi amintesc doar

[1] Refugiul fiind în custodia Oficiului de turism local, acesta îi repartizase saltelele ce deveniseră prea vechi pentru paturile din hoteluri.

[2] „Ori că eram eu tîmpit, ori că nu a știu să îmi explice acela, cert este că nu am înțeles nimic". Din motive ce pot intui, nu am insistat să-mi mai explice o dată.

că s-au uitat amuzați-superior la rucsacul meu, cel pe care mi-l luase mama cu ocazia taberei școlare de la Izvoarele, din urmă cu 11 ani.

Nu știam nimic despre cum te deplasezi în așa zone, mai exact că traseele mai ușurele urmează îndeobște așa-numita *vale alpină*. Nu cunoșteam nici formele clasice de relief, de pe acolo: pomenitele văi, apoi crestele, brîurile, eventual vreo față de abrupt ceva mai amabilă. Am însă și acum imaginea a cum mă așteptam să fie drumul pe acolo, cea mai la îndemînă comparație fiindu-mi acum ieșirea de la *ora 9* din Poiana Închisă (Piatra Craiului), mai exact cu fața ce are în dreapta Peretele Padinei Lăncii.

Mi-e greu să reconstitui acum exact pe unde am umblat, sub cerul destul de închis (dar fără să plouă), cert este că din muchia recomandată nu am traversat la dreapta, pînă în ceea ce se numește Valea Gălbenelelor, ci am continuat să sui, pe ceea ce aș numi astăzi *versant*. Foarte posibil am ieșit finalmente pe fosta cale de acces în Creasta Coștila Gălbenele (aceea care pornea după ce depășeai ultima săritoare serioasă, cum urci prin talveg). Pe acolo, la un moment dat nu am mai putut înainta, pe o față ce depășea posibilitățile mele.

Eram ajuns pe o prispă (nu era platforma de plecare în Creastă, nici obîrșia așa-numitului Vîlcel al florilor de colț), unde m-am așezat. Simplu nu era deloc în jos, însă ceva șanse existau, dar numai dacă nu mă incomoda / dezechilibra rucsacul pe umeri. Așa că am lăsat acolo sticla de apă minerală ce purtasem cu mine (gîndindu-mă că fac un bine *alpiniștilor* care vor trece pe acolo), am pus așa-numita canadiană pe mine și aparatul foto de gît, după care am făcut vînt rucsacului în vale. I-am urmărit apoi salturile, cu inima strînsă. „Nu l-am regretat, căci nu făcea o viață de om", aveam să notez.

M-am descurcat la coborîșul porțiunii cu probleme. Apoi, tratînd rătăcirea anterioară drept neînsemnat accident de parcurs, am căutat variante pe unde se putea înainta, către doritul Platou. Terenul m-a îndemnat să merg întrucîtva către dreapta, unde era o adîncitură de mari dimensiuni (adică o vale). Pînă să mă apropii mai mult de ea, iar implicit să văd cum m-aș descurca prin ulucul ei, am zărit doi inși ce suiau pe acolo. Am hăulit cum m-am priceput spre ei, la care aceia au întrebat direct dacă eu sînt cel despre care li se spusese – la refugiu – că e posibil

să se rătăcească (sic). Nu mai știu ce am răspuns[1], dar am grăbit să mă alătur lor, undeva în porțiunea de deasupra a ceea ce consider azi drept sînt săritorile mai dificile ale văii. Întrucît nu arătam speriat, nu m-au descusut asupra aventurii și nici nu au avut nimic împotrivă, să îi însoțesc.

Ca fire, au fost precum turiștii întîlniți cîndva pe Valea Cerbului, la locul lor și tăcuți (minus epilepsia). Unul, care părea mai priceput, avea vreo 45 ani, iar însoțitorul cu vreo zece mai mult, „novice, care s-a văicărit – chit că demn – mai tot drumul"[2]. Eu însă nu am avut probleme: „Spre deosebire de colegul meu întru noviciat, am înghițit cu plăcere nada alpinismului. Zburdam ca o capră. Aveam o plăcere nebună", în suișul pe bolovanii de acolo. Ceața ne-a învăluit curînd, mai exact am intrat noi în stratul de nori. Am făcut o pauză la grota numită Hotel Gălbenele, înspre fundul căreia am schimbat filmul foto[3]. Pe aici, mai-marele nostru ne-a indicat și o altă variantă de mers spre culme, informație căreia nu i-am dat atenție, fiind captat integral de drumul pe care îl urmam. Și care poseda suficient necunoscut și inedit, pentru a nu mă interesa altceva (ne fusese indicat, evident, Hornul Coamei).

La un moment dat, valea a devenit în bună parte ierboasă, anunțînd locul unde lua sfîrșit. De acolo, am trecut într-un fir vecin. „Se simțea de dincolo o briză de abrupturi întinse", nu ca în valea anterioară, închisă de flancuri relativ apropiate. „Ceața m-a scutit de spectacolul a cine știe ce hăuri, care să îmi dea fiori". Am urmat în continuare o coastă, unde la un moment dat domnul mai priceput a ținut să indice un/o *ceva*, parcă o

[1] Îmi cer scuze pentru așa formulări neclare, dar cred că e mai bine să-mi recunosc așa limite de memorie, decît să inventez, prefăcîndu-mă că am reținut perfect cum s-au petrecut lucrurile.

[2] Citez pe aici din aceleași notații făcute la cîțiva ani după tură.

[3] Îndeobște așa operație era simplă, făcută la lumină, însă, pentru că nu găsisem în *comerț* altceva, luasem un tip cu casetă diferită celui folosit curent, și care nu se potrivea aparatului meu. În consecință, a trebuit să mă bag mai în fundul cavității, unde, cu canadiana în cap drept cameră obscură, și unde am procedat la acea operație. Am avut cu mine greoiul Zenit, abia peste trei ani achiziționînd un tip de Smena mai comod la mers pe munte, submarca Symbol, unul lansat cu ocazia Olimpiadei de la Moscova (1980). Acesta era mai ușor ca greutate, iar totodată avea unghiul de cuprindere, al obiectivului, mai lat.

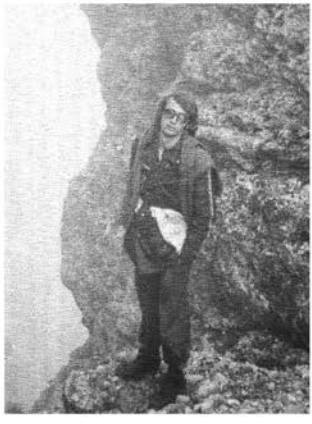

16 iulie 1978

potecă, pe care o intersectam. Fiind total străin de domeniu, abia ulterior am identificat că fusese vorba de Brîul Mare (al Coștilei)[1].

Nu am simțit ca liderul nostru să fi avut probleme de orientare, ori de nesiguranță în general. Am ieșit finalmente în platou[2], unde ceața domina locurile. O pală de senin mi-a deschis privirii la un moment dat releul Coștila, în care neavizatul din mine a văzut „ceva imens, și ireal". Am aflat despre el și că este obiectiv militar, păzit în consecință, iar prin urmare evitat inclusiv de alpiniști. Și în acest ocol l-am simțit pe acel domn sigur pe el, de unde bănuiala-mi ulterioară că știa bine locurile, în urma a numeroase drumuri pe acolo. Pe cînd ne aflam pe platou, am adus vorba despre Valea Albă, dînsul spunîndu-mi că aceastăa din urmă are grad de dificultate mai redus. Ne-am despărțit la Babele (făcusem cinci ore de la Refugiu[3]) de acel om reținut, căruia, deși nu-i cunosc numele, îi trimit pe această cale un gînd bun, pentru binele făcut novicelui (eu!) întîlnit întîmplător pe munte!

A fost debutul meu într-un sport care m-a cucerit total de atunci și a constituit – cu toate riscurile lui[4] – unul din principalii piloni ai vieții mele ulterioare. Dincolo de așa vorbe frumoase, foarte clar pe moment nu mi-a fost pe moment unde mersesem, dovadă că voi nota zilele următoare, într-un caiet de impresii, că suisem *Valea Coștilei*.

La Babele am servit o ciorbă bună, după care, mai mult decît încurajat de succesul zilei, am decis să-mi rezolv temerile legate de „temuta" Vale a Jepilor. Mi s-a părut finalmente fleac (reținn a fi făcut o oră și jumătate, de la cabana Caraiman pînă la intrarea în Bușteni), singurul lucru neplăcut pe acolo fiind vremea apăsătoare.

---

[1] Deși între timp acumulasem experiență, voi simți ceva asemănător cînd, peste un an, inițați din grupul cu care suiam valea Seacă a Caraimanului (prin *Hornuri*) vor anunța că sîntem în dreptul unei potecuțe similare (Brîului Portiței!).

[2] „Eram entuziasmat că ieșeam la platou, pe un drum nou față de care potecile marcate păreau joacă de copii. Din păcate, nu aveam nici un prieten căruia să îi exprim încîntarea", asta nu pentru că eram eu vreun sihastru, ci pentru că nu exista vreunul din amicii mei curenți, care să fi călcat prin așa locuri!

[3] Ulterior îmi voi acorda ulterior pentru acel drum nota 10, „pentru cutezanță și rezultate".

[4] La divorțul de peste zece ani, și chit că exprimarea era vădit avocățească, căutătoare de nod în papură, am fost acuzat că îmi neglijam familia pentru a merge la munte.

Peste puține zile, cu ocazia zilelor libere de sărbătoarea națională (23 August, pe atunci), am plecat chitit din București, către Valea Albă. Ascensiunea nu a avut istorie, ci doar încîntare, favorizată suplimentar de timpul frumos. Am identificat la fix variantele de drum (care evitau locurile dificile), chiar mirîndu-mă la un moment dat – în dreptul a ceea ce voi afla că se numește Săritoarea Cîrnului, pe care am ocolit-o prin stînga –, că alegînd cu ochii în amonte un teren, descopeream apoi că și caprele negre avuseseră aceeași idee, în deplasarea lor, creîndu-și hățaș pe acolo. Nu am reținut amănunte ale drumului, putînd bănui că plăcerea principală a constat din a străbate dezinvolt și cu viteză acele locuri inedite, cît și dificile. Am făcut pe vale un ceas și jumătate, regretînd enorm că nu găsisem film foto (iar prin urmare lăsasem aparatul, cu restul tarhatului, la așa-numitele *bagaje de mînă*, din gara Bușteni)

Retragerea am făcut-o de la Babele pe ceea ce turiștii numeau *Jepii Mari*[1], adică poteca Piatra Arsă-Bușteni. Acolo, am așteptat la gară grupul *uniriștilor*, alături de care urma să merg să campăm în Poiana Văii Cerbului. În prealabil, ne-am făcut oarece aprovizionare la complexul comercial „Coștila", din centrul urbei. Abia acolo, la raionul foto de la etajul 2, am găsit film, dar nu oricare, ci Agfa, marcă vestică pe care nu o mai văzusem la noi (cu o treime mai scumpă decît echivalentul *socialist*[2]...).

Prima seară a fost inevitabil mai veselă[3]. Apoi, și pentru că aveam cu noi și persoane rubiconde, grupul a ajuns la Omul abia după nouă ore, în loc de vreo patru, cît e normal. O surpriză, acolo, a fost să vedem o căruță cu cai, probabil aprovizionînd cabana. În ultima, însetați, am consumat o băutură de care abia atunci aflam, și anume *apă tonică*, amară de felul ei (și cu inerentul preț piperat). De sete, a fost bună și aceea! Unii, obosiți, au vrut să rămînă peste noapte *la cabană*, în vremea ce alții,

[1] Nea Baticu era un pic mirat de acea denumire, găsind că poteca merge exclusiv pe muntele Jepii Mici. Totodată opina că adăpostul zis Piatra Arsă se găsește de fapt pe Jepii Mari.

[2] Mai exact al mărcii ORWO, produsă de cei din *Germania democrată*.

[3] Fiind oameni, surveneau și situații de genul „Ucu s-a certat cu Grasa", pe care o notam atunci.

speriați de lipsa apei, au zis că e mai bine să coborîm la Mălăiești. M-am aflat între ultimii.

Am ajuns pe înserat acolo. Nu am identificat vreo sursă naturală de apă, însă din fericire s-au milostivit cei de la bucătăria cabanei de noi și vom trece cu bine peste noapte. Pînă atunci, lumea s-a întins la inerenta distracție tinerească. M-am tras finalmente în cort, o idee mai devreme decît ceilalți. Deși am avut doar o pătură (purtată în cursul zilei sul, prins sub rucsac), nu-mi amintesc să fi rebegit de frig – situație datorată foarte probabil vîrstei. A doua zi am luat-o spre Bușteni, în mers de plăcere. Trenul spre București a fost aglomerat, dar consumul frățesc al unui pepene, mare și dulce, a diminuat disconfortul.

Pe parcursul acestui drum, la coborîrea de la Mălăiești spre Pichetul Roșu, cred că am identificat Valea Bucșoiului (cea trecută și ea cu puncte-puncte albastre, pe hartă). Spun asta pentru că peste vreo două săptămîni, încurajat din plin de succesul pe Albă, am pornit să urc pe ea[1], și nu pe altă *puncte-puncte albastre*, Valea Morarului, al cărei parcurs îmi rămăsese ascuns într-o tură precedentă, cînd o traversasem pe poteca turistică.

Firește că a fost o mare imprudență[2]. Zic asta pentru că locurile au fost mai complicate decît pe Albă, iar eu, după cum am mai notat, eram lipsit în continuare de știința elementelor de relief, constituind căi de deplasare în abrupt. Îmi lipsea totodată și o banală frînghie, de coborît (și presupunînd că se putea da după ceva, și că în general m-aș fi priceput la așa ancoraj), dintr-un loc complicat. Nu aveam nici colțari sau piolet, și care nu ar fi reprezentat deloc mofturi, pe un drum unde, după o vreme, m-a întîmpinat în firul urmat o zonă cu zăpadă. Nu am făcut fotografii în acea zi, iar amintirile îmi sînt destul de vagi. Ajunsesem pe o pantă înclinată de zăpadă, iar riscul unei alunecări periculoase la vale

[1] „Zi începută cu trenul de 2,35 și un dejun la 7 dimineața la Pichetul Roșu". Inevitabil meditez aici că asemănător ar fi arătat și însemnările unui Gică Rafail, dacă nu ar fi avut nesansa accidentului fatal, din Hornurile Văii Seci, iar ulterior le-ar fi lăsat urmașilor, într-un mod oarecare...

[2] Aici aș putea să mă refugiez în spatele unei vorbe cu multă trecere, și anume „Noi mergeam să urcăm, nu să cădem" (N. Baticu). Dincolo de faptul ea e scoasă din context, adică acela a gîndit așa pînă la primul (norocos) eșec, nu aș trece totuși peste acel dramatic conflict, între nevoia de a explora și a o face inerent fără pregătire. Și care doar cu mult noroc s-a putut desfășura fără mari probleme.

devenea iminent. Voi nota ulterior totodată că „zăpada și întunericul canionului m-au speriat” [1].

Avînd în vedere că am putut coborî poate lăsa de înțeles că nu era un loc foarte dificil, însă m-a însoțit aproape chinuitor sentimentul singurătății, al nepriceperii în așa locuri (stranii), cît și al unei temperaturi destul de joase, cu care nu eram obișnuit (altminteri, notam atunci că nu am avut rucsac!). Probabil afectat de efort și de emoții, am coborît destul de crispat, de temător, însă probleme propriu-zise / cu urmări neplăcute voi avea doar la nici zece metri de poteca marcată, cînd piciorul mi-a alunecat de pe un bolovănel în sine mic, unde mi-am lexat însă un pic pielea, în zona gleznei[2].

Ca un făcut, la întoarcere, *în accelerat*, am primit amendă, care era una deloc mică (de vreo două ori și jumătate mai mare decît amenda la personal, care la rîndul ei era de vreo trei ori mai mare decît biletul *la casă*, raportat la care noi dădeam nașului cam o treime). Nu știu să mă fi astîmpărat însă apoi, de mersul *cu nașul*, atîta doar că o vreme am evitat acceleratele[3].

Potrivit unei sinusoide care îmi devenea familiară, după așa eșec a venit și un succes. Unul dublu.

Mai exact am cunoscut-o la începutul lunii octombrie pe Mariana, de 17 ani pe atunci, care nu a avut împotrivă ca peste o săptămînă să mergem pe munte. Am ales Valea Albă, însă ajunși la baza ei, fata nu s-a simțit în apele ei. Am luat o pauză, în deschiderea de care voi afla ulterior că se numește La Verdeață. Respiro-ul i-a prins bine Marianei, căci cei doi pași pe care i-am propus să facem pe vale, pentru a ne umple

[1] Mulți ani după aceea am rămas cu părerea că am avut problemele în preajma a ceea ce este numit Turnului cu Jnepeni, dar nu cred că am ajuns – pe firul principal – în zona unde acesta domină locurile. Foarte probabil am ajuns, deasupra *Poienii dintre fire*, la locul unde Principalul văii intră într-o a doua gîtuitură (o a treia, și lungă pînă spre obîrșia văii, debutînd în preajma Turnului cu Jnepeni).

[2] Foarte tîrziu îmi voi lua revanșa asupra acelei văi (1985, 2011), asta pentru că am fost reținut de altele, din abruptul Bucegilor). Niciodată nu am parcurs însă valea integral *pe stîncă*, întrucît am identificat varianta ocolitoare, mai comodă, prin afluentul Grohotișului și apoi la șaua Turnului cu Jnepeni.

[3] Peste un an voi întîlni niște *confrați* alături de care riscul cu pricina a fost gestionat mai bine.

8 octombrie1978

timpul, i-au născut o dezinvoltură care ne-a însoțit pînă pe Platou. S-a mișcat minunat, de unde alintul *Căprița*. Nu mai reținexact sentimentul meu general, dar nu putea fi decît minunat la pătrat, alături de o persoană feminină care mi se potrivea în sine, iar totodată mă însoțea în așa locuri dragi (că minunile țin doar trei zile/cîțiva ani maritali, e altă poveste).

În cabană la Babele am mîncat, amintindu-mi, via pelicula foto, de o ciorbă luminată prin geam, de soarele coborînd spre Leaota. Nu mai știu exact dacă datorită aglomerației de la telecabină (vremea frumoasă adusese multă lume acolo) am decis să mergem pe jos la Bușteni, pe Valea Jepilor. Pe care am coborît noi repede, dar tot ne-a ajuns întunericul. Am stat alături altor tineri întîlniți pe parcurs, fără să reținafi existat probleme, riscuri - precedent la care am privit cu invidie peste cîțiva ani, cînd mă voi deplasa cu maximă grijă, după lăsarea nopții, prin partea inferioară a traseului[1].

Alături de Mariana, am mers în noiembrie (din Bușteni) la Mălăiești, de unde am ales să coborîm prin Valea Glăjăriei-Diham-Predeal. Pe acest segment, am cunoscut pe Cristi Drulea, ins de vîrsta mea. Nu mai țin minte dacă avea deja o frînghie ori a afirmat că la serviciul lui (lucra la *Industria lutei*[2]) se confecționează așa ceva, iar implicit mi-ar putea procura una (căci îi simțisem nevoia, *pe munte*). Avea să se țină de cuvînt și mă voi servi de ea (tehnologic, era considerată *saulă*, folosită pentru manevrarea velelor ambarcațiunilor) vreo cinci ani[3].

> Cu această ocazie am decis, într-un glas cu Mariana (probabil că și pe ea o nemulțumeau încălțările) să ne cumpărăm bocanci. Am luat sortimentul clasic (de fapt unic, în epocă), 270 lei, din piele[4].

---

[1] Ulterior acelor moșmondeli, voi evita precum dracul tămîia, să trec pe-acolo după lăsarea întunericului!

[2] Aceasta se afla la capătul sudic al străzii bucureștene Progresului (fosta Trafic greu). A fost demolată prin 2022.

[3] Fără să fac apologia acelei frînghii cu rezistență la rupere inevitabil joasă, nu am avut parte de căderi în ea, de unde bănuiala că Dumnezeu a făcut și aici cuib berzei chioare....

[4] Fac ultima precizare întrucît peste patru ani, după debutul campaniei de plată accelerată a datoriilor României, acel sortiment a fost înlocuit cu altul, costînd aproape dublu și confecționat din înlocuitori de piele.

10 noiembrie
1978

Cu Cristi am mai făcut un drum *la* munte, în decembrie. Mai exact în Bușteni, unde am stat comozi la Hotel Carmen, în preajma fabricii de hîrtie, iar a doua zi am mers la Predeal. Acolo, după lăsarea serii și în preajma trenului ce avea de așteptat pînă la plecare, ne-am dat importanți celor din preajmă, în privința frînghiei ce adusese Cristi.

Nu mi-a fost o vîrstă domoală (la o adică, întreaga viață nu mi-a fost în parametri cuminți). De pildă, tot în decembrie, cu Mariana, am reușit să beau multișor în trenul de dus, către munte (altminteri, antrenîndu-mă la așa ceva cu alții, cunoscuți ad-hoc acolo). Cred că nu am indispus pe nimeni, doar oarece teribilism ținea să iasă neapărat la aer, să-și lepede ceea ce păreau niște lanțuri interioare. Totul a avut în cost, în sensul că la urcușul (pe întuneric) spre Poiana Izvoarelor, m-am aflat ultimul din grup! Nu am găsit cazare la cabană, așa că am gîndit, pe acea vreme cu zăpadă, că e de mers la mătușa din Brașov[1]. Nu mai țin minte dacă își pusese deja telefon, dar am fost bine primiți, pe cînd aburii băuturii mă părăsiseră în mare parte.

Am revenit la Brașov după revelion, de această dată cu Cristi și prietena lui (lucrau la aceeași întreprindere).

> Relația cu acesta din urmă s-a răcit după ce am dat curs ideii lui, să mă angajez la depozitul („Industriei lutei") unde șef era tatăl său. Nu știu de ce atunci Cristi a luat distanță față de mine (el lucra la ceea ce se numea *laboratorul* acelei fabrici), mai exact l-am simțit că mă privea ceva mai de sus. Nu am mai făcut vreo tură pe munte, ci doar o afacere păguboasă pentru mine[2]. Finalmente s-a rupt căruța și la depozitul unde fusesem adus, iar aici îmi recunosc vina princi-

[1] Mătușa însăși *consuma*, a fost o caracteristică a filierei paterne, decurgînd – zic eu - din vîrsta mică la care li se prăpădise mama, cîndva (mătușa în cauză o apucase doar un an-doi)..

[2] Aveam pe atunci un magnetofon, în parte defect, ce constase inițial, în 1975, o groază de bani. Acel model poseda o limitare din construcție, mai exact nu reda stereo decît dacă scoteai sunetul printr-o stație de sunet separată. În condițiile în care fratele (mai mare, al) lui Cristi era zice-se priceput în ale electronicii, a apărut ideea să vedem dacă nu poate remedia el lucrurile. Mi s-a spus că intervenția ar costa 1500 lei, cam o leafă de atunci. Am acceptat, dar lucrurile tot nu au funcționat cum voiam eu.

ianuarie
1979

pală. Mai exact, deseori nu prea mi-a ars de treabă profesională în viață (excluzînd perioada în care am lucrat, ca *desktop publisher*, care îmi plăcea[1]).

Sejurul nu a avut nimic deosebit. Am urcat *spre* Tîmpa, unde în zona treptelor lui Gabony am exersat de capul nostru coborîrea în frînghie (abia în toamnă voi executa, inițial de alții, un rapel ca lumea, iar acea artă fiind deprinsă mai bine abia peste alți patru ani).

Se petrec în această iarnă cel puțin vreo două mutații importante, în viața mea. În ianuarie, Mariana s-a mutat la mine (eu locuind cu părinții, dar casa avînd trei camere), la mijlocul primăverii trecînd și pe la Starea Civilă. În aceeași iarnă, am devenit interesat de tipărituri care să-mi ofere informații despre munte. Odată acel cîrlig aruncat în *lac* și urmărit totodată cu perseverență, am prins mai mulți *pești*. De pildă, într-o revistă „România Pitorească" ceva mai veche am întîlnit în ultimele luni ale lui 1978 o descriere a Văii Morarului, semnată de Iosif Gheție[2], pe care nu doar am lecturat-o cu aviditate, dar am făcut-o în cele mai neașteptate momente, de pildă lîngă utilajul ce deserveam la serviciul de atunci, la *IPAC*. Asemănător, am întîlnit la biblioteca publică[3] volumașul „Trasee alpine în Carpați", de Walter Kargel, ce mi-a fost de căpătîi în anii ce au urmat. Inițial am făcut cópii după schițele lui (pe sistemul

[1] Coincidență, la un asemenea loc de muncă au venit pentru o lucrare de întreținere doi tipi. Nu aș fi recunoscut pe unul dintre el (altminteri întîlnit fugar la vremea cînd îmi reparase magnetofonul amintit mai sus) dacă nu îi auzeam, numele, *Drulea*. Era fratele mai mare al lui Cristi, cel cu magnetofonul! Nu i-am devoalat cine sînt (oricum nu aș fi rezolvat nimic din vechea nemulțumire), doar l-am privit ceva mai atent.

[2] Priveam spre autor (altminteri aveam să-l văd la față abia în 2022, cînd și-a lansat cartea „Munte și alpinism") cum face orice adolescent ori tînăr spre maturul priceput, de la care are ce învăța. Altminteri, Gheție avea în momentul în care a publicat articolul (iar totodată era colaborator harnic la „România Pitorească" doar 28 ani.

[3] Nu mai rețin exact la vîrstă am început să frecventez bibliotecile, cert este că prin 1978 profesoara de franceză de la liceu (seral), văzîndu-mă captivat de domeniu, m-a îndrumat spre ceea ce se numea în epocă *Biblioteca franceză* (altminteri, frecventarea instituțiilor occidentale de la noi nu erau văzută cu ochi buni de oficialitățile comuniste, fără a băga însă bețe în roate vreunor tîneri ca mine).

calculului, însă folosind coli de hîrtie normală), pe care le-am îndosariat cum m-am priceput, purtîndu-le apoi prin cele mai diverse locuri, de pildă la cursurile serale de liceu. Astfel mi-am făcut o (fascinată) primă idee, despre tărîmul străbătut în august, către, în și dincolo de Valea Gălbenelelor. Cu așa ocazie, am aflat și că valea Scorușilor nu este una principală, cum crezusem, ci doar afluent al alteia, a Mălinului.[1]

Cu aceeași furtună afectînd laolaltă minte și inimă, am citit despre alte trasee posibile mie în zonă, de pildă ruta de la refugiul Coștila, prin *Brîna Aeriană*, pînă la platou. Am aflat cu același prilej de cotațiile privind dificultatea, cît și despre traseele de alpinism, majoritatea mai complicate decît îmi permiteam eu.

Tot la bibliotecă am ajuns și la alte cărți de munte, identificate la compartimentul de istorie ori de geografie. Acolo am citit, de pildă, volumul „Ani de drumeție", de Valentin Borda și Nicolae Simion. Interviurile de acolo, cu pionieri ai alpinismului românesc, vor căpăta noi și noi sensuri, din gama fascinației, pe măsură ce mă vor purta pașii prin alte și alte zone, ale abruptului Bucegilor.

Obiceiul nu îmi putea lipsi, la centrul de colectat hîrtie păstorit de tatăl meu (ajuns pensionar), unde lumea ducea inclusiv tipărituri foarte valoroase, pentru mine[2]. Acolo am găsit de pildă monografia „Piatra Craiului" de Ion Ionescu-Dunăreanu, dar și alte cărți vechi ale aceluiași. Utile eu și așa-numitele *almanahuri turistice* ori numerele mai vechi ale re-

[1] Notate în 1983-84: „Dacă pînă atunci nu știam nimic despre harta abruptului (v. Scorușilor o credeam vale principală; unde ar fi confluat jos nu îmi puneam problema, și nici cît de dificilă este). Încă nu cunoșteam scara dificultăților și la o adică nu mă consideram alpinist. Cartea mi-a făcut brusc lumină: am descoperit, pe abrupturile ce părea uniforme, crăpăturile văilor. Era o mină de aur, mulțimea văilor cu grad ce mi-l credeam accesibil. Uitasem eșecul din Valea Bucșoiului […] Le-am notat iute pe toate, pe cartele de la *Iuta*. Priveam altfel poza Bucegilor de pe un capac de bomboane. Am copiat hărțile cu văi, chiar și unele cu Piatra Craiului. Teoretic m-am pus la punct și mi-a prins bine uneori, dîndu-mi siguranță pe munte. Cartea [„Trasee alpine în Carpați"] a avut însă și greșeli. Alteori am copiat ori am interpretat greșit unele lucruri, iar de aici am avut probleme…"

[2] Între altele, am descoperit acolo „Destinul omenirii", de P.P, Negulescu (1939), op pe care mi-l socotesc de căpătîi și azi, din punct de vedere al informației, cît și al tonului.

vistei România Pitorească (legat de care am căpătat curînd obiceiul să-i achiziționez ultimele numere, de la chioșcul de ziare)[1].

Un nou sezon în Bucegi

Am mers în martie pe platoul Bucegilor, alături de Mariana, foarte probabil suind acolo cu noua telecabină Bușteni-Babele. Cu cîțiva tineri cunoscuți pe drum (două fete, respectiv un băiat, Eugen Popescu), am pornit spre Omul. În drum, pe varianta de iarnă de la Ceardac, am găsit de cuviință să întindem frînghia (cea de la Industri Iutei) în chip de balustradă, pentru fete. Apoi, în rafalele unui vînt puternic, am coborît din greșeală ceva mai jos de șaua ce desparte valea Cerbului de a Ialomiței. Nu ne-a mai venit să suim, preferînd să scăpăm de problemele momentului coborînd la Peștera. Nu am avut probleme apoi pînă la... Vîrful cu Dor, atîta doar că se apropiase înserarea, iar prin urmare ne-am cazat acolo. Cum nu aveam acolo acces la un vreun telefon public, nu am putut anunța la serviciu că nu pot veni a doua zi (mai ales pentru că am explicat apoi motivele, nu a fost un cap de țară). Am petrecut o seară liniștită, cei cinci, acolo[2]. La fel a fost și drumul a doua zi spre casă, pe parcurs așezîndu-ne la masă, pe o pajiște din preajma gării Sinaia.

Cu Eugen, bucureștean, am rămas prieteni. Lucra pe la Fabrica de pompe, în zona Obor, dacă am înțeles bine, tot la o magazie. Mi-a lăsat impresia de om așezat, profesional și uman, și chit că nu m-am simțit complexat de asta (apariția Marianei, ca toate amorurile, mă scăpase de grijile asupra lumii, minus stagiul militar ce nu satisfăcusem). Între altele, Eugen avea echipament pus la punct, pe cît se putea achiziționa din comerț în acele vremuri[3]. Voi păstra legătura cu el. Într-o primă fază, de

[1] Nu-i plăcut să amintesc asta, însă, precum tot junele interesat să epateze, îmi amintesc a fi întrebat la un moment dat pe cineva „Se mai cațără Cristea?", despre el aflînd din revistă.

[2] Pe una dintre fete o voi întîlni peste vreo trei ani, în Poiana Coștilei, cînd, pe o vreme ploiasă, eu și însoțitorii ne căutam de lucru pe un bolovan de acolo – cățărare și rapel.

[3] De pildă, își va procura o saltea de izopren abia peste cîțiva ani, de la cehii pe care îi vom conduce pe munte.

martie
1979

1 mai 1979

bine ce ne cumpărasem (eu și consoarta[1]) un cort, am mers în aprilie pe munte să vedem ce vrea el de la viață. Am suit de la Azuga la Gîrbova și l-am montat lîngă cabană. Asta, în cursul zilei, căci seara am revenit acasă.

Eugen[2] ne vorbea de drumurile ce apucase să facă, între altele în Bucegi și Piatra Craiului, alături de un domn mai în vîrstă din Brașov, pe numele lui Doiniță Sasu. La jumătatea lui mai ne-a propus o tură alături de acesta, la Mălăiești. Nu mai știu de unde am pornit, din Bușteni sau Azuga, cert este că vremea s-a dovedit mai aspră decît ne-am așteptat. La Pichetul Roșu viscolea, situație în care ne-am băgat capul între umeri și am luat-o contra vîntului.

> La acest stadiu al discuției mele, poate porni discuție despre cît agrea Mariana (în realitate) mersul pe munte și cît făcea asta, să am pardon de expresie, doar pentru că așa procedează femeile pînă apucă să-și întemeieze o familie (asta înseamnă și copii), alături de un bărbat. În context, nu pot să nu remarc a fi posedat oarece structură sportivă (făcuse volei), dar totuși, îi voi decripta pe fizionomia din pozele epocii destul nechef, ce o mai cuprindea în drumurile noastre.

La Mălăiești, am luat o pauză, în bucătăria cabanei (Doiniță îi cunoștea mai bine pe cei de acolo). Ne-am întors prin Glăjărie, iar apoi suind Dihamul și îndreptîndu-ne spre Predeal.

Începutul sezonului cald m-a găsit doritor să refac drumul pe Valea Gălbenelelor. Nu aveam idee că zăpada se păstrează vara în mari cantități, pe asemenea artere, așa că împreună cu Mariana ne-am îndreptat fără griji către Refugiul Coștila. Mai era cu noi un băiat întîlnit pe drum. Am urmat și acum, imediat deasupra refugiului, o față stîncoasă destul de incomodă (mai ales la coborît)[3]. Am trecut apoi fără încurcături (căci

---

[1] De fapt, îl achiziționase în rate Mariana, alături de un sac de dormit, un televizor și o mașină de cusut.

[2] El isprăvise milităria, unde fusese *sanitar*, într-o unitate pe la Chitila.

[3] Abia peste cîțiva ani (în care, e drept, am trecut mai rar pe acolo) am socotit mai înțelept să urc o porțiune pe Valea Coștilei, pînă unde se poate traversa rezonabil, prin ierburi, către muchia ce separă de Gălbenele.

13 mai
1979

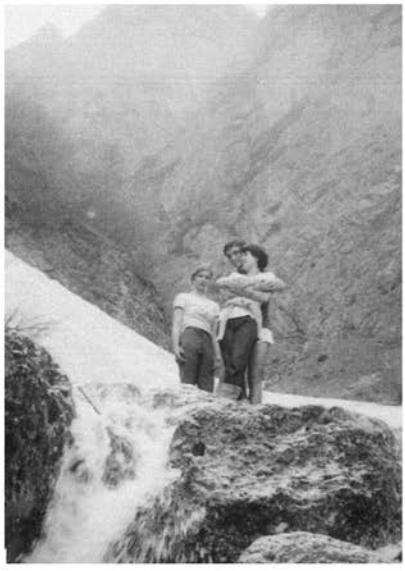

27 mai
1979

aveam cu noi schița lui Kargel) în Gălbenele[1], traversînd acolo peste firul ei principal, în cel secundar. Am avansat fără probleme o vreme, după care ne-a întîmpinat o limbă prelungă de zăpadă. Am încercat să o ocolim, mai exact prin dreapta, dar eu și Mariana ne-am *încuiat* (evident, nu aveam ochi format, asupra a genului de teren ce ne poate aștepta, în spațiul alpin). Am făcut de acolo o coborîre cu ajutorul corzii (îi voi spune așa, de acuma, prea sună antic *frînghie*), pe un teren nu chiar groaznic, dar pe unde nu e bine să cazi.

Ne-am întors la refugiu, iar de acolo la Diham, pentru înnoptare. A doua zi, cuminți, am pornit spre Omul. Pe drum, am reperat de această dată cu ușurință Acele Morarului, către care ne-am făcut fotografii. Se vedeau superb. A fost vreme frumoasă, în care nu ne-a zorit nimeni și nimic. De unde cu un an în urmă, cu privire la abruptul nordic al Coștilei, aveam idee că există acolo o Vale a Urzicii (indicată cu vopsea pe un bolovan), datorită cărții lui Kargel știam acum de existența mai multor văi, chit că nu pusesem piciorul pe acolo. Ce e drept, nu știu și să le fi identificat în acest iunie 1979, cu atît mai puțin să reperez vreun amănunt ori altul, în lungul lor. De la Omul, vom merge pînă în Valea Jepilor, coborînd de acolo la Bușteni.

Cunosc alți oameni interesați de abrupt

În duminica următoare, pe cînd așteptam să fie garat trenul de 4 dimineața[2], am remarcat doi inși cu rucsac în spate, de care se legase un bețiv. Respectivii, el și ea, timorați, au ales să nu replice. I-am reîntîlnit în tren, unde li se alăturase un bărbos între două vîrste (de el nu avusese noroc acel bețiv să dea...). Eu și Mariana ne-am apropiat de ei și așa

[1] Pe atunci foloseam forma *Gălbinele*, cum figura în ghidul lui Kargel. În 1981, sub impactul unei apărute atunci, am trecut la *Gălbenele*, switch efectuat parcă și de Kargel, la următoarul său op alpin, din 1987.

[2] Nu mai știu resorturile care ne împingeau la un tren de noapte, în defavoarea vreun altuia cu ajuns mai comod la gară, însă bănui că era tot un mod de a explora o parte a zilei, ce copilul din anii anteriori nu apucase să cunoască. Mai apoi, asemenea plecare s-a dovedit foarte utilă cu cele două-trei ceasuri în plus, pe care le cîștigam pentru turele în abrupt, mari devoratoare de timp.

2 iunie 1979

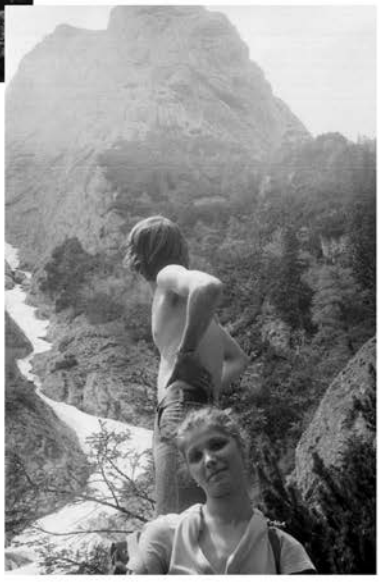

2 iunie 1979

am cunoscut niște oameni alături de care voi avea o campanie montană mai mult decît fructuoasă, în următorii ani.

Bărbosul era Daniel Georgescu, farmacist în industria de profil (la o fabrică din Calea Vitan), avînd atunci 36 ani. Un ins înalt, căruia barba îi accentua aspectul întrucîtva dur, de tip pe care nu ai vreo șansă să-l întorci pe degete (l-aș putea compara cu Ion Țiriac). Altminteri, era o figură. Între altele, as al blatului; parcă îl văd, pe bancheta lui *4005*[1], cu sandvișul în mînă, întorcînd capul în direcția nașului ce venise pentru bilete... Își masca gura cu mîna, și comunica pe ton jos: „Nașule, am cinci [accentua cifra, înțelegîndu-se din start că e vorba de blatiști], pînă la Bușteni..."[2].

Pînă una-alta căscam gura la speech-urile lui, fiind un om de apreciat prin cunoștințele lui, dar și prin siguranța de sine vădită în relația cu ceilalți oameni.

El a mers în ziua aceea spre *Aeriană* (adică Brîna Aeriană, cum apare în ghid Kargel), parcă singur. Eu cu Mariana am luat-o spre Poiana Morarului, avînd cortul cu noi. Foarte posibil voisem să-l instalăm cîteva ceasuri, de amorul artei, nu să rămînem peste noapte. Pe drum, nu am avut de lucru și am vrut să țin pasul cu o pereche de tineri compatrioți unguri, din grupul de dimineață. Ritmul acestora a fost cam tare pentru biata Mariana, pe care am zorit-o cam nepoliticos. Cei doi aveau în plan să suie Valea Morarului și mi-aș fi dorit să-i însoțesc, însă cortul ce luasem la noi (cum am mai zis, spre șase kilograme), ne-ar fi incomodat teribil.

Am încercat să urcăm pe vale la un moment dat, foarte posibil pitind o parte a bagajului undeva, dar pe undeva m-am certat cu Mariana, căci nu am binevoit să o ajut la un prag, considerînd că e unul simplu și deci ar trebui să se descurce. A fost a doua greșeală (deși în ton cu firea

[1] Trenul de 4 dimineața... În anii anteriori, priveam bizar la ceferiștii pomenind doar numele trenului: „Am mers cu *2001*", să zicem. Apoi, datorită familiarizării cu domeniul, iar totodată pentru a prescurta, eu și amicii montaniarzi am procedat la fel: „Ne vedem deseară la 221" (e vorba de acceleratul dinspre Timișoara, ajuns în Bușteni pe la 18,30).

[2] Daniel merită poate un capitol(aș) întreg, asemenea altora altor iubitori de abrupt ce și-au intersectat pașii cu ai mei, să zicem Vlad Petrușca ori Sandu Pizanti, pe care îl voi întîlni la o săptămînă după cele relatate mai sus.

8 iunie 1979

mea de atunci), iar asta în condițiile în care delicatul Doiniță Sasu îndrăznise anterior să remarce că nu mi-ar strica ceva mai multă eleganță, în relația cu tovarășa de viață. Eu însumi am simțit atunci că sar calul, iar ulterior nu am repetat așa greșeli (însă, vorba unui confrate montaniard, *am făcut altele*).

Am revenit la cort, care, fiind vreme închisă, ne-a prins mai mult decît bine. L-am pus într-un loc de unde era vizibilă limba de zăpadă, continuă, a Văii Adînci (altminteri Poiana Morarului nu e darnică în spații de campat). Pe acel culoar am zărit la un moment dat două siluete, aflate în suiș. I-am privit mai mult decît admirativ, văzînd o mare performanță în mersul lor pe acolo. Cîțiva ani nu am considerat de nasul meu o așa întreprindere, dar automat, la vederea acelora, o parte din mine și-a spus că dacă ei pot așa ceva, teoretic aș putea și eu. Ce e drept, și întrucît respectivii se aflau la depărtare, nu le-am remarcat (și) echipamentul, pioletul și colțarii (asta dacă nu aveau în rucsac și vreo coardă plus cîteva pitoane) – scule de care nu prea aveam idee pe atunci (nici *ai lui Georgescu* nu umblau cu așa ceva, pe atunci). Oricum ar fi, vor mai trece cîțiva ani pînă să mă aventurez pe văi la timpul zăpezii.

La cort, am făcut inerentul foc, dar „s-a lăsat o ploaie cu bășici și gheață [bașca tunete], de ziceam că se rupe cortul" (în care ne-am grăbit să intrăm). Sub acel acoperiș, Mariana și-a exersat priceperea în materie de dulciuri, confecționînd în micul spațiu biscuiți înmuiați în cremă dulce, pe care i-am mîncat cu plăcere. Întrucît ploaia nu dădea semne să se oprească, ne-am strîns bagajele sub folia exterioară a cortului, iar apoi am plecat cu el în cap la vale, către Bușteni. În așa condiții, nu am sesizat cînd am atins poteca marcată, noi deplasîndu-ne în continuare pe aceeași linie, către Pichetul Roșu, și nu către Poiana Coștilei, pe unde era cel mai scurt drum către gară. Din fericire, am mirosit după cîteva zeci de metri eroarea, făcînd stînga-mprejur, în direcția Poienii Coștilei, pe unde ne era cel mai scurt drum către gară. Situația ne-a amuzat. „Ce vremuri de baladă...", voi nota peste patru ani, „... cînd umblam cu nevasta cu gîndul că avem o dambla comună!".

În trenul de dimineață, aflasem că la întoarcere, în gară mai exact, Daniel și cei ca el se întîlnesc *la pod* (cel peste Valea Albă, în locul unde aceasta pornește a subtraversa liniile gării). Cu așa ocazie schimbai impresii, iar totodată alcătuiai un grup ce negocia mai lesne cu nașul. Și

chiar erau acolo Daniel Georgescu, cît și pe cei doi *unguri* de dimineață (pe ea o chema Iuliska). Eu și Mariana fusesem mai puțin afectați de ploaie decît ei, care se aflau leoarcă! Fenomenul meteorologic cu pricina afectase și circulația trenurilor, căci garnitura așteptată a avut întîrziere. Din vagon, voi privi pe geam bușteniii imenși aduși de valea Urlătorii, pînă în preajma căii ferate. Era încă un peisaj nou, pentru mine.

„Daniel a fost amabil cu noi, vădind în același talent oratoric, de dimineață. În vagon a fost cald, așa că am uitat repede de necazul de hainele ude. Același D. ne-a demonstrat talente de blatist. Am învățat lucruri gigea de la el. Era pentru noi doctorul[1]. Mi-a dat la un moment dat și numărul de telefon, reținmomentul: toamna [1979], noaptea, la ușa vagonului. Apropo de telefoane, mintea mea nu a descoperit prea curînd că băieții în hanorac de la munte sînt alți oameni, în Bucale[2]*...".*

Peste o săptămînă am plecat singur și destul tîrziu din București[3], spre munte. Pe la 12 eram în Bușteni, și plănuind să urc Valea Morarului. Pînă în gura ei am urmat potecile marcate (abia în toamnă identificînd, în coborîș, scurtătura care duce la Gura Diham, pe la casa de vînătoare zisă „Colții Morarului")

„Studiasem valea din toamnă-iarnă, cînd privisem extaziat harta Ghețiie[4], pusă pe o platformă din preajma capului Dianei[5]*, unde lucram. În timp îi voi constata unele lipsuri, dar în acele vemuri de ucenicie mi-a fost mai mult decît folositoare."*

În partea inferioară, mai exact pe micul afluent ce ocolește canionul, am întîlnit pe cineva ce cobora, om de vreo 40 ani. Am intrat în vorbă, el ținînd să se prezinte ca fiind Sandu (Alexandru) Pizanti.

---

[1] Inițial era cunoscut în mediul montan sub acest nume. Apoi i-a intrat în circulație numele: „L-am văzut pe..."; „Ce-a mai făcut...?" „... a zis că...".

[2] Denumire argotică, în epocă, privind Bucureștiul.

[3] Aș minți să ascund aici că avusesem un diferend matinal cu partenera, dintre cele ivite în prima tinerețe... Adică *din nimic*.

[4] Aceasta fusese publicată în 1972.

[5] Utilaj pentru confecționat ambalaje din carton, de la serviciu.

15 iunie 1979

A fost bucuros să-mi furnizeze detalii despre ce mă aștepta în amonte, întinzîndu-ne minute bune la vorbă. Îmi comunica lucruri despre abrupt mai mult decît interesante, atîta doar că eram presat de timp, motiv pentru care, foarte probabil la propunerea lui, am convenit să ne mai vedem în București[1].

După ce am ajuns la obîrșia amintitului afluent, instinctiv am urmat în mare itinerariul ce trece pe malul opus. Nu mai știu dacă privitor la această zonă Sandu îmi vorbise de un brîu ce trebuie/poate fi luat (cel Mare?), însă nefamiliarizat cu așa termeni (cît și cu putința de a-i identifica pe teren), a rămas o informație moartă. Aceeași ignoranță a făcut să intru pe acolo și în niște jnepeni. A urmat apoi o porțiune destul de lată cu zăpadă, în a cărei traversare, către malul Bucșoiului, m-am descurcat bine.

Am ieșit apoi în ceea ce am numit pe moment Poiana I (numeam astfel *căldările* indicate de Gheție), în ceea ce am considerat „lumea unică a Văii Morarului". Locurile mi s-au părut fantastice, și poate nu e de mirat în cazul necunoscătorului ce pășește în așa locuri: „Un soare astral ucidea umbrele ca un blitz fotografic. O priveliște absolut cosmică. Cer albastru, rocă aparte, lipsa vieții...". Previzibil, valea avea să mi se pară mai sălbatică decît vecina Cerbului.

Am atins apoi deschiderea ceva mai mică decît precedenta, numită de Gheție *Căldarea II*. Dincolo de ea m-a întîmpinat o zonă înclinată, un prag de mari dimensiuni. Instinctul m-a ghidat acolo prin locuri ce păreau să-mi fie accesibile (vorba lui Daniel G., *fezabile*), răzbind finalmente deasupra acelei porțiuni.

De acolo, a început să se zărească Omul, „în contre-jour cu soarele. O liniște dumnezeiască". Am ajuns sus întrucîtva obosit, dar teribil de încîntat, *victorios* – stare pe care o voi regăsi ulterior ieșind pe vîrful Picătura ori sosind la capătul vreunor trasee precum Hornul Central-Mălin,

[1] Pe moment nu mi s-a părut nimic bizar, dar în februarie-martie 1984 voi nota, privitor la același moment: „Omul s-a întins la vorbă; nu mă deranja, căci era un *montan* de la care aveam ce învăța. Însă, exact ca la sfaturile despre Gălbenele [ale celor de la refugiul Coștila, în urmă cu un an], n-am reținut mare brînză. Sandu era urît foc, asudat și cu un piolet mare. Soarele se lăsase un pic, dar bătea totuși violent: era spre solstițiu. Ne-am despărțit, îi dădusem telefonul meu".

Creasta Mălinului ori Albișoara Gemenelor. Ca timp, mă mișcasem foarte bine, isprăvind urcul pe la 6 seara.

Din start avusesem în plan să înnoptez la Omul. Pînă una-alta însă, nu am intrat în cabană, ci m-am așezat lîngă peretele ei răsăritean, pentru o gustare. „Era singurătate. Lumea se grăbise spre văi și gări. Eu nu, mîncînd lîngă un butoi de tablă. Umbrele se alungeau, iar parcă și euforia mi se estompa, lăsînd loc grijilor privind înnoptarea". Deși nu mai erau șanse să prind ultimul tren spre București, am decis să cobor spre Bușteni, și încă peste Bucșoiul.

Am ales acea variantă și pentru că, în iarnă, îmi ajunsese sub ochi o poză de pe Bucșoiul, către muchia ce-l leagă de Omul. Era încîntătoare, în îngustimea ei, cît și expunerea deasupra văilor înconjurătoare – amănunt pe care, datorită ceței, nu-l sesizasem în precedentul meu drum pe acolo, din urmă cu doi ani. Totodată, am putut ghici măcar vag (grație hărților consultate anterior) elementele de relief din jur, precum creasta Bucșoiul Mic sau Valea Bucșoiului. Apoi, am gonit la vale, cu acea ușurință a vîrstei, încîntată că se deplasează dezinvolt prin așa locuri. Abia la ture următoare voi identifica pe acolo vreun amănunt ori altul, de pildă acea fereastră vizibilă din marcaj în zona Vîlcelului Prepeleacului. Altminteri, fără să știu exact de ce, drumul mi-a amintit de Piatra Craiului.

Am ajuns la Bușteni pe la nouă și jumătate. Pierdusem ultimul tren, inclusiv cel de Ploiești (și grație căruia poți spera să prinzi ceva dinspre Moldova, în gara de Sud). „Pagubă-n ciuperci: pe căldurica lui iunie era numai bine stînd pe o bancă, la bătaia unui bec. Spre vest se vedeau străfulgerări [de furtună]: le-am simțit tare depărtate, căci în Bușteni cerul era senin".

A urmat o pauză de cîteva săptămîni, cauzată de o nuntă în familie, apoi de un drum de cîteva zile la mare. În răstimp, l-am întîlnit pe Sandu Pizanti în București.

„Am stat la soare și la o bere, pe la Armenească. Cît oi fi eu de neconformist, totuși țolul de la munte e unul, cel din oraș altul. Sandu nu ținea cont deloc: era teribil de respingător. Dar era unul umblat și îi ascultam discursurile..."

„Sandu era un tip mai mult decît bizar, ca fire cît și vestimentație, iar toți care îl știau erau de acord cu asta. Pe munte nu am sesizat nimic ciudat la el, căci sîntem acolo toți o apă și-un pămînt: asudați, murdari, epuizați. Sandu excela însă prin perpetuarea acestei stări, ba chiar și a hainelor în București".

La jumătatea lui iulie, pe un soare moleșitor, m-am îndreptat spre gară. Era după amiază, iar Mariana a ținut să mă conducă la tren. Îl racolasem la tură pe Eugen Popescu, care la vremea aceea nu ieșise deloc din potecile marcate[1], devenind cățărător ulterior, mai exact la scurtă vreme și întrecîndu-mă finalmente cu mult. Eugen avea experiență la mers cu nașul pe accelerat, unde ședea la capătul din spate al garniturii[2].

În tren am cunoscut-o pe Mara, care se pricepea la ghicit în palmă, unde mi-a citit că îmi iubesc nevasta (altminteri nu o cunoștea). Pe drum spre Poiana Izvoarelor, unde plănuiam să înnoptăm, Eugen s-a dovedit un pic mai liber la gură decît îl știam. La mirarea mea, mi-a motivat că nu se cade, nu e frumos să fie astfel cînd e vreo persoană feminină de față (cazul Marianei la precedentele noastre drumuri). Pe cînd se lăsa înserarea, cu ale ei umbre și răcoare, am ajuns la cabană, pe care am nimerit-o liniștită[3]. Sandu ne spusese că vine mai tîrziu, și așa a făcut, sosind pe la 10. Pe atunci, atît eu cît și Eugen ne adresam lui cu „domnu' Sandu" (deferență provenind cu precădere din știința asupra munte-

[1] Expresia din „Memoriile unui mic alpinist" (1983, cu creionul pe un caiet dictando): „fată mare *la pietre,* pe atunci".

[2] La capitolul fleacuri poate nostime, legate de Eugen, eram interesat (și) pe atunci de producțiile comicului Dem Rădulescu. Într-una dintre ele, acesta din urmă se află profesor și solicită un elev mai slab de ureche: „Popescu! [liniște] Popescu! [idem] Am spus Popescu!!! [tot liniște] Popesculeeeee!". În sfîrșit sosește răspunsul: „Prezent." „De ce n-ai răspuns? Pînă acum te-am strigat de patru ori!" „De trei ori nu am auzit". Mă mai amuzam reproducînd sceneta Marianei, debitînd-o însă la un moment dat și cu Eugen în preajmă. Acesta m-a privit nedumerit, crezînd că îl strig.
În ce-l privește formulele care-i făceau lui bine la inimă, mai fredona un cîntec fără adresant între cei care se aflau în preajmă: „Să trăiască mă-ta / Care te-a făcut / Datorită mă-tii / Noi te-am cunoscut!".

[3] La ora culcării noastre, niște tipi din cameră au continuat să fie gălăgioși. Cum nu au ținut cont de solicitarea noastră să o lase mai moale, în zori le-am oferit eu o porție de zgomot, ca plată.

lui, și mai puțin datorită celor 14 ani care ne separau), lucru pe care acesta îl refuza, recomandînd adresarea pe numele mic. Inevitabil, Pizanti a avut și acum alura lui un pic cocoșată, pe care i-o remarcasem în București, în paralel scărpinîndu-și des chelia ori ciocul. Avea un rucsac plin de fiare, iar implicit greu foc. Parcă tot el a adus și coarda. În schimb nu a avut nimeni la el un aparat de fotografiat...

Dimineață, la 6 eram în picioare (posibil zoriți de Sandu), iar peste o jumătate de oră ne aflam la drum. Țintă ne era Vîlcelul Portițelor, propus de mai vîrstnicul coleg. Cam un ceas ne-a luat pînă în poiana Bucșoiului, locul unde poteca unde poteca Pichetul Roșu – Mălăiești intersectează valea omonimă. Nu mi-am bătut capul cu vreo amintire a drumului din septembrie anterior, atent fiind doar la ineditul turei în desfășurare.

Am lăsat marcajul în urmă și după un timp am ieșit în poiana dintre fire, mai exact dintre principal și ceea ce mi-a părut a vîlcelul vizat de noi, al Portițelor[1]. Pe aici, Eugen ne-a arătat ceea ce el a numit Sfinxul lui Popescu, un perete spre obîrșia Văii Bucșoiului ce îi dădea impresia unui chip uman. Apoi am avansat pe afluentul pomenit, pînă în locul unde acesta făcea un cot la stînga, iar lucrurile deveneau serioase...

Din start, obstacolele întîlnite ne-au creat probleme, care, în condițiile lipsei de experiență prin așa locuri, au impus un ritm lent de înaintare. Mai exact aveam să facem șase ore pînă la obîrșie, în creasta Bucșoiul Mic[2]. O scuză ne-a fost atunci roca apreciată drept sfărîmicioasă. I-aș adăuga teribilismul, de a sui fiecare pe unde vrea.

> În partea inferioară a vîlcelului, nici măcar Sandu nu a remarcat intersecția cu Brîul Mare al Bucșoiului.[3]

---

[1] E impresia de atunci; ulterior am aflat că e vorba de un fir rezultat din unirea - ceva mai sus - Vîlcelului Portițelor cu Vîlcelul Grohotișului.

[2] Într-o primă fază am folosit acest termen, în dauna sinonimului său, creasta Balaurului, pe care îl voi adopta în toamnă, în drumurile alături de Georgescu și compania (ce îl vor fi preluat din turele lor cu cercul Floarea de Colț).

[3] *Amintiri,* 1983: „La fel ca pe Scoruși, nu am sesizat Brîul Bucșoiului și nici Sandu nu mi-a lăsat impresia a fi fost în temă. La o adică, nici nu știam cum arată o brînă!! [...] Văzusem eu, în *Kargel*, brîna cutare sau cutare, dar practic nu aveam idee cum arată, pe teren. Trecusem pe Brîna Mare a Caraimanului, spre Cruce, dar nu am făcut paralela: asta era turistică, celelalte trasee alpine".

Am numărat șase săritori în total, dintre care una singură nefezabilă, în vreme ce o alta, în partea de jos a văii, a fost aproape complet acoperită cu zăpadă. Acolo am decis să nu urcăm de jos limba de zăpadă care ducea la baza săritorii, ci să avansam prin spațiul liber (datorat topirii) din stînga ei, abordînd-o numai aproape de capătul superior, de unde mai erau vreo 12 metri pînă la săritoare.

Respectivul parcurs pe zăpadă era destul de înclinat, raportat la priceperea noastră, mai exact de vreo 45 grade. S-a decis întinderea corzii, oferindu-mă să plec eu primul. Aici, pioletul adus de Sandu a fost de mare ajutor, atît la avans, cît și la asigurarea colegilor, înaintea unei unei așa-zise rimaye, cam de un metru. Eugen nu era entuziasmat de drum, regretînd că a venit (în toamnă se va lăuda însă cu tura), iar în paralel cobea că va ploua, ignorat fiind însă pînă la urmă de divinitate, care s-a mulțumit să ne țină doar într-o ceață groasă. Dincolo de asta, el a abordat primul rimaya ce urma (circa un metru, altminteri nu departe de fruntea săritorii de care trebăluiam), iar apoi săritoarea, descurcîndu-se foarte bine. Am apreciat în context ușurința lui de a depăși unele pasaje de stîncă, și în general fermitatea lui în mișcări[1].

Ceva mai sus ne-a așteptat o săritoare cu fereastră, pe care am caracterizat-o drept deliciu[2]. Am numărat per total șase săritori. La penultimul obstacol, Sandu s-a încăpățînat să-l atace direct (și fără succes finalmente), în vreme ce eu și Eugen am mîncat, iar apoi am abordat fețele din stînga – vădindu-se nu chiar simple, cu așa-numiți „morcovi", adică puncte unde precaritatea prizelor îți lasă impresia că prăbușirea nu e departe. Vom ieși totuși, cele din urmă, în locuri mai pașnice.

Scenariul se va repeta în mare mai sus, unde colegul mai vîrstnic a ținut morțiș să urce un horn din talveg, în timp ce restul echipei a preferat să ocolească. Din locul unde am ajuns am avut parte de un moment neașteptat, în sensul că strigam la coleg („domnuuu' Saaanduuuu!"), să aflăm ce mai face, iar acesta nu răspundea. O va face abia într-un tîrziu, motivînd că nu ne-a auzit (deși am pus ceva rărunchi, în apel). În schimb, nu am mai putut comunica spre Eugen, care pornise înainte! Nu îmi dau

[1] La vremea aceea Eugen vădea un sistem nervos, o putință de stăpînire infinit superioară alei mele.

[2] Foarte probabil săritoarea cu tunel vertical din zonă.

seama dacă ceața a avut un amestec în toate acestea. De acolo nu a fost mult pînă la obirșie, cea coincizînd cu atingerea crestei.

Mai trăisem plăcerea de a termina o vale, dar niciodată nu răzbisem în acest fel la o muchie. Prin urmare, m-a încercat o senzație aparte. Între altele, nu vedeam nimic înainte datorită ceței[1], dar simțeam spațiul foarte larg din față, pe care îl intuiam închis în depărtări de culmea Morarului. În ce privește creasta bătută de curent pe care ne aflam, aici am văzut pentru prima dată în viață flori de colți (probabil nu am fost nici eu foarte atent, în ture precedente), pe care le știam doar din fotografii. Am îndrăznit să rup două, pentru a i le duce Marianei. Jena mi-a dispărut însă cînd Sandu, odată ajuns lîngă noi, a rupt „un pogon", după formularea mea de atunci. În general, el a izbutit de-a lungul turei să scadă binișor în ochii noștri, de pildă datorită încăpățînării de a aborda vreun loc pe unde nu era obligatoriu să mergem, găsindu-se și altele mai simple prin preajmă, ținîndu-i astfel în loc și pe ceilalți. A picat prost și mărturisirea lui, pe la jumătatea văii, că nu a mai fost pe acolo, deși dăduse mai mult decît semne clare, că mai făcuse valea! Oarecum la chestiune, pe moment nu m-a indispus încetineala lui în deplasare (care mă va irita ulterior), cît moșmondeala, călcatul de trei ori în același loc.

De acolo, eu unul anticipam cu emoții continuarea drumului, pe acel *Balaur* al cărui nume e de ajuns, să inspire teamă unui profan. Lucrurile au mers însă ușor, cu excepția „unui pasaj peste o placă, undeva pe stînga [crestei, deci spre Valea Morarului] cum urci; cu bagajul în spate, era nițel aerian". Pe aici Eugen, care anterior proslăvise duritatea Crestei (probabil nordica) Pietrei Craiului, a admis că Balaurul o depășește, subsemnatul deducînd că ar putea-o parcurge pe prima fără grijă[2].

Pe parcursul crestei, la un moment dat s-a ridicat scurt timp ceața, și am putut vedea Omul. Priveliștea era impunătoare, pentru niște ochi neobișnuiți cu așa ceva! De pe vîrful Bucșoiului, avînd în vedere că se făcuse ora 14, am mărit pasul, cu gîndul la trenul ce aveam de prins în gara Bușteni. În ciuda acelei griji, Sandu a ținut morțiș să coboare un vîlcel (ceva mai tîrziu voi afla că îi spune al Prepeleacului), de care mie

[1] Lipsa de vizibilitate a făcut să nu pot reține înfățișarea locului, motiv pentru care la cele două parcurgeri ulterioare din acel an, ale Bucșoiului Mic, nu am putut identifica obîrșia Vîlcelului Portițelor!

[2] Pînă atunci nu fusesem pe acolo, doar auzisem (ca *potecar*) că e dificilă.

și lui Eugen - avînd în vedere condițiile momentului - nu ne-a ars. S-a descurcat însă, cu prețul unui sfert de oră întîrziere, răstimp în care eu și Eugen am mîncat.

Amănunt poate de notat, Eugen nu a fost entuziasmat de văi, găsindu-le periculoase. Ironie a sorții, în toamnă va merge cu alții pe o vale de gradul II, pentru ca peste un an să se apuce de cățărătură serioasă, culminînd ulterior cu parcurgerea Fisurii Albastre!

Peste o săptămînă, la 22 iulie, am proiectat să merg cu Mariana (veniți cu trenul de 4) pe Valea Gălbenelelor, pe care o bănuiam în fine eliberată de zăpadă. În dreptul refugiului Coștila însă, mi-a trezit însă brusc interesul valea omonimă. Aceasta, întrucît văzuserăm cîteva persoane angajați deja pe ea, o asemenea companie neputînd fi decît utilă, nouă ce nu mai călcasem pe acolo (dar eram dornici să cunoaștem locurile!).

Încă de la început, valea ne-a întîmpinat cu două săritori. Pe prima, lustruită, ne-am descurcat, consoarta chiar mai bine ca mine. La o a doua, pe cînd ceilalți cercetau avansul direct, mi-am zis ca eu și Mariana să încercăm un ocol, prin stînga, nu departe părînd că se poate reveni în fir. A fost însă doar o iluzie, fiind nevoiți fiind obligați să urcăm pînă la obîrșia acelui afluent. Acolo, într-o zonă cu jnepeni, am observat în stînga un brîu, care traversa un fir (Vîlcelul Pietros, pe harta Kargel), pe malul opus continuînd pînă la o portiță în stîncă. Am mers de curiozitate pînă acolo, însă dincolo de nostima spărtură nu s-a putut continua, căci se făcea un nesfîrșit perete (al Policandrului/Vulturilor).

Ne-am întors la obîrșia firului pe unde venisem, și de unde păreau să plece către dreapta posibilități către firul Văii Coștilei. Ne-a luat ceva timp pînă am ajuns în talvegul acesteia, dar din fericire nu au existat puncte dificile. Am reîntîlnit în vale tovarășii de ascensiune, mai exact un grup de unguri, cam de vîrsta noastră. Pe aici, am reușit să scap rucsacul și am avut noroc de cotul pe care îl făcea valea în aval, către stînga/nord, altfel cine știe pînă unde s-ar fi dus! A existat ce e drept și o urmare neplăcută, în sensul că sticla cu apă din interior s-a spart[1].

[1] Într-o sticlă își transportau apa și frații Țițeica, însă una de șampanie, cu pereți groși, care să reziste în timpul tragerii de rucsaci peste săritori. Cum nu aveam alt recipient, o vreme m-am folosit tot de sticle; abia în toamnă, Ana Fotescu mi-a

22 iunie 1979

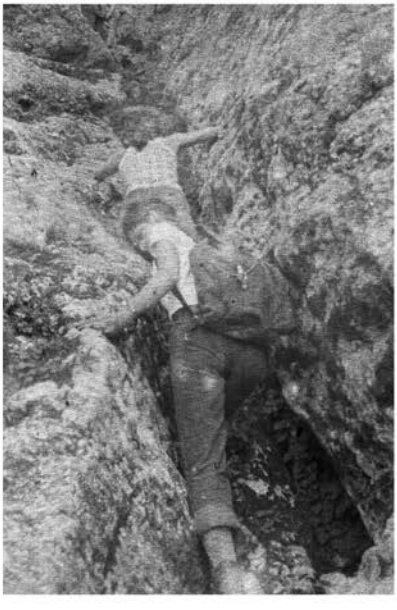

Cam pe aici s-a lăsat negura, iar după o vreme a început ploaia. Ajunsesem destul de sus și la îndemînă ne-a fost un fel de grotă, în stînga sensului de deplasare. Am intrat cu toții acolo, români și unguri (altminteri nu cunoșteam limba celorlalți, iar în paralel am descoperit că nici ei nu mai fuseseră pe aici). Bănuiam că Brîul Mare al Coștilei nu poate fi departe - asta ca simplu reper de altitudine, nefiind interesat de parcurgerea lui pe ploaie, inclusiv pentru că îl bănuiam nu chiar simplu.

Împreună cu un ungur, la un moment de acalmie al ploii, am plecat în recunoaștere, descoperind nu departe brîul[1]. Cu această ocazie am descoperit și ce a aia / cum arată un brîu: o chestie largă și pe care părea că poți umbla dezinvolt, cîtă vreme exista și o potecă! Mare piatră de pe inimă mi s-a luat, cu acest prilej (fie și socotind greșit, că toate brîurile sînt bulevarde, precum cel Mare în pîlnia Văii Coștilei)!

În asemenea condiții, și după ce am făcut o recunoaștere pe Hornul lui Gelepeanu pînă în platoul Coștilei (trecînd între drumurile noi și acea bucată), am zis că mai bine să o luăm – eu și Mariana – către Gălbenele. „Brîul e o bijuterie neașteptată", mi-am zis în urma parcurgerii lui, asta fie și fără să remarc în aval, la un moment dat, silueta Colțului Gălbenele, dincolo de adîncitura Hornului Coamei. Avînd în minte harta Kargel, voi recunoaște destul de lesne Valea Scorușilor, respectiv hățașul ce pornea din brîu pe fețele acesteia, către Strunga Gălbenelelor.

În valea cu același nume, ploaia a repornit, situație în care m-am refugiat cu Mariana sub o mică streașină din dreapta, unde ne-am ferit picioarele de ploaie cu folia de plastic ce aveam la noi[2]. În ciuda condițiilor climatice, a grijilor privind restul drumului prin abrupt, au fost niște momente de care – fie și peste multe decenii – îmi voi aminte cu aparte plăcere. Foarte posibil apoi am coborît Hornul dintre Fire, cum îndemna descrierea Kargel. Nu mai țin minte cum am depășit acel jgheab deloc simplu, însă reținem că am avansat foarte atenți în partea inferioară a Secundarului Gălbenelelor, pe o față destul de incomodă din stînga, nu

---

cadorisit un bidon de plastic de la serviciu de la ea („Electromagnetica"), mai exact unul ce adăpostise toner pentru copiator.

[1] Grota pomenită în text face parte dintr-o spintecătură orizontală în corpul muntelui, aflată la mică distanță de buza peretelui Văii Albe.

[2] Folie adusă de socrul Florică Verdeș, de la sticlăria pe care o deservea, în calitate de șofer camion.

22 iunie 1979

departe de locul unde treci în dreapta, către Principal și muchia ce desparte de Valea Coștilei. Griji vom fi avut și la descățărarea feței aflate imediat deasupra Refugiului.

Am fost tare încîntat (și) de această tură. Ce e drept, urmare a ei m-am ales cu o febră musculară grozavă (plus durere a genunchilor neantrenați), dar asta nu mi-a afectat îndrăznețele planuri de viitor, trecute pedant pe filele unui carnețel în zilele următoare, pe baloții cu materie primă de la întreprinderea unde lucram[1].

Sandu Pizanti a revenit în următoarele zile, cu o propunere de traseu mai mult decît interesantă: Brîna Aeriană[2]. Și legat de care aveam în minte impresiile lui Daniel Georgescu: „Ai 400 metri de perete dedesubt!", ce nu puteau naște decît reticențe, ca să nu spun groază pentru cum o fi pe acolo....

Sandu avea plăcere pentru trenul de 2 (noaptea...), iar eu nu l-am refuzat, fiind la o vîrstă organismul se refăcea mai repede, iar totodată exista deja amintita plăcere juvenilă, a explorării *nocturnului*[3]. Pizanti s-a oferit să trateze și cu nașul, dar întrucît nu reușea să se impună ca alții la blat, am dat 15 lei, și nu 10 ca de obicei. În drum spre traseul dorit, „ne-am cîcîit enorm". La refugiul Coștila ni s-a mai atașat un cetățean, Gelu, ce pretindea că știe drumul. L-o fi știut, dar în amonte de punctul La Pîndă am mers, eronat, pînă spre capătul vîlcelului de acolo („...Stîncos", în ghid Kargel). Panta sporise mult, așa că m-am oferit să avansez doar eu, pentru a afla dacă realmente sîntem pe drumul bun. Am ieșit nu departe la obîrșia firului, unde era priveliște, dar nu și continuare.

---

[1] Cînd reușeam să nu plec eu de la un serviciu, nu picam bine vreunui mai-mare de acolo, cum a fost cazul acelei făbricuțe din strada Nerva Traian... La respectivii am avut parte întîia oară de un așa-numit SRL, adică *săptămînă redusă de lucru*, recte *o* sîmbătă liberă pe lună.

[2] Am folosit această titulatură pînă am cunoscut forma „Brîul Aerian", mai exact pînă cînd nea Baticu (sub înrîurirea cogenerului său Radu Țițeica) mi-a explicat de ce preferă o așa variantă.

[3] Nu am fost vreodată fan al mersului noaptea pe munte, fie și pe lună plină. Cred că prima dată am auzit pe Titi Dinescu (prin 1981), zicînd că se îndeletnicise cu așa ceva, în tinerețe. Vor fi avînd ceva șarm aemenea ture, dar eu unul nu am fost atras de ele.

Cum anticipasem că vor fi probleme la o eventuală reîntoarcere, luasem cu mine coarda, de care m-am folosit pentru a reveni la restul colegilor.

Am dedus că, pe undeva, am ratat o traversare la dreapta/nord. O vom identifica la scurtă vreme, ea conducîndu-ne, peste un pasaj aerian de cîțiva metri, într-un jnepeniș. Era vizibil pe acolo un hățaș, care a intrat într-o pădure de jnepeni, dincolo de care am ieșit în ceea ce aș numi azi *padină*, o copăiță alpină prelungă. Pe hartă figura drept Vîlcelul Policandrului. Dincolo de ea, către nord, am văzut un perete, al Vulturilor, căruia am fost curios să-i identific brîurile (cele pomenite de Kargel), de care speram că sînt fezabile. Am intuit pe unde le e intrarea, la ce nivel, dar nu am stat la cercetări, căci prioritatea dintîi a drumului nostru era alta. Cam pe aici, după ce ne-am făcut o idee pe unde continuă traseul, Gelu s-a întors spre Bușteni, căci avea alte planuri pentru acea zi.

După o vreme vîlcelul s-a asprit, îngustîndu-se și mărindu-și panta. Nu am avut totuși probleme pînă în locul unde părea să se închidă, unde am putut traversa la stînga, într-un fir vecin. Datorită vremii închise, mi-am notat că de acolo „doar se zărește uneori o porțiune de Caraiman", în condițiile în care partea plină a paharului, din acea zi, a fost faptul că nu ne-a plouat (cum cobea un „optimist" dintre noi). Pe un fel de muchie ne-am continuat urcușul, pe stînga întrezărindu-se printre cețuri porțiuni ale peretelui Văii Albe. Curînd am abordat în dreapta, cu atenție, o porțiune descendentă, expusă la mare înălțime deasupra Vîlcelului Policandrului. De acolo *ne*-a devenit vizibil și brîul vizat de noi , cel Aerian, reperabil îndeosebi prin balustrada de coardă (una deschisă la culoare[1]) ce îl însoțea. Despre el mi se vorbise (între altele de D. Georgescu), fiind într-adevăr era la cucurigu. În sine, nu prea era tipul de brîu ce apucasem să cunosc, ci o succesiune de formațiuni stîncoase pe care piciorul putea păși, deasupra și dedesubtul ei fiind perete (în aval, aveam acum pe cel al Vulturilor). Cu grijă, și fără bravada de a lăsa din mînă balustruda, am pornit a străbate, oarecum în urcuș, cei cîțiva zeci de metri ai brîului. Nu s-a văzut nimic în jur, datorită cețeI și

[1] Am auzit că frînghia respectivă era un *dederon*, mai exact coardă produsă în Germania comunistă (pe inițiale, *Deutsche Democratische Republik*. Între noi fiind vorba, și la ei democrația era doar pe hîrtie, căci exista un singur partid...)

poate a fost mai bine așa. Am ieșit finalmente într-o muchie (Creasta Văii Albe[1]), mai exact pe o porțiune mai puțin înclinată a acesteia.

Am fost încîntați de reușită, dar am și realizat că mai avem de mers prin teren necunoscut. Imediat deasupra ieșirii brîului Aerian, am depășit o porțiune înclinată, dincolo de care s-a mers mai simplu, cam într-o jumătate de ceas ieșind în Brîul Mare al Coștilei, sub Hornul lui Gelepeanu (unde fusesem cu o săptămînă în urmă, cu Mariana).

Aflîndu-ne de acum pe teren știut, eu și Sandu am pornit dezinvolți pe brîu, spre Gălbenele. Ajunși la capătul nordic al bazinului Văii Coștilei, ne-am propunem (inițial în glumă) să coborîm partea superioară a Hornului Coamei (cea inferioară fiind mai aspră, și deci de lăsat pentru un eventual urcuș altădată), care se deschidea acolo sub picioarele noastre. S-a mers frumos o vreme. Pe acolo, am putut identifica la stînga un brîu pe caree l-am explorat. El conducea deasupra Umărului Gălbenelelor[2], dincolo de care dispărea însă în perete.

La vreo două zone mai înclinate care au urmat, ne-am lăsat rucsacii cu coarda. Finalmente, am identificat la stînga Brîul Strungii, pe care, după cum programasem, am părăsit Hornul. Acolo am depășit inițial cu grijă o porțiune în coborîre, după care am mers lesne pînă spre obîrșia Principalului Gălbenelelor. Dacă pe mine apucase între timp o migrenă, Sandu atinsese o dispoziție de zile mari, căci i-a venit ideea să coboare și restul Hornului Coamei, singur chiar, iar eu urmînd să-l aștept la obîrșia Firului Secundar, pe care îl alesesem drept cale de retragere. Acolo, fiind destul de rece, m-am acoperit cu folia de plastic ce aveam în rucsac, pentru eventualele ploi.

Sandu a avut ceva de lucru, pe porțiunea ce ținuse morțiș să abordeze. A icnit și chiar blestemat din greu (era specialitatea lui așa exteriorizare, pe coclauri[3]). Nu știu cum s-a descurcat tehnic, asta datorită mi-

[1] Creasta Văii Albe desparte, în aval de Brul Aerian, Peretele Vulturilor de bazinul Vîlcelului Pietros (apud W. Kargel) / Vîlcelul Hornului Negru, apud N. Baticu), pentru ca în amonte de Brîul Aerian să ajungă a separa Peretele Văii Albe de bazinul Văii Coștilei.

[2] Acesta, împreună cu Colțul Strungii alcătuiesc șaua de la obîrșia firului principal al Văii Gălbenelelor.

[3] Se și exprima mai amplu însă, cînd era vorba de entuziasm pentru locurile străbătute, pentru tot felul de amănunte, de pe acolo. Era și poet, emițînd versuri gen

grenei[1], cît și în general neputinței de a pricepe ce făcea el acolo, prin ulucul ce-mi sta altminteri larg în fața ochilor. Va fi folosit altminteri coarda.

După ce, într-un sfîrșit, a terminat Hornul și a suit pînă la mine, am pornit împreună pe Secundar. I-am remarcat acestuia caracterul de *stat în stat*, al unui jgheab îngust, distinct, dar în același timp fără să iasă din deschiderea văii-mamă. Nu știu ce mi-a venit la un moment dat să ocolesc o ruptură prin dreapta, către muchia de acolo, cert este că am revenit destul de greu îndărăt. Inevitabil, am avut și rapeluri pe acolo, mai exact niște coborîri pompierești / în mîini, căci nici Sandu, ceva mai experimentat pe munte ca mine, nu proceda altfel.

Am răzbit finalmente la confluența celor două fire, unde două capre negre ne-au vegheat curioase. Aici, pentru că *ne era prea bine*, mai exact stăteam foarte bine cu timpul, Sandu a avut ideea să coborîm și porțiunea din aval a văii, căci săritorile i se păreau simple. Or, mai ales ceva mai jos, lucrurile nu au stat deloc așa. Pe aici, Sandu a purces să facă în mod serios rapel, care nu mi-a părut mult diferit de cum procedase mai sus[2]. Am făcut pe aici vreo două ore. Așteptam deja sastisiți să intersectăm poteca marcată, dar aceasta întîrzia să apară. Exasperat, la un moment dat am decis să ies în lateral, către muchia din dreapta (iar de acolo prin ceea ce bănuiam a fi zonă de pădure), care nu a fost însă ușor de atins. Asigurat de mine, Sandu a depășit acea bucată apoi îngrozitor de încet, motiv pentru care l-am lăsat apoi baltă și am pornit în goană, spre gară. Și unde am ajuns la timp.

La pod era și Daniel, care s-a indispus vizibil cînd i-am spus că am fost pe *Aeriană* cu Sandu, și nu cu el[3].

„De vrei să zbori ca pasărea măiastră / Te leagă-n coardă prin Fisura Albastră!" (el altminteri necălcînd pe acolo).

[1] Parcă nu m-a încercat așa necaz (apărut la pubertate) de la acea vîrstă, iar implicit în alte ture.

[2] În cursul discuțiilor noastre anterioare, Sandu rezolva mai mult decît expeditiv eventualele probleme la coborîre: „Scoatem coarda și facem rapel... Te învăț eu, dacă nu știi".

[3] Redescopăr ultima mențiune după mulți ani, în *RT*-ul turei (termen apărut odată cu era internetului). La chestiune, inițial am notat strict informativ, apoi am lungit-o, cu detalii asupra terenului, respectiv a comportamentului echipei.

12 august 1979

Voi reveni la munte în preajma zilei naționale de atunci, 23 August, cu Mariana. În tren, printr-un ghinion neașteptat, mi s-a stricat una din balamalele ochelarilor, remediată pe moment cu leucoplast[1].

Aveam în plan *Brîna Aeriană*, urmînd să dormim apoi la vreo cabană (dar fără să ne dea prin cap ce aglomerație poate exista la acele adăposturi, de acea zi națională).

Ascensiunea a decurs minunat, de data asta avînd și soare, și aparat de fotografiat. Mariana împlinise de curînd 18 ani, iar eu nu eram departe de 22. Din Brîul Mare, am gîndit ce traseu nou (pentru noi) să mai abordăm, alegînd partea superioară a Văii Mălinului, pe care am atins-o pe brîu. Nu am coborît inițial în talvegul ei, ci am mers pe cît a fost posibil pe fețele ei din stînga/sud. Mai încolo am intrat în fir, care nu ne-a pus probleme. A fost o plimbare mai mult decît frumoasă, de care îmi aduc aminte cu încîntare.

Plăcut va fi fost și în continuare, pe Platou, dar finalmente au apărut și ghinioanele... Mai exact, la cabana Omul, nu am găsit cazare. Cum Daniel G. îmi spusese cîndva că îmi poate face rost de găzduire la Schitul Ialomiței (unde trăgea el anual, în august), am zis să mergem pînă acolo. Firește, nu mi-a dat prin cap că și *la popi* (cum spunea Daniel locului) s-ar putea să fie plin... Am nimerit noi Schitul, de la un om al locului aflînd însă că prietenul nostru nu era pe moment acolo. Cum se înserа, ne-am tras într-o livadă a locului, gîndind să petrecem noaptea în aer liber, acoperiți cu folia de plastic.

Aș minți să spun că îmi amintesc cu plăcere de ceea ce a urmat. După lăsarea nopții, ne-am trezit cu o lanternă îndreptată spre noi destul de insistent[2]. Convins că cineva dorește să ne șicaneze, în condițiile în care odihna nu era oricum plăcută (iar perspectivele în lungul nopții, așijderi), am răspuns cu injurii. Am avut noroc cît să nu nimerim în spatele laternei vreun ins asemenea mie, căci foarte probabil mi-ar fi ieșit pe ochi, dacă revenea cu ajutoare.

---

[1] Ceva ani voi umbla cu ei așa, doar schimbînd din cînd în cînd scotch-ul la care am apelat odată ajuns acasă. Prin urmare, sănătos este să aplec *lupă de amănunt* nu numai asupra unor Daniel G. ori Sandu P., ci spre mine.

[2] Foarte probabil, acela (posibil călugăr) și-a închipuit și o scenă erotică, între cele două trupuri pe care le vedea înlănțuite.

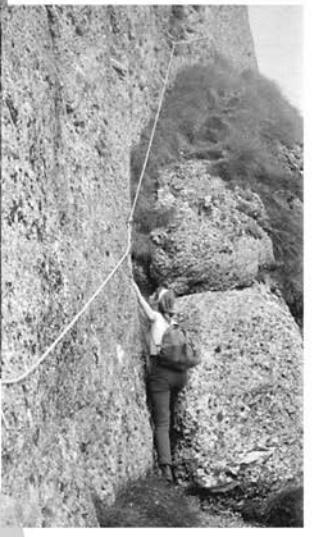

23 august 1979

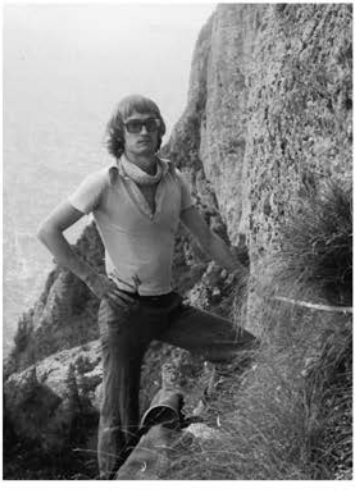

23 august 1979

23 august 1979

După un timp, ne-a răzbit frigul – nici gînd ca acel plastic să protejeze de frig! În așa condiții am mers la hotel Peștera, de care e posibil să fi aflat în prealabil că găzduiește supranumerari ca noi, mai exact într-o încăpere gen hol al bucătăriei. Și unde am stat aproximativ în fund, pe rucsaci și ce mai aveam, dormind pe cît era posibil, toată noaptea. Nu am fost singurii.

Dimineața, pe vreme frumoasă, am pornit spre Piatra Arsă. Pe undeva am oprit să ne tragem sufletul după așa noapte, respectiv să mîncăm. Abia apoi am pornit mai departe, altminteri nu chiar obosiți (vîrsta...). Finalmente, am coborît *Jepii Mari*. Unde, uitînd ce ghete avusesem (amîndoi!) la munte cîndva, am numărat cîți dintre cei urcînd – deloc puțini – aveau încălțări de munte. Am contabilizat Vreo trei trei-patru, din șirul de oameni ce suia poteca respectivă, în acea zi de sărbătoare.

La începutul lui septembrie, iar a venit Sandu cu o propunere de nerefuzat: Seaca din Caraiman. W. Kargel o enumera destul de sec (dar atît de util, pentru învățăcelul alpin ce eram!), în schimb amicul Pizanti nu prididea cu laudele la adresa ei (deși nu fusese pe acolo), cu acel entuziasm general al lui, pe care nu l-am mai întîlnit la alți oameni...

Am venit de sîmbătă, cu un personal de după-amiază. Sandu iar a negociat prost (15 lei), așa că mi-am propus să nu-l mai las în viitor, în respectiva postură. Probleme de bani au apărut și la Căminul Alpin, unde mergem să ne cazăm (o făceam pentru prima dată, acolo). Aici, o angajată a locului ne-a speriat că e 20 lei patul, pentru ca ulterior să scăpăm cu 17, undeva la așa-numita *Anexă*[1]. Sandu a plecat apoi prin oraș cu treburi, în vreme ce eu m-am culcat mai devreme, după ce am ascultat discuțiile mai mult decît instructive dintre doi alpiniști din preajmă: se vorbea de pildă că Emil Coliban confecționează pufoaice. Altora, asemenea informații pot părea fleacuri, însă, ca profan, te simțeai un pic introdus în „bucătăria" zeilor.

Am dormit excelent, fiind primul la spălat. La 6 și jumătate Sandu avea întîlnire cu persoane care ne vor însoți la drum, mai exact deja-

[1] Nu am date prea multe despre acea construcție din lateralui vestic al Căminului propriu-zis (ridicată foarte probabil pentru a face față excesului de sportivi găzduiți), cert este că ea nu a fost retrocedată după 1990. A stat multă vreme părăsită, pentru ca spre 2020 să fie demolată (și urmînd a face loc unei vile noi).

știutul Gelu, cu nevasta Olimpia (ambii avînd pe la 35 ani), plus un cetățean Nae[1]. De la Cămin am luat-o pe străduțe către marginea orașului, cea de sub poala Caraimanului mai exact, unde am trecut un pod peste Valea Albă, iar apoi am intrat într-o poiană largă. Ea constituia și capătul de jos al pîrtiei de schi Kalinderu. În afară de abrupta pantă finală a acesteia, nu am mai avut de-a face cu ea, căci grupul s-a angajat curînd direct spre vest/munte, prin pădure. La chestiune, Sandu pretindea că a mai făcut valea, dar avînd îm vedere bîjbîielile de care am avut parte toată ziua, nu mi-a lăsat așa impresie

Am mers la un moment dat printr-o zonă umedă, moale, cu multe izvoare. Am avut aici și (alt) ghinion... După incidentul cu sticla spartă din Valea Coștilei, am făcut rost de un bidon de plastic, care nu s-a spart, ci i s-a desfăcut capacul, compromițînd micul aparat de fotografiat Certo[2]! Ne vor lipsi imagini din această tură, indiscutabil de căpătîi pentru palmaresul meu sentimental, însă datorită acestui amănunt imaginația mea va avea un motiv în plus, să zburde încîntată, și de capul ei, peste amintirea acelei zile...

Finalmente am ieșit, undeva la dreapta, în ulucul Văii Seci. Eram încă în zona de pădure. După ce am ocolit prin stînga un bolovan mare, am ajuns într-un loc unde muntele propriu-zis ne-a luat în primire, sub forma unui canion. Intrarea în acesta coincidea cu o săritoare. Am evitat să o abordăm direct, în favoarea unei variante de ocol, undeva mai în dreapta.

Aveam de gînd să urcăm valea la Cruce. Gelu socotea necesare 3-4 ore pînă sus (nu s-a luat în calcul vreo variantă parțială, cu ieșit mai devreme din vale), în vreme ce Sandu pomenea de 13 săritori pe parcurs. Că veni vorba de el, se va descurca destul de greu în continuare, între

[1] Pe aici am deja un prim incident cu Sandu, foarte probabil prin contribuția amîndurora, care declară la final că nu mă va mai lua pe munte. El era destul de moșmondit, dar și mimînd pedanteria, iar junele lesne săritor în sus ce eram nu agrea așa ceva.

[2] În martie 1877, cînd am făcut fotografii unor clădiri afectat de cutremuri, am stat cu teamă... Mai exact, să nu mă vadă vreun reprezentant al stăpînirii (se poate discuta aici cum ajunsese asemenea grijă să intre în sînge, mie dar și majorității concetățenilor). Ca urmare, mi-am cumpărat cînd am avut ocazia un aparat fie și mai simplu, dar de mici dimensiuni (nu ca Zenit-ul!). E vorba de *Certo,* pomenit mai sus*,* produs în *Germania democrată*.

altele socotind vreun un biet prag drept săritoare, iar implicit depășindu-l cu greutate.

În ceea ce aș putea numi întîia treime a văii, Canionul, am numărat cinci săritori (dintre care la ultima am socotit că am fi avut mari probleme, în lipsa ferestrei providențiale care o străpunge). Aici m-am inițiat din plin în sistemul depășirii săritorilor, ce presupune un cap mergînd înainte, apoi trasul cu coarda al rucsacilor celorlalți, iar finalmente al secunzilor.

Deasupra canionului valea s-a deschis, iar Gelu a ținut să ne indice în dreapta, la mare înălțime, Strunga Marelui V. Și pe aici am bîjbîit. De pildă, s-a bănuit la un moment dat că ne aflăm pe afluentul Valea lui Zangur, deși nu era cazul. Paralel ideii, „se tot invocă cartea lui Moșu, dar nu are niciunul exemplarul la el”[1] (alăturam acestei impresii și pe aceea că „Sandu e enervant, ca de obicei”). În deschiderea în care am ajuns, și de care am aflat că se numește Poiana Mare[2], am mîncat, pornind apoi iar la urcuș. Pe aici, am avut treceri de la soare la umbră și invers, care, vorba unui scriitor rus, ne-au îmbrăcat și ne-au dezbrăcat. La o săritoare (nu departe de confluența cu Zangur), însoțitorii mei au ales să o ocolim prin jnepenii din dreapta, pe unde eu am mers, potrivit impresiilor momentului, „de mi s-a acrit”. Pe acolo, Nae a luat-o înainte și dus a fost, pentru o bună bucată de vreme, nemairăspunzînd chemărilor noastre.

> Vremea a fost frumoasă, caracteristică de altfel a drumurilor parcurse în august și septembrie acel an.

Întrucît direcția mersului, prin acea zonă cu jnepeni, se îndepărta de vale, am cotit-o spre ea la stînga, alăturîndu-ni-se pe parcurs și evadatul Nae. Am ajuns astfel spre capătul superior al Poienii Mari, de unde știutorii din grup mi-au arătat în amonte spintecătura Vîlcelului Mortului[3]. La

---

[1] E vorba de monografia Bucegii (ediția I, 1961), de E. Cristea și N. Dimitriu, atribuită în vorbirea curentă de atunci primului. Peste cîțiva ani, voi socoti mai importantă contribuția lui Dimitriu, așa că în ce mă privește o numesc *Monografia din ’61* sau (a lui) *Dimitriu*...

[2] Ei numeau astfel întreaga treime centrală a văii.

[3] Pe cînd mersesem anterior pe Munticelul, spre *Aeriană*, Sandu cercetase din luminișul numit de unii Măsurătoarea Ursilor (astăzi năpădit în mare parte de ar-

confluența cu acesta a firului *Hornurilor* (care ne interesa), aflată nu departe, am ocolit talvegul acestuia din urmă prin dreapta, pe un teren cu unele pasaje nesigure. Pe aici, am remarcat (poate răutăcios, poate nu) că „Sandu, curată povară, a urcat foarte încet și înjurîndu-ne că dăm pietre: una știu că i-am trimis-o eu, milimetric pe lîngă bilă". Cînd nu s-a mai putut merge pe acolo, am trecut la stînga în fir. Este locul unde cineva din grup a zis ceva de Brîul Portiței, dar nu mi-am putut seama ce e aia și la ce poate servi. Nu am reținut mare lucru nici despre locul unde ne-a fost servită acea informație. Nu-mi fac vreo vină din asta, însă amănuntul va conta la alegerea următorului itinerariu prin bazinul Văii Seci, peste o săptămînă și ceva.

În gangul îngust al Hornurilor, ne așteptau mai multe săritori. La cea dintîi, simțind că m-aș putea descurca (nici nu s-a grăbit vreunul dintre însoțitori, să preia așa sarcină), am plecat eu cap de coardă. Cum m-am mișcat repejor, iar apoi am ajutat la tragerea rucsacilor iar finalmente la venirea celorlalți, m-am simțit tare bine. Iar asta m-a făcut să îndrăgesc locurile ce-mi favorizau asemenea sentiment.

Ascenisunea a avut loc exclusiv prin talveg, fără vreun ocol. Am reținut, între acele obstacole, ceea ce mi s-a spus că este Săritoarea Mare, indicată în monografie (spuneau însoțitorii) ca avînd 25 metri înălțime. Potrivit impresiilor momentului, acolo „am ramonat de zor un horn". Imediat după mine a venit Nae, ceva mai iute, însă plîngîndu-se că „îl lasă genunchii". Coarda îi aparținea lui Gelu, iar pe ea a călcat întîmplător la un moment dat nevasta Olimpia, la care proprietarul, motivînd că astfel îi este afectată rezistența la o eventuală cădere a beștelelit-o. În general femeia s-a arătat supusă bărbatului ei, eventualelor lui toane.

Impresii proaspete:
„Nu știu dacă înainte ori după Săritoarea Mare am găsit eu și Nae o brînă ce scotea în valea următoare (Mortului sau Spintecătura?)[1]. Aici o cruce din 1930 (!), a unui tînăr de 16 ani ce ne-a lăsat paf, nevenindu-se să credem că pe atunci umblau pe aici oameni așa des,

---

bori), dacă s-a topit zăpada pe Valea Seacă, pentru a o sui cîndva împreună, *cu ieșire pe Vîlcelul Mortului*.

[1] Nu am și cercetat serios acel brîu, altfel aș fi văzut că el se întrerupe în partea opusă a muchiei, către Spintecătură.

și că un puști de 16 ani a ajuns aici. Oricum crucea aceea m-a mișcat [...] N-am găsit cîteva flori să pun pe ea. Mai tîrziu am aflat și de ce a murit.
A urmat o nouă perioadă de umbră, după soarele de pe belvederea brînei. Aici am dat de un grohotiș instabil. Tot pe aici Sandu s-a apucat, ca și pe vîlcelul Portițelor, să scoată un piton și doar rezistența ăstuia l-a oprit, nu noi. După grohotiș[1] o nouă brînă, de unde se vedea crucea și […][2] de lîngă ea – ce chestie, eu efectiv nu știu cum arată zona alpină Caraiman (*VSC*, Spălătura, Creasta Picăturii) văzută de la Cruce… În '77 eram începător și nici fictiv nu m-am gîndit c-ar umbla careva pe-acolo (dar'mite eu)."

Pe acel brîu am continuat la stînga pînă la o șa ce separa de valea numită Spumoasă. Am înțeles atunci că nu ar fi fost o mare problemă să ieșim în sus la Cruce, dar am ales ales să coborîm pe firul Spumoasei care se lăsa, din șa, sub noi. Nu mai fusesem niciunul dintre noi pe el (iar tipăriturile montane ignorau zona), dar părea comod și nu ne va dezamăgi[3].

Va fi contat în așa opțiune faptul că aveam doar 10 lei la mine, iar în consecință îmi doream să prind personalul de ora 5, dar nu cred că argumentul meu în sine ar fi convins restul grupului să meargă pe acolo, cît faptul că și lor li s-a părut atractiv, să încercăm pe acolo.

După un ceas, am răzbit pe acolo în Brîul Portiței.

Acolo, Sandu a ținut să să-și treacă în cont și restul văii, în vreme ce eu „am vrut să cunosc și Brîna Portiței cea lăudată de Nestor Urechia și am împușcat 2 iepuri (plus ideea Spumoasei și informația lui Nae despre locul unde pleacă din Jepi Brîna lui Răducu). În pinten[4], așteptînd pe Gelu & Olimpia, am halit o conservă de fasole.

---

[1] Foarte probabil acela din zona ultimei săritori, de sub așa-numita *Streașină*.
[2] Termen depreciativ privitor la potecari, preluat de la D. Georgescu.
[3] A fost totuși o bravadă, un risc, deoarece firul putea foarte bine, după un început domol, să ofere probleme asemenea vecinului Fir principal, plecat și el liniștit, dar cu două rupturi serioase nu departe. Am dat însă *șase-șase*, ca la table.
[4] Cel de la marginea vestică a bazinului Spumoasei.

Atunci nu mi-a venit să cred că se poate urca pe munte echipat la Gelu, Iejer[1]"

Pe aici i-am întîlnit și pe Daniel Georgescu, împreună cu un prieten Ionescu[2], pozînd îndeaproape vegetația de acolo[3]. Primul se afla în ceea ce-i devenise obișnuitul concediu anual, între 10 august și 15 septembrie. M-a „luat la zor" că îl înjurasem pe *popa* de la Schit, cînd trecusem în august pe acolo. "L-am lămurit cum au stat lucrurile".

„Dinspre Portiță vin cîțiva, oarecum *galoși* [foarte probabil, expresie a lui D. Georgescu], cu un copil, ce susțin că veneau din Valea Seacă (!!). Apoi am luat-o la trap cu Nae pînă în Bușteni. Pe drum mi-a povestit că-i burlac, are un plod de 16 ani, dar acesta nu poate urca pe munte[4]. Jos descopăr pe numita «baba lui Nae», unde se cazează Gelu & Olimpia[5]. Ăștia, fripți [de curînd], iau bilet [la tren]. Eu cu Nae ne băgăm în vagon cu niște alpiniști veniți din Postăvaru. Îl cunosc [nu în sens de dat mîna] pe Kargel. Un naș neinițiat ne intrigă și ne distrează[6]. În tren e cald. Nu ne scoală nimeni."

---

[1] Avea la el, ca bagaj, doar ceva gen borsetă în jurul mijlocului, eventual coarda prinsă pe spinare. În ciuda admirației de moment, nu l-am imitat vreodată.

[2] Cogener cu DG iar totodată om la locul lui, liniștit. L-am mai întîlnit mulți ani în metrou, dezamăgit fiind însă la un moment dat că începea să se ofilească, în opinia mea cam repede și *fără opoziție* din partea lui. Prietenul său va proceda în sens opus se pare, sau barim asta mi-a fost impresia cînd l-am văzut (dintr-un autobuz, prin 2020) apăsînd tenace în două bețe de treking, la deplasarea-i de ins cvasioctogenar, pe un trotuar din Sinaia *sudică* (după ținuta vestimentară, va fi făcut un drum pe partea munților Baiului).

[3] Daniel avea un aparat procopsit („Praktika"?) și *trăgea* diapozitive. Foarte probabil făcea poze bune, pentru că a participat odată la concursul anual *Căciula de Aur* al cercului Floarea de Colț și a luat premiu.

[4] Pe atunci, găseam absolut normal ca urmașii unui montaniard să vădească și ei asemenea înclinație.

[5] Ei se cazaseră în casa acelei persoane din Bușteni, numită în particular ca mai sus. Îi voi trece și eu pragul, peste trei ani. Multă vreme am crezut că e vorba de vreo văduvă, a unui Nae, dar prin 2021 (odată cu apariția cărții de amintiri ale lui Viorel Nicolaescu), am ajuns să mă întreb dacă acel *Nae* nu era de fapt Nae Moldovan, coleg în multe ture cu autorul menționat.

[6] Dacă îmi aduc bine aminte, nu a vrut *să ia* peste o sumă, iar totodată ne-a dat restul, la bancnota mare ce ăi dădusem noi.

Mi-a plăcut la nebunie, respectiva tură. Prin locurile atinse, cît și prin faptul că trecusem dezinvolt, peste săritorile ei. Este drept că asemenea ușurință (una în anumite condiții, care se puteau schimba) nu era totul. Mă voi convinge la scurtă vreme...

Entuziasmul mi-a fost atît de mare, încît la puține zile am ținut să revin pe acolo cu Mariana...

> Este locul aici al unei paranteze. Și anume al situației mele militare, din acele luni de vară 1979...
> Ca oricine, la respectiva etate, trecusem la 19 ani prin procesul numit *recrutare*, cînd se mergea la circumscripția militară locală, pentru vizită medicală. Cu așa ocazie anunțasem că urmez un liceu seral, ceea ce conducea îndeobște la amînarea stagiului militar pînă la terminarea studiilor.
> În iunie 1979, luasem bacalaureatul și așteptam (cu sentimente deloc plăcute) așa-numita încorporare. Bănuiam că se va întîmpla în octombrie. Nu a venit însă nici o veste în acea direcție, ceea ce m-a făcut să cred că voi pleca în februarie următor. A intervenit atunci invazia sovietică în Afganistan, cînd, de teama unei reacții a Occidentului, România (foarte probabil la imboldul *Fratelui cel mare*, Uniunea Sovietică, și-a menținut sub arme contingentul de militari în termen. Ca urmare, acela a făcut armată cu vreo 45 zile mai mult (pînă pe la 15 martie), iar al meu, succedîndu-i, cu tot atît mai puțin.

Am ajuns în Bușteni în urma unei mini-campanii ce cuprinsese, pe lîngă o ședere la mătușa mea din Brașov (Ana, convivial *Anuța*, n. 1921, cea mai mică dintre numeroșii frați Ordean, din Sebeș-Alba).

Programasem două zile de ture, cu inerenta înnoptare în Bușteni. În prima, am plecat către Valea Seacă. Nu ne grăbea nimeni, așa că ne-am oprit la masa de dimineață, în locul unde am atins talvegul[1] (ceva mai jos decît ieșisem cu o săptămînă în urmă).

Am rămas ulterior, ani la rînd cu amintirea plăcută (aproape paradisiacă) a acelui drum tare frumos, marcat indiscutabil de Eros, dar și de ce zeu va fi păstorind abruptul Bucegilor. La o adică, întreg acel an cu *aleasa* a fost unul de vis, ori barim așa mi-a rămas impresia. Între altele

[1] „Am plecat de aici cu stîngul, căci am uitat cămașa și am fost nevoit să mă întorc după ea”

8 septembrie1979

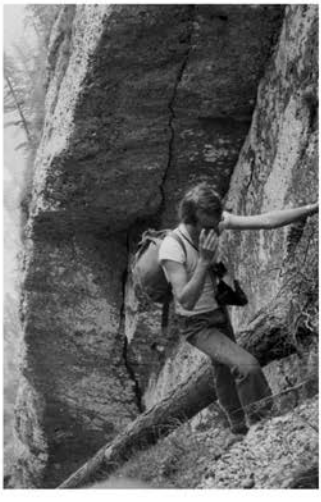

mult timp mi-am amintit că la săritoarea IV din canion, unde rămăsesem cu ceva teamă la traversarea ce conduce deasupra ei, Mariana a mers lejer înainte, iar finalmente a întins mi-a întins mîna, ca ajutor.

Dincolo de acest episod cît se poate de real, notațiile făcute imediat după tură pomenesc și lucruri mai puțin plăcute:

„Săritorile au fost cinci pînă la bifurcație [cu Valea lui Zangur]. La una Mariana s-a pierdut și pînă să o ajut a picat drept în capul meu, tăindu-mi și micul chef de mare munte: m-am ales cu un cot bușit de piatră, o lovitură în nas și o mare spaimă. Am continuat urcușul foarte precauți și neîncrezători.
Frica asta m-a făcut să aleg ca drum spre Portița varianta spre Vîlcelul Uriașului, asta fiind ca un 2-1 la table.
Ăsta era și tributul necunoscătorului: prin Zangur – vale ușoară – nu m-am dus pentru că nu eram sigur că ar ieși în Brîul Portiței. Prin Mortului nu am mers, fiind sătul de săritori. Am ales Uriașului[1]. Cea mai bună idee ar fi fost să sui pe Valea Seacă pînă în brînă, dar nu eram sigur că voi da de respectiva brînă[2]. Mai presus de toate au fost frica și cam suprasaturarea de munte.
Dacă o luam pe Uriaș poate nu era nimic rău, însă eu de lene nu am scos harta din rucsac [e vorba de copia schiței lui Kargel], ci am intrat pe vîlcelul dinaintea Țancului Uriașului, un jgheab dovedit finalmente scurt, și nu pe vîlcelul de după Țanc, cel căutat.
Nu știu dacă V. Uriașului – principal – ar fi fost mai breaz[3], dar pe ăsta micu' au fost cîteva fețe ieșite [adică înclinate și la ceva înălțime] și un horn, de unde eu am ieșit prin ramonaj, dar Mariana, speriată, nu" [4].

După ce am ajutat-o să iasă de acolo, am ajuns nu departe într-o șa, la baza Țancul Uriașului. De cealaltă parte a șeii, se zărea o vale care

[1] Acesta era clasificat (W. Kargel) *1B*, or eu suisem Hornurile, ale cărui săritori erau socotite de unii *gradul 2*.
[2] Vezi notațiile despre Brîul Portiței în dreptul Hornurilor, la precedenta tură.
[3] Peste un an, cînd mă voi canoni binișor pe vîlcelul zis bun, voi fi bucuros că nu m-am nimerit și cu Mariana, pe acolo...
[4] Poate e cazul să spun aici că alții au avut și surprize mai proaste, în zonă. Într-o carte din colecția „României Pitorești" (nu mai reținautorul) se vorbește de o mamă și un fiu ce rămași blocați în vîlcelul Uriașului.

8 septembrie1979

nu putea fi alta decît a lui Zangur... Ne-am îndreptat spre ea, întîi pe curbă de nivel, apoi prin niște jnepeni, răzbind finalmente în firul văii. Nu reținsă fi fost apoi un urcuș dificil, atîta doar de la o anumită altitudine stăteam cu grijă, să identific Brîul Portiței, și nu cumva să trec de el.

Pînă una-alta, ne-am oprit la un moment dat pentru masă. Am făcut și niște poze. Locurile din jur erau minunate, iar totodată confereau un sentiment de putere, căci eram capabili să ne deplasăm prin așa ceva, însă pe de altă parte nu furnizau repere, pentru continuarea drumului. Am plecat cu aceleași griji, dar la mică distanță am întîlnit o potecă bine bătută, de care mi-am închipuit că e brîul căutat. E puțin spus că mi -a luat în acel moment o piatră de pe inimă! Ca urmare încîntarea, entuziasmul au luat locul grijilor.

Urmînd hățașul brîului, către stînga, nu după multă vreme am întîlnit faimoasa Portiță, a Caraimanului.

Într-una din imaginile luate la masa amintită mai sus, se vede și cușma, cu mic moțoțoi, a Portiței. Fusesem lîngă ea, dar nu știusem...

După Portița, nu am simțit să fie probleme la o porțiune imediat [1], iar pînă în Valea Jepilor nici pe atît. Pe aceasta, nu mult în aval, am propus să parcurgem și Brîul lui Răducu, despre a cărui intrare aflasem în cursul penultimului drum, de la Nae. Mariana nu a fost încîntată de idee, fiind întrucîtva obosită, iar totodată mai puțin animată de apetitul meu montan. A acceptat însă, cînd i-am spus că, rezolvînd două probleme într-o zi, putem să ne îndreptăm deseară către București.

Brîul lui Răducu nu a pus probleme de dificultate, ci doar unele unele probleme de orientare, cum a fost cazul celei din din valea Urlătorilor[2]. Pe malul opus – al sensului de unde veneam noi – nu am mai identificat

[1] Anticipînd, e de spus că peste vreo doi ani, pe o vreme ceva mai închisă, am fost mirat să descopăr expunerea zonei aflată imediat la sud-vest de Portița, și pe care nu mi-o aminteam. La chestiune, Nestor Urechia o pomenește, dar o plasează (poate din rațiuni literare, inventînd și o scîndură pentru ușurat deplasarea), în cartea „Robinsonii Bucegilor", la nord de Portiță.

[2] Cîndva Nestor Urechia socotea firul unde ne aflam noi mai sus drept *Mare*, căci cuprinde în aval cascada ononimă, deci are un zgomot / *urlă* mai tare, decît vecina dinspre sud. În descrierile/hărțile altora de atunci, ordinea a fost însă inversată, *Mare* fiind considerat firul aflat la sud.

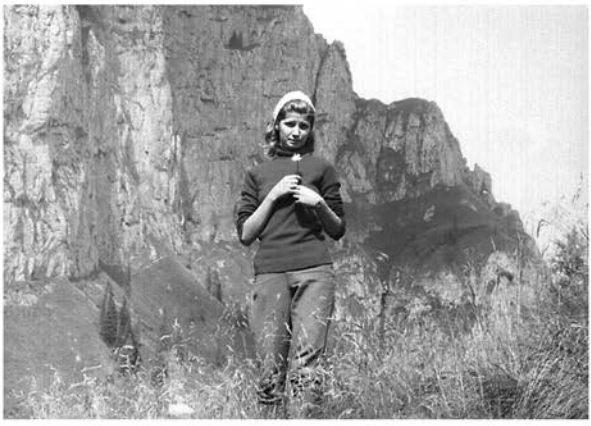

8 septembrie1979

continuarea drumului, printre arborii de acolo, așa că am coborît o vreme, pînă am zărit în aval „săritori de te crucești". Așa că am devenit mai atenți la malul drept, pe unde le-am fi putut ocoli, și unde am descoperit la un moment dat semne cu vopsea. Le-am bănuit că arată continuarea brîului. Angajîndu-ne pe el, de-a coasta prin pădure, ne-a indispus faptul că mai și urca, dar curînd am ieșit în poteca *Jepilor Mici*. Cît disconfort va fi fost ni l-am împăcat prin zmeurișul locurilor, plăcere care ne-a făcut să ajungem ceva mai tîrziu decît ne programasem în Bușteni.

O toamnă plină

În acel septembrie 1979 am mai mers o singură dată la munte (pe 23). La gară, m-am așteptat să întîlnesc la gară vreun cunoscut, din grupul gravitînd în jurul lui Daniel, dar nu am găsit vreunul. Este însă o vîrstă la care faci repede cunoștință cu alți oameni, mai ales cînd vădesc pasiuni comune. Așa s-a întîmplat și atunci, la trenul de 4, cînd am alcătuit un grup doritor să urce Valea Adîncă. Pentru că nu am avut aparat foto, dar nici nu am notat ceva, mi-au rămas puține impresii din acea tură, altminteri de pionierat pentru mine (luam prima dată contact cu Moraru). S-a întîmplat totodată nu mai întîlnesc ulterior vreunul din tovarășii de atunci.

Și cu acest prilej, am fost interesați cu precădere să răzbim prin acel teren necunoscut[1]. Ulterior, în drumuri ulterioare, au urmat cognitiv *pași în lateral*, pe principiul *Pe aici ce-o mai fi?*

> Descopăr tîrziu informații despre acea tură, fie și trecute pe hîrtie peste doi ani, la vremea unei retrospective personale legată de Moraru. Stilul nu-mi face onoare, însă e al meu, iar acel tînăr nestăpînit și disprețuitor (trec aici peste dedesubturile acelei atitudini...) mi-a asigurat vitalitatea, respectiv interesul de durată pentru munte:
> „Am urcat cu unul de la Floarea de colț ș-alți doi lăbari[2]. Am fost cap, deși tipul tatonase locu' c-o săptămînă în urmă. Străbat o por-

[1] Pe atunci, una din săritorile dintre Brîul Mare și cel de Mijloc avea o fereastră, prin care se putea trece, și a cărei obturare în anii '90 va obliga la o cățărătură, mai complicată, prin exterior.
[2] Termen uzitat de Daniel G.

țiune din Brîna Mare – mi se pare o veșnicie, dar nu ajung, cum doream, la Creasta Morarului[1]. Al treilea iepure din același foc este urcarea Acului de Sus [venind dinspre vest, nu de la baza lui]. O mare impresie – crucea Degetului Prelungit."[2]

De la obîrșia văii am pornit pe creastă, spre Omul, de unde am coborît pe Bucșoiul Mic. A fost o vreme uscată, dar închisă. Pe parcurs, am avut probleme („mi-a fost așa de frică") la o „scuipătură unde iei muntele în brațe, cu valea Morarului sub tine". În jumătatea inferioară a traseului eram pentru prima dată, însă am atins fără probleme, în cele din urmă, marcajul spre Poiana Coștilei. Mult nu am mers pe acesta, întrucît, zărind la un moment dat un hățaș care se abătea spre cabana de vînătoare din zonă, mi-am zis să vedem unde scoate el, în vale. Am descoperit astfel o scurtătură mai mult decît utilă, ce duce în Valea Morarului (mai exact porțiunea ei din pădure). Aceasta confluează după un timp cu Valea Cerbului, la vreun sfert de oră de Gura Diham. E de spus că pe atunci se păstrau urme de drum auto pe Valea Morarului, cu podețuri, foarte probabil pentru exploatările forestiere existente cîndva pe versanții locurilor. Mai mult ca sigur asemenea activitate avea legătură cu o casă situată în aval, aproape de Gura Diham, unde am întîlnit cazați muncitori forestieri[3].

La 7 octombrie acel an am întreprins prima tură serioasă cu Daniel Georgescu, mai exact cu un grup care se strînsese în jurul acestuia. Aș nota între aceia pe Sandu Pizanti, Ana Fotescu, Lucian (medic militar) și încă vreo două persoane. Cu toții nu aveau cine știe ce experiență în abrupt, dar și așa erau peste nivelul meu. Prin urmare, mi-a făcut plăcere să mă aflu împreună cu ei.

---

[1] Foarte probabil nu am ajuns nici pînă în firul principal al Rîpei Zăpezii.

[2] E un pic amuzant că asemenea rînduri veneau din partea cuiva cu aplecări religioase, de pildă vizite săptămînale la biserică. Iar de aici poate pleca o definiție curentă a subsemnatului, pe la 2010-20: „Credința risipește fricile din noi, permițîndu-ne să fim dezinvolți animale".

[3] Pe la 1980 nu am văzut asemenea forestieri prin pădurea locului, dar în anii 2000 exploatarea a fost reluată o vreme; în partea de jos a Văii Morarului fusese improvizat un funicular, debușînd în zona de pădure a Văii Cerbului. După vreo zece ani cantonul a fost părăsit.

7 octombrie1979

Daniel era un tip destul de slobod (ca să nu zic spurcat) la gură[1] și în gesturi, dar la o adică exact acea nestăpînire fascina amicii mai cuminței din jurul său. E de spus că farmacistul nu trecea niciodată peste o limită, în materie de libertăți ce-și lua față de vreunul. Sau dacă-și lua, prima satisfacția aceluia de a fi acceptat în preajma voinicosului amic. Care asigura totodată un blat fără bătăi de cap, între altele ieftin, celor din grupul avut sub oblăduire.

Era faimos pentru rîgîielile eliberate fără jenă, asemenea vînturilor pe care le trăgea deseori, intenționat. Daniel Intra destul de iute în conflict, de pildă, în trenul de noapte, dar nu o făcea fără temei. Știu că s-a luat la un moment dat în bețe cu un cadru militar, căruia i-a precizat că el e căpitan în rezervă. Ce e drept, înfățișarea lui, sporită de barba ce-și lăsase pe la 35 ani[2], impunea unui eventual preopinent.

Un cal de bătaie, în ale mișcoului, îi era Sandu Pizanti[3]. Și Ana Fotescu mai avea parte de săgeți, însă ceva mai amicale, pornite din condiția ei de femeie, cît și de persoană mai scundă.

În ce mă privește, am fost poate unicul care se lua la întrecere cu el, în materie de năzbîtii, respectiv nu mă feream să mă iau în gură cu el. Nu știu să se fi indispus în exces, asta și pentru că nu rămînea dator. Dacă ne-am certat la un moment dat, a fost din alte motive, care au ținut din glande ceva mai puțin avuabile, și pe care mi s-a întîmplat să calc.

Pentru acea zi, era proiectat Valea Hornului din Coștila, și la care urma să ajungem prin Vîlcelul Poieniței și Valea Mălinului[1]. Au fost locuri

---

[1] Parafrazînd pe Camil Petrescu, „una de-a lui D. Georgescu", comunicată în *4005*. „Un țigan [sic] s-a vrut mai deștept și a tras o rîgîitură lîngă mine, adăugînd șmecher că e de Johann Sebastian Bach. Imediat am rîgîit și eu, completînd: «Carl Maria von Weber!" [atunci am auzit prima dată de acel compozitor]. L-a dat gata reacția mea!"..

[2] Zic cele de mai sus întrucît în iunie avea o barbă mult mai scurtă. La chestiune, opinez că lăsatul bărbii este semn a) la vîrsta matură, al dorinței de a fi luat (ceva mai) în serios, b) la senectute, de a poza în bătrîn, ce nu-i cazul a fi agresat.

[3] Cînd nu o făcea direct, amintea scene defavorabile aceluia, cum fusese una în care se panicase la ideea rapelului (parcă în Turnul Seciului), ce trebuia făcut. Ca urmare, îndrumătorul acelui grup de la Floarea de colț, și anume E. Cristea, a decis să rapeleze cu el în cîrcă, nefericitul fiind asigurat separat. Înainte de a porni operațiunea, Cristea l-a atenționat (nu știu cît pentru hazul asistenței): „Sandule, să nu te pișî pe mine!...".

inedite pentru mine, motiv de simțit bine, iar implicit născînd exuberanță. Din așa-numita șa a Poieniței, unde am luat masa, am coborît prima parte a Hornului Poieniței la liber (în paralel am fost informat că mai există o variantă de acces în Mălin, nu departe[2]). Descopeream apoi și confluența Mălinului cu afluentul său, Valea Colților. Pe valea-mamă, ne-a așteptat nu departe o săritoare pe care am ținut să o trec primul. Nu știu dacă era vanitate, cît dorință dacă o pot *trece* și în condiții mai complicate, decît în cazul secundului, totul cu satisfacțiile sufletești de rigoare. Apropo de *secund*, în grupul lui Daniel (între apropiați, cunoscut și drept *Bărbosul*, dar fără să fie apelat direct astfel) am învățat și alte lucruri legate de mersul prin abrupt, decît cele pe care le știam de la Pizanti. O diferență între cei doi consta în faptul că Daniel lua doar o cordelină cu el, iar totodată nu folosea pitoane, barim în anii cînd i-am stat prin preajmă.

La un moment dat a bifurcat în stînga noastră o vale, însă Ana Fotescu a zis (greșit) că nu aceasta e a Hornului[3], așa că am mers pe Mălin pînă într-o largă poiană alpină, înconjurată de versanți impunători, despre care voi afla ulterior că se numește *La Lespezi*. De acolo, am luat un brîu larg spre stînga, intrînd nu departe în ulucul Văii Hornului.

După o primă săritoare, de vreo șase metri și unde am tras rucsacii, a urmat o a doua, de data asta mai complicată. Daniel alesese drept cale de atac partea din dreapta acesteia, unde am încercat să urc eu cap:

> „Nu reușesc să urc și sînt gata să pic într-un moment de pauză, deși aveam un piton în mînă. Cobor cu chiu cu vai și mă aleg cu un mare morcov..."

S-a băgat apoi Daniel, descurcîndu-se greu, răstimp în care am zis să încerc o fisură din partea stîngă. Pentru a-mi ușura intrarea în ea, Sandu s-a oferit să urc pe el, drept *piramidă*. Am ieșit pe un prag de

---

[1] O tură curentă a cercului Floarea de colț, în care își făcuseră ucenicia mai toți acei amici, era cea pe Valea Colților. Vizînd vecina Hornului, grupul lui Daniel își extindea în ziua pomenită mai sus aria cunoașterii.

[2] De Valea Mălinului știam deja (din *Kargel*) că cea mai de jos parte a ei este evitat, datorită săritorilor înalte și dificile.

[3] Probabil i-o fi arătat-o cineva anterior, de la „Lespezi", iar ea a crezut că tot acolo îi este confluența cu Mălinul.

7 octombrie1979

piatră, de unde mi-am tras rucsacul. Nu mai știu dacă Sandu a venit și el pe acolo, cert este că de la nivelul atins nu am putut reintra imediat în talveg, ci a trebuit să urmez o vreme flancul de pe acea parte[1]. În fir, mi-am așteptat apoi colegii, care au răzbit finalmente prin dreapta săritorii ce dăduse dureri de cap. Am mai întîlnit ceva săritori pe parcurs (cu rocă friabilă), dar nu pe măsura celei din aval, care ne crease necazuri.

Am apreciat pe aici că grupul a urcat relativ compact, și nu „hăiscea", cum mai întîlnisem. Pe parcurs, însoțitorii mi-au indicat în peisaj silueta zveltă a Colțului Mălinului, undeva pe stînga geografică a Văii omonime. Primul în strungă s-a întîmplat să iasă Lucian[2].

În coama unde am ajuns ne-am oprit la masă, pornind apoi pe Valea Scorușilor către Brîul Mare, pe care am mers către sud. În dreptul Crestei Văii Albe grupul s-a fragmentat: Daniel, Ana și Sandu au ținut să coboare către Aeriană, iar apoi pe Vîlcelul Pietros, în vreme ce eu și un coleg pe nume Viorel (cumințel și de care mă miram că nu e însurat la 32 ani, iar totodată priveam amuzat rucsacul lui *pe cadru*, zicese nepotrivit în abrupt) am mers pe brîul Mare pînă în Valea Albă. Am considerat finalmente acel segment ca fiind mai dificil decît ce parcursesem eu anterior din Brîul Mare, punctînd că „necesită mare atenție", îndeosebi la un pasaj aerian ce am avut a depăși la un moment dat, din fericire în urcuș.

Pe Valea Albă, deși octombrie, mai erau zone cu zăpadă, fie ea și murdară. Din ce îmi amintesc, cei plecați spre Vîlcelul Pietros au relatat ulterior că avut probleme, iar implicit nu au prins același tren cu mine. Mai mult de atît, Sandu a ajuns a doua zi, pare-se pentru că a ținut să ajute două dudui pe care le-a întîlnit în zona de pădure și care, poate datorită întunericului, se descurcau greu pe acolo[3].

---

[1] Amintirile despre acea vale îmi sînt destul de liniștite, însă ajuns peste trei ani *la Lespezi* voi nota: „Am revăzut Valea Hornului și nici acum nu mi-a trecut senzația nasoală de atunci"

[2] Am azi o senzație neutră asupra acelei văi, dar peste trei ani, la vederea ei dinspre Mălin am notat că „nici acum nu mi-a trecut nasoala senzație de atunci". Ultima pare să fie legată de locul unde m-am blocat, în săritoare.

[3] Exprimarea din jurnalul momentului mi-a fost indiscutabil golănească: „a reușit să vină a doua zi, cărînd niște coarde". După așa îndrăzneală, de a mă supune oprobiului public de aici, mă liniștesc, pornind a cerceta ce-mi venea, să mă exprim cum o făceam atunci.

Am fost încîntat de cele trăite în grupul noilor mei amici (pe acel Viorel nu l-am mai întîlnit însă vreodată). Ulterior, în abrupt echipa a devenit mai suplă, cu mai puțin oameni. Din motive pe care le pot doar intui, Daniel începuse să-și trieze însoțitorii.

> Este mai sus o expresie doar aparent savantă. Cîtă vreme necunoașterea e mare,simți nevoia mai multor însoțitori.
> Totodată, după observațiile mele, asemenea alcătuiri de oameni își au existența lor, pe tipicul amorului între persoane. Adică adună inițial mai mulți oameni, dintre care ne alegem pe cei asemănători nouă. Chiar și așa echipe au un sfîrșit, cu rămas în formulă constitutivă cît mai mică și mai rigidă, dintre care vreunul ori vreunii abandonează la un moment dat, luați cu alte preocupări ori din cauza disputelor[1].

Am așteptat cu mult interes viitorul drum (14 octombrie, acel an) alături de *georgiști* (denumirea e născută acum). Lume multă în trenul de noapte, cît să alcătuim pe Munticelul un grup de 10-11 oameni, răsfirat în lungul potecii, firește. La Verdeață lucrurile s-au triat însă, pe motive de dificultate a traseului vizat: Dan, Ana, Sandu, eu și un tip Pierre[2], om liniștit și vizibil umblat prin abrupt. Am găsit cu greu apă aici (Daniel lua îndeobște din Bușteni, din cișmeaua unei curți pe stînga, în apropierea ieșirii pe Munticelu), nevoiți să suim un pic pe Albă, și în condițiile în care vizam Albișoara *Turnurilor*[3]*,* a cărei intrare este o idee mai jos de Verdeață. E cea mai simplă dintre văile acelui versant, însă niciunul dintre noi nu mai fusese pe acolo.

---

[1] Pe cînd revăd aceste scrise, la un an de la *primul lor foc*, răsfoiesc și cartea de memorii a lui Viorel Nicolaescu. Care relatează puțin sau deloc despre tensiuni cu apropiații montani. Fără îndoială era acolo un alt material uman, mai educat dar și mai pragmatic, dar simt totodată că autorul păstra tăcere asupra neînțelegerilor ce vor fi izbucnit între ei, ori măcar cu confrații întîlniți pe teren.

[2] Probabil alint al unui autohton *Petre*.

[3] Folosesc aici denumirea uzitată de mine *la vremea aceea*. Ulterior am realizat că în creastă se află totuși *un singur turn* demn de luat în seamă, așa că i-am spus *a Turnului*, cum de altfel apare (fie și în paralel cu *Turnurilor*) în scrisele celui care a explorat primul zona, Nae Dimitriu. Mai exact, acesta din urmă pomenește inițial de *Turnul* Albișoarelor (a cărui denumire o extinde văii ce scapă sub el înspre Verdeață), nu de „unul din Turnurile Albișoarelor”.

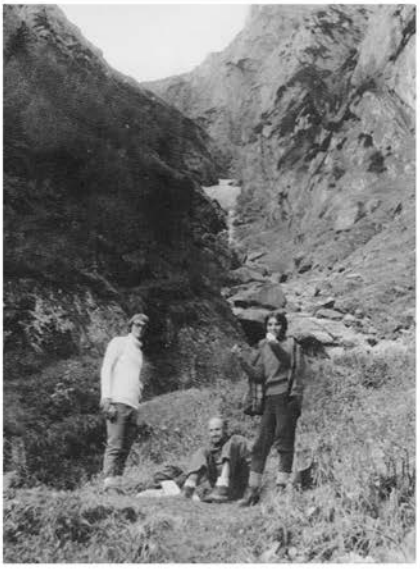

14 octombrie1979

Descrierea din *Cristea*[1] nu ne-a fost foarte utilă (altminteri am răsfoit destul de vag acel volum, abia peste vreo doi ani dobîndind un exemplar *al meu,* și putînd în consecință să-l cercetez ca lumea). Venind dinspre Verdeață, am urcat o adîncitură ierboasă, închisă curînd de gang, marcat mai sus de două surplombe. De fapt nu era talvegul, ci un horn din lateralul văii, ea aflîndu-se ceva mai în stînga/ est. Nu ne-am bătut capul cu așa amănunte, interesați fiind doar să ocolim problema, motiv pentru care am abordat un piept cu arbuști, din stînga acelui gang. Pe el am putut avansa onorabil un timp, dar apoi s-a asprit. „[Zona] e dură rău, toate prizele pleacă. Pierdem timp, nu glumă". După o traversare ceva mai delicată în dreapta, am ieșit la locuri mai cuminți, iar finalmente pe o porțiune aproape orizontală a unei muchii. Acolo am descoperit că albișoara propriu-zisă era în stînga noastră, iar totodată nu foarte atrăgătoare, pe porțiunea de care nu avusesem idee. Din acea coamă, am preferat mersul pe cea ce părea continuarea înierbată a gangului inițial, abia la capătul acestuia, peste vreo sută de metri, intrînd în valea propriu-zisă.

Pe aici ne-au ajuns din urmă și depășit „doi plozi răcnitori"[2], în sensul că erau mai gălăgioși în adresarea ce-și făceau, decît noi. Aveau cu ei doar o coardă și se mișcau repede. Poate Daniel ne-a spus la scurtă vreme că sînt băieții lui Tomuleț, cel care îngrijea refugiul din Valea Albă[3]. Parcă după tură ne-a mai zis – spre uimirea noastră – că celor doi, ce parcurgeau foarte des zona, cel mai scurt drum de la cabană la Cruce le este prin Albișoara Turnurilor și Creasta Picăturii.

---

[1] Voi folosi și eu aici această prescurtare, în ce privește drumurile alături de *georgiști*, deși socotesc ordinea autorilor acelei monografii drept *Dimitriu-Cristea*.

[2] Am cunoscut după mulți ani, via *facebook*, pe unul dintre cei doi frați. Îi cer scuze pentru expresia de mai sus, dar așa mi-a venit, la acel moment din depărata junețe. Altminteri, și cei doi (cu vreo doi-trei ani mai mici decît mine) mi-au părut animați din plin – asemenea mie – de *suficiența* vîrstei.

[3] Spre deosebire de refugiul Coștila, aflat sub oblăduiri mai mari în anii socialismului (gen Oficiul județean de turism sau Federația de turism-alpinism), cel din Valea Albă era gestionat de bușteneni. Foarte probabil ei îl vor și ridicat, prin anii '50, pentru schiorii locului sau veniți la competiții, în partea Albei ce păstrează mult timp zăpadă.

De aici în sus, valea este „ușurică”, sau barim variantele prin care îți permit să eviți porțiunile cu pretenții. De pildă, ea se abate la un moment dat brusc, spre stînga, peste o spălătură, loc evitabil printr-un afluent-gang care îi continuă linia anterioară. Din el, unde s-a putut, am ieșit la stînga, revenind curînd în Principal. În acele locuri, valea pătrunde într-un fel de poiană, unde se desface în două brațe. Am ales ramificația din stînga, fără să ne batem capul pe moment ce vom face odată ajunși la obîrșia albișoarei, în Creasta Picăturii. Ne-am mulțumit să catalogăm locurile drept tare frumoase (cum de altfel vom face și cu valea cercetată peste o săptămînă).

Către capătul lui, brațul văii pe care ne aflam s-a asprit brusc, dar am putut ieși la stînga, pe o mică padină, iar de acolo în firul vecin. Pe el am suit pînă într-o mică strungă, cu vedere minunată asupra bazinului Văii Seci. Cum nu exista vreo posibilitate de continuare acolo, am dat să coborîm un pic, pînă în locul unde am putut merge spre o șa vecină, din către vest, la baza următoarei trepte a Crestei Picăturii.

> Spun mai sus că *am dat să* coborîm, întrucît nu am făcut mulți pași în aval și o piatră pornită de Daniel, care se afla urma mea, mi-a venit drept în cap. Șocul nu a fost unul îngrozitor, însă ducînd mîna în locul lovit am descoperit sînge. Inevitabil tulburat, m-am lăsat acolo în posterior, iar Daniel a scos ceva gen pansament pe care l-a aplicat pe locul impactului (din fericire unul supeficial). Pentru ca *lucrarea* să nu plece, cineva mi-a oferit o căciuliță, pe care o voi purta bună parte a restul drumului, deși îmi era foarte cald.

Apoi am urcat o scurtă coastă înjnepenită, ieșind la baza primei mari trepte a Crestei Picăturii, *Fața Înaltă. S*ocoteala lui Daniel (pe care experimentatul Pierre nu o găsea exagerată) era o urcăm. Cel dintîi fusese anterior în partea superioară a Crestei, ieșind acolo pe ceea ce era socotită continuarea Brîului Portiței. De acolo, nu fusese sigur că se află imediat deasupra Feței Înalte, dar nu putuse afirma nici contrariul[1]. Cert este că locurile aflate imediat în avalul crestei (el ieșise de acolo la Cruce, pe creastă) i se păruseră relativ simple. Nu l-a contrazis nimeni, căci eram total profani în ale locurilor. În realitate, Creasta Picăturii are două

[1] Deduc a nu fi consultat (sau a făcut-o superficial) cele două ghiduri ale epocii.

14 octombrie1979

mari trepte, din locul unde ajunsesem venind pe Albișoara Turnurilor, pînă în locul în care își reduce dificultatea. Ce e drept, noi nu vom depăși în acea zi nici măcar pe prima.

Din ce am privit eu locurile din amonte, mi s-a părut că se poate avansa prin dreapta, o vreme cel puțin, printre jnepeni ce tiveau zona. Am mers întrucîtva în zig-zag, undeva pe centrul versantului. Cam pe la jumătatea treptei, singura cale de avans ne-a rămas o fisură aproape verticală. Cei doi frați Tomuleți se aflau angajați deja în ea, unde s-au mișcat vizibil mai greu decît anterior, dar au ieșit[1].

Nu mai țin minte cum am procedat acolo. Mai exact a încercat vreunul dintre noi să suie, ori privind la cei doi Tomuleți ne-am zis că nu e de noi. Cert este că s-a decis coborîrea, în rapeluri, peste flancul din aval (noi ajungînd pe acolo, după cum am mai zis, prin serpentine prin locuri îndeobște cu arbuști). Avea să se coboare cu ajutorul *buclei*, pusă aproximativ sub fese și de care coarda era prinsă cu ajutorul unei carabiniere. Era prima dată cînd subsemnatul executa un rapel (demn de acest nume), iar totodată cînd descoperea acel procedeu tehnic. A plecat unul dintre noi, iar cînd mi-a venit rîndul (bucla/centura de coardă fiind recuperată de la cel de jos, pentru următorul) am rugat să fiu asigurat suplimentar, de piept, cu o cordelină. Nu eram panicat, dar mi-am zis că nu am de unde știi ce stare mă va cuprinde, în acea coborîre *de debut*. Daniel și Pierre au fost buni pedagogi, cu acest prilej. Iar eu m-am descurcat bine.

Finalmente am ajuns la baza crestei. Aveam alternativa coborîrii pe albișoară, dar ne-am uitat și dacă nu am putea răzbi în Poiana Mare a Văii Seci. Nu-mi pare ca amicii mei să fi avut de existența Brîului Turnurilor, menționat în monografia *Cristea*, și care leagă locul unde ne aflam de Poiana Mare. Instinctul ne-a zis s-o luăm însă într-acolo, încurajați de existența unui hățaș, bătut de animale. Configurația locurilor ne-a făcut, nu departe, să coborîm într-un etaj inferior de vegetație, în lungul căruia, nu fără probleme de orientare, am ieșit finalmente în Seacă.

[1] Nu a dat nimănui din cap, din grupul nostru, să ceară acelor bușteneni să asigure unul din noi de sus, pe acea fisură. Poate Daniel și Pierre s-au gîndit că dacă vor apărea și alte pasaje grele mai sus, am fi avut mari probleme, la retragerea din locuri pe care nu le cunoașteam nicunul.

„Mai întîi eu și Sandu, pe urmă numai eu cap, dau de *VSC*. Ăi din spate merg mai încet și nu prea vorbesc de bine «evadarea» mea. Mîncăm, cu DG paznic aspru [să nu lăsăm resturi]. Sus e ceață. Coborîrea e greoaie, iar piatra umedă. Eu-s mai 'oț, dar tentativa de a ieși în Zangur dă greș și abia ajung jos la bifurcație [cu Zangur]..."

Vremea era destul de apăsătoare, nu în sensul ploii, cît al unui cer de toamnă, cu aferenta lipsă a soarelui. Simțeam totodată nu prea depărtata înserare[1].

„...Se coboară greu, cu acțiuni eroice (Pizanti era gata să se ducă în bot). O săritoare din *VSC* inițială [e vorba de Canion] o coborîm în coardă[2]. Nu sînt scutit de pietroaie plecate de la amici, spre mine: în disperare, am luat-o la goană în jos, unde am ajuns cu Ana primii (nu era vorba de vreo întrecere, ci de frica de pietre, și de întuneric). Se face, pe poteca Picătura-Kalinderu[3] și-n vale un cros – se pierdea trenul[4]! – la care doar *Kracilungi* Georgescu[5] și eu îi facem față."

Ar mai fi de notat că eșecul din Fața Înaltă și-o fi avut învățăminte, dar a fost totuși un eșec. Sub așa impresie, notam iarna următoarele că șaua Turnurilor pînă la Cruce s-or face 8-10 ore, adăugînd acolo o fotografie a mea, cu Creasta Picăturii în fundal, unde mă nimerisem cu cu mîna la cap, traducînd dureri de cap în fața unei așa încercări dificile.

---

[1] În acel an, al primei *ore* (postbelice, voi afla) *de vară*, s-a trecut la orarul de iarnă în ultima sîmbătă a lui septembrie (după o vreme *switch*-ul a fost mutat la finele lui octombrie). Deci apusul era pe la 17,30, și accentuat oricum de faptul că avea loc în direcție opusă abruptului prahovean,unde ne găseam noi.

[2] Daniel nu era omul să întindă coarda pentru coborît la orice, dar la acea săritoare (mai înaltă decît suratele ei din Canion) nu se putea proceda altfel. Aici nu am mai simțit nevoia să fiu asigurat suplimentar.

[3] Teoretic, puteam merge direct prin pădure în aval, aproximativ pe unde suisem în turele mele din septembrie. Foarte curînd am descoprit însă pe acel flanc o potecă bătută (nu mai țin minte dacă Pierre o știa, Ana și Daniel fiind pentru prima dată în aceste locuri), în pantă mulțumitoare, ce a condus în pîrtia Kalinderu.

[4] Exista la acea vreme și un personal, pe la 8 seara, dar ajungea inevitabil mult mai tîrziu decît acceleratul (venit de la Timișoara, circa 18,30 în Bușteni).

[5] Avea la 1,85 m înălțime.

Mintea mea aflîndu-se pe atunci asemenea unui disc gol, numai bun de înregistrat, am preluat din atitudinile și obiceiurile acelor amici, cu precădere ale lui Daniel. De pildă el se oprea, cînd avea drum prin preajmă, la micul magazin (particular!) ținut de o doamnă Bairamovici, în preajma gurii străzii Industriei (azi Telecabinei), de unde își cumpăra frecvent bragă, iar uneori nuga. Comercianta respectivă era o femeie destul de reținută, cît și muncită, ceea ce nu-l împiedica să o trateze cu mult respect. Spațiul cu pricina era unul slab luminat și destul de rece (am în vedere serile de toamnă tîrzie), cu podele care scîrțîiau. Recipientele cu bragă erau ținute într-o oală, unde curgea permanent un fir de apă rece. Avea o fată (rudă parcă), drept ajutor. Îi voi descoperi ulterior crucea în cimitirul de la poala Caraimanului (m. 2010). Luam cîte un pahar de bragă, însă deseori ne umpleam și bidonul din dotare, pentru consum pe drum, eventual și pentru eventualii amatori de acasă.

Amiciția cu acel grup s-a soldat și cu altfel de foloase. După cuvenitul schimb de telefoane, am aflat că ei mergeau la ședințele unor cercuri de turism, „Floarea de colț", respectiv cel de la Casa de cultură Schiller, iar implicit m-au invitat să vin și eu. Prin urmare, în săptămîna ce a urmat turei pe Albișoara Turnului am mers în zona Pieței Amzei, unde într-o sală[1] aveau loc la două săptămîni întrunirile cercului „Floarea de Colț". O atmosferă frumoasă, lume destul de multă, cam toți pasionați de ieșitul în natură, cu precădere pe munte. Animator principal era acolo Emilian Cristea, alpinist cu faimă în epocă, ajuns pe atunci la 60-65 ani – așa mi-a părut atunci[2] –, energic, amabil (cu unele sincope[3]).

Se relua atunci seria de întruniri, după o pauză peste vară. Subiectul primei seri în care am ajuns acolo era legat de realizarea traseului Fisura Albastră. Mărturisesc a nu fi înțeles/reținut mare lucru, minus faptul că transportau către bivuacul din traseu bucăți de salam prinse de brîu, respectiv că dîrele fiziologice rămase în lungul peretelui, nu departe sub același loc de odihnă. În același timp, prin intermediul lui Daniel Geor-

[1] Mult mai tîrziu voi afla că respectiva clădire făcuse parte din așa-numitele *Așezăminte Brătianu*.

[2] Voi afla ulterior că era născut în 1915.

[3] Am remarcat un pic mirat la un moment dat că, pe spațiul dintre rîndurile de scaune, luase pe cineva mai tinerel cu „*Băi*, ce ai mai făcut [pe munte]...?"

gescu am aflat că, în afara corului de voci care îl vorbeau de bine pe Cristea, exista și una în sens contrar. La un moment dat, poate chiar la acea primă ședință[1], pe cînd ieșeam, mi-a fost arătat discret un domn, care stătuse mai în spatele sălii. „El e cutare...". Mi s-a dat numele, dar, nefiind familiarizat cu subiectul (acelei contestări la adresa lui Cristea) nu l-am reținut. În timp, Daniel a oferit cunoscuților săi și alte amănunte legate de acea contestare – foarte probabil întărite de alpiniști cu care mai venea în contact –, însă nu mi-am bătut capul cu ele. Altminteri, eram un om mai mult decît deschis ideii de istorie, a muntelui și nu numai, între altele citisem „Ani de drumeție". Eram prea puțin imformat totuși, pentru a da de lucru vreunei glande de cîrcotaș, din mine...

Nu peste mult timp, mi s-a însă spus că a apărut o carte, ce conține informații "împotriva lui Cristea". Am căutat-o într-o librărie de lîngă casa mea (Piața Iancului), și deși nu îi reținusem bine titlul, vînzătoarea s-a dumirit repede ce caut și mi-a oferit-o. Pe atunci, tirajele erau destul de mici în raport cu cererea, așa că era bine să nu zăbovești prea mult cu chiziționarea, după apariția vreunui titlu care te interesa. Lucrarea se numea „Călătorie prin vreme", autor fiindu-i Valentin Borda. Implicat partizan însă în subiectul acela, respectiv în ale istoriei alpinismului nostru (dincolo de inevitabilul spirit de frondă juvenil, la adresa valorilor consacrate), nu voi fi însă decît peste doi ani, la apariția unui alt volum, despre care voi pomeni la timpul său.

Dincolo de toate, ședințele acelui cerc conduc de Cristea au fost foarte interesante, cu invitați de calitate, între care aș enumera pe soții Coliban, Valentin Garner, Cristian Lascu, Marcian Bleahu – asta doar în acea toamnă. După așa moment (cît și enumerarea activității membrilor din ultima vreme), urma proiecție de diapozitive, îndeobște din munții României, dar și de peste hotare (în ultimul caz, cu precădere din locuri mai domoale).

După cum am pomenit deja, „Floarea de colț" organiza excursii, inclusiv în abrupt, dar nu am apucat să merg în primii ani cu ei, deoarece

[1] Voi afla ulterior că nea Baticu fusese prezent, la ședința despre Albastră..

eram în acea perioadă legat de grupul Georgescu[1], iar începînd de anul următor puteam descoperi și singur locuri interesante în abrupt.

Al doilea cerc se bucura de o audiență mai redusă (însăși sala acelei case de cultură *germane* era mult mai mică), dar îl frecventam cu aceeași plăcere, în ambele cazuri așteptînd cu nerăbdare ziua lor. Nu exista un organizator propriu-zis, cum va fi Mihai Cernat după anii 2010, însă un angajat al locului ținea un fel de evidență, cu cine venea să expună. Și aici se ținea un concurs de fotografii la sfîrșitul anului, cînd am fost măgulit să fiu solicitat (voi fi fost văzut mai des în ultima vreme) să fac parte din juriu.

În duminica următoare nu puteam să nu pontez la trenul de patru dimineața. Către acesta, prin București, tramvaiul de noapte (vagoane Skoda) nu a făcut probleme în acea perioadă[2], pe la 3,20 fiind în stație la a mea Piața Iancului.

> Era un pic de epopee cu odihnitul în noaptea aceea, căci nu reușeam să adorm devreme, întinzîndu-mă spre 11, după care urma un dormit nu chiar tun, de grija trezitul incomod, dar și a emoțiilor privitoare drumurilor nu chiar simple ce urma să abordez.

Dacă ajungeam suficient de devreme, ne vedeam îndeobște la capătul peronului, la așa numita placă pe care era scris numărul trenului, direcția, parcă și ora. Cînd se întîmpla să ajungem mai tîrziu, mergeam direct la convenitul *vagon doi*, socotit de la locomotivă. Se întîmplau și întîrzieri, ori chiar ratări ale garniturii. Daniel ne povestea că, trezit într-o noapte pentru a veni la gară, zărise prin casă un gîndac negru, de canalizare. Cum nu-l putea lăsa pentru o eventuală (devastatoare) împuiere, a început o adevărată vînătoare, inclusiv cu mutat de mobile. Tot el, ne mai informa că rezolva transportul către gară și cu ajutorul vreunei auto-

[1] Daniel, Ana. Sandu și alții din grup își făcuseră ucenicia la „Floare de Colț", în numeroasele grupuri ale acestui club. Georgescu de pildă semnează în așa calitate primul lui mers pe Acele Morarului, în 1977.

[2] Perturbări (întîrzieri sau chiar suspendări) apăreau cînd se repara linia pe undeva.

gunoiere ce avea drum în zonă. Similar, existau și niște autobuze, ce adunau șoferii și vatmanii de prin cartiere (în cazul meu, Pantelimon), ducîndu-i apoi la depoul Ilie Pintilie (actualul „Victoria", în vreme ce bulevardul din preajmă poartă numele Iancu de Hunedoara) ori la altele. Șoferului unui așa autobuz îi lăsam niște bani, în preajmă, în vreme ce la tramvaiul de noapte teoretic se composta bilet[1].

> Existau și autobuze de noapte, după o vreme devenite microbuze, care porneau din Piața Unirii radial, către cartiere. Spre Pantelimon era de pildă unul cu litera E, devenit apoi microbuzul 406. Mersul cu ele era însă mai incomod, căci ajuns la Unirii nu era obligatoriu să prinzi în continuare pe cel care să te ducă la timp, la gară.

În duminica următoare Daniel a stabilit de țintă Valea Țapului, din Coștila. Au mai participat Ana și *Lucian militarul*[2]. Deja se făcea rece dimineața. Văzîndu-mă mai rebegit, Ana mi-a oferit mănușile ce avea în rucsac[3]. Din poteca Văii Cerbului am coborît întrucîtva, pînă să atingem firul Țapului. Nu departe de intrare, o săritoare ne-a obligat să ieșim la stînga, peste o zonă înclinată.

Nu am avut probleme mari în amonte, decretînd și această vale drept una foarte frumoasă. Pe parcurs, avînd și informațiile ghidului Kargel în minte, am putut identifica pe flancul abrupt din stînga Hornul Țapului, de gradul IV A. În apropierea Brîului cu Jnepeni, valea prezintă o ruptură pe tot latul ei, unde am ghicit iute că se poate ocoli printr-un uluc cu vegetație din dreapta. Deasupra acestuia am traversat în muchia din stînga, cea numită în același ghid *Creasta Viilor Senzații*[4]. Acolo am luat o pauză de masă, savurînd peisajul de excepție din jur. Ochii nu știau pe ce să zăbovească mai mult: pe locuri pendinte de adîncitura Văii Cerbu-

---

[1] Nu știu să ne fi *țigănit* cît să nu compostăm. Asta și pentru că, dacă nu ar fi fost tramvaiele, era de luat taxiul, iar acesta era destul de scump.

[2] Era formula Anei, pentru a-l deosebi pe acela de un alt Lucian din anturajul ei, Stavri pe numele de familie (și pe care ea îl deforma intenționat, în *Stavrid*).

[3] Era un model frumos, gen schi, și de care mă voi repezi și eu ulterior să cumpăr o pereche, de la magazinul Sora, în preajma Gării de nord.

[4] Nu-mi era clar pe atunci cum este cu cele două denumiri privind muchia pe care ne aflam, după cum bănuiam traseul indicat cu 2A (în ghid Kargel) ca pornind de la nivelul Brîului cu Jnepeni.

21 octombrie1979

lui (trec între ele Ceardacul, vîrful Omul și culmea Morarului, cu Acele văzute fie și dintr-un unghi mai puțin măreț)...

> Cu acea ocazie am văzut foarte clar cele trei brîuri ale părții sudice a Morarului, de care aflasem din ghidul Kargel. Nu fusesem pînă atunci pe ele.

... sau detalii ale abruptului Coștilei, unde rege în ale impresiei era Colțul Mălinului, ridicat la obîrșia Văii Seci, aflată în stînga noastră. Valea Țapului continua să urce, prin dreapta Colțului Mălinului, în zone care ne dominau prin înălțimea lor. Am privit cu deosebit interes la cele două spintecături din Colțul Mălinului, despre care citisem că sînt Hornul Central și Hornul Ascuns. Ultimului i se atribuia gradul I B, însă părea foarte înclinat, din unghiul nostru.

S-a urcat apoi pînă în Brîul Mare, fără alte complicații pe drum, decît plecarea pe undeva la vale a unui bolovan,pe care am izbutit să îl ținem pe loc cît să se adăpostească prietenii din aval. Momentul a generat o sperietură bună. Pe parcurs, ne-a apărut în vedere și simpaticul Dinte dintre colți, știut din schițe Kargel, și care din înălțimi a coborît vizual pînă la nivelul nostru. Se putea ajunge la el (mai exact pe partea dinspre Țap), pe o o traversare destul de expusă, la care Daniel și Ana s-au încumetat (întinzîndu-se apoi la soare), nu și eu, „deși mi-am dorit mult". Probabil în căutarea unei compensații, m-am abătut din Brîul Mare pe ceea ce se numește Colțul de Sus, la capătul vestic al muchiei ce leagă Colțul Mălinului de restul trupului Coștilei. Acolo am beneficiat și eu de căldura soarelui, în condițiile în care la umbră era foarte rece.

> În apropierea Brîului „încep să apară [resturi de] conserve și să te ții înjurături marca D.G.", la adresa celor care le lăsaseră acolo.

Spre sud, am descoperit pe Brîul Mare un grup ce venea în direcția noastră, dar neputînd traversa limba de zăpadă încă existentă pe Mălin, au decis să coboare pe malul unde se aflau.

Daniel și Ana ni s-au alăturat după o vreme, însă cel dintîi s-a despărțit mai greu de soare (și de partea anului montan lipsită de zăpadă...), zăbovind acum el pe Colțul de Sus. Cum pe ceilalți ne presa frigul, am pornit pe Brîul Mare către Valea Priponului, locuri pe unde nu

21 octombrie1979

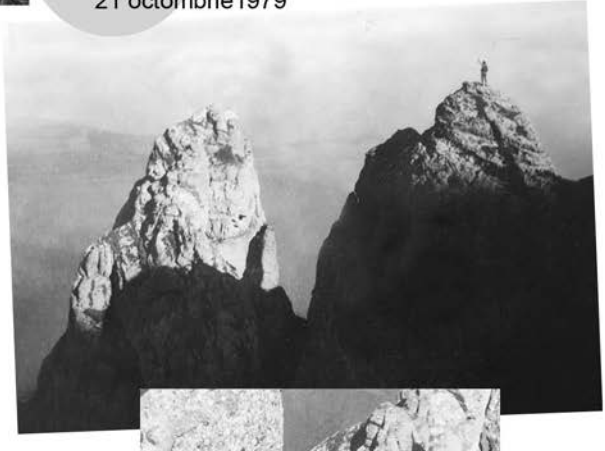

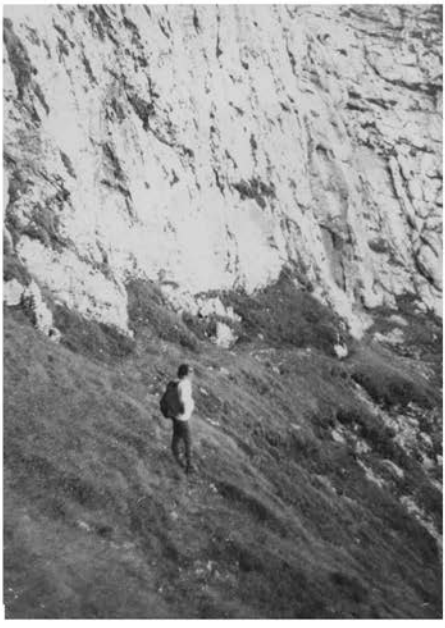

21 octombrie
1979

mai fusesem. Ne-am angajat curînd în Valea Urzicii, unde am remarcat „pereți drepți și gheață de te ia cu fiori". De notat a fost și trecerea îngustă, imediat după talvegul firului principal[1], despre care mi s-a spus că se numește „Puntea Urzicii". Am mers fără grabă, întrucît stăteam bine cu timpul. În Valea Priponului, inițial largă și cu vegetație, am pierdut hățașul anterior, dar asta nu a constituit o problemă, putîndu-se merge lesne pe acolo. În aval, în zona stîncoasă a văii, nu reținsă fi avut probleme de orientare, asta foarte probabil întrucît unii dintre colegi vor mai fi fost pe acolo. Poate tocmai acea știință l-a făcut pe Daniel să încerce și parcurgerea celei mai de jos porțiuni a văii. L-a însoțit Lucian, în vreme ce Ana, după un moment de ezitare, a preferat să ocolească porțiunea, pe o variantă care ne-a condus fără probleme în poteca marcată a Văii Cerbului. Sătul de emoții, am însoțit-o. Curînd am ajuns la gura văii, privind spre colegii noștri care se luptau cu obstacolele din vale, nu cu mult mai sus.

Am avut de așteptat cam o oră. În răstimp, inși coborînd Cerbul au făcut haz, că ce-or fi căutînd colegii noștri în respectivele locuri complicate (foarte probabil nu le-am rămas dator[2]).

> Aș puncta legat de asemenea ieșiri și un moment mai puțin plăcut, cu repercusiuni în viitor... Mariana lucra pe atunci la o întreprindere de *echipamente* periferice pe așa-numita platformă Pipera, ai cărei angajați au fost trecuți temporar – în toamna acelui 1979 – la vecina „Electronica", ce nu izbutea să-și facă *planul* (de televizoare). A lucrat atunci inclusiv în schimburi de 12 ore (acea detașare nu a durat mult, însă i-a fost o perioadă destul de obositoare).
> Într-o duminică, în a doua jumătate a lui octombrie, s-a întors o dată de acolo la ora cînd eu plecam spre gară. Nu mi-a obiectat nimic pe moment (eram în *anii de miere*, plus că locuiam la mine), dar i-a pi-

[1] Între noțiunile preluate de la cei din grup a fost și aceea de *talveg* (de proveniență germană), firul văii.

[2] În Jurnal îmi descopăr nu o dată priviri de sus asupra destulor oameni, cum fusese cazul celor ce nu putuseră depăși în Brîul Mare banchiza Mălinului. Unadouă folosesc în așa situații termenul de „mînar" (amator de autosatisfacere manuală), preluat altminteri de la Daniel. Acuza era firește mai mult decît minată.

cat prost, căci peste ani îmi va reproșa momentul[1], în care ea ar fi revenit de la muncă, iar eu mergeam la așa-zisă distracție.

Peste o săptămînă, am plecat ca de obicei, dar se lăsase deja zăpada. Cu un grup mai mare, am urcat *Creasta Balaurului* (am preluat și eu acea denumire, uzitată de cei din zona „Florii de colț", iar implicit și de *georgiști*, în detrimentul celei, mai puțin poetice, de *Bucșoiul mic*). Am avut norocul unei zile cu soare, cît și al unui strat de zăpadă rezonabil.

Urcușul l-am făcut oarecum direct, mai exact pe scoaca desfășurată imediat la est de Țimbal. Au fost cu noi și vreo doi-trei inși pe care nu îi știam, între care Gelu Arghiriade, pe care îl voi regăsi în anturajul lui Daniel. Era un ins fin, la vreo 50 ani sau mai mult, de felul lui ofițer-inginer de armată, dacă am fost informat bine. A mai fost acolo și un domn Gică Iliescu, pe același palier de vîrstă cu Gelu A., provenit dintre colegii de serviciu ai lui Georgescu. Ultimul, deși îi despărțeau niște ani, îl cam repezea pe nea Gică, îndeosebi pentru că se descurca mai greu în zone complicate. De ce se aventura pe acolo, ori îl lua Daniel pe așa teren, nu știu. Îl voi revedea pe trasee alpine, în următorii doi ani, apoi îmi va dispărea din orizont, foarte probabil datorită vîrstei.

Am ieșit finalmente la Omul, pe o vreme foarte clară, între altele văzîndu-se foarte bine Piatra Craiului.

Îmi luasem adio de la turele prin abrupt, în acel an, dar muntele curățîndu-se de zăpada căzută, am zis să încercăm ce se mai poate face. La 17 noiembrie, am pornit fără Daniel, dar cu Ana și vreo trei cunoscuți de-ai ei (plus Mariana mea), spre Valea Adîncă. Ca rută alternativă, în caz că nu ar fi mers lucrurile cum speram, stabilisem valea Morarului.

Pe o vreme rece, ne-am angajat în canionul comun Adîncă-Rîpa Zăpezii, unde nu mai știu cui a venit ideea „Hai să încercăm Rîpa Zăpezii!". Nu a zis nimeni ba. Cunoscînd gradul de dificultate al locurilor (2A), nu ne-am mirat apoi de frecvența mare a ceea ce am considerat săritori, pe care le-am am urcat asigurați, ca să nu fie probleme. A apărut la un moment un obstacol mai complicat, unde mi-am dorit să fiu primul, dar

[1] E drept că nici nu mi-a apreciat cînd, în situații asemănătoare, o conduceam pînă la serviciu, la acel lucru de noapte.

28 octombrie 1979

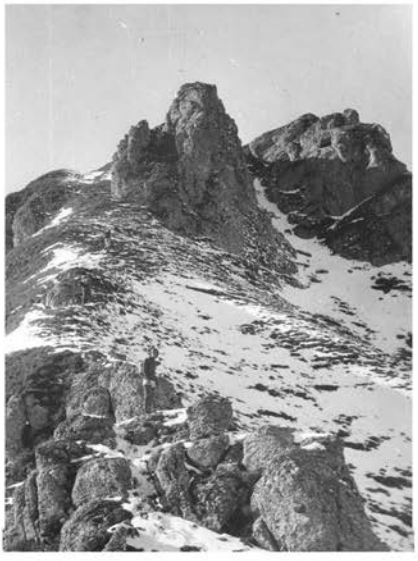

28 octombrie 1979

nu m-am descurcat. A trecut altcineva, foarte probabil Mihai, ce pare să fi avut cunoștințe de alpinism mai înalt[1]. Apoi ne-a adus pe fiecare...

Situația s-a repetat la o a doua săritoare, unde subsemnatul iar a renunțat, după un start optimist. La o a treia, care inițial a părut și ea complicată, am simțit că poate fi ocolită printr-un horn din stînga. Pe acolo, cei angajați înaintea mea au trimis spre mine niște nedorite pietre. Am răzbit pe o muchie, dincolo de care am zărit o interesantă padină, dar nu și vreo posibilitate de a ocoli săritoarea cu probleme. Reveniți la baza ei, am identificat o posibilitate de avans, un fel de *Z* inversat, avînd la capăt un mic jgheab pe stînga.

Nu departe, valea a lăsat aproape concomitent în laterale cîte un afluent. Cum oricum gîndisem să urcăm valea doar pînă în Brîul Mare, am ales varianta ce ni s-a părut cea mai simplă, și anume scocul coborînd din stînga. Nu îmi amintesc de probleme deosebite pe acolo, ieșind într-o strungă spre vîlcelul vecin (al Țancurilor). De acolo am continuat pe versantul (în parte înierbat) aferent Rîpei, ieșind curînd în Brîul Mare. Făcusem pînă aici, de la intrarea în abrupt, șase ore.

> În perioada aceasta am menținut legătura cu Mara, cea cunoscută prin intermediul lui Eugen Popescu. Ea s-a apropiat în epocă (iar în curînd se vor căsători) de George Pleșu, om de munte și el. Nu am mers pe munte cu vreunul din ei în toamna aceea, dar mai ieșeam împreună prin București, cum a fost în cazul mănușilor achiziționate de la „Sora". Știind că am laborator foto, la un moment dat au apelat la mine să le lucrez niște poze film realizat pe George pe Valea Poienii, din Moraru, unde îi avusese alături pe Eugen Popescu și un tip Cheptea, zis Bonny. Mi-au spus că s-au chinuit mult la o săritoare, ce a impus un ramonaj foarte larg, executat de George (parcă făcuse armata la vînători de munte). Deși bănuiam că locurile nu sînt deloc simple, m-am mirat timpul de șase ore, care le-a trebuit pentru a ieși în Brîul Mare. Or ulterior, pe partea inferioară a Rîpei Zã-

[1] Îl voi reîntîlni în 1981, dus de Ana, într-unul din locurile din București (în spatele Institutului Pedagogic din șoseaua Panduri), unde unii cățărători încercau să-și mențină forma. În acest scop bătuseră pitoane în copaci, pentru suit la scărițe, dar erau folosite și gardurile de metal de acolo, pe care unii le parcurgeau, pentru cultivarea echilibrului. Voi parcurge peste ani fi alături de Mihai și alte două trasee, de care voi vorbi la timpul lor.

17 noiembrie
1979

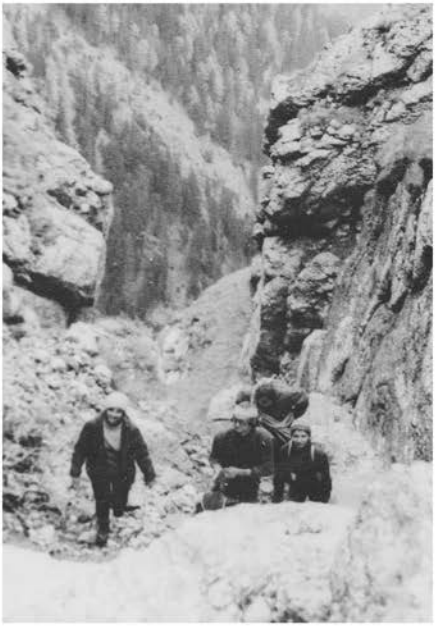

17 noiembrie
1979

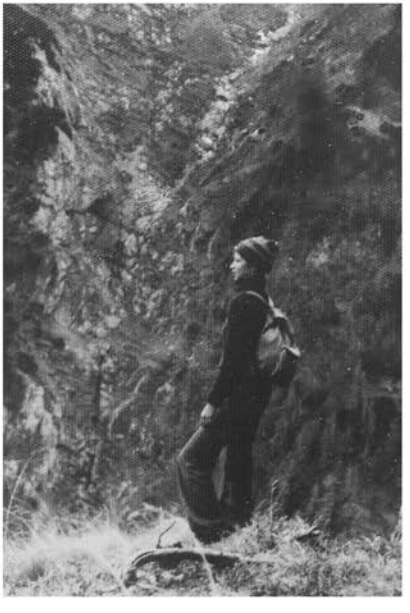

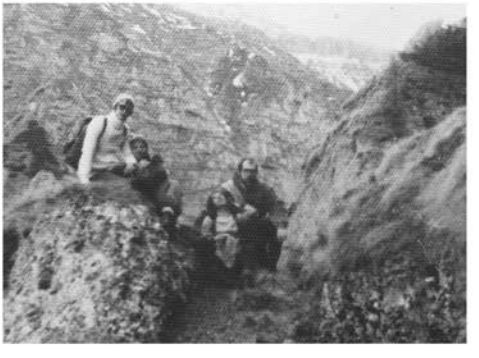

pezii (mai scurtă ca diferență de nivel) noi am făcut tot atît (ce-i drept am fost cinci, nu trei)!

De pe parcursul acelei ture, păstrez amintirea unui loc unde Ana, ajunsă deasupra, a zis că pune pe unul dintre băieți să-mi asigure venirea. Am mers cu încredere, pentru a descoperi sus că de fapt mă asigura (doar) ea! Nu aveam îndoieli de priceperea Anei, însă era o fată destul de firavă, așa că m-am speriat un pic, de ceea ce mi s-ar fi petrecut în cazul unei căderi[1].

Cam pe aici, a binevoit să mi se strice aparatul de fotografiat (poate din cauza temperaturii sub zero grade, însă din fericire deja reținusem cîteva imagini, fie ele și mișcate.

În brîu, protejați cît de cît de vînt și frig cu folia de plastic ce aveam în rucsac, am mîncat. Din acel loc, Acele ne-au părut părеau foarte aproape, dar asta în raport cu distanța (mult mai mare) de la care le privisem anterior. Am pornit apoi spre Valea Cerbului, pe Brîul Mare. Curînd am trecut pe fața răsăriteană a Morarului, unde am întîlnit participanți la o tură a Florii de Colț[2], conduși de Hedda Cristea. I-am privit cu superioritate, deși mai aveam multe de învățat... De pildă că muchia peste care am trecut pe versantul sudic al muntelui nu e Creasta Ascuțită. Ori că „văile" ce suie mai încolo (tentant, îmi spuneam atunci) spre Ace, se numesc *șiștoace*. La o adică, nu cunoșteam nimic despre Brîul Mare, dacă fac abstracție de faptul că îl intersectasem cînd am urcat Valea Adîncă.

Ca bîjbîială întru cunoaștere, despre Rîpe notam atunci că „rămîn de făcut cu piciorul, întrucît se pare că există (Kargel) o potecă ce cu ocolișuri urcă într-o strungă a Acelor"[3]. În context, al științei, Ana cunoștea Brîul Mare doar pe partea sudică.

---

[1] La vremea aceea, capul de coardă se proptea pe undeva și, dînd coarda după mijloc (fusese depășită moda asigurării pe după umăr), *fila* pe cei aflați mai jos. Nu am avut vreodată probleme cu așa sistem, asta întrucît secunzii veniți oarecum exact de sub mine nu riscau o cădere mai mare. În general nu riscau să cadă, căci la probleme în cățărare capul de coardă îi ajuta cu larghețe.

[2] Voi elimina de aici ghilimele însoțind această titulatură, întrucît e vorba de ceva mai mult decît familiar.

[3] Este vorba de varianta Beldie (1933), în zona intersecției Rîpa Crucii - Brîul Acelor, pe care Kargel o preluase în ghidul său (via *Dimitriu-Cristea*), deși nu cred că o folosea cineva (preferînd accesul direct).

Am pornit pe brîu de pe fața sudică a Morarului. Ana mai parcursese acest segment, dar, deși ne-am fi dorit, nu a putut identifica așa-numita Fîntînița (pomenită în schița Kargel). Deplasarea ne-a fost stînjenită de un vînt serios, dar inevitabil am aruncat un ochi spre versantul de vizavi, al Coștilei, între firele căreia am identificat și cunoștința noastră (din urmă cu o săptămînă) Valea Țapului. De pe aici, unii dintre noi au luat pentru acasă cîteva flori de colți. După un timp, poate pentru că ajunsesem la o altitudine mai mică, vîntul s-a domolit. În ce o privește pe Mariana, s-a comportat onorabil, în condițiile în care turele cu ea din acești doi ani îmi vor rămîne mult timp la inimă. Voi pricepe tîrziu și cu durere că nu avea vreo pasiune pentru munte (cu atît mai puțin pentru zonele dragi mie), dar specia o împingea să stea aproape de masculul cu care dorea să aibă copii. Nu o spun cu răutate, cît cu un realism de îndepărtat iluziile.

> La chestiune, o mențiune făcută la cîteva luni:
> „Cred că o să se sperie plodu', cînd o să vadă peste 10-15 ani pe unde umbla mă-sa cu un an înainte de nașterea lui. Hai, un părinte țăcănit (tata) mai merge, dar amîndoi?
> Morala: cin' s-aseamănă se adună. Poate fii-miu o să facă «Speranța», deși eu nu[-i] doresc asta."
> Mariana va mai veni în așa ture abia peste doi ani și jumătate. A fost ultima și nu aș spune azi că îmi pare rău: există și rele mai mari pe lume, decît să moară un *tată* pe munte..."

Peste două săptămîni am mai încercat o dată *marea* cu degetul, intrînd pe Valea Spumoasă. Și pe acolo eram cu toții (Daniel, eu, Ana și o cunoștință de-a ei, Marian) profani. Am nimerit accesul, de care auzisem că se face ocolit, din cauza marii rupturii a văii din partea ei inferioară, prin vecinul Vîlcel Înspumat. Mai exact, din firul acestuia din urmă am luat un afluent la stînga, din muchia atinsă coborînd fără probleme în Spumoasă. Locurile erau pudrate cu zăpadă. La un moment dat valea a bifurcat, și ni s-a părut mai sănătos a urma coasta dintre cele două fire. Prin locurile unde eram, a început să sporească atît panta, cît și grosimea stratului de zăpadă. Am mai fi putut avansa, dar ne-am pus problema cum ne vom descurca restul drumului, pînă în Brîul Portiței, iar de acolo în valea Jepilor. Am decis coborîrea. Nu departe, într-o por-

2 decembrie 1979

țiune mai înclinată, am făcut rapel – poate și de amorul artei, dar și din sănătoasă prudență. Pentru retragere spre Bușteni am luat un itinerar de care știam din schițele lui Kargel. Acesta urcă inițial o rampă stîncoasă la stînga/est de firul Spumoasei, dincolo de care, prin pădure și peste cîteva fire de vale, se coboară finalmente în așa-numita Poiană a Tîrlelor, aflată aproximativ la baza zidului răsăritean al Caraimanului. Tot prin pădure, ghicind uneori vreun hățaș, am ajuns la o altă poiană, numită Kalinderu, punct de plecare al pîrtiei de schi omonime[1].

Am continuat să merg la întrunirile Florii de Colț, cu timpul legînd o relație oarecum mai apropiată cu Ana. Deși mai mare, dar naivă, s-a mirat că Mariana nu a mai venit la acele adunări, după plecarea mea la militărie, spre finele lui martie următor.

> Un ajutor sufletesc important în lunile cazone de început mi-a fost fotografia (altminteri nu prea grozavă, a) versantului nordic din Colțul Mălinului, purtată în buzunarul de la piept al vestonului de postav, alături de așa-numitul carnet de serviciu... O priveam, cu precădere Hornul Ascuns, făcîndu-mi planuri să ajung și eu pe acolo.

Cătană

Stagiul militar nu mi-a fost o experiență plăcută, dar aș minți să mă plîng excesiv de el. Fiind căsătorit, am fost repartizat la o unitate relativ din apropiere, la capătul Șoselei Olteniței.

Am reluat firul ieșirilor la munte în mai, cînd pe o vreme urîtă m-am cazat cu Mariana (însărcinată în circa trei luni) la hotel Carmen din Bușteni, iar a doua zi am pus cortul să ne aflăm în treabă, în zona numită La Garderobă[2], nu departe de Căminul Alpin. Pe atunci locul, poate în urma defrișărilor, permitea o vedere ceva mai largă în jur, decît ulterior.

---

[1] Foarte probabil pîrtia de acolo a fost creată după venirea comuniștilor, oficial cît și în limbajul unor localnici fiind cunoscută drept Pîrtia Boncu (?) [pare să mai fi existat și aceea de „Avîntul", dar veneticii foloseau vechiul nume, generalizat altminteri după 1989.

[2] Acolo, după un prim urcuș mai serios de la ieșirea din oraș, erai tentat să scoți din haine.

În iunie am mers cu telecabina la Babele, unde ne-am și cazat[1]. A doua zi, cu o Mariana mai rotunjoară în zona bazinului (de la sarcină!), am mers – pe o vreme destul de închisă, dar fără ploaie – pînă pe vîrful Caraiman. Acolo ea a rămas pe loc, în sacul de dormit ce luasem cu noi, în vreme ce eu am dat o fugă pînă în șaua de obîrșie a Hornurilor, revăzînd cu mare drag ulucul ce scapă vertiginos de acolo[2]. Apoi am pornit pe Coștila pînă în apropierea Ceardacului, ocazie pentru a privi Acele.

Peste o lună am ajuns cu Mariana (după o noapte la cabana Diham) pînă în Poiana Morarului. Zăboveam acolo (iar vreme închisă!) cînd niște capre negre, aflate în gura Văii Poienii, au venit în fugă spre noi, ne-au privit curioase de la cîțiva metri, iar apoi au zbughit-o!

Primul drum ceva mai serios în abrupt din acel an îl voi întreprinde în prima parte a lui august[3]. În prealabil a fost o încurcătură, care a marcat acel sejur. Mă căutase Sandu la telefon, dar fără să mă găsească (el nu avea așa ceva, deci nu-l puteam contacta și eu). Mi-ar fi plăcut să urcăm ceva împreună, dar nu a mai revenit, așa că, plecînd sîmbătă spre Bușteni, le-am spus alor mei să-i comunice, dacă sună, să că îl aștept în... Brîul mare al Morarului. Ar fi urmat de acolo să încercăm de acolo ceva pe Rîpe.

Pînă una-alta, pe la 7 seara eram la Verdeață, cu gînd să urc Valea Albă. Voiam să dorm undeva pe Platou, pentru ca a doua zi să cobor în amintitul brîul al Morarului. Întîlnind în prealabil doi tineri doritori și ei de Albă, nu am fost singur. Poate la imboldul însoțitorilor mei, am ocolit săritoarea Cîrnului prin dreapta, singura dată cînd am mers pe acolo. Deasupra ei, pe un tăpșan, am luat masa. Nu departe ne-a prins noaptea, însă mari probleme nu am avut pînă la buza Platoului, și nici după aceea. Am găsit și cazare, la Babele.

De la acea cabană am plecat cu noaptea în cap (6,30), spre locul rendez-vous-ului ce speram a se fi stabilit cu Sandu. Pînă acolo, mersul la mijitul zorilor pe munte, solitar, și-a avut grijile, dar și farmecul său.

---

[1] Ieșit mai devreme, dimineața, am întîlnit în preajma cabanei pe actorul de comedie Constantin Băltărețu, matinal și el.

[2] Pe atunci nu parcursesem varianta care, din Brîul Streșinei, ocolește ultima parte a Hornurilor, pe fețele Spumoasei. Auzisem însă că nu pune probleme.

[3] Foarte probabil voi fi avut parte de o învoire sîmbătă-duminică, de la unitate.

15 iulie 1980

15 iulie 1980

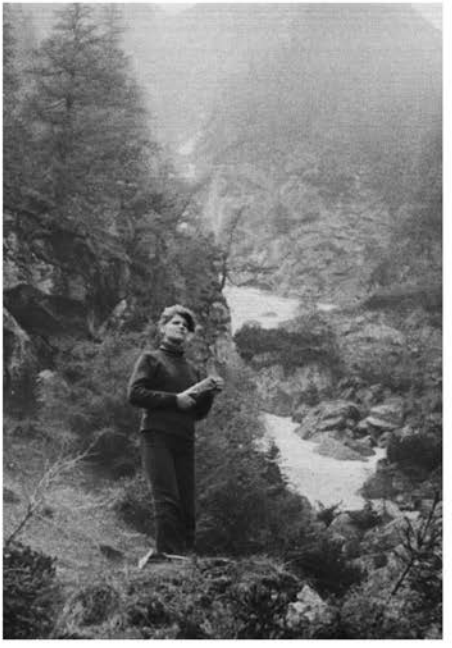

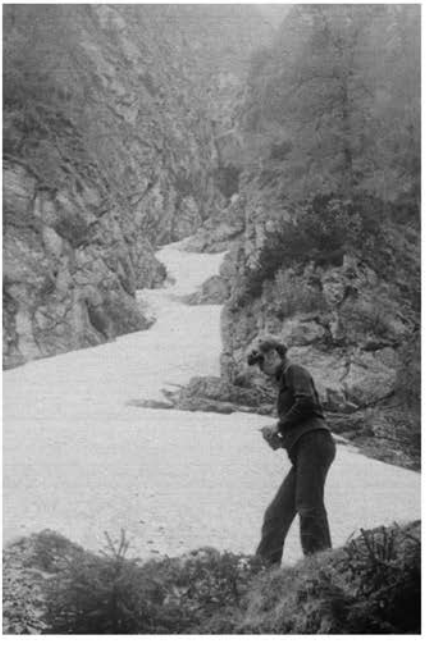

Am coborît Valea Căldărilor, pe care am socotit-o cel mai direct itinerariu spre Brîul Mare al Morarului. Pe acesta din urmă, am avut satisfacția parcurgerii unei porțiuni a lui pe unde nu mai fusesem (între muchia Rîpe-Țancurilor și Valea Adîncă). Bineînțeles că am dat ceva atenție firelor Rîpei din amonte, inclusiv pozîndu-mă cu ele în fundal. În paralel am hăulit spre jur, dar nu s-a ivit nici un Sandu. Neîncumetîndu-mă a cerceta solitar ce-mi programasem (iar totodată seara trebuind să fiu înapoi la unitatea militară), am preferat să cobor Adînca, unde la săritori voi fi folosit coarda, cea de la *Iuta*. Pe parcurs am văzut cîteva persoane în Poiana Morarului, care odată ajuns acolo se vor dovedi a fi Eugen Popescu și o pereche de prieteni. Eugen mi-a mărturisit cu acel prilej, contînd pe discreția mea, că ridicaseră (inclusiv cu George Pleșu, care nu era prezent însă) un refugiu pe flancul Morarului, printre arborii aflați imediat mai sus. M-a condus pînă acolo. Nu era vreun savantlîc de construcție, ci una simplă, cu o singură încăpere, cu un schelet de acoperiș peste care întinseseră o folie. Acolo se aflau întinse și niște hamacuri, în care fata din grupul lui Eugen s-a instalat, în sacul de dormit.

Pe la ora 1 am pornit spre Bușteni, pentru a prinde *Clujul* (e vorba de personalul de 3 și jumătate, ce nu oprea de la Ploiești Triaj, ,iar în consecință puteam ajunge numai bine la unitate, înainte de 8 seara[1].

În septembrie, fără să mă mai leg de altcineva, am mers ață în Valea Seacă a Caraimanului... În trenul de 4, am dat de Daniel și acel Marian cu care fusesem pe Spumoasă, în decembrie. M-au informat totodată că Ana e în Făgăraș. Ca atmosferă, îmi voi nota ulterior (în relatarea fugară a turei) că, în vagon, nu m-am lăsat mai prejos decît Daniel în mitocănisme. Am plecat apoi împreună, atîta doar că nu am căzut de acord asupra unui drum comun. În Canionul Secii am mers bine (în ciuda a ceea ce am considerat lipsă de antrenament), problemele apărînd ceva mai sus. Aici, din lenea de a urca ceea ce am numit Săritoarea din Co-

[1] Învechindu-mă în cătănie, am văzut că pot fi obținute și învoiri pînă duminică la ora 24, ori permisii de 48 ore pînă luni dimineața...
Apropo de expresia *cătănie*, într-una din venirile zilnice spre casă am întîlnit la interecția Splaiul Unirii-Mihai Bravu pe Daniel Georgescu. Aveam cu mine o valiză soldătească, pe care urma să o înapoiez socrului (de la care o luasem, la încorporare). În genu-i suficient-distant, *Bărbosul* va relata ulterior momentul, unui terț: „M-am trezit că mă intră în vorbă cu mine o *cătană*...".

20 august 1980

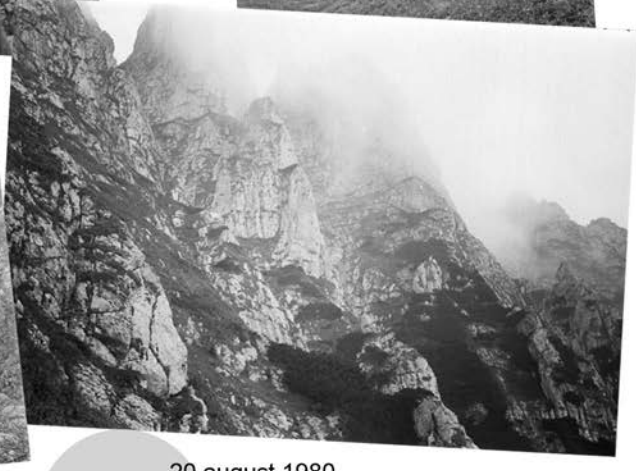

20 august 1980

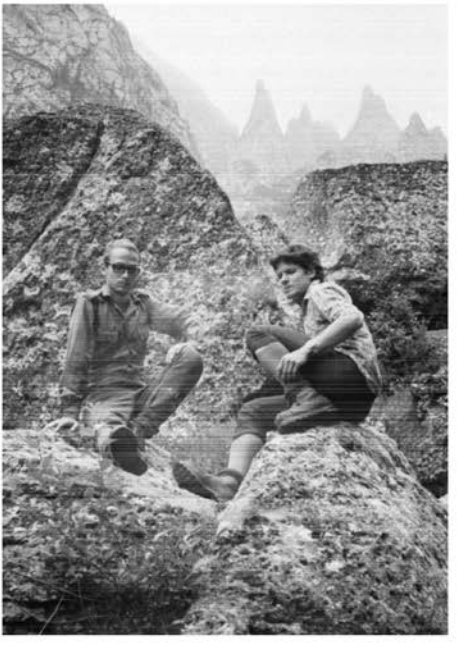

20 august 1980

titură m-am băgat în Zangur, unde m-am poticnit într-o a doua săritoare, umplîndu-mă de apă.

Revenit în valea-mamă (nu departe am intrat în stratul de nori), am fost ajuns din urmă de un „nene în vîrstă”[1]. Nu i-am reținut atunci prea bine numele lui, o vreme i-am zis Danielopol, pentru ca la revederi ulterioare să pricep că e vorba de *Dinulescu*, de fel din Cîmpina. Faptul că avea niște decenii mai mult decît mine nu l-a împiedicat să „alerge ca un apucat, cu ochii în pămînt, de abia mă ți[n]eam după el”, eu tînărul de douăzeci de ani și un pic. Totodată, omul cunoștea bine locurile, mai exact avea idee pe unde ocolesc unele săritori, nemaipierzînd timpul cu urcatul lor direct.

De pildă am rămas cu impresia că o mare parte a Hornurilor am trăit am evitat (destul de comod, și iute) pe fețele din dreapta, de a căror existență habar nu avusesem pînă atunci[2].

> Aproximnativ la această altitudine am privit cu interes spre brîul ce-l continuă pe al Portiței, pînă în Creasta Picăturii[3]. Îmi vorbise de el Daniel Georgescu, foarte posibil dus anterior de alții, pe acolo. Nu prea arăta grozav. Legat de el, caracterizarea (în stilu-i greu imitabil) fusese: „Ai toată Valea Seacă sub cur, acolo”.

Ne-am abătut la un moment dat la crucea lui Rafail (pentru care am nutrit o sensibilitate aparte întreaga viață), după care am reluat *cursa* – căci realmente a fost o alergare. A urmat o „săritoare bunicică”, apoi o „luptă dură cu Marea săritoare, cu picioarele ca de cîrpă după marșul

---

[1] Astăzi i-aș fi spus „domn în vîrstă”. Pot cerceta ce s-a schimbat în mine, în răstimp, de apelez la așa formulă.

[2] Voi realiza ulterior că a existat totuși o porțiune a fețelor unde panta lor a devenit forte, noi trecînd în talveg (undeva deasupra săritorii Spintecăturii), pentru a-l părăsi nu departe, spre fețele din nou fezabile.

[3] La vremea aceea, cele două ghiduri existente trecînd Brîul Portiței doar pînă în Hornurile Seci, și eu, dar și alții am fost tentați să socotim continuarea în cauză ca ceva separat. În notațiile mele i-am zis de pildă Brîul de sub Spălătură. În ghidul ce va scoate în 1987 însă, unde pomenește și această continuare, Kargel îl socotește ca făcînd parte tot din Brîul Portiței. Eu personal continui să consider acolo două entități separate. Pe acel principiu al lui Kargel, poți socoti drept al Portiței și brîul Hornurilor, de pe fața Văii Albe, aflat la aceeași altitudine.

8 septembrie 1980

8 septembrie 1980

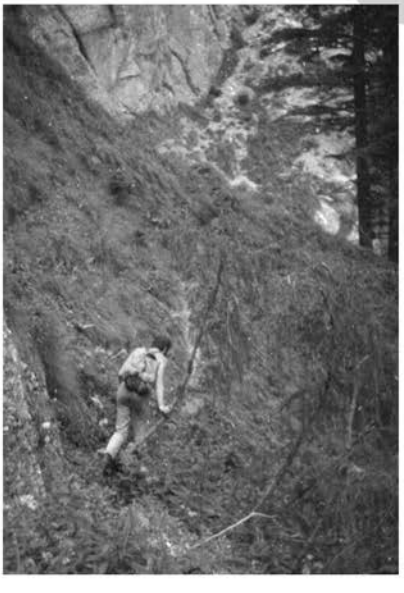

forțat [din aval]". A existat drept și o performanță, de a face "de jos [din pădure] pînă în Brîul de sub Streașină patru ore și jumătate[1]!".

Acolo m-am despărțit de Dinulescu, el plecînd spre Cruce, iar eu, pe firul cunoscut din Spumoasă. Însoțit de șuierele caprelor negre din zonă, am ajuns în Brîul Portiței, iar de aici pe pintenul aflat nu departe. Acolo am mîncat, iar totodată am simțit nevoia să trag un pui de somn. Cum timp mai aveam, eram gata să dau o raită pe la Portiță, cînd l-am văzut suind Spumoasa pe Daniel. Am stat împreună cît să ia o pauză, apoi, el avînd în plan să revină pe aceeași vale către Bușteni, l-am însoțit. Am coborît, la inițiativa lui, pe scoaca aflată imediat la nord de pinten. Fiind iarbă (ba și consistentă), am coborît în bună parte pe fund, procedeu la care apelam des în epocă, găsindu-l comod (și chit că afecta turul pantalonilor). Firul în cauză și-a mărit panta în apropierea Principalului Spumoasei, dar printr-o abatere spre stînga am rezolvat problema. Mai încolo ne-am angajat pe rampa ce duce spre Poiana Tîrlelor. Pe parcurs, pe o vreme caldă, iar el umblînd la bustul gol, Daniel a fost iritat acut de musculițele care i se încurcau în părul creț, de unde un festival de blesteme la adresa lor.

De pe latura nordică a Poienii Tîrlelor am putut vedea așa-numitul Vîlcel de sub Portiță, cu o impunătoare ruptură de pantă, ceva mai sus. Tot pe aici, Daniel mi-a făcut o propunerea de a urca împreună prin abrupt, în viitor. Foarte posibil ideea i-a venit de la performanța mea din acea zi, în condițiile în care el nu se încumeta pe atunci să urce Hornurile Secii). M-am simțit onorat de solicitare, însă ulterior nu a mai pomenit nimic în respectivul sens.

Fiind învoit pînă la orele 24, nu am mai zorit la personalul de 3 și ceva. Am luat acceleratul de seară, iar apoi, după un duș și o masă de seară acasă, am ajuns la unitate. Aici noaptea mi-au defilat prin minte, foarte vii, momente din tura zilei, mai exact din Hornuri...

În condițiile în care, în militărie, mă apropiam cu pași repezi de ceea ce se numea pe atunci ciclul II[2] (cu beneficiile aferente), peste două

[1] Ana și Daniel vor face 10 ore, peste două săptămîni.

[2] Cei mai mari decît *pleiada* mea fuseseră duși la munci agricole, fiind unul dintre puțini rămași în București. Tratamentul aparte s-a datorat și faptului că ofițerului de contrainformații al unității (Ion Micșa) îi era utilă priceperea mea fotografică.

săptămîni am convenit cu Ana să mergem două zile, în Bucegi. Nu ne văzusem demult, așa că a rămas mirată, la tren, de figura mea tunsă scurt. În Bușteni ni s-a alăturat Lucian Stavri și prietena lui, o duduie plăcută[1]. După ce eu și Ana ne-am lăsat rucsacii în anexa Căminului Alpin (firește, anunțînd pe aceia despre cazarea noastră, care a costat 17 lei), am pornit spre Valea Seacă dintre Clăi. Era o vale bătută de cei de la Floarea de Colț (cum de exemplu le mai erau, ca fiind oarecum la îndemînă, văile Colților sau Bujorilor).

Prima parte a văii a fost "plină de zarzavat", adică de vegetație.

„Nu au existat cine știe ce probleme. Pe undeva am dat de o fereastră gigea. În ultima parte m-am despărțit de grup și am urcat direct pe vîrf [de fapt, ridicătura intermediară de pe coama ce leagă Claia Mare, de muntele Jepii Mici], *pe fețele unui fir din acea parte. Sus, după o barieră de jnepeni, m-am oprit pe vîrful dinaintea Clăii și am mîncat slăninuța regulamentară. Ăilalți trei au apărut tîrziu de tot și am luat-o după ei. În șa ne-am oprit și am admirat hăul dinspre sud, pereții de acolo. Nu m-a tentat urcușul pe vîrf decît atunci cînd am observat cablul fixat aici[2]. Sus, priveliște frumoasă."*

De pe Claia, Ana mi-a arătat Hornul cu Florile, ce face legătura între obîrșia Văii Seci și partea superioară a muntelui Jepii Mici.

„Nu părea așa primitor, dar pe măsură ce ne-am apropiat de el ne-am schimbat părerea. Ca urmare am tulit-o în sus, pe parcurs descoperind flori de colț[3] de mărime excepțională. Soarele a însoțit tot timpul escalada noastră. De sus am luat-o pe o brînă largă, spre sud, unde am dat de un... iepure, pornit în viteză să coboare valea [una dintre Comori] *aflată sub noi. Apoi coborîre spre Schiel. Seara duș, apoi culcare la ora 9."*

[1] Din ce-mi spunea Ana, un alt cunoscut al ei era invidios pe succesele amoroase ale lui Stavri.

[2] Reticența inițială s-a datorat faptului că de la distanță părea să se afle în drum un perețel dificil. Că era prevăzut cu cablu am văzut doar ceva mai aproape..

[3] Folosesc aici forma uzitată pe atunci, cu *colț*, la singular, pe care o voi schimba în *colți* după ce îl voi cunoaște pe nea Baticu, peste trei ani.

20 septembrie
1980

20 septembrie
1980

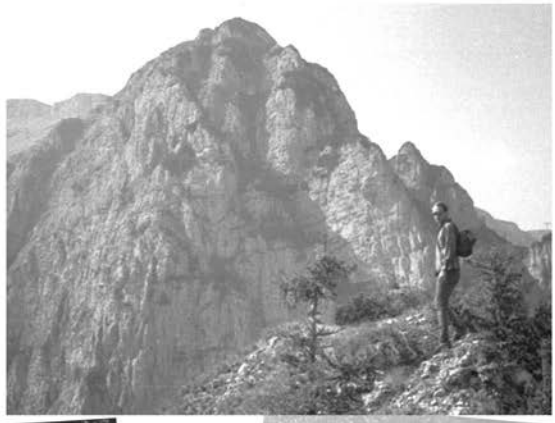

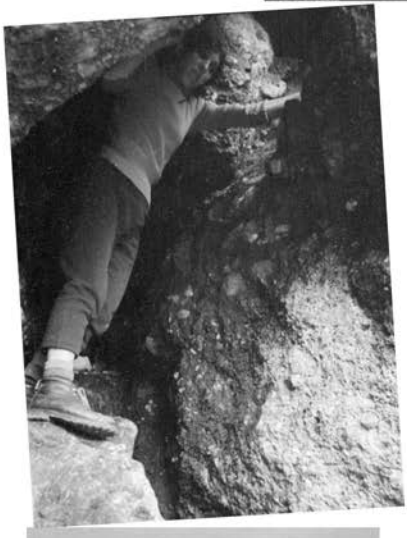

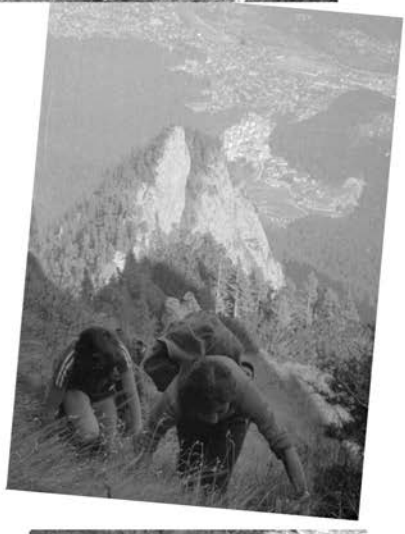

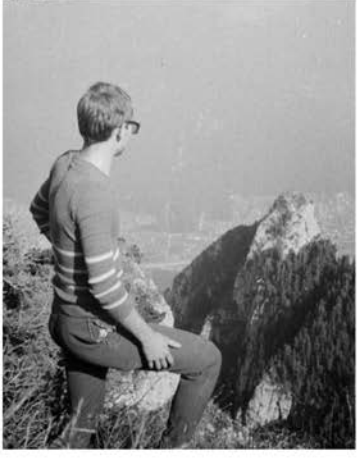

A doua zi ne-am aflat la 7 în gara Bușteni, să primim grupul Georgescu, alături de care era plănuită urcarea integrală a Văii Seci (nici Ana nu mai fusese). Ne-am adunat mai mulți, după cum pe vale vom descoperi și alte grupuri, avînd între componenți, spre mirarea mea, un băiat de vreo 12 ani și o fată cam la 16 primăveri.

Faptul că știam locurile, departe de a-mi ușura traiul, mi-a conferit o exuberanță soră cu imprudența. În partea mediană a văii, ajuns sub dificila Săritoare Prelucie, eram pus pe identificarea de variante noi, așa că am luat-o prin stînga, prin locuri care s-au dovedit nu chiar simple. Apoi, de unde la aventura în zonă cu Mariana căutasem Vîlcelul Uriașului și am nimerit altceva, acum am dat peste respectivul din greșeală. Mai exact, am zis să ocolesc săritoarea prelucie pe fețele cumințele care se zăreau la un moment dat pe stînga ei. Nu puteam ști că ele țineau de bazinul hidro al Vîlcelului Uriașului (a cărui confluență cu Seaca, în formă de spălătură, trece neobservată). Or, cîștigînd înălțime, flancul devenit abrupt al Secii m-a oprit să revin în ea, lipsa de experiență ignorînd în răstimp varianta fericită care se făcea la un moment dat. Ca urmare, am continuat pe vîlcel, ce mai sus își strînge pereții, zonă marcată de un horn vertical (de vreo 15 metri). M-am canonit ceva acolo, trăgînd rucsacul cu frînghia. Deasupra, poate bănuind că deasupra se află și alte obstacole delicate, am încercat din nou să traversez către Seacă[1]. M-am angajat pe un brîu expus, care deja avea dedesubt Vîlcelul Mortului. În vreme ce nu departe vedeam pe Daniel și pe Ana suind pe dreapta Hornurilor, dedesubt aveam alți membri ai grupului inițial, care urcau Mortului pentru a ieși din vale pe Brîul Portiței. Pentru că rucsacul (altminteri nu prea voluminos)[2] mă incomoda, i-am rugat să îl recupereze ei – după ce îi voi face vînt în direcția lor – și să îl aducă pînă în locul unde părea posibil să ating vîlcelul. Planul a ieșit, dar parcurgerea acelui brîu nu a fost o treabă plăcută. Ca urmare, nu mi-a mai ars de Hornuri (în care aș

[1] Nu îmi reproșez însă tribulațiile din tura pomenită mai sus, inclusiv pentru că am dat așa rateuri și în epoci personale mai experientate.

[2] Ana descoperise acea gamă în rețeaua numită „Vînătorul și pescarul”, ieftin dar și micuț, dînd ca de obicei sfoară prietenilor, de ceea ce părea chilipir. Nu am perseverat să merg cu cel, căci era totuși fragil.

În cursul încurcăturii
pe Vîlcelul Uriaşului

21 septembrie
1980

21 septembrie
1980

fi putut ajunge prin Brîul Portiței, aflat nu departe). Așa că, reintrat în posesia *desagului*[1], am mers cu acei amici spre Portița și Bușteni.

Daniel și Ana au făcut mult timp pînă sus și în cel mai bun caz au revenit în București cu un ultim tren din acea zi.

Indiscutabil,mersul pe munte îmi devenise preocupare de căpătîi, un rost major al existenței. Aveam nevoie, duceam dorul acelor adîncituri în trupul muntelui, din care ieșeam pentru a urma cingătorile unui așa loc, brîurile, ori vreo creastă.

În așa lumină, în octombrie același an am cunoscut la trenul de 4 un băiat foarte simpatic, Virgil Ionescu pe nume. Abia terminase armata. În Poiana Morarului, deși Virgil nu avea antecedente de acel calibru (2A), am încercat să avansăm pe Vîlcelul Țancurilor, însă ne-a respins prima lui săritoare. Posibil să ne fi respins și prima săritoare din vecina Rîpă a Zăpezii, căci am abordat o variantă de ocol *pe mîna* stîngă (cum urci), indicată pe schița locurilor, a lui W. Kargel. Nu am greșit angajîndu-ne inițial acolo pe un horn din lateral, atîta doar că l-am urmat pînă la obîrșie (în cresta despărțind de V. Țancurilor), nesesizînd traversarea ce pornește pe parcursul lui la dreapta (scoțînd teoretic deasupra primei săritori[2]). Convins că sîntem pe drumul bun, am continuat pe acea creastă, însă curînd mi-am dat seama că nu pe acolo e drumul. Așa că am coborît, eu dînd inițial coarda după un jneapăn, din locul unde ajunsesem.

Ne mai rămăsese Valea Adîncă, în care am trecut prin îngusta rimaye de la capătul superior al banchizei care se menținea în zonă, inclusiv în acea perioadă a anului. Pe o vreme rece, închisă dar totuși cu vizibilitate, pe aici am mers fără mari probleme. În Brîul de Mijloc ne-am abătut în muchia despărțind de bazinul Rîpelor, avînd parte de un unghi inedit (pentru noi, începătorii) asupra semețelor Ace. Căzuse mai de mult o primă zăpadă a acelui sezon, însă nu ne-a încurcat prea mult în mersul nostru. Pe principiul de a bate și alte locuri decît ce știam, de la obîrșia

[1] Era expresia lui Daniel, eu deformînd acel substantiv pe stilul actorului de comedie Dem Rădulescu: *dăsag*.

[2] Kargel puncta doar, pe schița lui, acea cale ocolitoare, fără minim detaliu în text. Abia lectura *Buletinelor Alpine* (interbelice), respectiv discuțiile cu înaintașul Alex. Beldie mă vor lămuri despre acea variantă, altminteri destul de expusă (dacă prispele ei cu iarbă nu or fi stat mai bine, în deceniul patru...).

10 octombrie
1980

10 octombrie
1980

10 octombrie 1980

Văii Adînci ne-am abătut pe coama Morarului pînă deasupra Acelor, unde am făcut cîteva poze.

De acolo, am ținut să apropiem și de celelalte Ace. Către ele, am trecut printr-un tunel aflat pe versantul sudic al Morarului, coborînd prin ulucul înierbat care i se fac dedesubt, pînă în șișTOACA ce conduce între Acul de Sus și Acul Crucii (numit și Degetul Prelungit). Ajunși în acea strungă, brațul de acolo al Rîpei Zăpezii mi-a părut mai mult decît fioros. Pe aceeași șișTOACĂ am pornit apoi a coborî. Nu era un mers chiar în necunoscut, întrucît știam de la cunoscători ai locurilor că de la Ace poți coborî pînă la nivelul Brîului Mare[1], dincolo de care șișTOACA în cauză *se rupe* însă. Panta locurilor pe care ne angajasem era una rezonabilă, doar undeva deasupra deasupra brîului vizat am ocolit prin stînga o zonă mai înclinată.

Apoi sezonul de abrupt mi s-a închis, pentru acel an. În acel început de noiembrie s-a născut și primul copil, Dan. El a constituit un motiv în plus de îngrijorări, griji la turele mele prin abrupt, dar nu mi-au redus apetitul de a fi *Acolo*.

Spre sfîrșitul acelei luni am făcut un drum pînă în Poiana Coștilei, singur, cînd am avut cu mine unul din rucsacii noi, *pe cadru*, cumpărați în urma micii afaceri cu fotografii de la unitate. Mai exact, iar ofițerul însărcinat îndeobște cu așa munci fiind plecat la muncile agricole, am executat eu fotografiile pentru carnetul de servici al noilor încorporați, ocazie cu care nu puțini dintre aceștia au ținut să facă și altfel de poze, pentru a le trimite celor de acasă[2]. Cum eu făcusem investițiile, ale mele au fost și beneficiile, fără să-și bată vreun superior capul cu asta[3].

În decembrie, ne-am plimbat cu grupul Georgescu pînă la Trei Brazi, din preajma Predealului. Prin locuri înzăpezite, am mers fără grabă. Luasem cu mine aparatul de radio de acasă, destul de măricel (marca „Gloria"), achiziționat de curînd. Daniel a strîmbat din nas, la ideea mea,

[1] Firul de sub strunga Acului de Sus are, la un moment dat (înainte de a se uni cu suratele alături de care va forma ȘișTOACA Dracilor/Acelor), o porțiune înclinată, care îmi va da dureri de cap în coborîș, pe la 2020. În tura de mai sus probabil am ieșit întîmplător la timp din acel fir, către stînga.

[2] Între cei ajunși în unitate cu acest prilej a fost actorul Horațiu Mălăele, repartizat ca *terist*/*TR-ist* la Transmisiuni.

[3] La o adică, nu o dată și ei apelau la serviciile mele, cu vreun film făcut acasă.

iar implicit la sonorizarea rezultată. Ulterior i-am dat dreptate, cum în așa locuri e de preferat totuși muzica naturii, dar așa mi-a venit la vremea aceea. La Trei Brazi ne-am oprit la o gustare din rucsac pe terasa hotelului de acolo, cu ochii îndreptați spre abruptul Bucegilor, dintr-un unghi apropiat celui de la Diham, doar că acum ne aflam mai departe.

În decembrie am mers cu Daniel și Ana peste Munticelu, la Pichetul Roșu, iar de acolo către Mălăiești. Dincolo de Prepeleac, mai exact la șaua omonimă am decis să ne întoarcem însă, de data asta prin Poiana Izvoarelor. A fost de asemenea un drum fără grabă (altminteri veniți cu trenul de noapte). Nu am remarcat la cineva din grup pioleți ori bețe de schi, ustensile la care vom apela în timp, căci ne ușurau deplasarea[1]. Cu ocazia aceasta l-am cunoscut pe Noni Roman, un tip foarte înalt și alături de care voi întreprinde cîteva drumuri în abrupt, pînă prin 2000. Legat de relația mea cu Daniel din epocă, cred că eram unul dintre puținii ce răspundea prompt necuviințelor ce-i duseseră faima (pe aproape era Virgil Ionescu, ce izbutea să fie o idee mai puțin agresiv decît mine). Ceilalți din orbita *bărbosului* erau oameni cuminți, mulțumiți să se afle în preajma unui ins la antipodul lor, mai exact care își permitea gesturi, vorbe pe care educația și temperamentul li le interziceau. La chestiune, eu eram iritat că acei oameni tratau diferit (așa îmi spunea Ana) același gen de gesturi, comise de mine, respectiv de farmacist. De pildă, în acea iarnă, la replicile *întru vînturi* pe care i le-am adus lui Daniel (parcă îl văd ridicînd o fesă de pe bancheta trenului matinal și eliberînd un *gaz*), cei de față s-au uitat strîmb doar la mine. Este drept că despre formula *Quod licet Iovi, non licet bovi* voi auzi ceva mai încolo...

> Între licențele slobode din repertoriul lui D.G. îmi amintesc următoarea: „E un loc [expus, pe munte] unde ți se face p… ca biberonul". Drag îi era și un banc, avînd ca eroi un vînător neîndemînatic și un urs pervers, din care îi plăcea să reia poanta finală.

[1] La Daniel voi vedea în primăvara următoare un piolet, gen de ustensilă la care voi apela din plin și eu (inclusiv vara, în abrupt), cînd voi face rost de una.

15 noiembrie
1980

Un nou sezon

După botezul fiului Dan, în februarie, de ziua femeii am fost mai ghinioniști în personalul de 6 dimineața, în sensul că am primit amendă. Nu am făcut un cap de țară, căci fuseseră atîtea drumuri la care *ținuse*. Știu că grupul ghinioniștilor a cerut celor care scăpaseră întîmplător de la acea razie să contribuie și ei la *gaura* produsă. Cel puțin unul îmi amintesc a nu fi vrut, și anume acel Nae care ne însoțise în Hornurile Văii Seci, cu un an și jumătate în urmă. Nu m-a încîntat atitudinea lui.

În aprilie am făcut un drum de o zi cu Mariana în Poiana Coștilei, unde am pus cortul. Destul de rece: ca în aprilie, la munte... Nevasta a mai lenevit, în răstimp eu dorind să văd cum arată Vîlcelul Ascuns, alias al lui Teodoru (situat de ghidul Kargel undeva între Vîlcelul Poieniței și partea de jos a Văii Mălinului). Am dat de el: destul de pămîntos și sfîrșind într-o strungă aninată la înălțime deasupra canionului inferior al Văii Mălinului. De acolo părea să se poată traversa (fie și la înălțime) către zona de la confluența Mălin-Colților: am făcut cîțiva pași pe ea, dar am lăsat-o pentru altă ocazie. Tot atunci am observat, vizavi de firul Mălinului, un uluc înierbat și destul de larg ce cobora în Canion, undeva pe la jumătatea acestuia. Peste un an-doi voi trece cu pasul peste ambele variante identificate în acea zi, altminteri unele pe care nu ești tentat să le parcurgi în mod curent.

Peste o lună, Mariana a rămas iar însărcinată (altminteri începusem a folosi prezervative, care ne-au lipsit însă în două situații la sînul naturii, Poiana Coștilei, deja amintită, și pădurea Băneasa. Încă o dată naivi (dar și vremuri în care întreruperea de sarcină[1] nu era deloc pe toate drumurile), ne-am zis că un drum susținut pe munte nu ar strica.

> Ultimul subiect e mai mult decît delicat, iar aici să mă ierte nu atît onor cititorii (cei din 2025, căci de ulteriorii nu îmi mai fac probleme), ci fiul, dacă îi vor ajunge așa rînduri sub ochi. Îi pot înțelege disconfortul întrucît și eu am aflat la un moment dat de o încercare fizică similară (mai casnică, fără a ajunge în Bucegi) a mamei mele, în ce mă privește. O pot înțelege și pe ea, căci mariajul cu tata începuse să scîrțîie, dar informația îmi rămîne una crispantă.

[1] Mai exact era interzisă prin legile comuniste.

26 aprilie 1984

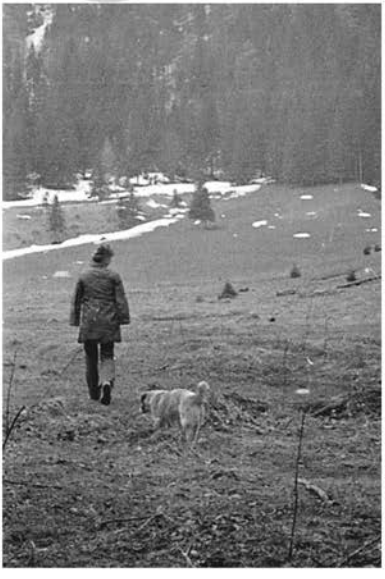

10 mai1984

Aș minți, la capitolul copiilor, că ne stătuse gîndul la ei, mie și Marianei, în perioada de început a relației. E absolut natural, cum absolut natural e și să apară *fructe*, în așa *foc* lipsit de experiență. Dacă au apărut copiii însă, cei doi, cred că am fost părinți buni (și chit că, la solicitarea soacrei, îi mai lăsam ei, într-un alt cartier la Bucureștiului), iar dacă mariajul s-a rupt, nu cred că a avut legătură cu apariția copiilor, ci doar cu *risipirea drogului*.

Am urcat prin Sinaia, pe Piciorul Pietrei Arse (la scurtă vreme, accesul turiștilor va fi interzis, căci îl deranja pe Nicolae Ceaușescu, mai-marele comunist al țării, cînd trăgea la castelul Peleș). La Piatra Arsă am mîncat, iar apoi am coborît pe Jepii Mari, sau poteca *Schiel*, după cum îi voi spus deja, sub influența *georgiștilor*.

În aceeași lună, Sandu a propus un urcuș pe Brîna Aeriană. Am purtat cu acel prilej niște bocanci de vînător munte, ce făcusem rost la unitate (mă voi *libera* peste vreo trei săptămîni). Își făceau treaba, dar erau cam grei, și implicit greoi. În tren a fost cu noi Daniel, ce plănuia să urce Valea Urzicii, solitar[1]. Am parcurs împreună o parte din drumul pe Munticelu, el avînd un rucsac procopsit, provenind din țări socialiste-surori de tipul Cehoslovaciei, și de care stătea prins în chingile aferente un piolet (cu coadă de lemn), posibil și el din *lagărul socialist*.

Nu am avut probleme pe drumul nostru, din care Sandu a avut ideea să ne abatem pînă în Circurile Văii Albe. Un loc frumos, dar către care îmi voi face rar drum în viitor, căci mi-a părut un loc totuși *înfundat*, deoarece traseele din amonte mi-au depășit putințele. Ziua a fost tot timpul superbă, cu cer senin. Apoi, de la belvederea spre Caraiman aflată imediat la sud de Aeriană am privit albișoarele, cu talvegul acoperit complet de zăpadă. Nu mi-am făcut vreo socoteală că aș putea să le urc, dar erau indiscutabil linia lor albă era o bucurie pentru ochi. Ieșiți în Platou, Sandu a propus un coborîș al Văii Albe, plină cu zăpadă. Nu mai făcusem așa ceva, iar propunerea de a folosi colțarii lui mi-a dezarmat doar în partea reticența: nemaifolosind pînă atunci așa ceva, aveam ezitări să o fac tocmai aici, pe culoarul care ni se deschidea vertiginos la picioare. Sandu a fost mai mult decît grijuliu cu neexperimentatul tovarăș,

[1] Ne-a spus la întoarcere că nu a putut trece de săritoarea aflată imediat deasupra Brîului Mare, așa că s-a întors pe același drum.

24 mai 1981

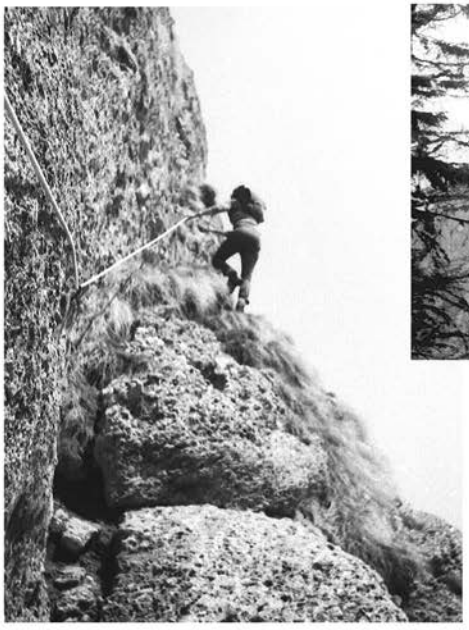

24 mai 1981

căruia i-a prins la picioare colțarii săi, iar totodată i-a dat unul din bețele lui de schi. După cîteva zeci de pași efectuați în așa echipament, cu fața la panta din dreptul meu, am realizat că se poate merge ok. Instinctiv, mai jos m-am lăsat să alunec pe turul pantalonilor, procedeu întrerupt doar la nivelul Săritorii Cîrnului, unde panta era mai mare.

Peste o săptămînă am mers cu Mariana pe Valea Jepilor (o suiam prima dată, și mi s-a părut incomodă, cît obositoare), iar de acolo pe Brîul Portiței pînă în Valea Seacă. Nu știu din ce motive, abia acum am sesizat pasajul expus aflat imediat la sud de Portița, cît și faptul că de la aceasta pînă în Valea Seacă e ceva de mers. Am fost împreună cu Teo Predescu, pe care îl știam de la Floare de Colț. El era împreună cu două fete, de care se îngrijea să le fie totul bine. Am zăbovit pe pintenul aflat imediat la sud de Vîlcelul Mortului, revăzînd cu deosebită încîntare împrejurimile.

Deși mi-ar fi greu să spun cînd am început să caut cu ochii și alte variante decît cele pomenite în ghiduri, în punctul atins din preajma Vîlcelului Mortului am remarcat muchia înjnepenită care îl însoțește pe stînga (în sensul că s-ar putea urca pe acolo). Nu parcursesem pe atunci valea, dar asta nu m-a împiedicat să reținamănuntul respectiv.

Pe acel pinten, am mers prin jnepeni pînă la capătul lui, și de unde se vedea foarte frumos în aval Țancul Uriașului. În acea tură am folosit pentru prima dată un exponometru, sculă utilă fotografiilor, care măsura cantitatea luminii ambientale. Aparatele de profil mai pretențioase aveau deja încorporată o asemenea facilitate[1]. Ce găsisem eu (cam la două treimi din prețul unui Smena), și purtam agățat de gît, era o totuși un lucru util și chit că nu va compensa complet insuficiențele mele de fotograf, și anume neatenția/graba, atît la captat imagini, cît și la lucrul în laborator[2].

[1] În funcție de preț, măsurarea lumii se putea face de o celulă amplasată pe aparatul foto (cazul Zenit-ului meu), sau, mai performant, în interiorul acestuia.

[2] Îmi apăreau și aici diverse hibe, dintre care cea mai periculoasă era developarea imperfectă, de pildă cu timpi nepotriviți de stat în așa-numitul revelator (decurgînd nu o dată din neatenția la temperatura lui). Teoretic, asemenea amănunte pot fi considerate plictisitoare, dar mie unuia mi-ar fi plăcut să cunosc din bucătăria *pozarilor* care au bătut munții (cu mult) înaintea mea.

31 mai 1981

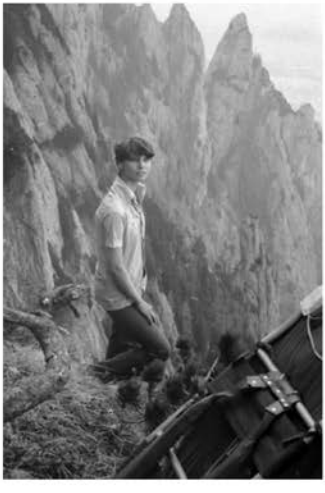

31 mai 1981

Acolo a început și ploaia, în partide care ne vor însoți pînă la Bușteni (ne-am întors pe același drum). Era însă primăvară, la munte...

După jumătatea lui iunie am urcat cu Eugen Popescu și un amic al lui Valea Seacă a Coștilei. Probabil alesesem eu traseul (dintre cele pe unde nu mai fusesem, în zonă). E de spus aici că, exasperat de greutatea bocancilor de vînători munte, ce purtasem în mai, iar bocancii mei anteriori fiind uzați, am folosit niște așa-numiți adidași, cărora le-am adăugat, prudent, niște parazăpezi.

Va fi fost de muncă pe vale, de pildă în partea inferioară, unde am luptat cu vegetația de pe malul stîng[1]. Nu-mi aduc aminte să fi avut însă probleme, de pildă la ocolul prin stînga al săritorii aflate deasupra Brîului Caprelor. În continuare valea a avut destul puțină zăpadă, noi suind prin talveg.

După cuvenitul ochi respectuos adresat Colțului Mălinului, am traversat în Valea Țapului, pe unde am suit în Brîul Mare. Acolo, mi-am luat inima în dinți și am traversat, pe sub Colțul de Sus, la Dinte. Parcurgerea a fost mai lesnicioasă la dus, decît la întors.

Mai e de spus că Eugen făcuse în răstimp mari progrese în cățărătură, povestindu-mi de una și alta din acel domeniu (de pildă glumele făcute novicilor, puși să execute rapel cu coarda peste un simplu tricou). La o adică, el și amicul său purtau cască, iar bagajul ultimului consta doar într-o coardă prinsă pe spate. A fost cald, fără să plouă, așa că toți am umblat la bustul gol. Poate subiectiv grăind, mi s-a părut că Eugen căpătase un aer de superioritate, respectiv o morgă aparte.

Uneori vremea nu ne ajuta, situație în care – într-o duminică a aceleiași luni – împreună cu Daniel am umblat un pic în partea inferioară a potecii Schiel. Prin ploaie, am intrat în vorbă cu îngrijitorul cantonului din dreptul locului unde acel marcaj face un cot de 90 grade la dreapta, nu departe de firul *Secii dintre Clăi*[2]. Acel slujbaș ne-a poftit în căsuța lui, la adăpost, și unde am stat ceva de vorbă.

---

[1] Dacă în această carte nu indic a fi vorba de stînga-dreapta *geografică*, înseamnă că vorba de sensul urcușului.

[2] În ghiduri figura și denumirea Valea Seacă a Jepilor, însă care nu știu să fi intrat vreodată în limbajul colindătorilor locului.

28 iunie 1981

28 iunie 1981

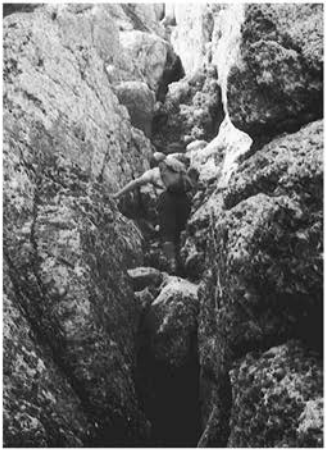

În aceeași lună, am mers la botezul copilului Marei și al lui George Pleșu. Eu și Mariana vom lega cu ei oarece amiciție, materializată prin cîteva petreceri în București împreună.
La vremea acelui botez stăteau (probabil cu chirie) undeva pe o străduță dn cartierul Chitila. Amîndoi erau niște oameni de treabă și absolut întîmplător nu am făcut multe drumuri pe munte, dar păstram legătura telefonic. Și ei au sfîrșit printr-un divorț, cam în același timp cu al meu și Marianei.

Rezolvat cu milităria (încă nu și cu serviciul[1]), la începutul lui iulie 1981 am pornit cu grupul Georgescu spre ținta ce va fi ales el, Valea Bucșoiului (cu Daniel nu știu să fi vorbit vreodată la telefon, probabil să fi existat o reticență comună la așa ceva[2], dar o făceam cu Ana, ce izbutea să comunice bine cu el). Planul nu putea decît să mă încînte, căci aveam a depăși eșecul din urmă cu trei ani.

Am nimerit o vreme frumoasă. A fost un grup destul de numeros inițial, vorbăreț dar nu și gălăgios (*Bărbosul* ar fi decurajat cel dintîi așa ceva[3]). Vom întîlni multă zăpadă pe vale. În ceea ce aș numi *Poiana dintre fire*[4] am descoperit cu surprindere niște plase întinse de-a latul văii, folosite probabil la capturarea de capre negre, pentru repopularea vreunui alt masiv. În acele vremuri de privațiuni, ne-am pus să extragem bucăți din acea țesătură bucăți de cordelină, ce ar fi fost utile trasului de ruc-

[1] Inițial, s-a zbătut un amic vecin să fiu angajat la „Metalurgica", din preajma casei, dar deși acceptat în *secție* (ca lăcătuș), s-au opus cei de la serviciul Personal. Ca urmare, o inițiativă asemănătoare și-a luat socrul meu, soldată cu angajarea la Întreprinderea de Sticlărie București, în zona industrială „23 August". Fie și cu destul noroc, voi stabili acolo recordul meu de stabilitate profesională.

[2] O fi fost prea mare potrivirea de caracter...

[3] Inlusiv pentru că *globul* meu mental era gol, am asimilat multe direcții de comportament pe munte de la el. Liniștea, curățenia, poate chiar și ezitări în a planta cu una-două pitoane, ce să mai spun de bucle abandonate – ce e drept, nevoit fiind ulterior să încalc ultimele prevederi.

[4] După știința mea *Poiană a Bucșoiului* este deschiderea văii omonime din dreptul marcajului turistic. Prin urmare, poiana din amontele acelei văi ar merita un alt nume. Poate o exista vreunul (și nu-l știu eu), dar în însemnările de aici îl voi folosi pe cel din text.

saci peste săritori. Ani buni voi duce în bagaj, pe văi, acea cordelină, din care voi tăia în timp, pentru bucle lăsate îndeobște în pitoane, la rapel[1].

Pe vale am putut avansa o vreme, pînă la o săritoare, pe care Daniel a ținut s-o depășească. Eu împreună cu alții am evitat pe coama din stînga, ulterior nemaiputînd reintra în vale, unde se găsea un strat masiv și înclinat de zăpadă. Mi-am făcut socoteala, cam naivă, că din șaua așa-numitului Turn cu Jnepeni, care se făcea nu departe deasupra mea, va fi existînd posibilitatea de a continua suișul pe Valea Bucșoiului, atîta doar că ulucul aceteia era și aici plin ochi cu zăpadă (iar eu, din nou în adidași!). În răstimp, Daniel și Ana au fost obligați și ei să evite aceeași banchiză a locurilor, dar au făcut-o prin dreapta. În acel moment, grupul inițial era scindat în trei. Unii au coborît pe unde au venit, în vreme ce Daniel și Ana au abordat pe versantul din dreapta văii / spre nord, cu gînd de a explora Brîul Mare al Bucșoiului. Către același brîu mi-am îndreptat gîndul și eu (acceptînd că am rămas singur), mai ramura lui care se făcea la stînga/sud, către Balaur. Neștiind zona, am bîjbîit inițial ceva, pe un flanc neclar, dar finalmente am găsit dorita cingătoare. Pe ea, îmi amintesc a fi avut ceva probleme, la trecerea unuia dintre vîlcelele traversate[2].

În răstimp, am putut observa ce făceau Daniel și Ana pe versantul opus. Și care îmi părea destul de înclinat. Am remarcat la un moment dat că ei, din ramura de brîu pe care se aflau, s-au apucat să urce (cu destulă grijă) către alta, imediat superioară. Aceasta din urmă i-a con-

[1] Revederea uneia dintre ele, în *Finala Urzicii* (2019), a avut un farmec aparte, în paralel cu dubii privind rezistența ei, după atîta stat sub cerul liber.

[2] La o tură dinspre finalul anilor 80, tot singur, am luat-o din șaua Turnului cu Jnepeni tot către sud, nu departe pătrunzînd într-un găvan înclinat, din care am considerat înțelept să fac un rapel și să caut dedesubt o traversare mai liniștită, în direcția voită. Ulterior, cercetînd zona, am realizat că nu poți urma *geologic* Brîul Mare, la nord de Vîlcelul Grohotișului. Asta pentru că de o parte el se asprește, în găvanul de care vorbeam, iar apoi, dincolo de șaua *TJn*, muchia dintre Valea Bucșoiului și următorul fir spre nord (*Vîlcelul de sub* Vîrf) e mai mult decît aspră. Prin urmare, se coboară fața din dreapta Vîlcelului Grohotișului, traversîndu-se apoi pe sub Turnul cu Jnepeni, iar dincolo de Valea Bucșoiului căutînd să prinzi cingătoarea care se află mai sus.
În ce privește zona unde am avut probleme de traversare, ea se află în dreptul vîlcelului secundar al Portițelor (numit de mine Vîlcelul Mignon). Același lucru îl sesizase interbelic și Alex. Beldie, iar apoi monografia Dimitriu-Cristea.

5 iulie 1981

dus apoi fără probleme la extremitatea bazinului Văii Bucșoiului, dincolo de care au dispărut din raza mea vizuală. Foarte probabil au suit apoi, pe unde s-a putut, către vîrful mare al Bucșoiului.

Inevitabil și Ana a privit spre mine... La vremea aceea, treceam printr-o pasă religioasă și, pentru că nu puteam fi prezent duminica la slujba din acea zi, aprindeam o lumînare pe munte. Așa am procedat și acum, în cuvenita firidă mai puțin bătută de vînt. *Foteasca* mai trecea și ea prin biserici[1] (ceva mai constant ca mine, în timp), prin urmare am ținut să-i comunic despre acel moment. La care ea a reacționat total neașteptat: „Văzusem eu că moșmondești ceva pe acolo, dar am crezut că te c..."[2].

În paralel, Ana remarcase pe *Balaur* un grup, de care spunea că e al „Florii de colț" și că e condus de Cristea. Pînă să ies în creastă, aceia se vor fi dus în sus, căci am întîlnit doar pe cineva mai puțin grăbit – Titi Dinescu, coleg de generație și amic cu Daniel, cît și cu nevastă-sa. Am urcat împreună pînă pe Bucșoiul Mare, fără să mai am emoții pe undeva.

Prima explorare personală, în abrupt

Peste o săptămînă, prietenii au ținut să revină în Poiana Bucșoiului.

„Daniel declară că e cel mai frumos munte din Bucegi..."

Nu știu dacă au decis aici, ori mai devreme, să meargă pe afluentul care se desface în zona poienii Bucșoiului... Nu m-a atras deloc marea jnepeni ce se vedea pe parcursul lui, așa că i-am propus lui Daniel să explorăm o muchie (atunci identificată) din partea opusă, ce părea să conducă în larga pîlnie de iarbă reprodusă într-o fotografie din „Cartea munților", de Bucura Dumbravă (ediția 1970). Și care deschidere verde ducea fără probleme aparente pînă în vîrful principal al Bucșoiului. Daniel a ținut-o însă morțiș *pe-a lui,* așa că ne-am despărțit.

---

[1] De la Ana am auzit denumirea de biserica Sf. Ionică (unde ne-am întîlnire la un moment dat, într-o problema de dat-primit), aflată la intersecția actualelor bulevarde C. Coposu și I. C. Brătianu.

[2] Ana era haioasă-foc, pe cînd ținea să reproducă unele zise ale lui Daniel, rezultînd ceva gen "A zis că ce *aia a lui*...".

12 iulie 1981

12 iulie 1981

În cercetarea ce alesesem, o problemă neclară era accesul la muchia de care am pomenit, situat cu vreo 200 m diferență de nivel mai sus, de unde ea părea să devină fezabilă. Acea apropiere beneficia însă de avantajul unei fețe în bună parte împădurite. Dincolo de inerenta nesiguranță a umbletului prin teren necunoscut, nu am avut probleme să depășesc acea zonă. Mai exact, am nimerit la un moment dat un vîlcelaș ce urca paralel cu creasta, sfîrșind cam unde voiam eu să ajung.

Pe moment nu am dat prea multă atenției configurației geografice a locurilor (în sensul ce vale e în dreapta ori în stînga), toată atenția fiindumi spre eventuaalele punctele dificile ce puteau apărea, în paralel cu o maximă încîntare pentru ineditul locurilor[1]. În paralel, emoțiile și... vîrsta m-au făcut să merg mai mult decît iute. În răstimp, grupul lui Daniel lupta – în miezul verii - cu lanurile de jnepeni... Am ieșit finalmente în vîrful principal al Bucșoiului, mai mult decît încîntat de reușita mea, care s-a constituit și în prima explorare în afara drumurilor pomenite în ghiduri.

De acolo m-am dus în... Caraiman, mai exact la cruce și apoi în Brîul de sub Streașină. Una din țintele zilei (pînă să mă alătur *georgiștilor*) fusese să vopsesc crucea lui Rafail, dîndu-i astfel un aspect mai puțin ruginit. În acel scop, făcusem socoteala să cobor pe Spintecătură, din care – în ton cu impresia anterioară, de cînd parcursesem Hornurile – să traversez la acea cruce. La vederea Spintecăturii însă, plecînd abruptă sub brîu, am lăsat lucrurile baltă[2]. Ca să nu fi cărat degeaba respectivele ustensile, mi-am zis că nu ar fi rău să scriu cu vopsea „Hornuri" plus o săgeată, în perețelul de la Streașină. Pare aiurea, dar așa mi-a venit să procedez atunci. Entuziasmul mi-a dispărut la scurtă vreme, cînd doi inși ieșiți pe acolo din Hornuri mi-au spus, politicos altminteri, că oamenii Salvamontului Bușteni nu vor fi încîntați de așa inițiativă.

---

[1] Întrucît am găsit pe undeva un tub de cartuș, am zis acelui drum *Poteca vînătorului*. Abia în 1985 voi descoperi în Anuarul Societății turiștilor din România (recte N. Bogdan) că i se spunea *Poteca românească*, mai exact alternativă la drumul lui Deubel peste Bucșoiul.

[2] Voi regăsi ideea peste un an sau doi, cînd voi scrie pe crucea din culmea Morarului (prescurtat din motive de spațiu), „Niki Alex.". Pe atunci crucea era întreagă (două segmente prinse cu șuruburi) și în picioare, persoane sensibile mai grămădind pietre la bază, pentru stabilitatea ei. Peste decenii, fără îndoială datorită vitregiei locurilor, cele două elemente se vor separa, așa că va rămîne în picioare dpar bucata verticală.

12 iulie 1981

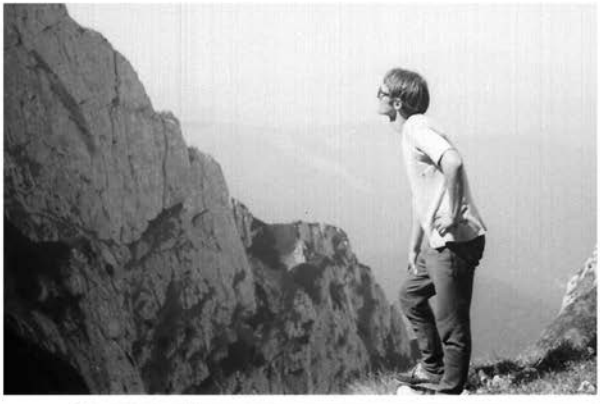

De acolo am coborît pe Spumoasă, ajungînd la timp pentru accelerat. Reușita-mi din acea zi nu avea cum să nu fie remarcată (Daniel o va reface la scurt timp, însă nu mi-a transmis vreo impresie, cu atît mai puțin vreo apreciere, pentru că-i devoalasem un traseu inedit[1].

După un sejur la mare de mai multe zile (stat în cort la Eforie Sud, iar Mariana fiind însărcinată în trei-patru luni), am pornit din nou spre Bucegi. Într-o primă fază am stat cîteva zile la cort cu nevasta, pe Valea Cerbului, ocazie pentru a întreprinde drumuri prin apropiere (inclusiv Bușteni, pentru cumpărături suplimentare). Inevitabil am suit în Poiana Morarului, în timpi care să corespundă lunii de sarcină a Marianei[2].

Două trasee frumoase, însă cu un preț al lor

Apoi am reluat și drumurile efective de abrupt, mai exact la 9 august. Nu mai țin motive de ce am vrut să dorm noaptea în gară, în sacul de dormit, într-o pajiște din dreptul liniei 1. Poate eram exasperat de modul cum circula tramvaiul de noapte și am ales acest mod de-a fi prezent în gară, noaptea. Cert este că, fiind un mediu neobișnuit mie, nu am dormit grozav (parcă a fost pe zonă de iarbă ce exista atunci lîngă linia 1). Apoi m-am tras la capătul peronului, să văd ce amici apar. Nu a venit mai nimeni, fiind sezon în care lumea pleca în ture mai lungi, à la Făgăraș ori Retezat[3]. În schimb s-a ivit, neașteptat, Virgil Ionescu.

Drept justificare a dispărutului lui anterior în ceață, mi-a spus că i-a murit bunica, iar asta a produs modificări în viața familiei. După ce am lăsat echipamentul de înnoptat la *Bagaje de mînă*, în gara Bușteni, ața ne-a tras tot în Moraru, unde am intrat pe Rîpa Zăpezii. Precum în turele din ultima vreme, am fost încălțat în așa-numiții adidași, inclusiv pe ban-

[1] Oare de ce ne jenăm să recunoaștem, că avem nevoie de aprecieri? Întreb asta retoric...

[2] Dacă e bal (vezi nota de mai sus), păi bal să fie! În acel camping, mai la sfîrșitul ședерii și cu ceva bere în mine, am reușit să mă bosumflu de ceva, pe consoartă. *Și ăsta fui...*

[3] Am fost tentat să ajung în asemenea masivi, însă dincolo de planuri, circumscrise unui mers cu trenul în circuit (de pildă suit din Petroșani pe Parîngul Mare), concret nu a urmat nimic.

iulie 1981

iulie 1981

9 august
1981

chiza din firul comun Rîpă-Adîncă, unde ne-am ajutat de pioletul lui Virgil (altminteri destul de firav).

Mi-am dorit să urc eu cele două săritori, dar nici de data asta nu m-am descurcat, lucru izbutit însă de Virgil. Pînă în Brîul Mare am urmat drumul știut (am socotit pe parcursul deja știut patru săritori dificile, în anii următori reducînd numărul la două, de luat cu adevărat în seamă). Din punctul atins, pentru că stăteam bine cu timpul, am coborît un pic pe Brîul Mare și de acolo, de la bifurcația Rîpei, am apucat brațul din dreapta, și anume Rîpa Crucii. De fapt, am luat malul drept al acesteia, evitînd un talveg pe care îl simțeam cu probleme. Vom fi intrat apoi și în fir, care s-a dovedit suficient de prietenos. Nu știu ce mi-a venit la un moment dat – dincolo de Brîul de Mijloc - să abordez un horn vertical (altminteri depășit cu succes, cu încîntarea aferentă), dar care se poate și ocoli lesne, mai exact nu se află în firul propriu-zis. Nu departe am atins Brîul Acelor. Întreaga zonă mi s-a părut superbă, însă calificativul poate fi ridicat la pătrat în ce privește cingătoarea cu pricina, strecurată între pereți de mari dimensiuni. Pe acolo, am dat ochi nu doar la fratele celor două Rîpe superioare (pomenit fugar în ghiduri: Hornul Degetului Roșu), ci și la o fisură suind din Rîpa Crucii pe flancul nordic al Degetului Prelungit. Nu părea însă de nasul meu, opinie întărită peste o săptămînă, cînd o voi privi din alt unghi...

Pe aici, Virgil terminase benzina. Cunoscînd locurile din descrieri, mi-am zis să o luăm pe Brîul Acelor la stînga, către creasta Morarului, iar ulterior să coborîm în Valea Cerbului. Prea mult nu am avansat însă pe brîu, căci, după ce am traversat celălalt braț superior al Rîpei (adică cea Mare), acesta mi s-a părut fezabil, așa că am insistat să-l încercăm, socotind că, din ce vedeam, nu ne va lua mai mult de jumătate de oră. Fie și fără entuziasm inițial, Virgil m-a urmat. Ne-a luat chiar mai puțin decît anticipasem, alegînd pe parcurs locurile cele mai convenabile pentru urcuș. Valea are acolo două brațe: am pornit pe cel din stînga, dar o zonă accidentată ne-a trimis curînd în dreapta, pe unde am mers pînă la obîrșie, cu precizarea că în apropierea acesteia am depășit un horn. La ieșirea din acesta, după șase ore de familiarizat cu caracterul de vale al locurilor, în doar un minut a ieși în strunga de obîrșie, cu un peisaj total diferit (către Obîrșia în principal), mi-a generat un sentiment aparte, greu

9 august 1981

9 august 1981

descriptibil. Îl mai încercasem doar la Portița Caraimanului, unde în cîțiva metri treci de pe un versant al muntelui pe altul, total diferit!

Ieșiți (pentru prima dată) între Ace, bucuria ne-a fost temperată de ora tîrzie: mai aveam două ore în cap pînă la accelerat[1]! Voiam să-l prind, și pentru a sosi mai devreme acasă, dar și pentru a spune amicilor despre reușita noastră. Am mers iute la vale (pe șistoaca de sub Ace s-a pornit ceva ploaie de vară), ajungînd la Bușteni după două ore și jumătate. S-a întîmplat la fix ca și trenul să întîrzie 20 minute, mai exact să intre în gară o dată cu noi (avînd și micul răgaz să ridic bagajul lăsat acolo). Daniel (care venea împreună cu Ana și alții de la Peștera) nu a vrut să mă creadă, legat de traseul parcurs, însă m-a confirmat Virgil.

Fiind „obosit praf", voi dormi opt ore noaptea și alte cinci în cursul zilei următoare.

> În săptămîna ce a urmat am început lucrul la Sticlărie. Sătul de tribulațiile pofesionale anterioare milităriei, mi-am dorit ca acolo să mă țin de treabă, iar din fericire am nimerit un mediu care s-a potrivit firii mele.

Faptul că ajunsesem în zona Acelor Morarului m-a împins peste o săptămînă să încerc a le parcurge. Eram singur, dar mi-am zis să mă duc măcar pînă la Acul Mare, pe care auzisem la alții că se merge călare...

> Au fost probleme în tren, unde am evitat un supracontrol coborînd la Periș către vagoanele deja verificate de acesta (a fost *blat negru*, finalmente).

Pe cînd mă aflam în Valea Cerbului, mai exact la poiana de la gura văilor Caprelor și Priponului, am zărit pe Brîul Mare un grup. I-am contactat vocal, ce planuri au și mi-au zis de Ace. Firește că am grăbit cît am putut după ei, bucuros că nu voi mai fi singur[2]. Aceia nu au urmat

[1] Țin minte ora: 16,35, acceleratul fiind la 18,37 (noi ajungînd cam la la 18,50).

[2] Deși mai ales în deceniile următoare am făcut foarte multe drumuri singur (alegîndu-mă și cu faima de solitar), am făcut-o nu din mizantropism, ci pentru că nu găseam partere(i) interesați de locurile, eventual și data/ora, cînd voiam să merg.

16 august 1981

brîul pînă în muchia dincolo se face Valea Bujorilor (și cum era indicat în *Kargel*), ci în prealabil au prins o văioagă puțin adîncită - scurtătură către punctul unde muchia Morarului întîlnește Brîul de Mijloc. Acolo i-am ajuns și eu din urmă, constantînd că erau de la Floarea de Colț, veniți însă cu trenul de 2. Între conducătorii lor era și Teo Predescu, cunoscut de mine la finele lui mai, pe Brîul Portiței. Nu au avut nimic împotrivă să mă alătur lor[1].

Curînd am ajuns în locul unde muchia Morarului devine foarte îngustă, loc pe care îl știam dintr-o poză[2] ca fiind *Creasta Ascuțită* („splendidă lamă de cuțit, cu tăișul înierbat"). La capătul acesteia am întîlnit panglica înierbată a Brîului Acelor. Pe un teren întrucîtva înclinat, dar cu prize suficiente am urcat apoi flancul răsăritean al Acului Mare, dincolo de care am atins o platformă orizontală. De acolo pornea creasta Acului Mare, cea cu mersul călare. În lungul ei a fost desfășurată coarda, pentru asigurarea celor cinci participanți (cu mine cu tot, între care doi asigurau, la capetele grupului). Făcînd abstracție de cei zăriți cîndva în Țancul mic, era prima dată cînd observam îndeaproape asemenea tehnică. Am remarcat totodată baterea de pitoane (chit că nu au făcut-o de multe ori), cît și faptul că unii dintre participanți purtau căști[3].

Chiar plăcut nu a fost hăul din laterale, dar grupul s-a descurcat (în total au fost trei lungimi de coardă[4]). De mers călare, am făcut-o doar într-o porțiune, a muchiei ce altminteri a rămas îngustă mai tot timpul. La capătul ei ne-a așteptat o zonă mai largă, nu cu mult sub ea întîlnind un piton de rapel. Cineva mi-a împrumutat o buclă de coardă, pe care – pusă în așa-numitul *opt* – am efectuat rapelurile zilei.

A urmat Degetul Roșu, destul de simplu. Legat de el, îl auzisem la un moment dat pe Daniel vorbind revoltat de unii care luaseră de acolo un

---

[1] Am avut cu mine un rucsac mititel, căpătat de la un *leat* magazioner la unitatea militară, de la care am luat și bocancii de vînători. Era comod, ușor, nu zic nu, dar voi reveni curînd la rucsacul clasic, ce putea cuprinde, mai ales toamna, mai multe lucruri.

[2] Este vorba de imaginea publicată de Nicolae Anghelide (i-am reținut întîmplător numele) într-un Almanah Turistic din anii 60-70.

[3] Și Eugen Popescu avusese una (de motociclist), pe Seaca Coștilei. Cei de pe Ace (mai exact unii dintre ei) aveau unele de constructori.

[4] Corzile aveau pe atunci îndeobște 40 metri. În ture ulterioare, regrupînd ceva mai aproape de porțiunea cu probleme, am efectuat doar două LC.

16 august 1981

așa-numit caiet de impresii. Unii dintre însoțitorii mei au identificat însă sub un bolovan al vîrfului un bidon de plastic cu capac, iar în el un caiețel în care mi-am trecut încîntat și eu numele. Nu am reținut atunci multe amănunte legat de acel ac, însă Degetul Roșu mi-a devenit ulterior cel mai drag dintre Acele Morarului (asta, și datorită acelui caiet)!

Următorul urcat a fost Degetul Prelungit, escaladat în două etape: „cocoașa" ce precede acul propriu-zis (abordată pe versantul sudic), iar apoi acul propriu-zis, parcurs în bună parte pe linia aeriană ce separă bazinul Cerbului de al Morarului. Pe întreg respectivul parcurs, „a fost de muncă", frînghia ce aveam în rucsac dovedindu-se utilă. La finalul muchiei amintite mai sus, după o mică traversare la stînga, s-a ieșit pe vîrf, unde ne-a întîmpinat o cruce, de vreo 70 cm[1]. Rapelul (efectuat de pe o platformă un pic mai jos de vîrf) spre strunga opusă a fost poate mai abrupt decît celelate două, iar din acest motiv am coborît ceva mai crispat. E de spus aici că Teo mi-a părut un foarte bun lider, prin tactul și atenția ce acorda celor conduși de el (similar s-a dovedit și celălalt conducător al grupului).

În ce mă privește, am fost bucuros să revăd Strunga Acului Mare, pe unde ieșisem de curînd cu Virgil, dar mai ales următoarele două, unde răzbesc la creastă Hornul Degetului Roșu și Rîpa Crucii. Ele porneau destul de vertiginos la vale, însă mi le consideram deja accesibile (nu mi-am pus problema coborîrii lor, procedeu teoretic necavaleresc și la care voi apela doar după ceva timp.

Nu am mai urcat și Acul de Sus. Cum timpul trecuse, am gonit din nou spre gară. Acolo am avut beleaua de a nu regăsi biletul de la Bagaje de mînă, care mi-a fost restituit însă pe încredere. În rest, de data asta, nu a mai fost nimeni *la pod*, iar implicit nu am avut cui să îmi manifest entuziasmul/mă fălesc cu tura zilei.

Foarte probabil am coborît cu Teo și ai săi, căci am notat „La Căminul Alpin nu **ne** dă [la plural] borviz"[2].

---

[1] Trei dintre capetele crucii aveau prinse niște ornamente-dop, al patrulea fiind folosit pentru fixarea (cu ciment) în stînca locului.

[2] Notațiile mele din epocă sînt destul de telegrafice, dar am încercat să nu le ignor/disprețuiesc, în redactarea acestor rînduri, deoarece ele pot fi mai fidele acelor momente decît memoria, sau măcar o pot completa fericit.

O carte ce mă va marca

În acest august 1981 s-a mai întîmplat un lucru important: a apărut cartea „Amintirile unui alpinist", de Niculae Baticu. Îmi amintesc și acum că am achiziționat-o (prevenit de existența ei de către Ana) de la o librărie din Colentina, nu departe de intersecția cu Mihai Bravu.

Opul mi-a plăcut foarte mult, prin modul sincer, natural în care expune lucrurile, diferit de cum văzusem la alți autori, inclusiv cei de bună credință. Era totodată o lecție de istorie, domeniu de care sînt pasionat din clasele primare, iar totodată în asociație cu alt lucru drag, muntele. Rîndurile cărții se constituiau totodată într-un adevărat ghid montan, ce inevitabil incita la parcurgerea traseelor prezentate acolo (de pildă, vîrful Picătura și creasta ei).

Destul de repede și-au făcut intrarea în vocabularul nostru, al grupului păstorit spiritual de Daniel, exprimări ori idei din acea carte. De pildă mica fanfaronadă „Noi mergem să urcăm, nu să cădem". Ori apelativul „Joliul" (emanînd inițial de la cabanierul Serghie Popescu, de la Padina) sau ideea de „grupul Țuț", între altele. Spritul acelei cărți îmi va fi ulterior reper al propriilor mele explorări, privind istoria alpină românească.

Cele două coborîri grăbite, din acel august 1981, par să fi avut un efect neplăcut, prin declanșarea unei leziuni inghinale/hernii. Asta de bine ce abia apucasem să mă angajez! Cei de la serviciu e posibil să mă fi susceptat că știam de acea hibă dinainte de angajare, dar nu am avut ce face. Exact în prima zi a toamnei am fost operat, la spitalul numit pe atunci „23 August" (ulterior Sf. Ion), din Pantelimon. Medicii mi-au recomandat s-o las baltă cu muntele, dar, după un prim imbold să le dau ascultare, pasiunea pentru coclaurii montani s-a dovedit mai mare.

Am revenit pe munte după trei săptămîni, în cadrul unei plimbări Bușteni-Pichetul Roșu, cu Mariana și nașii fiului Dan. Am revăzut cu această ocazie Poiana Morarului, peste care se lăsase deja recele toamnei.

Doritor să îmi confecționez și eu pitoane, cum văzusem la Teo și ai săi, la serviciu m-am pus pe treabă. Au ieșit niște improvizații de mai mare dragul, una mai primitivă decît alta. Echipat cu ele, și deși nu îmi permiteam încă drumuri mai lungi, am urcat cu grupul Georgescu pînă

în Poiana Morarului, de unde ei s-au dus pe valea omonimă în sus, iar eu – avînd timp de pierdut - am ochit un perețel din partea inferioară a canionului, unde am plantat două-trei pitoane, de care am agățat scărițe (căpătasem treptele respective parcă de la Ana), iar drept cordelină am folosit o bucată de la *Iuta*, destul de rigidă. Prea tare nu m-am jenat pentru îndeletnicirea mea, cînd au trecut cîțiva pe acolo, ba chiar i-am rugat să îmi facă o poză. După așa exercițiu, cum doream să ies pe Țimbal pentru o privire asupra zonei, am identificat spre acesta un brîu (cu un punct ceva mai expus, pe parcurs). Apoi am observat Morarul, remarcînd de pildă șiștoaca dintre așa-zisul Vîlcel al Morarului[1] și o vale ce debușează de pe același versant în Căldarea I. Datorită ultimului amănunt, mi l-am notat atunci drept *Valea Căldării*.

În iarna ce a urmat, la serviciu am intrat întîmplător în spațiul a ceea ce se numea *biblioteca sindicală*. Iar acolo am descoperit cu aparte entuziasm un exemplar al monografiei „Bucegii", de E. Cristea și N. Dimitriu (ediția a doua mai exact). Zărisem eu volumul la cîte un amic, fugar, dar sentimentul care m-a traversat acolo, în acea odaie rar frecventată de la *slujbă*, a fost unul de fascinație. Am purces imediat la împrumutul lui, consultîndu-i acasă pe îndelete partea alpină. Bănuind că *sticlarii* mei nu se omoară cu mersul pe munte, nu am înapoiat volumul, plănuind să o fac atunci cînd mi se va solicita (nu l-a mai reclamat însă nimeni). În timp, sporindu-mi știința asupra terenului, am depistat erori în acel volum (la o adică găsisem și în *Amintirile* lui nea Baticu vreo două), admițînd în paralel că nu o fi deloc ușor, să scrii așa ceva.

La 1982, dincolo de un mers la început de an în Poiana Morarului (și atît)[2], am fost în aprilie pentru o zi, cu fiul Radu plus nevastă și cortul, în zona 1400 m. Și unde ne-a fost minunat sentimntul de părinte care își vede crescînd copilul, întîmplător și unul energic, cît și exuberant, haios.

---

[1] În tipărituri mai există formula Vîlcelul cu Tunel, în vreme ce ulterior voi afla și de forma *Vîlcelul cu Obuz*, uzitată de frații Țițeica, primii turiști exploratori ai locurilor (în paralel existînd vînătorii, localnici sau veniți din orașe mari).

[2] Pe filieră grup Georgescu, am reținut *inițial* că iarna nu se prea merge pe munte, în vreme ce văile se parcurg abia din august, dacă nu chiar septembrie, căci atunci sînt uscate. Ulterior ne vom schimba însă opinia, Daniel țintind de pildă Urzica în mai 1982, iar eu încercînd să ating locurile dragi cît mai devreme, în sezonul cald.

21 septembrie 1981

10 octombrie 1981

12 aprilie1982

II

1982, 9 mai Brîul Portiței

În prima parte a lunii mai, constatînd că prietenii mei preferă să umble pe dealurile de la Gura Beliei (gară CFR, actuala Breaza Nord), am mers singur pe Valea Jepilor, iar ulterior am luat-o – pe o vreme destul de închisă – pe Brîul Portiței. Pe aici, am avut de traversat vreo două fire de vale cu zăpadă, unde nu mi-a fost chiar simplu, avînd în vedere riscul unei căderi (iar eu neavînd piolet). De chiu de vai m-am descurcat însă. Am ieșit pe *pintenul Spumoasei*, aflat la marginea vestică a acelei văi, la nivelul Brîului Portiței. De acolo, atenția mi-a fost atrasă între altele de un afluent al Spumoasei din marginea opusă a evantaiului, adăpostind o limbă continuă de zăpadă și care suia pînă în preajma Portiței. De unde mă aflam, mi se părea că are o pantă foarte mare, deci descurajînd un eventual mers, cîndva, pe acolo. Tot pe aici am mers pînă pe creștetul Pintenului, unde am descoperit încîntat că e vizibilă partea de sus a Crucii Caraiman.

Continuînd pe brîu spre Portița, am dat curînd de o limbă cu zăpadă mai delicată decît precedentele. Aveam bocancii de vînător, care puteau bate urme, dar totuși mi-a fost frică să trec. Iar implicit m-am întors. Tura mi-a fost înveselită de un ciopor numeros de capre negre, ce mi-a răsărit pe neașteptate sub ochi, la trecerea unei muchii.

După un week-end în care a avut loc botezul celui de-al doilea fiu, Gabi, am venit cu tren de 7, avînd în plan un drum cu telecabina la Omul, iar de acolo în zona Acelor Morarului, ce căpătaseră un loc important în inima mea. De un așa drum s-a arătat interesat Noni Roman, care mă va însoți. Pînă la Babele a mers și Daniel, care își ducea de pe acum provizii la Schitul Peștera, pentru concediul din vară, șerpaș ajutor fiindu-i Ana. Pe Platou a fost ceva ceață, remarcînd apoi că la Omul se recepționa muzică de tipul emisiunii „Metronom”, de la radio Europa Liberă... De acolo plecaseră și unii care schiau de zor, în vale.

Apoi am luat-o pe muchie către est. Ceva probleme am avut la treapta ce precede zona Acelor, unde pe linia directă (aleasă de noi) panta este destul de mare. De acolo, fiind asaltate de neguri dinspre nord,

9 mai 1982

Acele ne-au părut un crater de vulcan! Ceva emoții ne-a prilejuit și ocolul Acului de Sus; în scocul (pe fața sudică) de sub acesta am socotit util să pun coarda, atîta doar că pitonul plantat de mine nu s-a vădit deloc de încredere. Incidentul a făcut să-mi privesc ceva mai realist (ne)știința în arta baterii pitoanelor...

Nu am mai urcat apoi în vreuna din strungile *Acelor* (a căror siluetă cuminte – doar din acest unghi! – am admirat-o însă[1]), ci am coborît pe unde s-a putut în șișoaca de sub ele, iar de acolo la Brîul Acelor, mergînd pe el spre est/Creasta Ascuțită. În firele de pe parcurs a mai fost zăpadă, dar nu cît să ne încurce deplasarea. Finalmente am dat însă de o zonă expusă, pe care am depășit-o destul de lesne. Aș fi vrut să continui brîul pînă în Rîpa Mare barim, atîta doar – neașteptat pentru mine - pe versantul nordic el era acoperit cu z[padă. „Este totuși mijlocul lui mai!", îmi voi explica.

Dincolo de Creasta Ascuțită am intrat în bazinul Văii Bujorilor. Undeva, imediat deasupra Brîului Mare, Noni a alunecat prin niște jnepeni, dar hiba rezultată s-a dovedit totuși minoră. Apoi am luat-o spre Valea Cerbului, ajungînd în Bușteni la vremea personalului de 8 seara („...da'-s mulțumit de tură!").

În zilele următoare, am purces la serviciu la confecționarea a ceea ce am vrut eu să fie piolet, și care să mai reducă problemele pe zăpadă, cum fusese cazul turei pe Brîul Portiței. În ton cu priceperile subsemnatului, am luat două bucăți de țeavă de inox, la dimensiunile potrivite, sudîndu-le apoi în *T*. La capătul lung am atașat apoi, tot prin sudură, o un *vîrf* găsit prin fabrică, el urmînd să pătrundă în zăpada întîlnită pe munte. A ieșit o sculă mai mult decît primitivă, dar care mi-a prins bine în următorii trei ani.

> Cam tot acum, serviabilul Sandu mi-a procurat și o cască de constructor, albă și destul de arătoasă, care să mă ferească de pietrele căzute de sus. Nu mai știu pe unde o voi uita, așa că peste un an voi face rost de alta, mai urîțică, de la Sticlărie. Finalmente Mihai

[1] „Cît de blîndă e imaginea de aici, față de viziunea de pe versantul nordic, cînd Degetul Prelungit e cel mai amenințător, Degetul Roșu cel mai suplu, iar Acul mare e adevărată geometrie în piatră..."

21 mai 1982

21 mai 1982

Mercan de la „Floarea de colț”, pe care l-am cunoscut în iarna 1984-85 în trenul de munte, m-a chemat la serviciul lui (de Protecția Muncii, undeva pe str. gen. Budișteanu) și mi-a cadorisit una portocalie, fainã, ce mi-a stat ani mulți prin rucsac și pe cap...

1982, 6 iunie Spintecătura Văii Seci

Sandu Pizanti mă contactase cu o zi înainte, pentru un drum comun. Am reușit, nu chiar ușor, să îl conving pentru un traseu în Caraiman, mai exact în zona firelor finale ale Secii[1]. Într-acolo am mers prin Valea Spumoasă, către care am descoperit din greșeală (căci din Înspumat ne-am abătut prea devreme la stînga) o altă variantă de acces, fie și ceva mai înclinată decît cea știută (1979). Am parcurs-o cu emoții, neștiind dacă duce în creastă, iar odată ajuns acolo am fost o vreme nesiguri, că putem răzbate în talveg: vom găsi o totuși posibilitate, și ea mai sălbătică decît surata din amonte.

În continuare, Sandu a fost mare amator de mers la umbră, în vreme ce mie mi-a plăcut soarele. Cum aveam treabă la Portița, am luat firul Spumoasei ce scoate către aceasta, cel ochit cu o lună în urmă de pe Pinten. Nu mai avea zăpadă pe el. Pe aici am ocolit o săritoare prin stînga, iar apoi am revenit în talveg. Înclinația generală a firului a fost destul de mare, însă nu pus probleme de mers. La Portița am dat de niște tipi ce păreau pricepuți (altminteri fumau acolo, și anume *BT*[2]), așa că m-am interesat cum s-ar ajunge la tunelul din Creasta Picăturii, de care devenisem interesat. Nu aveau idee, și chiar dacă aveau i-aș fi tratat cu prudență, căci încurcau crucea lui Rafail cu aceea a lui Magheriu. Par să fi fost localnici.

---

[1] „În ziua aceea am fost leșinat material... În Piața Iancului l-am întîlnit pe Savin Munteanu, locuind și el în zonă. La 3 și un sfert noaptea, cum tramvaiul nu dădea semne că vine, am apelat la varianta de avarie, cu microbuzul 407 pînă la Universitate. Cum nici de acolo microbuzul spre gară nu a fost mai prompt, am luat un taxi. La gară, Sandu s-a oferit să ne împrumute bani, pentru nevoile din timpul zilei. În tren ni s-a alăturat Gelu Arghiriade. Pentru a evita suprizele, cu nașul am tratat eu.”

[2] Marca *Bulgar Tabac*, apariție de calitate în epocă, care va dispărea și ea curînd, în epoca de privațiuni maxime inaugurată în acel 1982...

6 iunie 1982

Am avansat pe brîu pînă în preajma Vîlcelului Mortului, pe muchia căruia am luat o pauză de masă.

„Evantaiul firelor Secii este – după mine – cea mai fotogenică zonă din Bucegi."

Dacă tot acceptase ideea mea, de fire finale ale Seci, Sandu ținea în schimb morțiș să urcăm Spintecătura, pe care nu mai fusese. E o surioară mai mică a Hornurilor și Vîlcelului Mortului, între care desfășoară un scurt parcurs, pînă în Brîul de sub Streașină. Prin urmare, am traversat pe Brîul Portiței în Hornuri, pe a căror limbă de zăpadă am suit o vreme cît se poate de comod („paratrăznetul" confecționat la Sticlărie mi-a a prins bine), pînă în locul unde se trece la stînga în firul dorit. Pe cînd ne aflam aici, am zărit la nivelul Brîului Portiței alți doi oameni, venind în urma noastră.

Spintecătura are o confluență neclară cu Hornurile, sub forma unei spălături abrupte, însă imediat deasupra există o posibilitate stîncoasă de legătură cu valea-mamă. Stratul de zăpadă din ultima a economisit cîțiva metri din acea traversare. Ajunși în deschiderea Spintecăturii, tentația nea fost să traversăm la muchia din stînga, despărțind de bazinul Mortului, și pe care am atins o platformă tare frumoasă, străjuită de un bolovan. Cam pe aici, am vorbit cu cei doi din urma noastră, interesați însă de Hornuri. Ne-au zis că mai sus de zona unde fusesem noi au apărut așa-numite *poduri*, cu risc de prăbușire a alpinistului sub ele, așa că s-au angajat pe fețele din dreapta Hornurilor.

Din locul atins de noi, am fost tentați să urmăm muchia, însă nu departe, pe linia ei, nu am putut depăși și pace un pasaj mic, dar decisiv pentru continuarea drumului. Am trecut în fir, atrași apoi iar de muchie, ce ne-a făcut mai sus din nou mofturi, sub forma unei porțiuni unde am simțit că e mai bine să merg fără rucsac. L-am recuperat ulterior apoi cu coarda, dar cu totul am pierdut ceva timp. În întreaga zonă stînca a fost destul de friabilă, nepretîndu-se unei eventuale bateri de pitoane, prezente ca de obicei în voluminosul bagaj al colegului (o idee de bază a lui, voindu-se reconfortantă: „Unde nu merge, Mircea, batem piton!")[1].

[1] Parcă avea și un ciocan mai greu decît cel clasic, de jumătate de kilogram.

6 iunie 1982

6 iunie 1982

De pe aici, era vizibilă pe muchia din dreapta crucea lui Rafail, aparent la doi pași, însă accesul la ea era barat de un perețel inaccesibil.

Valea nu mi-a părut complicată, însă tot am răsuflat ușurat, cînd am ieșit în Brîul de sub Streașină. Cum ne mișcasem destul de greu, cei doi care suiseră prin Hornuri au ieșit pe la Streașină înainte de ivirea noastră acolo. Pe fața brîului dinspre Hornuri am descoperit și o altă inscripție cu vopsea (decît a mea, din anul anterior), și anume „CFR", după toate aparențele foarte veche[1].

Ne-am îndreptat pe fețele Spumoasei spre Cruce, trecînd inclusiv pe la obîrșia Hornurilor, unde am admirat cît de repede treci acolo dintr-un bazin în altul. Dacă ploaia ne-a iertat pînă atunci, se va declanșa una puternică, pe cînd ne aflam pe Brîul Mare al Caraimanului, spre Jepi.

În următorul week-end am mers cu Mariana, împreună cu familia Mara și George Pleșu, plus cei doi copii ai noștri la o gazdă din Azuga, pe care o cunoșteau ei (ni s-a spus, cu oarece respect, că e adventistă). Am stat cu toții într-o cameră cu două paturi mari, de care îmi aduc aminte că a costat cu totul 100 lei. Seara am petrecut-o cu copiii, în curticica înierbată de acolo. A doua zi, la sugestia mea, ne-am îndreptat spre Pîrîul Rece, ce-mi păruse în urmă cu opt ani, la vremea excursiei cu *fabrica*, un loc plăcut.

Cum cu patru ani în urmă întîlnisem, nu departe de Crăcănel[2], un autobuz de transport local care ne-a dus la Predeal, am contat și acum pe așa ceva. Atîta doar că acela nu s-a ivit și pace, iar noi fiind ajunși deja la intersecția DN1 cu drumul de Rîșnov. În noile condiții, am ales răul cel mai mic, și anume a merge pe jos pe șosea pînă la Azuga (nu ne-a ars să mergem îndărăt, la gara Predeal).

Nu a fost chiar o plimbare, căci dacă amicii noștri își luseră cu el un căruț pliabil, eu a trebuit să-l duc în cîrcă de Dan, cei opt kilometri pe șo-

[1] „Sînt curios de cînd datează inscripția *CFR*", notam peste două săptămîni, lîngă o poză de la distanță înfățișînd acele locuri. Probabil pe atunci nu citisem cu atenție „Amintirile unui alpinist", ale lui nea Baticu, pomenind despre acea secție alpină interbelică.

[2] Se numea astfel punctul unde poteca de la Diham atinge șoseaua către Rîșnov. *Crăcănel*, după cum am aflat ulterior, a fost porecla unui cetățean care ținuse pe vremuri un chioșc acolo.

sea, pînă la destinație. La intrarea în Azuga ne-am răsplătit cu o masă la restaurant, după care prietenilor nu le-a mai ars decît de luat trenul spre casă. Eu însă mi-am dorit, fiind o zi frumoasă de vară, să mai zăbovesc cu Mariana și cel mic pe undeva, mai ales că aveam și cortul la noi. Poate mi-am dorit să răzbesc din Bușteni în pîrtia Kalinderu, cert e că ne-am oprit – poate pentru că îl luase somnul pe cel mic – într-un luminiș nu cu mult deasupra străzii Fîntînii. Am dormit dumnezeiește acolo. M-am trezit primul, descoperind încîntat că se vedea vîrful Picătura din acel loc. A făcut apoi ochi și Dan, împreună punînd la cale năzdrăvănii pe care doar cineva de vîrsta lui și un tată de nici 25 ani le pot face. Ceva mai încolo a ieșit de la culcuș și Mariana, cu bateriile mai mult decît reîncărcate.

1982, 20 iunie Vîlcelul Mortului

În drumul cu Sandu pe Spintecătură, mă alesesem finalmente cu un regret, și anume că ne-ar fi fost mai simplu dacă urcam pe limba de zăpadă a Vîlcelului Mortului. Prin urmare, primul gînd ulterior a fost să îl urc pe acesta din urmă.

Plecat singur, nu mai știu cum m-am apucat să fac echipă în tren cu vreo patru necunoscuți. Eu i-oi fi invitat pe drumul meu, ei nu au zis ba și uite-așa am urcat Valea Jepilor, iar apoi Brîul Portiței cu niște oameni cu care nu aveam nimic în comun, iar totodată nici ei cu așa locuri (atîta am putut citi, finalmente, în ochii lor). Ne-am descurcat, însă am realizat că sărisem totuși peste cal, în sensul că stricasem orzul pe gîște și că ar fi cazul să mă abțin de la așa ceva în viitor

Pînă la Portiță am mers prin ceață, dar exact înainte de ea s-a risipit. Locurile din jur nu puteau arăta apoi decît minunate, mai oprindu-ne pentru o poză ori un ciugulit de rododendron. În Vîlcelul Mortului am pornit voinicește pe limba de zăpadă de acolo, întreruptă în amonte de locurile cu pantă mai mare. Apoi zăpada a dispărut și am mers doar pe stîncă[1]. Către capătul văii am descoperit un bolovan înțepenit între pere-

[1] În epocă am fost interesat să văd dacă se poate traversa pe vreun brîneag între Spintecătură și Mort. Din prima a zărit o succesiune de jnepeni, fie și aninați, pe

20 iunie 1982

20 iunie 1982

ții deveniți acolo foarte înguști, unde am trecut tare încîntați, pe dedesubt. Nu a mai fost mult de acolo pînă în Brîul Streșinei, pe care m-am abătut firește pentru a vedea ce mai face feblețea mea, numită Hornuri.

Finalmente am condus grupul la Crucea Caraiman, iar acolo ne-am despărțit, ei plecînd pe vreo potecă turistică de acolo, în vreme ce eu mi-am luat inima în dinți și am pornit în aval pe Creasta Picăturii, de care știam că o vreme nu pune probleme. Așa a fost, însă necunoscutul rămînea necunoscut, cu furnicătura de rigoare, prin multe părți ale corpului (minte, inimă, tensiune de toate felurile). Noile unghiuri de care am avut parte mi-au fost uluitoare, gen de plăcere ce mă va răsfăța, de altfel, și în multe alte locuri ale abruptului Bucegilor.

După un timp de mers în apropierea crestei, am urmat locuri fezabile pe versantul Văii Albe, unde am ajuns la un moment dat pe o lungă pajiște, fie ea și în pantă. Acolo, am atins o coamă secundară (pe atunci nu aveam repere, dar acum știu că eram la obîrșia Secundarului Gemenelor[1]). Din acel punct, am realizat că se mai poate avansa liniștit o vreme, dar am lăsat așa întreprindere pentru altădată. În același timp, la acel nivel am traversat în dreapta la *Creasta mare*, a Picăturii, avînd parte de o priveliște care m-a lăsat cu gura căscată... Auzisem de la alții[2] că Hornurile Secii văzute din Creasta Picăturii par verticale, dar tot am fost uimit de ceea ce vedeam. De la acea belvedere am revăzut locurile pe unde fusesem recent alături de Sandu, inclusiv brîul Streșinei, unde pornisem, copilărește, un schimb de bulgări din zăpada ce rămăsese acolo. Nu pare să fi dat însă atenție *Spălăturii*[3], căci nu i-a rămas vreo poză de atunci, și nici vreun comentariu. La o adică, erau atît de multe locuri necunoscute în jur...

Chiar și așa, pe moment am fost răsmulțumit cu ceea descoperisem (în paralel, avînd totuși de prins un tren...). La o adică, această abatere de la Cruce m-a lipsit de emoții la explorările viitoare prin zonă, ce nu vor întîrzia.

---

care s-ar fi putut avansa, dar la vecin nu mi-au părut să poată *debușa,* căci pe malul aferent al Vîlcelului Mortului e ceva perete.

[1] Denumirea îmi aparține.

[2] Este vorba de Radu Țițeica (apud „Ani de drumeție"), e drept că ieșit în creastă ceva mai jos, pe Prispa Hornurilor.

[3] E vorba de firul de vale de acolo, nu de ruptura care îi dă numele.

1982, 4 iulie Hornul Ascuns (Colțul Mălinului)

Descoperiri de genul celei din finala Crestei Picăturii voi mai avea pe munte, spre marea-mi încîntare (evident, în paralel cu inevitabile locuri / momente delicate). Va fi și cazul turei din 4 iulie acel an. Am beneficiat atunci de o pereche nouă de bocanci – căci cea veche, vînătorească, își dăduse obștescul sfîrșit. A fost o plăcere să umblu cu talpa lor nou-nouță, neexistînd, din fericire, vreo rosătură, cum se mai întîmplă...

> Bocancii cu pricina purtau inevitabil pecetea vremurilor... Mai exact, nu mai aveau fețe din piele, ci din înlocuitori, însă erau aproape de două ori mai scumpi decît ce cumpărasem cu trei ani și jumătate în urmă. Totul se datora campaniei de achitare accelerată a datoriilor țării (pe care altminteri tot el le făcuse, cîndva), demarată de N. Ceaușescu la începutul lui 1982.

Nu mai țin minte de ce am ținut să merg de sîmbătă după-amiază, cînd îndeobște plecam dimineața și mă întorceam seara.

Am luat, în acea zi de iulie, trenul de 4 după-amiază:

> *„Inițial, lume omor. Afară căldură, ce se pare că a apărut Bușteni abia acum* [după o perioadă rece]. *În tren am avut companie pe Lucian Stavri, Pierre, Sonia Herman*[1] *și încă unul. Trenul merge ca melcul și eu sînt leșinat de foame cu crenvurștii în rucsac. Pînă una-alta am uitat ciocanul acasă, lucru grav dar din fericire fără urmări* [adică nu-i voi simți imperioasă nevoie, pe munte].
> *După Ploiești se liniștește, dar avem parte de un casetofon puternic. Tarif legal*[2]*. În* [gara] *Bușteni, nici țipenie de om alpin, așa că urcăm la Cămin, dar nu sînt locuri. Bem o bere și urcăm la Baba lui Nae, cunoștință de pe vremea Văii Seci de acum trei ani. Are locuri cam înghesuite..."*

[1] Aveam idee de ea ca fiind cea care l-a secondat pe Nicolae Anghelide în Muchia Roșie, la accidentul mortal al aceluia, din 1975. Ulterior, mi-a arătat-o cineva, la *podul* din gara Bușteni. Cu subiectivitatea de rigoare spunînd, mi s-a părut o persoană în miezul vîrstei, retrasă și cu ceva magnetism (înțeleg că Anghelide era la antipodul ei). Am revăzut-o în 2011, la Întîlnirea veteranilor a C.A.R.

[2] Asta însemna, la personal, 10 lei...

Fiind încă lumină, am făcut o plimbare pe firul Văii Albe, pînă în poiana de jos a Kalinderului, „unde prin jur e multă mentă". Plimbarea a continuat cu un suiș al bucății inferioare a pîrtiei, coborînd apoi spre strada zisă a Fîntînii[1]. Am făcut apoi mici aprovizionări („bobo și biscuiți"), urmate de trecut pragul Bisericii Domnești, unde „se citește din cărți […] într-un cadru unic", ultimul conținînd și adierea pe care am simțit-o în fața intrării, dinspre poalele Caraimanului[2].

Am revenit la Căminul Alpin, „unde Pierre și Sonia stau la gargară cu nota de plată în față". Am mai luat o o bere, de la care m-a luat somnul. „Spălat, joacă cu cuțu și mă culc cu-o pătură și geamul deschis. Evident dorm prost [o fac în orice loc străin], pe la 5 mă învîrt prin cameră admirînd feericul Caraiman", în lumina răsăritului. Am plecat curînd, către gara unde speram să dau (la trenul venind dinspre București) de un tovarăș. Nu a fost însă nimeni, dacă fac abstracție de Eugen Rusu, alături de care am mers pe Munticel, dar el avînd treabă în *Roșculeț* (Umărul Gălbenelelor). Nepotriviți mi-au fost de asemenea un bărbos doritor de Hornul Coamei, respectiv Lucian Stavri în drum spre Creasta Coștila-Gălbenele.

În Poiana Coștilei, sub o vreme frumoasă care va persista toată ziua, era un rai de flori. Am cotit-o acolo pe sub poala muntelui, găsind după ceva moșmondeli vîlcelul lui T(h)eodoru[3]. Terenul purta semnele ploilor din zilele precedente. Pe ulucul respectiv, am dat ochi spre traseele de care aveam idee că se află în peretele din stînga, unul nu foarte înalt.

Spre obîrșie, vîlcelul se strîmtează. Din capătul său, privirea mi-a fost atrasă iar, dincolo de ulucul inferior al Mălinului, de culoarul (i-am zis atunci *balustrada*) ce părea să urce în Poiana Mălinului; nu era pomenit în hărțile de atunci… Am pornit apoi pe hățașul cu ceva hău dedesubt, care m-a scos cu emoțiile de rigoare în locuri mai pașnice ale Mălinului,

---

[1] Nu m-ar mira ca numele să i se de la cișmeaua aflată la intersecția cu șoseaua națională. Va fi fost amenajată cîndva de Primărie pentru a binedispune localnicii și turiștii în trecere, pe acolo.

[2] Eram în perioada fervorii mele religioase, debutată nu de multă vreme și care din 1984-85 se va estompa, pînă la dispariție. Firește, nu pot ști ce mă așteaptă la senectutea avansată /vîrsta cînd se răresc neutonii...

[3] Din ce citisem într-un articol Kargel dintr-un *Almanah Turistic*, a murit violent, pe munte. Nu știu însă ce activitate a dus la atribuirea numelui lui, acelui vîlcel.

mai exact în dreptul Hornului Pămîntos, în apropierea locului unde Valea Colților își isprăvește coborîrea (cu cîteva petece bune de zăpadă în amonte), alăturîndu-se văii-mamă, a Mălinului, ce vine din dreapta.

Nu departe, în lungul ultimeia am depășit săritoarea (socotită) Mare. Voiam de aici să trec în Poiana Mălinului, iar de acolo spre Valea Seacă (spre Colțul Mălinului). După ce am observat apoi vreo două variante de ieșit în doritul mal din dreapta, abia la o a treia – simțind trecerea mai lesnicioasă – am părăsit valea (marcată imediat mai sus de o zonă întinsă de zăpadă[1]). Prin locuri necunoscute mie am ieșit într-o creastă, dincolo de care mă aștepta o copaie largă, plină ochi cu vegetație, între care arbuști, respectiv plante cu o imensă pălălaie. Acea pîlnie sfîrșea nu cu mult mai sus, în muchia ce străjuiește Mălinul spre nord, în vreme ce la dreapta ei suie Valea Verde, abia scăpată de închisoarea pereților din partea ei inferioară, pendinte la nord de Santinela Văii Verzi, iar în partea opusă de sub un colț nenumit.

În apropierea Văii Verzi, am observat hățașul ce continua pe malul opus, către o strungă dominată de Colțul zis Prăpădit (pe muchia separînd de Seaca Coștilei). Lenea de a coborî 20-30 metri pînă la traversarea comodă peste fir – cît și intuiția că în amonte, de unde eram, mă așteaptă locuri complet inedite – m-au făcut să prefer un urcuș pe acel flanc ridicat deasupra Poienii Mălinului. Voi avea însă curînd probleme, în sensul că panta s-a asprit, împingîndu-mă în dreapta, pe versantul aferent Văii Verzi. Cum și aici lucrurile erau departe de a fi roze, cu ajutorul unei traversări ceva mai dificile am răzbit în doritul talveg.

La nivelul unde am ajuns, valea își pierduse caracterul stîncos din aval, aici meritîndu-și pe deplin numele, cel de… Verde. În mersul meu, am gonit permanent în amonte cîteva capre negre, care finalmente vor alege să traverseze în vecina Seacă. Soarele fiind foarte puternic, am căutat locuri umbrite. Lăsînd talvegul (altminteri aici nu prea adîncit) în dreapta, am urmat pîlnia născută pe stînga pînă într-o strungă, cu frumoasă perspectivă asupra ansamblului Mălinului. Inevitabil, privirea mi-a zăbovit pe linia afluenților Hornului și Scorușilor. Teoretic se putea sui de acolo muchia, dar fiind plină de arbuști am preferat o traversare la

[1] Notam cu acel prilej că „trecerea spre poiana Mălin-Verde e taman vizavi de un horn fără nume”.

4 iulie 1982

dreapta, în firul Verde-i. Și pe acolo a fost ceva de muncă, dar zonele de vegetație compactă se puteau ocoli totuși, în bună măsură.

Apropindu-se de vizibila obîrșie, firul s-a îngustat, stîncos, sporindu-și totodată panta. Pe acolo, pleca spre dreapta un brîu, pe care am ținut să îl explorez, cu plăcerea omului descoperind locuri noi… El conducea în muchia despărțind de Seacă, însă o eventuală continuare spre ultima a fost descurajată de panta în coborîre, și care ar fi presupus un ulterior suiș echivalent, prin acea vale. Prin urmare, am preferat să mă întorc în Verde, urcîndu-i hornul final, la capătul căruia mi-a răsărit ochilor, masiv și dominînd locurile, Colțul Mălinului. Încă un loc nou, cu sentimentele amestecate pe care le ce naște așa situație... Aveam de acolo, pe stînga, adîncitura de piatră a Văii Mălinului, unde, cu schiurile în spate, unii urcau limba continuă de zăpadă a firului principal. Spre dreapta privirea alerga către Morarul, a cărui spinare culminează în vîrful Omul. Și în muntele-vecin am observat oameni, urcînd șiștoaca de sub Ace.

Pînă la baza Colțului Mălinului, am mai avut totuși ceva de mers, pe o muchie năpădită în mare parte de jnepeni. Apoi, cu o nerăbdare „ce-mi taie foamea, setea, oboseala”, m-am dus ață sub Hornul Ascuns. Privindu-i spintecătura ce pornea în amonte, dispărînd după un timp din raza mea vizuală, mă încerca o vijelie de senzații, la loc de frunte fiind dorința, dar și teama. Pînă una-alta, am ales o țintă relativ accesibilă, și anume Strunga Neagră, aflată ceva mai sus în dreapta, pe muchia separînd de vecina vale a Țapului. Cum drumul nu era complicat, pe la jumătatea acelei fețe am simțit nevoia să las rucsacul, pe o prispă a locului. Din strunga atinsă[1], era vizibil în aval Hornul Negru, care mi s-a părut destul de fioros, deși nea Baticu îl pomenea destul de relaxat în cartea lui (barim în raport cu porțiunea Fisurii Țapului, aflată dedesubt).

Am revenit la baza Ascunsului, unde, după un respiro pregătitor, am ales să iau la mine doar frînghia (cea de la „Iuta”).

„Ascensiunea anului a început printr-un horn îngust și îndreptat spre dreapta, [adîncitură] cum nu am mai întîlnit. Ceva frică, dar dorul de

[1] Neavînd nici o informație pe atunci (în afara mențiunii fugare din *Kargel)* despre traseul Muchia de sus din Creasta Frumoasă, nu am dat atenție atunci flancului terenul care se ridica din strungă spre Colț. O voi face ulterior, inițial prin parcurgere întîmplătoare a locului (în coborîre), iar apoi în urma lecturii *Buletinului Alpin* interbelic.

a învinge monstrul ăsta mă împinge înainte. Cam după o lungime de coardă încep să caut preventiv un colț de rapel, dar nu găsesc vreunul; doar scoțînd o piatră deasupra unui bolovan de pe acolo s-ar obține ceva. După alți 20 metri ajung sub Bolovan, care e altfel decît mă așteptam."

Am identificat acolo două variante de continuare, alegînd pe cea oarecum expusă din stînga (la concurență cu „un spațiu din dreapta, cam ca săritoarea [Mare] din Mălin"), conducînd într-un horn prelung[1].

[În continuare] *„...practic emoția m-a împiedicat să judec altceva decît prize. Eram conștient de pericolul ce-l reprezenta ducerea mea nebunească, știam cît de periculos este pasajul de sus, pe lîngă Dinte, dar mai ales cînd panta Hornului s-a atenuat, am țîșnit către strungulița de vis. Pe drum, un piton în dreapta, cu inel sudat și nu prea.*
Sus m-am luat cu mîinile de cap, de bucurie,și nu știu de ce nu am urlat, încîntat. Coborîrea de pe Colț [spre Dinte] *mi s-a părut apoi corectă[2]. N-am stat două minute aici, și am luat cu asalt trecerea pe lîngă Dinte. Prima jumătate a fost ușurică, și în general hăul de dedesubt nu mi s-a părut așa de cîș. A doua parte a fost cu skepsis și am trecut-o cu ajutorul unei chei de mînă într-o cavitate providențială de acolo.*
Eeee, pe aici mai fusesem, eram de-al casei. Trecerea spre Țapului mi-a fost floare la ureche, în general fiind o chestie să ai încălțări ca lumea. Coborîrea am făcut-o prin fețele din mijloc, căscînd ochii la Fisura Țapului; acum priveam Strunga și Hornul Negru de jos... Am evitat o primă brînă spre CVS [Creasta Viilor Senzații]*, luînd o a doua, mai sigură, apoi urcă iar, după rucsac. Acum mă uit mai sănătos la Hornul Comănescu[3] și-s gata-gata să urc prima lungime, dar renunț lăsînd și altă duminică frumoasă."*

---

[1] Poate la acesta se referea Nae Dimitriu cînd a denumit traseul... *Ascuns*, în sensul că nu îl vezi de jos.

[2] Nu am urcat pînă pe vîrful propriu-zis al Colțului Mălinului, ieșirea din Ascuns fiind ceva mai jos, cît și mai sus de muchia ce duce către Dintele dintre Colți.

[3] În ghidurile existente atunci, traseul acela era pomenit drept *Hornul Central*. Din cartea lui N. Baticu aflasem că interbelic i se adăugase (în *Buletinul Alpin*) și numele celui ce realizase premiera, formulă uzitată de mine în următorii ani. În timp am renunțat însă, involuntar, la acea denumire.

Pe întreg parcursul zilei m-a ajutat aderența bocancilor, cu rizuri ale tălpii nou-noute.

Cu încîntarea aferentă în vene, am pornit să cobor în Mălin: „lupta de pe lume cu jnepeni, deasupra unor rupturi" (nu aș mai putea spune azi pe unde am luat-o, exact).

Cum timp mai era, am ales să urc pînă în strunga Gălbenelelor iar de acolo să cobor către refugiul Coștila. Am urmat inițial un covor înierbat, care m-a condus în firul Văii Scorușilor, „zărită de sus cu două-trei limbi de zăpadă".

„*Pe fir o groază de cutii goale de conserve și o anvelopă!!*[1] *Mă încurc nițel la o săritoare ce mă obligă să mă reîntorc. Apelez la serviciile unei alveole cu apă și-mi liniștesc setea. Soare torid, iar eu în* deshabillé*: muștele m-au iertat totuși."*

În Valea Gălbenelelor[2], lume multă. Imediat în lateralul strungii, două fete stau de vorbă. Mai la vale, Noni Roman și un grup. Nu departe de ei, o Flori (cunoscută de Floare de Colți) strigă la alții, aflați în Hornul Coamei, ce par a se fi blocat. O altă societate este aceea cuprinzînd pe Titi Dinescu, Puiu[3], Ducki[4] și alte doamne, doritori să coboare Valea Colților. În ce mă privește, indiscutabil aflat în transă, țin să urc treapta Colțului Gălbenele de deasupra strungii omonime, dar nu o *dovedesc*.

În vale, identific pe unde e crucea lui Andrei Ghițescu, de care știam din ghiduri. Ajung și într-un horn, care îmi dă ceva de lucru. Cam pe aici îl reîntîlnesc pe Eugen Rusu. După traversare, în bazinul unei Văi a Coștilei cu multă zăpadă, întîlnesc un tinerel pierdut de grup, dar și apă - în fine, mă pot hidrata din plin!

La Căminul Alpin, mă strecor discret la dușuri, pentru un depărtat de sudoare care se va reinstala iute, în arșița de afară. Voi lua personalul

[1] Dimineață, la Săritoarea mare a Mălinului, remarcasem o cutie de lampă Philips, căzută fără îndoială de la Releul Coștila.

[2] Deși îmi luasem drept de căpătîi "Amintirile..." lui N. Baticu, abia după ce l-am cunoscut pe acesta (noiembrie 1983) am adoptat total varianta uzitată de acesta, *Gălbenelelor*, cu *e*.

[3] Era un domn în vîrstă, amabil, prieten cu D. Georgescu.

[4] Un bărbat, de vîrstă cu Titi Dinescu, parcă nume de familie îi era Arghiropol.

de 5, unde nașul e preferențial cu mine, căci îmi va lua mai puțin decît altora din jur...

1982, 11 iulie Brîul Înflorit - Vîlcelul Țancurilor

Peste o săptămînă, revin la Bușteni cu alte mari planuri, și anume explorarea Văii Poienii, din Moraru, unde am alături pe Ana. Vremea nu ne-a mai răsfățat însă, de data asta. În plus, fiind vremea Campionatului Mondial de fotbal, în noaptea precedentă am apucat doar trei ore de somn, și acelea sabotate de probleme ale fiului Dan.

Cu un microbuz 406 am dat fuga în centru, unde m-am cuplat cu un cetățean (adică făcut juma-juma prețul) la un taxi, pînă la gară. În tren am fost vreo patru, „dar fără cinșpe [lei] nu scăpăm". Apuc să dorm pînă la Cîmpina. În Bușteni, cer cu plafon atît cît să se vadă Caraimanul, dar și iminenta ploaie.

Ana, care a trecut pe film color, a ținut să tragă în Poiana Coștilei niște poze, florilor de pe acolo[1]. Pe Morar, ne va cuprinde ceața, iar odată cu ea bura. Din locul unde marcajul cotește la dreapta, pentru a trece pe Bucșoiul, noi am păstrat malul, luînd-o curînd la stînga, pieptiș pe acel flanc al Morarului, spre doritul brîu Înflorit. Am urcat o vreme pe o scoacă largă (unde, pînă una-alta, ne-am umplut de apă), după care instinctul ne-a făcut atent la orice ar mirosi de brîu, în dreapta. Un bun semnalizor au fost acolo un început de perete, care a pornit a crește în înălțime, la dreapta. Ne-am strecurat la baza lui și am găsit acolo un hățaș, ce părea a duce în direcția cea bună. El a dat curînd un cot la stînga, intrînd într-un vîlcel, dincolo de care a continuat să suie, ba și în ceva pantă. Am lăsat pădurea în urmă, pentru o zonă de ceva jnepeniș. Nu aveam vizibilitate, pe care, grație auzului, o puteam doar bănui. Flancul stîncos din stînga a continuat să ne însoțească, parcă în crescendo ca înălțime, pe trupul lui lăsînd mai multe spintecături, care i-au adus – din partea-mi – numele de „Peretele 2A".

Ne-a însoțit în aceste locuri o ploicică, și ea în crescendo. Brîul a părut să bifurce la un moment dat: inițial ne-a făcut cu ochiul ramura superioară, dar ea devenea expusă nu departe. Prin urmare, am preferat su-

[1] „Ana se plînge de prețul final mare al unui diapozitiv: 5 lei."

11 iulie
1982

rata lui, ce coboara într-o mică pîlnie, pentru a atinge dincolo de ea o creastă îngustă, cu o mică șa. Am purces de acolo într-o traversare delicată, fără posibilități serioase de asigurare, Ana fiind prima. Am răzbit astfel, prin ceață, pînă în preajma unui uluc stîncos ce am bănuit a fi al Văii Poienii. „Orice ridicat al privirii îmi umezește ochelarii, de la bură, iar în plus ceața mă împiedică să dezbrac [din priviri] regiunea, pe care doar o pot bănui, ca al naibii de măreață".

Însoțitoarea mea s-a plîns pe aici că e obosită, asta de bine ce mă alergase ceva, pînă în Poiana Coștilei[1]. Atingem talvegul Poienii, unde nu m-a îngrijorat necunoscutul acesteia (vale, în ghiduri, de 2A), cît ploaia ce părea că se îndesește. Ceața a persistat, dar ne-am făcut totuși o idee cît de cît asupra locurilor. De pildă, am remarcat că ne aflăm într-un amifiteatru mai mare, cuprinzînd două văi (în dreapta, pe moment nu o puteam vedea, însă nu putea fi decît a Țancurilor). Curînd am atins o limbă de zăpadă ce părea să acopere talvegul Poienii pe o lungă distanță. Mersul pe ea nu ne-a părut o chestie foarte atrăgătoare, așa că descoperind o posibilitate de ieșire la malul din dreapta, i-am dat curs. Am ieșit pe o muchie înverzită, despărțind de amintitul Vîlcel al Țancurilor. Coama în cauză ne-a părut să continue lejer în amonte, lăsînd să se ghicească posibilități de a reveni în Poienii, dar după o mică abatere în dreapta a mea, am apreciat firul Țancurilor ca fiind de o dificultate elementară, propunînd să o luăm pe acolo. Ana nu a avut nimic împotrivă. O săritoare mi-a dat totuși de lucru pe acolo, în bună parte datorită rocii ude. Abia pe aici a binevoit colega să-și pună pelerina.

Restul obstacolele de pe acolo mi-au părut de 1 A, chit că pe undeva am tras o dată rucsacul. La un moment dat vîlcelul a bifurcat, noi continuînd pe muchia înierbată dintre acele fire ori pe cel din dreapta. La capătul ultimeia am atins finalmente o strungă, pe am bănuit-o capătul copăii urmate în noiembrie 1979, la drumul nostru pe Rîpa Zăpezii. Nu m-am înșelat. Am continuat după instinct, pe flancul Rîpei, simțind totodată că nu putem fi departe de Brîul Mare. La un moment dat am răzbit pe un pridvor înierbat, de unde se putea zări hățașul căutat. Cam pe aici am făcut un popas, unde Ana s-a pus a-și stoarce ciorapii. Nu știu de ce

[1] Obicei în acei ani (iar ulterior prelungit pînă azi) mi-a fost să nu mă grăbesc prin pădure, dar nu puțini însoțitori ai mei, mai ales neexperimentați, o făceau. Poate urmare a acestui obicei, am putut merge dezinvolt apoi, în zona de abrupt.

11 iulie 1982

nu am imitat-o, pentru ca în porțiunea următoare, de evitare cu oarece efort a unor jnepeni, „apa [sî] cloncăne în bocanci".

Cum la omul sărac nici... brîul nu trage, parcurgerea bazinului Bujorilor ne-a părut nesfîrșită. Apoi am coborît cu grijă prin iarba udă a aceluiași Brîu Mare, pe fața sudică a muntelui, pe aceeași ploaie sîcîitoare...

„Găvărim multe și nevrute, ajungînd finalmente în Cerb, unde se pune pe plouat sănătos. Ana îmi povestește pe aici cum a fost cu studiile ei[1]*. Pe săritorile finale Pripon și Capre, șuvoi de ape, nu glumă. Ana lungește pasul.* [Valea] *Urzica are zăpadă, nu se joacă. Apuc masa la birt și bat recordul de viteză la halit: 10'. Spălat pe ochi. Apare Mihai* [poate cel din Rîpa Zăpezii, 1979] *cu o damă, și încă unul* […] *Aglomerație țuț, dar de la Ploiești apucăm o straponțină. Spre București, vremea se aranjează. Las baltă meciul* [finala campionatului mondial, Italia-RFG, 3-1] *și mă culc, după ce îl scot un pic pe Gură-mare*[2] [fiul Dan] *la aer".*

1982, 25 iulie Hornul Ascuns

Către finalul lunii iunie, am revenit spre Colțul Mălinului, și al său Horn Ascuns. De data asta au fost cu mine Ana, cît și soția Mariana[3].

Urcușul pe Vîlcelul Poieniței ni s-a părut plictisitor. Pe acolo, ne-a ajuns din urmă Daniel cu un grup al său, cît și o trupă de alpiniști începători. Deasupra ni s-a aflat un *soare în toi*, însă curînd vor porni porni dinspre platou neguri urîte. Daniel nu mi-a spus ce planuri are, cert este că vom merge împreună, pe Mălin, iar apoi sub Colțul omonim, iar finalmente pe ruta de coborîre.

---

[1] Cum nu am notat detalii, ele s-au pierdut, cum ar fi fost poate și aceste amănunte, ce s-a întîmplat să trec însă pe hîrtie.

[2] Zis asta cu simpatie...

[3] În forma inițială a memoriilor am făct aici cîteva aprecieri întrucîtva misogine: „...Am fost încîntat să o știu cu chef de drumuri în abrupt, însă pe vremea aceea mă pricepeam mai puțin la oameni: soața avea un fizic ce nu-i refuza așa drumuri, iar în paralel o mare capacitate de a-și urma soțul (însușiri în mare parte proprii tuturor femeilor, în vremea apropierii de un bărbat, iar apoi a primilor ani rezultați din convietuirea cu acela)".

25 iulie 1982

La Săritoarea Mare, ambalajul de lampă Philips ce remarcasem cu două săptămîni în urmă (și bănuit a fi venit de la Releu) dispăruse. Tot acolo, niște tipi încercau să urce săritoarea prin stînga, printr-un loc indiscutabil mai dificil decît varianta clasică. Mi-aș fi dorit să-i imit, dar brusc am avut sentimentul că bocancii nu m-ar ajuta în condițiile de acolo. S-a mers apoi onorabil, cu mențiunea că Mariana, îndrumată prost și de mine, era să pice pe undeva într-o rimaya (valea continua să aibă zone mari cu zăpadă),.

De la *Lespezi*, iar am luptat prin jnepeni (anticipez spunînd că abia peste doi ani și ceva aveam să identific o variantă mai simplă, de acces din Mălin la Colț), ceea ce le-a cam tăiat cheful fetelor. Ajunși sub Colțul Mălinului, nu se punea problema ca Mariana să urce pe Hornul Ascuns (pe care eram foarte doritor să îl mai parcurg o dată!), ea urmînd să ne aștepte în zona înierbată pe la baza Colțului. În schimb, a trebuit să duc muncă de lămurire serioasă cu Ana, care nu prea mai avea chef de acea întreprindere. Într-un final a acceptat.

Nu s-a descurcat grozav prin Horn, așa că a trebuit să o ajut prin cîteva locuri. În urma noastră, foarte probabil incitat văzîndu-ne în traseu, a apărut după o vreme Daniel Georgescu, solitar. Am trăit atunci cu impresia că îi servesc drept cobai, mai exact aborda unele drumuri (a fost și Văii Seci din Caraiman) doar după ce trecea subsemnatul pe acolo, semn că îi sînt fezabile și lui. De descurcat, a făcut-o indiscutabil bine (îi va fi prins bine și faptul că a văzut pe unde am ocolit noi Bolovanul), spre deosebire de Ana, care mi-a insuflat după o vreme și mie, frica ei... Din vale, așezată în iarbă (ne va mărturisi însă că a făcut ceva *cuie*, de frig), Mariana mai arunca din cînd o privire spre mogîldețele asudînd prin spintecătura Ascunsului... Îi erau prin preajmă și cei din grupul lui Daniel, între ei Savin Munteanu, foarte probabil ceva mai nou prin asemenea zone[1].

Spre capătul Hornului, Daniel, explorator incorigibil, a ieșit în lateral, foarte posibil căutînd să identifice traseul existent în ghiduri acolo (Muchia de Sus din Creasta Frumoasă), observînd în context niște pitoane.

[1] Locuia în București prin preajma mea, mai exact în zona străzii Victor Manu. Ulterior a devenit un *mergător* de forță, cum ar fi spus înaintașii, angajîndu-se nu doar pe văi (îndeobște în grup și fără să depășească 1B), ci și în drumuri lungi, în zona dealurilor Brezei, de pildă. Avea, la acel 1982, spre 50 ani.

25 iulie 1982

Apoi, am ieșit (nu mai știu la inițiativa cui) pe Colțul propriu-zis, unde nu mai fusesem. De acolo, am observat nu cu mult mai jos pe Creasta Mălinului două capre negre, într-o zonă destul de domoală, amănunt care a contat, cînd am decis să atac ulterior acea muchie. Tot Daniel a pornit apoi să depășească primul Dintele. Pentru că l-am văzut pe el trecînd relativ iute locul, Ana i-a și pornit pe urme, fără să mai reclame întinderea frînghiei (de data asta luasem un ciocan cu mine!). Am urmat eu, dar pe cînd a fost să fac pasul delicat, nu m-am avîntat suficient de energic (de vină va fi fost și excesiva siguranță de sine) către platforma de la vest de Dinte. Am rămas pe prizele de picior, dar incapabil să urc, iar totodată supus unei proxime dezechilibrări, iar apoi căderi.

S-a nimerit însă că Ana să-mi arunce o privire (și chit că erau atîtea direcții de văzut, din locul unde ajunsese), iar apoi prompt să îmi întindă o mînă. Ajutorul a fost suficient pentru a ieși de acolo, fără el probabil aș fi căzut finalmente. E un moment de care nu-mi aduc aminte cu plăcere, asta și pentru că mi-a relevat, mai mult ca niciodată, cît de aproape e moartea de vreun umblător în abrupt... Nu sună prea tonic, dar poate așa frică păzind pepenii mi-a fost utilă ulterior, deși riscurile, nesăbuințele ori ghinioanele nu aveau să lipsească și în continuare.

> În acești primi ani mi-a intrat în sînge și neplăcutul sentiment al momentului în care te afli blocat în vreo zonă, iar căderea pare iminentă. Întotdeauna am avut norocul să pot depăși așa clipe, altfel nu aș mai fi scris acum aici, dar mi-au rămas în minte, ca poartă a unei lumi unde nu țineam să ajung, iar implicit că trebuie să evit neapărat, în viitor, așa situații neplăcute. Inevitabil, voi ajunge și altădată în sinistra postură, din care mă alegeam cu sperietură, dar și cu autoreproșuri că nu fac suficient, pentru a nu mai atinge așa *buză* îngrozitor de periculoasă.

Momentul mi-a picat prost (atunci, cît și ulterior), datorită ideii că vreo fatală cădere ar fi fost ajuns curînd și la urechea partenerei, șezînd pe moment relativ liniștită, nu departe... Firește, imaginația mi-a zburat și spre cum le-ar fi fost apoi celor doi copii... Nu mi-am pus însă vreodată

problema ridicată de N. Baticu, în cartea lui („De ce nu mă astîmpăr?!"), dorul de a străbate coclaurii prahoveni ai Bucegilor fiind mai puternic[1].

După ce ne-am regrupat în Seaca Coștilei (foarte probabil ceilalți, lăsați imediat sub Colț, coborînd pînă în Brîul cu Jnepeni), Daniel a propus coborîrea acelei văi. Ne-am descurcat bine, pe o stîncă uscată, inclusiv cei mai puțin pricepuți dintre noi. La un moment dat, deasupra săritorii dificile care obligă așa-numitul Brîu al Caprelor (apud W. Kargel[2]) să umble pe niște fețe expuse, Daniel ne-a îndrumat la stînga, pe un mal împădurit destul de înclinat în unele locuri, ce curînd ne-a scos în muchia dinspre Țap. În talvegul acestuia, am avut marea supriză de a întîlni doi miei rătăciți[3]! Foarte probabil Daniel (nu văd cine altul ar fi putut lua acea hotărîre) a decis să-i ducem la Bușteni, la *miliție*, căci pe acele coclauri i-ar fi mîncat vietăți mai puternice. Prin urmare, au fost comasate unele obiecte în rucsacii unora, pentru ca în desagii eliberați astfel să intre – nu fără oarece rezistență – cei doi miei. Și la care uneori Daniel se mai răstea în timpul mersului, pe tipicul „Mai stai d... liniștit!!". Noua situație nu l-a oprit pe liderul nostru să nu o ia dirtect la vale pe Țap, ci să traverseze pe același brîu în Valea Urzicii (i-am apreciat *Bărbosului* încă o dată talentul său de iscoditor al Bucegilor), de unde am coborît pe o șiștoacă laterală, iar apoi pe principalul Urzicii, pînă în Valea Cerbului.

La Bușteni, cei cu mieii vor merge la pomenitele autorități (unii amici vor face haz de efortul nostru, pretinzînd că milițienii vor zice bogdaproste de așa pleașcă/masă!)[4], ceea ce îi va costa prinderea acceleratului de 6, ei revenind în București cu personalul de 8.

---

[1] M-aș bucura grozav ca întreaga activitate alpină să mi se încheie cîndva cu bine, și chit că asta ar însemna atingerea vîrstei mersului în baston cît și alte inconveniente...

[2] Așa apare pe schițele acestuia, din „România Pitorească", respectiv „Trasee alpine în Carpați". Personal opinez însă că brîul cu pricina continuă de la intersecția cu Seaca pe malul dinspre vecina vale a Țapului, iar apoi pînă în Urzică (vreunii pot cerceta și o eventuală legătură cu Valea Caprelor, mai exact cu rampa ce coboară dinspre est la baza ei).

[3] Formularea insului de nici 25 ani a fost „doi miei bagabonți"...

[4] Pînă una-alta, meditez la 2024, acei oameni ai legii vor fi avut probleme cu găzduirea, respectiv hrănirea celor două animale... În același timp, ce-o fi fost în

25 iulie 1982

1982, 1 august Vîlcelul Țancurilor

Cum Mariana și-a arătat dispoziția să meargă și ea pe munte, l-am dus în prealabil pe fiul Dan la socri, unde era deja (și în grija soacrei) fratele lui mai mic, Gabi. Apoi, Am mers cu soția prin oraș[1], după nevoi de-ale ei, situație care a dus la mai puține ore de somn, în acea noapte.

Am plecat de acasă microbuzul de noapte, spre centru, întîlnind apoi la gară pe Sandu Pizanti și o cunoștință feminină de-a lui (Leni N., cam de vîrstă cu mine), despre care mi-a spus că *a făcut alpinism*.

> Pățesc o mare „bucurie" în tren... Mai exact, ieșit pe la Ploiești, încă pe întuneric, în compartimentul intermediar al bou-vagonului[2], n-am avut de lucru și am luat cu mine aparatul de fotografiat plus exponometrul. Ne-am luat cu vorba, răstimp în care, pentru a avea mîinile libere, am pus cele două scule la spatele meu, pe strapontina unde stătea, iar la plecare le-am uitat acolo. Va reține fotografii din drumul zilei unul din însoțitorii mei.

L-am convins pe Sandu să meargă cu mine în Rîpa Zăpezii, atîta doar că Mariana a acuzat pe drum dureri la un picior. Pizanti ne-a cam alergat pe segmentul Gura Diham – Poiana Morarului. În ultima întîlnim pe George și pe Mara[3], veniți cu trenul de 2 noaptea[4]. Acolo ne-a devenit brusc interesant Vîlcelul Țancurilor, cu noi urmînd să meargă și

---

sufletul acelor două animale, în răstimpul *extragerii* lor, e poveste demnă de pana și mintea altora mai deștepți ca mine...

[1] Am moștenit acea formulare încă de cînd familia mea locuia la... un kilometru de centrul orașului/Bucureștiului.

[2] Tip de vagon necompartimentat, avînd culoar central de trecere, plus zone de acces de la peron. În acel an, pe Valea Prahovei circulau, la *personale*, și asemenea vagoane *cu un singur nivel*. Peste un an voi vedea între Brașov și Zărnești un tip asemănător de vagon, dar cu două niveluri. În 1984 va apărea pe Valea Prahovei (probabil și alte magistrale) un tip de *bou-vagon* etajat modern, produs în Germania „democrată". Genul circulă și azi, fie și modernizat, la noi.

[3] „Ei au un aparat foto Smena 8M ce salvează onoarea registrului ăsta" – mai exact a caietului *studențesc* unde rețineam imagini și impresii.

[4] Nu am fost fan al respectivului tren (precum Pizanti), era prea *în noapte*. Nu apucai să dormi mai deloc acasă, iar faptul că garnitura lega mai repede decît altele de Bușteni, iar somnul nu era tulburat pînă acolo de navetiștii comărniceni (ai *trenului de 4*) nu schimba datele problemei.

George, în vreme ce Mariana și Mara au rămas în poiană, privind aproape ca la televizor tura celorlalți.

> Cred că a fost singurul drum pe munte cu George. Așa s-a întîmplat. Asta, deși mi-a părut un foarte bun camarad (altminteri își va fi avut hachițe, ca oricare altul). Poate ne-a lipsit un dram de nebunie comună. George avea la activ pe atunci Valea Poienii, ceea ce în ochii mei valora mult.

Vremea a fost bunicică. Am avut supriza ca însoțitoarea lui Sandu să miște greu încă înainte de săritori. Iar prima săritoare fiind una care „ne lasă-n c...". Un bolovan clasic (și cît toate zilele), pe care îl poți evita prin stînga doar dacă depășești o față fără prize. Norocul nostru a fost că am găsit aici o cordelină ajutătoare, peste acea față, de existența căreia auzisem vag de la Daniel Georgescu (dar încurcînd valea cu a Poienii)[1]. Am urcat aici în ordinea George, eu, Leni (care a căzut în porțiunea delicată, dar în asigurarea capului de coardă) și Sandu.

Nu departe ne-a așteptat marele *Paralelipiped*, un bolovan imens prins între pereții apropiați ai văii.

> Privind anterior valea, anticipasem probleme serioase la respectivul bloc, iar ulterior la un altul mai mic, dar vizibil parșiv prin expunerea lui, de la capătul jumătății dificile a văii. Cu toate acestea, ne-am angajat pe acea vale, cu acel amestec sufletesc aparte: „Pare a naibii, dar poate apar pe teren posibilități, cît să îi dăm de cap!"

Privind terenul, orice ieșire prin exteriorul blocului (ar fi fost vorba de 15 metri pe perete) ne-a părut imposibilă[2]. Pe cînd, de sub bolovan, priveam uimiți locurile, lui George i s-a părut că vede o luminiță, printre „măruntaiele" colosului. M-am pornit imediat spre acea mică speranță, suind inițial o pantă înclinată cu nisip fugător. La capătul ei, aflat întrucîtva către dreapta locului și deja mult sub acoperișul creat de bolovan, am descoperit încîntat (senzația a fost mai amplă decît atît!), către stînga, un tunel orizontal ducînd spre o altă luminiță. Cu trupul bubuind de con-

[1] Ea nu exista pe teren, cînd încercasem locul (1980) alături de Virgil Ionescu.

[2] Noile generații de cățărători privesc altfel problema, suind pe la exterior. Primul de care am idee a fi făcut-o este Cristi Cuțurescu.

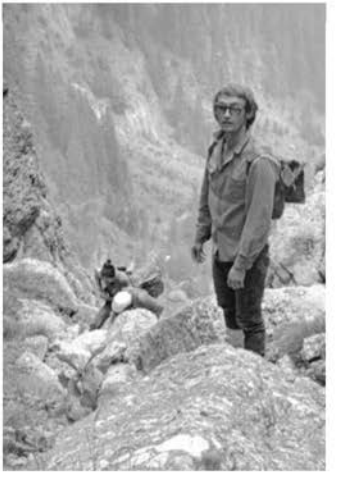

8 august 1982

tactul cu așa inedit, am pornit pe el, mai tîrîndu-mă, mai cățărîndu-mă un pic. Pe parcurs, am trecut cu grijă deasupra unei ferestre, întrucîtva aflată la înălțime deasupra celor de la baza săritorii. După o vreme, am răzbit la lumină, pe o mică dar comodă platformă. Nu-mi venea a crede că am depășit, ba și prin niște locuri nemaipomentite, acel obstacol ce arătase anterior teribil.

Ce e drept, problemele nu se isprăviseră, căci, în sens opus hăului săritorii, ne mai aștepta un piept cvasivertical de circa doi metri. A fost doar aparent intimidant, căci i-am descoperit posibilități de avans. Unii colegi au mers mai greu la această treaptă...

„Chinul e cu Sandu și dama. Întindem coarda mea, pe care o asigură George. Mă cert cu Sandu[1]. Dama se screme fantastic și tremură de frică. În fine, o trecem[2]...".

...însă curînd ne-am găsit cu toții deasupra complicatului săritori.

Un al doilea punct dificil am avut la o săritoare pe care am asemănat-o întrucîtva cu hornul-fisură din partea inferioară a Ascunsului. Aici George vine după mine, neasigurat, mă depășește iar apoi mă ajută la tragerea rucsacilor. Peste nivelul meu urcă și Leni, venind la urmă Sandu. La mijloc de pantă, acestuia îi cad cheile[3], care se prăbușesc în clinchet la baza săritorii. Exasperat, plec de acolo, lăsînd-o pe fată să îl asigure, la pitonul de pe acolo.

---

[1] Indiscutabil, mă aflu (iar atunci cu atît mai mult) o fire conflictuală / iute săritoare în sus. Însă, în clinciuri de profil e totuși nevoie de doi... Sandu era nu doar moșmondit, ci și teribil de încăpățînat, lăsînd în paralel sentimentul că nu te aude, deși îi ești la doi pași. În schimb înjura din greu obstacolul, iar automat crea disconfort, deși numai de asta nu aveai nevoie acolo. Firește că la baza lucrurilor stătea o fire (a lui, a mea), a istorie a formării acesteia cît se poate de justificată. După cum arătatul cu un deget spre altul ar impune o privire la fel de iscoditoare și spre noi înșine, cei nemulțumiți de vreun Sandu.

[2] Observ acum, la 2024, că nu am rezonat o secundă cu starea de atunci a însoțitoarei noastre. Posibil ca atitudinea mea să se fi datorat lipsei de gratificații feminine, dinspre aceea, gen de compensații la care femeile apelează altminteri foarte des (că așa amabilități nu ajung decît rarisim la finalul dorit inconștient de către bărbați, e altă poveste).

[3] Nu mai știu exact unde le avea, în buzunar, ori prinse – ca de obicei - cu o carabinieră mică de o gaică a curelei pantalonilor, la brîu.

8 august 1982

Ca urmare, merg înainte cu George, pînă sub bolovanul pe care îl bănuisem de *killer*, ceilalți ajungîndu-ne din urmă după o vreme. E acolo un fel de streașină, pe care ai putea-o depăși prin stînga, dar deloc simplu. Mai exact, o față spălată care mi-a refuzat accesul. Aveam noi ciocan în bagaje, nu și pitoane. Nici retragerea nu mi-a fost simplă din punctul atins, căci, excesiv de optimist, binevoisem să iau la mine doar o cordelină. Va încerca și George, dar fără succes.

Firește că nu ne-a venit bine să fim opriți exact aici, „la un pas de fericire" (după cum grăia o melodie a anilor '60): exact deasupra obstacolului începe jumătatea superioară a vîlcelului, parcursă fără multe dureri de cap cu trei săptămîni în urmă. Dar altă variantă nu am avut, decît aceea a coborîrii, în unele zone folosind inevitabil rapelul. Cum, la suiș, identificasem pe parcurs două brîuri (subțiri și expuse altminteri), către vecina vale a Poienii, respectiv Brîul Înflorit, le-am socotit ca fiind o cale mai simplă de retragere, decît coborîșul integral al vîlcelului. Cea mai de sus dintre cingători s-a vădit însă nefezabilă, în vreme ce a doua mi-a permis un ieșit *cirip-cirip*, în zona dorită. Către capătul ei am suit la un brad, stabilind o asigurare cît de cît solidă, fie și pe sistem *pendul*, pentru ceilalți. Grupul va trece destul de încet, însă fără incidente.

Prin Brîul Înflorit am mers spre campamentul fetelor, pe care le-am găsit destinse, foarte probabil după discuțiile ce vor fi purtat tihnit. În urma noastră, Sandu a venit greu. Cum timpul nu ne-a presat, ne-am oprit apoi la Gura Diham, pe malul apei, pentru o bere.

1982, 8 august Valea Poienii (superioară)

Se întîmpla să te scoli, pentru trenul de 4 dimineața, și fără chef. A fost cazul acestei zile, avînd suplimentar și „dibla cam mare". Tramvaiul s-a ivit la timp, cu mențiunea că, neașteptat, a apărut un controlor de bilete[1], care nu a ajuns și pe la mine însă[2].

[1] La 1978, la transportul în comun bucureștean fusese introdusă autotaxarea, deci nu mai exista încasator, ci trebuia să ai în prealabil un bilet, pe care să îl treci printr-un așa-numit *compostor* din vehicul.

[2] Deduc de aici a nu fi avut bilet...

Textul de mai jos preia în mare parte însemnările de atunci, cu adăugiri actuale, necesare unei mai bune priceperi a locurilor și gesturilor, de atunci.

„La gară, Pizanti scrutează viitorul. În tren, Stavri și încă unul. Ne așezăm la culcat (eu foarte comod). Alături e o gașcă de teen-agers cu muzică, dar nu le ține mult căci vine controlul. Scot capul pe hol, descoperind că e și un supra*. Auzind sunet de mărunțiș, îmi spun că nu sînt probleme, numai că în scurt timp îi văd pe frați* [tinerii] *coborînd la* [stația] *Prahova. Apar tipii la noi; îi luăm corect, dar vor buletin; vor ei, noi nu. Pînă la urmă hotărîm să coborîm la prima. La Brazi nu, că nu am apucat să ne încălțăm. Ne hotărîm să luăm în Ploiești Vest bilet, dar nu ne lasă frații. Cursă prin tren; la Ploiești Triaj tîrg crîncen și se lasă cu bilete tăiate[1]. Eu nu-s de acord și spre stupoarea generală merg pe scară[2], pe o briză relativ plăcută[3]. În gară sar pronto și gonesc prin spatele gării la casă* [...] *Distracția mea costă în total 17 lei, a amicilor 34.*

În fine ajungem spre Bușteni și Sandu face reclamă în van văii Comorilor. Îi propun eu Valea Poienii și cum el nu găsește oricînd fraier care să îl care pe un 2A, acceptă. Luăm cu noi și pe Marius[4], care-i nevinovat ș-are ș-un rucsac crimă, spre deosebire de gogoșarii[5] *noștri. Cer senin frumos. Pînă la casa de vînătoare, ok.*

---

[1] Era vorba de contravaloarea *de la casă* a biletului (în cazul București-Ploiești, 17 lei), în paralel existind și amenda *în tren*, de 87 lei pentru 1-100 kilometri.

[2] Ideea fusese de a merge pe tampoane, dar am descoperit la capătul trenului că nu te poți agăța de ele. Așa că m-am întors la prima scară disponibilă, a vagonului de poștă de la coadă, care la o adică nu dădea nicăieri, era o scară cvasifictivă, suind pe ea doar vreun manevrant de vagoane, în triaje.

[3] Întrucîtva, procedeul aducea cu mersul pe scări la tramvai, practicat pe scară largă în București pînă prin 1985, cînd a fost interzis ferm, foarte probabil de către Ceaușescu. În răstimp, eram la un moment dat agățat de un vagon aflat pe un segment cu o singură linie – celălalt fiind în reparație –, și la care stîlpii de susținere a liniei aeriene de curent erau în dreapta. Unul dintre aceștia mi-a lovit rucsacul din spate! Nu s-a întîmplat nimic rău, dar atunci m-am lecuit de acel sport.

[4] Marius se nimerise și el blatist, foarte probabil singur, și se lipise de noi. Nu mai făcuse nici o vale de abrupt pînă atunci și, după cum se va vedea, va trece din prima la gradul II.

[5] Rucsacii existînd îndeobște pe atunci aveau un șnur care le strîngea în partea superioară conținutul, de unde porecla de „gogoșari”. Se iviseră de puțini ani și

Am contrări cu Sandu în drum spre Brîul Înflorit, care strîmbă din nas la vegetația prin care îl duc. Oricît aș vrea, de zarzavat nu scăpăm și păgubit e Marius, care își pierde pe aici inelele de la aparatul de fotografiat și chit că le caută nu mai dă de ele. Sandu – ultima găină [ca viteză de mers].

În pîlnia care precede ieșirea în Poienii, lovitură de teatru: scap husa aparatului foto al lui Marius, ce rămăsese atîrnat de gîtul meu, pe cînd îi făcusem vreo poză. O ia de-a dura accelerat. Mă duc pe cît se poate după el, să văd dacă nu se oprește pe undeva, dar nici gînd de așa ceva: acel scoc dă semne clare că devine mai jos vertical, de unde ideea că e de căutat mult mai jos, și anume în partea de jos a Văii Poienii. Binișor tulburat, pornesc curînd în traversarea spre firul văii. De acolo, lăsînd rucsacul jos, pornesc taifun spre vale, sperînd că voi găsi tocul aparatului undeva în fir. Obstacolele ce-mi apar în drum sînt rezonabile, singura problemă fiind a morcovului*, că aș păgubi bietul om de respectivul prețios accesoriu. Mă voi opri doar la bolovanul încastrat, de existența căruia știam din pozele ce îi lucrasem cîndva lui George. Privesc prin fereastra (altminteri fioroasă) de acolo, dar nici gînd de obiectul căutat. Cu așa prilej observ nu departe zona de pădure, de unde bănuiala că pînă sub acea săritoare se poate ajunge relativ lesne.*

Pe parcurs, mai ies cît se poate în lateral, dar nu descopăr nimic. Ca urmare, opiniez că acel capac s-a dus și mai la vale, de cît am putut eu cerceta firul. Nu mi-i inima ușoară să-l anunț finalmente pe Marius, ce și cum. Îi promit să mergem către sfîrșitul zilei în Poiana Morarului, la baza văii. Omul, nou pe genul de teren unde-l adusesem, iar totodată poate intimidat de cel pe care îl vede zburdînd pe acolo, nu zice nimic…

Escapada a avut și urmări importante, de cunoaștere a respectivelor locuri. Am realizat cu uimire că, în ciuda hărților existente, nu există un fir *al Văii Poienii, între baza Acului Mare și Poiana Morarului, ci…* două*. Mai exact, aproximativ la altitudinea Brîului Înflorit, firul venit de sus cotește brusc la stînga și cade în vecinul vîlcel al Țancurilor peste o spălătură (greu de reperat cînd te afli în ultimul,*

---

rucsacii pe cadru (de 3-4 ori mai scumpi!), dar se lua așa ceva pe văi alpine, deoarece puneau probleme mari la trasul pe săritori. Nu mai țin minte ce avea Marius atunci, dar nu era ceva pe cadru.

de unde vezi doar un versant abrupt). Or, dincolo de un mic dîmb, pornește un nou fir, ce continuă linia celui de mai sus (iar de la distanță pare același cu fratele său din amonte). Acesta e domol și lărguț inițial, apoi se asprește ca pantă, intrînd totodată într-un canion, dominat pe stînga de așa-numitul Colț al Văii Poienii. După două săritori înalte, firul răzbește în Poiana Morarului.

Abaterea mea a durat o jumătate de oră (e 11), pe care nu o pot trece decît la capitolul întîrziere. În răstimp, Sandu nu a mîncat și îl ia dorul de așa ceva exact acum, dar îi tai macaroana.
Spre deosebire de tura cu Ana, o luăm direct pe fir. Voi urca eu primul, cu precizarea că nu mai am bocancii la mine, ci niște ghete înalte[1]*. Acestea alunecă un pic, dar totuși mă descurc bine. Le voi schimba în Brîul Mare, cu ghetele achiziționate în urmă cu o lună.*
Săritori multe (hornuri verticale – a avut dreptate Moșul[2]*). La tragerea rucsacilor, e ceva muncă. Pe undeva, lui Marius – aflat în suiș – îi cad niște monede din buzunar (precum lui Sandu cheile, în vecinele* Țancuri*) dar nu are curaj să se întoarcă, de o mutră pe care mi-o bănui nu chiar pașnică. Cetățeanul* [adică Marius, pe numele-i de familie Sevac] *urcă binișor, în vreme ce Sandu-i cîcîit și se alege din acest motiv cu beștelelile mele.*
*Valea e mai ușoară decît mă așteptam, iar totodată frumoasă. Brîne spre ambii versanți. Descifrez zona Ghințurii. Pe drum dăm de o pungă; regret că nu mi-a ars s-o bag în rucsac, lăsînd să împută așa vale-*os. *Pe la două treimi din înălțimea Brîul Înflorit – Brîul Mare, Sandu are o căcare ce-l separă de noi: ghinionul lui este că urmează o* [altă] *serie de hornuri de tras rucsacii, unde își va trage singur bagajul.*
Pînă în Brîul Mare am făcut pe vale o oră și jumătate. Ne permitem pe aici o masă, ocazie pentru a-mi schimba ghetele: bănuiam că ur-

[1] Văzusem acel gen de ghete la cineva din grupul Unirea, achiziționîndu-mi și eu. În ultimele săptămîni de militărie, sătul de încălțămintea lor clasică, îi mai luam prin unitate, căci erau asemănători (minus greutatea și flexibilitatea).

[2] a) E vorba de E. Cristea, căruia eu și amicii îi atribuiam acea carte („am citit în *Cristea*"); abia după cel voi cunoaște pe N. Baticu, iar implicit contribuția celor doi autori, o voi atribui lui Nae Dimitriu.

b) Ce e drept, *Cristea* pomenește în ghid de săritori pe Valea Poienii, însă nu descrie vreuna, de unde bănuiala că le-a văzut doar de la distanță, cele două trasee pe care le-a stabilit în zonă neavînd nevoie de parcurgerea Văii Poienii.

meează o cățărare frumoasă, grea dar și însorită. Pe aici, îmi doresc grozav să-i arăt lui Marius vreo floare de colț, dar ca un făcut nu identific vreuna. Voi descoperi cu așa prilej că specia respectivă preferă zonele mai însorite… Din vale Sandu strigă spre noi, dar mi-e greu să uit că și eu strigasem anterior către el, fără a catadixi să ne răspundă.

Un scurt ocol pe Brîul Mare și intrăm în sectorul de vale de care nu am habar, în afară de scrisele din Cristea*. Bănuiam însă că e al naibii de frumoasă… Așa a și fost, mai ales că soarele ne-a luminat din cînd în cînd. În vale vedere unică, către amănuntele abruptului, apoi Poiana Morarului, iar dincolo de ea Balaurul, ce acoperă în mare parte vederea.*

Pînă în Brîna de Mijloc ne descurcăm corect; aici ies în dreapta, prin jnepeni, către muchia ce desparte de Rîpe. Acele nu-mi apar pe cît de trăznet mă așteptam! Rîpa aduce cu Valea Urzicii văzută din Brîul Mare al Coștilei. Pe aici, Marius nu ține să vizităm și muchia din stînga Văii Poienii, așa că pornim iar la drum, cu perspectiva Crestei Ascuțite undeva sus, pe stînga. Pe aici e singura săritoare care mă pune serios la treabă, un horn vertical cu o regrupare intermediară (aici, jnepeni). Ieșirea în sus e destul grețoasă, așa că bat un piton grație căruia îl aduc alături de mine pe Marius.

Pe aici valea bifurcă și o luăm pe firul din dreapta, care binevoiește nu departe să se piardă pe fețe, la vreo 25 m diferență de nivel sub obîrșie. Instinctiv mă așteptam ca valea să o lase mai moale spre capăt, dar taman aici avem parte de fețe expuse! Firul din stînga o ține sănătos cu obstacole de 2A, și abia pe la 30 metri liniari sub creastă se transformă într-un horn mediu înierbat, care abia pe la 10 metri liniari se pierde în pajiștea locului.

Asigur venirea lui Marius peste fețe și, în fine, ajungem sus. Pornim pe partea nordică a brîului, între altele eu fiind doritor să îi arăt colegului vreo floare de colți. Nici gînd însă de vreuna! Brîul e tare frumos, în soare, nițel umed însă lipsit de vreun căuș de apă, iar eu sînt leșinat de sete! Dau pe aici de o conservă [goală], *pe care o voi îndepărta prompt, în rucsac, de pe această gură de rai. Pe aici, nu pot identifica traseul lui Nae Dimitriu, pe fața nordică a Acului Mare. Iar ultima nepărîndu-mi să aibă doar o lungime de coardă (ba și de 30 metri), cum se află scris în «Amintirile unui alpinist»!*

Traversăm Rîpa Mare, iar apoi un al doilea semicerc, cel cu Hornul Degetului Roșu și Rîpa Crucii. Aici Marius, după ce scăpase un

căprior coborînd pe fața sudică, mai scapă unul – anunțat de pietre pe care le declanșează – și se alege cu o pleașcă de vorbe de la mine[1]*. Oricum capăt cu așa prilej sentimentul că surpătura brîului de pe versantul opus*[2] *– ce pică din Acul de Sus – nu pare chiar inabordabilă. La capitolul explorare vizuală, Hornul Degetului îmi PARE* [subl. text] *mai lejer decît Rîpa Crucii. În plus, zona descrisă de Moșu' în carte nu prea corespunde cu realitatea, căci nu dau de treapta verticală presupusă aici*[3]*. În vale se vede zăpada Adîncii – rău e fără sculă foto* [a mea]*!*

Retur. Poze pe Ascuțită, unde Marius descoperă flori de colț, zeci și zeci. Apoi pe funduleț pînă în Brîna Mare, pe unde vine Pizanti: e cu o mînă de flori de colț și asta mă atacă[4]*. Inițiez schimb carabinieră - centură*[5]*, ce are loc finalmente doar într-un sens, și mi-o va da abia marți în București, Marius se alege cu rahat* [alimentar, de la Sandu].

Valea Bujorilor (pe care alegem să coborîm pentru a cerceta apoi la baza Văii Poienii, dacă tocul aparatului foto nu e pe acolo) e înierbată bine, dar rupturile-s rupturi. Nu-s atrăgătoare lateralele, pline de lăstari. Două-trei săritori grețoase dintre care una cu fereastră mă văduvește – poate inutil – de un pitonaș.

Variantă puturoasă prin zarzavat, urzici și putreziciuni pînă în Înflorit [am căutat o scurtătură, ca să nu mai coborîm pînă la poteca marcată[6]], *apoi în gura Poienii* [într-o căutare poate superficială, presa-

[1] Pînă de curînd (2024), nu am revăzut notațiile de mai sus. Prin urmare, nu am rezonat cu ce-mi spunea anii aceștia Marius, prin trenul de munte, că eram *rău de gură*, în acele ture. Recitind însemnările la cald de atunci, mă jenez binișor, iar în același timp socotesc totuși eleganță remarca lui Marius de mai sus...

[2] La tura cu Virgil din august 1981, ieșiți prin Rîpa Crucii în Brîul Acelor, continuarea ultimului în dreapta (spre Valea Adîncă) îmi păruse sî aibă o porțiune spălată (și implicit dificilă).

[3] Voi afla după cîțiva ani că monografia în cauză reproducea, pe filieră Nae Dimitriu, drumul urmat de Alex. Beldie la întîia parcurgere cunoscută a locului. Eu atribuiam însă pe atunci lui Cristea eroarea.

[4] Expresie în epocă, semnalizînd iritare, furie.

[5] Suind împreună săritori mai jos, rămăseseră materiale de la unul, la altul.

[6] Am mers pe aici cu oarece teamă, avînd în cap ce ne spusese careva, că în Valea Bujorilor sînt mulți urși.

tă de timp, nu vom găsi ce căutam[1]]. *Coborîm tot pe la cabana de vînătoare. Luăm trenul de 20,30. Obosit, dorm pînă la Ploiești: noroc că se eliberaseră două banchete."*

1982, 15 august Valea Poienii

La gară, doar Ana. Am avut parte de un naș civilizat, deși ne-a costat 15 lei. Am lăsat bagajul la gară, după ce am așteptat acolo cinci minute, căci angajații erau la o ședință. La Cămin, apare în pragul acestuia Sandu, care se ducea cu o duduie spre Comori, ținta lui din duminica anterioară. Prin preajmă, Eugen Rusu și mai mulți și-au pus cortul.

Un soare splendid. Idem va fi și vederea unui cerb falnic, ce traversează poteca marcată, imediat înainte de firul Comorilor Morarului. I-am remarcat, parcă în transă, fibra musculară, cît și sănătatea blănii. După ce luăm apă de la cabana de vînătoare, dăm în Poiana Morarului de Virgil Ionescu și un grup. Nu avem timp de amabilități, grăbind către firul Poienii. Ne ia scurt acolo o primă săritoare dificilă, pe care o evităm prin dreapta, printr-un horn înclinat, într-o zonă cu arbori. De unul dau coarda, pentru a asigura venirea Anei. E obosită de acum. Printr-un hornuleț revenim în talveg, care își permite aici un respiro domol, în contrast evident cu cele două obstacole dificile care o încadrează - deasupra fiind amenințătoarea săritoare cu bolovan...

Am stat sub ea **trei** ore[2] [mai mult decît tot restul traseului acelei zile, am socotit atunci]. De tot atîtea ori am pornit eu în ramonaj. Nici gînd să mă pot întinde în acel procedeu precum spunea George că a făcut-o, mai exact în ramonaj larg, cu omoplații într-unul din pereți. Am încercat batere de pitoane, pentru folosirea unor scărițe, dar nu am prea găsit fisuri pentru așa ceva[3]. Am încercat să arunc o cordelină prin fereastra săritorii, dar nici gînd ca așa manevră să țină! În tot timpul, mai scăpa cîte o pietricică, ce ajungea inevitabil în casca Anei, aflată sub mine. În

[1] Marius se va întoarce peste o săptămînă și va găsi acel capac. Explicația i-a fost că se oprise pe fețe, dar căzînd în răstimp (poate de la vînt ori ploaie) într-un loc pe unde trecusem eu anterior, în căutarea lui.

[2] Nu știu dacă au fost exact trei ceasuri, dar am petrecut foarte mult timp acolo.

[3] Am realizat acum că fisurile pentru pitoane nu sînt pe toate drumurile, cum ești tentat să crezi frunzărind ghiduri și manuale.

15 august 1982

același timp, după o vreme m-a luat ceea ce știam că se numește *mașina de cusut*, adică tremuratul picioarelor supuse unui efort susținut. Neam uitat și spre exterior... Un brîu suspendat ochit de mine nu s-a dovedit finalmente de treabă, cum nici un *ceva* tentant inițial pentru Ana nu a fost viabil. Pe dreapta, un brîu ce pleacă spre Vîlcelul Țancurilor nu conduce deasupra săritorii rebele de acolo, cum sperasem. Pînă la urmă tot însoțitoarea mea, cea care părea obosită [...] ne va scoate din necaz, pe o variantă din exteriorul săritorii, undeva pe stînga. Am privit cu îngrijorare avansul ei, căci prizele păreau destul de mititele pe acolo. A avut ceva «morcovi», dar au ajutat-o și kilogramele ei mult mai puține. Folosind fără jenă coarda apoi, am urmat-o rapid și eu. Deasupra voi reîntîlni cele două pitoane cu inel unite printr-o carabinieră, ce remarcasem acolo încă din pozele ce lucrasem cîndva lui George[1].

Era aproape ora 2! Nițel sleiți, cît și deprimați, am pornit cu gînd să ne retragem prin Brîul Înflorit. Cum nu ne mai grăbea nimic, ne-am permis pe aici o abatere, la dreapta, în mica șa a Colțului Poienii. În zonă am întîlnit și o mică săritoare cu tunel, din care Ana a reușit să iasă inițial cu capul spre vale. Mai apoi, fiind și vreme frumoasă, am decis să continuăm pe vale[2]. Am ales ca rută muchia dintre Poienii și Țancuri, pe care o identificasem ca fezabilă în drumurile anterioare. S-a mers fără probleme pe acolo, cu precizarea că în apropierea Brîului Mare[3] terenul

[1] În acel grup fusese și George Cheptea, zis Bonnie / Boni. Nu mai știu exact cum ne-am apropiat (parcă a fost și el în trenul care, în decembrie 1979, m-a dus către Poiana Izvoarelor), cert este că ne-a făcut – mie și Marianei – o vizită împreună cu prietena. Mai apoi, am auzit că devenise un client statornic al refugiului Coștila, foarte posibil în lipsă de job și domiciliu, în genul altui locuitor – devenit faimos: Adi Ploieșteanu (ajuns ulterior în Canada, cu numele *Adrian Nature*). Lui Boni, folclorul Refugiului îi atribuia și subtilizări din lucrurile lăsate de alpiniști acolo, în timpul zilei. L-am întîlnit în anii următori pe munte, vorbindu-mi că suise împreună cu cineva partea de jos a Văii Caprelor din Coștila. Altădată am dat de el pe Munticelu: era cu o fată și m-a suprins că mă trata distant și întrucîtva arogant. Pomenind ultimul moment lui Eugen Popescu, acesta m-a lămurit mai mult decît neașteptat: „Țiganul e tot țigan".

[2] Am revăzut cu acest prilej brîna pe unde ieșisem din V. Țancurilor (1 august același an) și nu mi-a făcut deloc o bună impresie...

[3] Brîul Mare al Morarului conținea și cîteva amenajări, datorate celor de la Floarea de colți, iar implicit șefului lor, E. Cristea. Acestea constau în retezare de crăci în zonele unde hățașul trece printre jnepeni, respectiv în înscrisuri cu vop-

15 august
1982

15 august 1982

ne-a obligat să trecem în talvegul Poienii, sărind peste o mică zonă delicată din apropierea acestuia. Nemaifiind șanse să prindem acceleratul, am mers la vale ceva mai domol.

Eu nemaiavînd aparat foto, am lucrat cu al Anei, un „Zorki" sovietic. Era considerată o sculă bună, scotea poze clare. Avea un dispozitiv optic exterior, de apreciat distanța.

> Deslușirile privind Valea Poienii, mai exact asupra celor două fire care o alcătuiau în fapt, m-au făcut să scriu o scrisoare către redacția revistei „România Pitorească", pentru Emilian Cristea, comunicîndu-i eroarea din monografia „Bucegii". Nu mi-a răspuns nimeni.
> Cam tot pe atunci, am reproșat unui articol al aceluiași despre creasta Bucșoiul Mic că include multă poezie, nu și informații concrete, pentru străbaterea acelui drum. De data asta am primit lămuriri, la *Poșta redacției*, însă răspunsul mi s-a părut că *scaldă* problema. În context, scrisul lui Cristea, în general, va fi fost de calitate în condițiile epocii, însă excela pe stilistică, pe vorbe frumoase. Ce e drept, majoritatea cititorilor, nu neapărat ieșiți pe munte, l-or fi agreat, altfel *maestrul* nu ar fi perseverat, în acea direcție[1].

1982, 29 august Brîul Spălăturii

Una dintre cele mai frumoase ture, decurgînd în parcurgerea unor locuri pe unde-mi dorisem mult să ajung, a fost precedată de peripeții, prin *Bucureștiul de noapte*. Din a mea Piață a Iancului am luat un microbuz pînă la Piața Unirii, dar acolo nu am găsit nimic direct, spre gară. Ca urmare, m-am cîrpit cu un microbuz care m-a dus la Piața Romană, de unde am tras un cros pînă la strada Lemnea[2], unde m-am lipit de o stropitoare stradală a municipalității, ce întîmplător avea același drum cu

---

sea roșie („*BMM*"), pe la răspîntii (în dreptul Văii Adînci, de pildă). Pentru a nu pătrunde chiar oricine pe brîu, în Valea Cerbului nu îmi aduc aminte să fi existat vreun semn distinctiv, de orientare.

[1] Astăzi aș spune că acel stil își dorea cu precădere *legănarea* cititorului, prin definiție unul puțin tentat să calce pe terenul zice-se descris, iar totodată doritor să facă plăcere *profesorului* care îi debita acel text.

[2] Actuala General Gh. Manu.

mine (pînă la gară, nu pînă la crucea Caraiman...): m-a costat 10 lei. Ceva arsuri la stomac în răstimp mă fac să apelez la niște *cărbune medicinal*. La tren, care e aproape să plece, o descopăr pe Leni[1]. Se ivește și Marius, dar nu mai e disponibil drumului proiectat anterior: a avut nu știu ce încurcături cu rucsacul, așa că este *sportiv*[2]. Oarecum paradoxal, ne va însoți totuși pînă la Bușteni, ba chiar pînă la intrarea în valea ce vom parcurge (pentru a-și face idee cum e cu acea *apropiere*), după care va reveni la București.

Un naș incoruptibil ne crează probleme, soldate cu v-ați ascunselea de el. Pînă la urmă ne prinde și ne ține discursuri (Marius reușește totuși să-l fenteze). Spre deosebire de alții, ne dă voie să ne luăm bilete de la Ploiești (scîrțari, pentru a nu depăși baremul obișnuit, luăm însă doar pînă la Valea Largă: 15 lei). Mai puțin norocos voi fi însă cu somnul, care nu se prinde de mine, cît și cu bidonul de apă, pe care îl pierd, în întunericul trenului[3] și din eterna neatenție a subsemnatului.

La Bușteni am găsit vreme țuț. Leni a fost de acord să mergem împreună[4] pe Seaca din Caraiman[5]. Către ea, am pierdut întrucîtva poteca, nămolindu-ne ceva, în dreptul Vîlcelului de sub Portiță. La doi pași, talvegul Secii era curățat de obișnuitele pămîntișuri, bănuită fiind acțiunea recentă a unor torente de ploaie. La prima săritoare ne-au întrecut niște tipi (pe care îi vom ajunge însă în Brîul Portiței). În canion (îl parcurgem în două ore, ceea ce-i acceptabil), ochiuri de apă mi-au rezolvat întrucîtva setea, dar cum așa ceva nu va mai fi posibil în partea superioară a văii, voi avea cuvenitele probleme. Legat de obstacolele acestui segment, am simțit nevoia să notez că la săritoarea înaltă[6] „Leni exersează escalada în brațe, iar eu cea în șpraiț".

---

[1] După ce anterior o numisem în însemnări doar „dama" (lui Pizanti), acum îi greșesc numele: Leli în loc de Leni.

[2] În sensul figurat 'doar în chiloți și maiou', prin extensie doar ce are pe el, nu și cele necesare unui drum pe munte.

[3] Becurile din vagoane erau destul de chioare, în epocă.

[4] Leni plănuise un drum cu unii, dar aceștia nu veniseră la gară.

[5] „Revin după aproape doi ani pe regina văilor din Bucegi". Ulterior, aceasta va împărți ex-aequo așa premiu cu Rîpa Zăpezii, idem Caraimanul cu Morarul.

[6] A treia, conform enumerării mele, respectiv "cu Zade" cum o voi denumi ulterior, după discuții cu înaintașul Cr. Dedula.

29 august 1982

În Poiana Mare, succesivele treceri anterioare, cît și faptul că avusesem la dispoziție în acel an monografia Bucegilor, m-au ajutat să pot identifica de acum familiar locurile parcurse (de pildă Săritoarea din Cotitură, unde efectuăm un ocol peste o placă[1]). Totodată, am devenit atent la amănunte, gen Vîlcelul Uriașului[2] confluează întîi cu firul său secundar (pe unde fusesem din greșeală cu Mariana), iar abia apoi se unește cu Seaca. Am observat totodată cum Valea lui Zangur preia direcția din aval a văii-mamă, care cotește brusc în dreptul confluenței lor, la dreapta, fenomen repetat imediat mai sus cu Vîlcelul Uriașului (foarte posibil și la Vîlcelul Mortului, deși acolo echivalența Hornuri = Valea Seacă este mai mult una de convenție)[3].

În categoria detalii au fost și fiarele întîlnite prin vale (căzute de la Cruce), parcă mai multe decît îmi aminteam.

În altă parte:

„Valea Seacă reprezintă un bulevard de defilare pe parcursul căruia se dă onorul Crucii Eroilor. O ai inițial în stînga, iar finalmente isprăvești drumul prin Hornuri cu ea la dreapta. Este interesant acolo și faptul că Picătura te privește inițial (în canion) de la mare înălțime, dar la un moment dat o egalezi ca nivel, pentru a o lăsa finalmente mult dedesubt (seara, la gară, revii la poziția inferioară...). Oarecum în aceeași cheie, pe vale ai întotdeauna dominator deasupra Crucea Caraiman, căreia izbutești să-i fii egal pînă la urmă, eventual să o privești de sus, dacă mergi pînă pe vîrful Caraimanului..."

Prin jur, mii de muște. În ciuda căldurii zilei, Leni a stat permanent cu hanoracul pe ea, aproape închis la gît (plus casca de miner), eu deducînd nu tocmai onorabil că îi e teamă de avansuri din partea mea, ca să

[1] O idee mai jos se află o săritoare unde e posibil să se afle „tunul din Valea Seacă" (un jgheab, în coborîre, unde ești proiectat spre vale mai mult decît ți-ai dori), menționat de Radu Țițeica în memoriile sale montane.

[2] Poate poetic, pe cele două le-am numit în însemnări *Vîlcelele Uriașului*. La o adică, firul mic este mai intim cu țancul, decît vîlcelul purtîndu-i numele.

[3] Voi pomeni respectivul amănunt în articolul despre *VSC* publicat în revista „Munții Carpați" (1999).

29 august 1982

nu spun direct, de viol... Acesta e sentimentul pe care l-am avut atunci și nu e obligatoriu ca instinctul să mi înșele[1].

Vom avansa pe dreapta Săritorii Prelucii, rămînînd pe acea parte a văii, ceea ce la capătul Poienii Mari mi-a permis să urc o vreme prin apropierea *Spălăturii*[2]. Aici, cu fireasca încîntare a parcurgerii de locuri noi, într-o zonă altminteri foarte dragă, am descoperit că după o zonă de pajiște alpină (dar și lespezi) firul Spălăturii intră brusc într-un mic canion, care de la distanță mi-a mirosit a fi cît de cît fezabil. Tot acolo, la baza canionului, am întîlnit o cruce, de care am ținut să notez mai mult decît patetic (și nu neapărat exact):

> *„... O cruce albă, ce pare foarte recentă, dar citesc pe ea: Ionașcu – 1949-iunie 1974*[3]*. Dumnezeu să-l ierte și-mi pare rău că zona asta* bijou*, pe care umblă doar suflete alese, face victime*[4]*..."*

Pe aici, mîncăm pe o lespede cu apă, iar apoi pornim din nou la drum, pe fața care se întinde către Hornuri. Locurile se aglomerează: îi ajungem din urmă pe cei care ne depășiseră la baza canionului inferior, avînd în același timp sub noi alți 4-5 tipi, ce umblă cu grijă pe fețele din lateralul Hornurilor. Apare în Brîul Portiței și un tip cu care Leni avusese înțelegere să se vadă la gară, iar apoi să urce împreună Seaca, dar

---

[1] Și azi îmi mențin acea părere, fără să acuz ori să fac glume în contul ei. Pur și simplu așa i-a fost educația/așteptările, în familia din care provenea.

[2] În limbajul alpin s-a încetățenit, în cazul acelei văi, denumirea *Spălătura Văii Seci* (care în sine privește doar ruptura de pantă de pe parcurs), dată de autorul premierei, Nicu Comănescu. Acesta formulează formulează însă (în *Buletinul Alpin*, nr. 1/1933) și *Valea Spălăturii* – denumire ce mi se pare mai potrivită.

[3] Ulterior voi realiza că nu este o cruce albă, ci din inox, iar totodată este vorba de *Atanase Ivașcu*. Nici de această dată nu am excelat în exactitate, descoeprind ulterior pe o fotografie a crucii că e vorba de *Anastase* (1949–1974).

[4] Cu același prilej, al notațiilor imediate după tură, am adăugat că voi afla în aceeași zi (de la însoțitorul întîmplător din partea cea mai de sus a Hornurilor), că pe acolo a avut un accident (nemortal!) Mihai Pupeza, cum fusese cazul și al altuia, mutilant, din 1980 – de care am aflat la Floarea de colț.
Aș adăuga că nu am idee de la ce i s-a tras moartea acelui A. Ivașcu, nici pasajul exact care a generat-o. Pot lua în calcul și o cădere din preajma Crucii Caraiman a unui turist, în vreun an în care valea de acolo a păstrat suficient de multă zăpadă, cît nefericitul să fie proiectat pînă în locul unde este pomenit el.

acesta pierduse trenul, venind cu personalul următor, iar apoi scurtînd drumul către Hornuri prin Jepi și Brîul Portiței[1].

Pînă atunci gîndisem să urc în continuare Hornurile. La vederea (în soare!) a brîului ce continua spre Creasta Picăturii, am decis brusc să pornesc pe acesta.

A fost un *Trebuie!* Precum ața ce mă trăsese în urmă cu aproape două luni în urmă să pornesc singur prin ulucul Hornului Ascuns!

> În ghidurile epocii (două mari și late), Brîul Portiței era prezentat ca sfîrșind imediat la nord de Hornuri[2]. După cum am mai spus, Daniel Georgescu fusese pe acea continuare (foarte probabil dus de alții)[3] și rămăsese cu impresia unui traseu dificil („Ai toată Valea Seacă sub c...!"), dar totuși fezabil. La primul meu drum pe Valea Seacă nu i-am dat atenție (abia în lunile următoare voi sta cu Daniel la discuții ceva mai ample, asta și pentru că știința îmi avansase, de la întîia noastră vedere, în iunie), dar o voi face peste un an, la vremea turei cu Dinulescu prin Hornuri, iar apoi în drumul în care m-am abătut involuntar în Vîlcelul Uriașului.

Iată notațiile de atunci:

> *„O iau pe Brînă, visul meu de ani, iar soarta îl va ajuta pe îndrăzneț. La început, o zonă dreaptă, sub Peretele Crucii. Apoi amfiteatrul Spălăturii[4], deschis de o primă pîlnie, a unui fir ce dă ortul popii aici. E un pasaj delicat aici[5] – încerc să o iau la liber, dar nu am curaj, și bine fac. Sus dau de un piton, mai mult în pămînt decît în stîncă. Îl iau ca amintire, dar îl voi pierde pe drum* [notație în registru: „Re-

[1] Pe ins îl chema Ștefan (Fane) Beko și ne cunoșteam din 1 august, cînd ținuse să facă cinste în tren (foarte probabil la întoarcere) cu o dușcă de coniac.

[2] În materie de tipărituri, Ion Coman pomenește în „Ani de drumeție" de „traversarea pe sub Spălătura Văii Seci la Creasta Picătura", dar la vremea cînd am citit prima dată volumul (împrumutat de la bibliotecă, prin 1978), informația nu mi-a spus nimic. Cartea fiind împrumutată de la bibliotecă, cîțiva ani nu am mai avut-o la îndemînă, pentru a o reciti după 1984, în ton cu știința acumulată între timp.

[3] Veniseră pe brîu, întrucît Daniel va urca Hornurile abia în septembrie 1980.

[4] În altă parte: „Las în urmă zona cunoscută de mine și mă afund în necunoscut"

[5] Așa mi s-a părut atunci, cît și celor care țineră anterior să bată un piton acolo. Ulterior pasajul mi se va părea însă rezonabil.

găsit! 24.10.1982"]. *Bat eu altul – o lămuță ingrată cu inel –, acum treaba merge os pe 0,75-1 metru cît era nesigur. Din nou pași emoționați: sub mine baza pîlniei nu e așa abruptă, dar scurgerea ei, Hornul de jos al Spălăturii, nu-i agreabilă unui picaj. Trec umil pe sub peretele Spălăturii, Marea Obsesie*[1]*. În urmă Hornurile încep să se contureze vertical, amintindu-mi de spusele lui Radu Țițeica*[2]*. E nostim cotul de dejecție al Spintecăturii!*

Dincolo de așa-zisul fir al Spălăturii[3] *privesc spre Hornul Temut*[4] *și drumul pînă acolo e tonifiant – surpăturile ce păreau de departe problematice se trec ușor, panta e chiar mai lină în partea aceasta a pîlniei Spălăturii. Privesc des înapoi, cu sentimentul că trec prea insensibil pe aici. Schimb vorbe cu cei ce urcă – Leni și tovarășul sînt în Hornuri* [...][5]. *Tot pe aici, o capră mă precede maiestuos, exact pe unde doream eu a merge, pînă în Creasta Picăturii* [...].

---

[1] În iarna 1979-80, fantasmam că locuiesc iarna într-un fel de buncăr amplasat în Poiana Mare, cu căldurică, răspunzîndu-mi astfel într-un fel curiozității cum o fi noaptea pe acolo, în acea epocă a anului. Paralel, am visat că în zona Spălăturii funcționa ceva gen o fabrică de confecții, idee posibilă, firește, doar în vise...

[2] „În vara anului 1929 am atins pentru prima dată Creasta Picăturii, ieşind de la „Verdeaţă" [...] pe mica creastă de sub hornuri, la cota 2 014 m, adică la nivelul brîului Portiţei, pe care îl vedeam dincolo de Valea Seacă a Caraimanului [...] Privelişte a acestor locuri era [...] cu totul nouă pentru ochii noştri. Ansamblul de fire finale, Vîlcelul Mortului, firul propriu-zis al văii Şeii, văzută din faţă, m-au impresionat profund, toate părînd, practic, verticale." („Ani de drumeție").

Preluînd aici textul respectiv, observ că R.Ț., deși călcase locurile, nu socotește Brîul Portiței ca trecînd „dincolo de Valea Seacă a Caraimanului", mai exact la nord de aceasta. Este și părerea mea, spre Creasta Picăturii fiind un alt brîu, cu desfășurare diferită.

La o adică, dacă atribuim bucata respectivă brîului Portiței, se poate proceda similar cu Brîul Hornurilor, care continuă din Creasta Picăturii spre Valea Albă.

[3] În zonă este greu să identifici un talveg, deasupra aflîndu-se perete stîncos, iar dedesubt un povîrniș de iarbă și pietriș extrem de înclinat. Abia ceva mai în aval se conturează în continuarea Spălăturii o adîncitură, care cotește curînd la dreapta (caracteristică a zonei de care am mai amintit) și se varsă într-un scoc mai bine definit, al afluentul pomenit de mine mai sus ca sfîrșind la nivelul brîului.

[4] Este cel de la extremitatea nordică a amfiteatrului Spălăturii, de unde se merge pe flancul ce cade direct din Creasta Picăturii. Deduc de mai sus că de la distanță îmi păruse dificil, pe ai lui 8-10 metri.

[5] Continuare în text: „... considerînd că după Brîul Portiței VSC devine Hornurile". Este opinie de moment, căci firește *Hornuri* sînt firul care se desface mai jos de

29 august 1982

Hornul are 4-5 metri, e vertical dar probleme îmi va pune numai la ieșire, mai exact cînd am de tras rucsacul....

Adăugire, într-o notație la puține luni:

„Îmi văd visul cu ochii! Iată mult ascunsa (pentru mine) Spălătură, unul din traseele care au detronat în 1932 Valea Seacă a Caraimanului. Oricum, intersecția Brîu-Spălătură nu-i cum mă așteptam (ci mai pașnică), iar brîul o plimbare gigea, mai ales cu scule în rucsac!"

„... Intru într-o zonă virgină oarecum, cu hățaș dificil strecurat prin jnepeniș: flori de colț ce par să nu fi văzut om. Poate n-am găsit trecerea normală, însă a coborî prin jnepeni cu Seaca sub mine – cum zicea Bărbosu' – nu mi s-a părut cea mai atractivă variantă. Așa că am preferat, poate împins de greața unei întorceri chiar scurte, să trec un pasaj expus[1]*, la care doar o umilă bucată de platbandă m-a scos din necaz, făcîndu-mă să îmi revizuiesc părerea legată de pitoane. Asigurarea mai mult m-a încurcat, dar a fost totuși o asigurare.*
Am intrat apoi în porțiunea doua de jnepeni […][2] *Un diedru mititel și o serie de jepi uscați* […] *Încolo, balustradă largă, cu jnepeni pitici. Pe moment am uitat să explorez vizual legătura cu tunelul. În scurt timp ajung în creastă și în față apare peretele Văii Albe… Mi-am îndeplinit dorința, sar în sus de bucurie! Priveliștea zonei Hornurilor* [Crestei Picăturii], *aflată sub mine, mă lasă cu gura căscată, senzație aidoma celei din 4 iulie, după ieșirea din Hornul Ascuns*[3]*.*

Vîlcelul Mortului. Redau ideea pentru a puncta că explorările subsemnatului în abrupt au fost marcate deseori de greșeli ori naivități – adevărat condiment al respectivei activități, cum a fost și cazul anterior al lui Radu Țițeica.

[1] E al doilea punct expus de pe acel flanc, unde ai dedesubt un scoc, scăpînd abrupt printr-o zonă cu jnepeni.

[2] Sînt detalii *la cald*, la care mă simt obligat să fac niște completări. Poate dînd credit în exces ideii de brîu, în momentul în care pașii m-au dus peste un pasaj delicat în urcuș (nu l-am mai amintit, atunci), iar nu departe peste o traversare expusă, am trăit sentimentul că am pierdut pe undeva hățașul corect (bănuit ca fiind ceva mai jos), iar el revenind pe undeva la linia unde mă aflam eu. Ca și în alte locuri din abrupt, voi mai avea nevoie de cîteva treceri pentru a-mi face o idee cît de cît clară, asupra lor (și implicit a găsi drumul cel mai eficient/sigur).

[3] În altă parte: „Observ de deasupra Hornurile [Crestei Picăturii], dintre care al treilea este exact cum mă așteptam. Sub el Brîul Hornurilor, cu hățaș, îmi dă cu tifla".

Oameni ioc, pe aici. O scurtă îndoială cu privire la urmarea turei e spulberată: ocolesc prin dreapta verticala ce-mi stătea în față și drumul îmi apare limpede pe o lungă porțiune[1]: combinat cu ceea ce știam din 20 iunie, mă simt ca și ajuns la Cruce! Nu mai simt roiurile de muște. În vale, gogoșarii[2] stau la Verdeață. Dinspre peretele Văii Albe se aud glasuri, iar profilat peste Brîna Mare a Coștilei văd releul Coștila. Din vale albișoara Gemenelor urcă, nevrînd să îmi cedeze tainele. Nu prea descopăr [care sînt] *Gemenele.[3]*

Urcușul spre Cruce[4] e mai obositor decît mă așteptam, dar sînt foarte fericit de reușită. Undeva sus descopăr o brînă subțire ce duce în Spălătură. Soarele e de-a-dreptul marțian: fotografiez în contrejour cu expunere 1/1000!![5] Nu pot poza Hornurile, căci prea sînt la concurență cu soarele. Țip către cei din Hornuri: mi se răspunde că amicii mei sînt sub Săritoarea Mare.

Ocolesc Crucea Eroilor și pe fețele pînă în Streașină pierd carabiniera[6]. Din Hornuri[7] tocmai iese unul, ardelean după vorbă: se pare că ai mei sînt mult în vale și de aceea nu îmi răspund. Urc cu el, eu

---

[1] Sînt momentele, precedînd ieșirea în Prispa Gemenelor, în care mi-a (re)devenit vizibilă Crucea. „Îmi aduc aminte de spusele lui *Radu Caraiman* (Țițeica), povestind ieșirea lor pe Prispa Hornurilor". Pentru că vizase aproximativ aceleași locuri cu mine, băsca ideea de explorare în sine, am avut o simpatie aparte pentru Radu Țițeica, pe care îl voi cunoaște peste un an și ceva. Se va dovedi, firește, nu chiar ca în visele tînărului (eu!) ce gîndea la el, în drumurile-i prin abrupt.

[2] Ființe turistice inferioare...

[3] a) privind de la Verdeață către finalul Crestei Picăturii, se văd acolo două aparente ridicături, asemănătoare ca formă și înălțime, de unde probabil denumirea dată de Nae Dimitriu, la vremea cînd nu se va fi apropiat de acele locuri. În realitate, e vorba de două *coame* din zonă văzute transversal.

b) Notate, tot în epocă: „După ore de liniște în Poiana Mare, muntele își strînge iar steiurile, pentru a deveni orizontal în Șaua Mare. Creasta Picăturii procedează însă invers, marile ei trepte din aval permițîndu-i pe ultima porțiune să aibă mai puțină altitudine, de recuperat...".

[4] Avînd în vedere forma ce-i apărea de la distanță, am asemuit partea finală a Crestei Picăturii cu un balaur, mai exact spinarea zimțată a acestuia. Pe mai toate acele șeuțe (unele nu chiar lesne de identificat, la fața locului) voi călca în timp, cu excepția celei situate imediat deasupra Prispei Gemenelor.

[5] Îndeobște, pe vreme însorită, se lucra cu 1/250 (cer închis: cca 1/30).

[6] Nu mai știu de la cine o căpătasem (foarte probabil Ana ori Sandu P.).

[7] Îndeobște se socotea că parcurgerea Hornurilor se isprăvește în Brîul de sub Streașină, cum indica și *Cristea* (*Kargel* nu intra la detalii).

29 august 1982

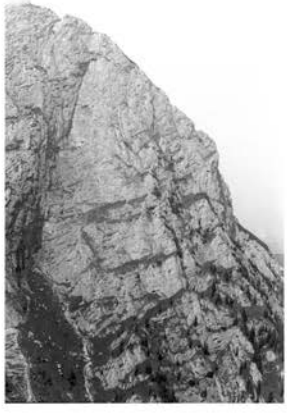

fără desag, ultima porțiunea văii, cam 10 minute ar fi, dar stau după el, teribil deranjat de rucsac și fără cordelină pentru a-l trage separat. Săritoarea asta e destul de tare, în plus hornul de acolo e nițel scuipător, n-ai de ce să te tragi. Exact în buza săritorii un morcov STAS[1] – îl bănuiesc pus pentru scăriță. Un pic mai jos, pe stînga cum urci, alte două pitoane[2]. Îl las pe omul meu și revin prin fereastra finală la Streașină, de unde îl zăresc pe cetățean pe fețe[3]. În fine, treaba lui[4]. Cobor asigurat o săritoare în Hornuri și ajung la săritoarea mare. Din ea abia ieșise unul și asigura pe următorul. Ai mei se pare erau mult mai jos, căci nu ne-am putut auzi. Inevitabil, pe cînd mă retrag de acolo le fac cadou cîteva pietre.
Setea mă termină. De la Streașină, după ce adun două gunoaie (o sticlă cu lichid alterat și o cutie de "Lacovo"[5]), să le duc jos în Bușteni, o iau pe Spumoasă. Pe aici mă cam lasă balamalele și în plus am jenă de la bocanci. Dau peste un ciopor de capre și ne privim inocenți. Mai jos un băltoc salvator de apă. În Brîna Portiței iau tenișii. Pe Jepi mă fugăresc cu unii. Scandal cu două babe. Zmeură. Apă din plin, mai jos. În oraș bragă chix. La tren, Noni și două dame. Tren [foarte probabil, acceleratul] *15 lei.*

1982, 5 septembrie Valea lui Zangur

Peste o săptămînă am plecat spre Bușteni cu Sandu. Aveam planuri mari, dar omul care trebuia să-l însoțească de la Căminul Alpin s-a dus cu alții, așa că el rămîne să aștepte niște cunoștințe din Brașov. Deși răcit bine, pornesc spre Seacă, în talvegul căreia sper să dau de ceva to-

[1] *Standard de stat*, unicul altminteri în comunism, care „asigura calității, uniformizararea și compatibilitatea produselor industriale și a construcțiilor". În jargon, reprezenta un lucru de calitate, pe care te poți baza. După 1989 formula a fost înlocuită de standardele europene și internaționale (SR, SR EN, ISO).
[2] Ani de zile am avut sentimentul că am avansat acolo prin dreapta. Revăzînd amănuntele de mai sus, cred însă că mi-a fost o eroare de memorie.
[3] Probabil cele din dreapta finalei Hornurilor, și pe care le socoteam riscante.
[4] La vremea aceea am avut sentimentul că ocolea astfel săritoarea cu probleme, dar de fapt o trecuse, căci abia apoi apar fețe pe care le poți urma.
[5] Cacao ceva mai elaborată, de proveniență chineză, una dintre delicatesele comerțului socialist de atunci (care va dispărea în anii următori).

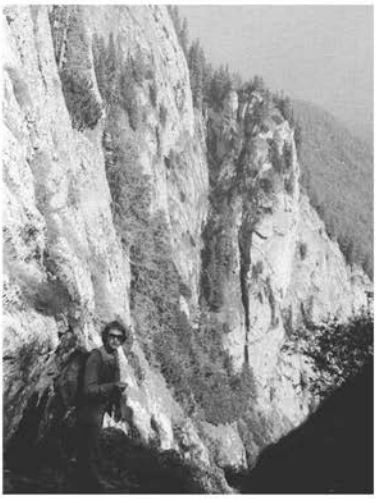

29 august 1982

varăși. Nu e nimeni însă, acolo. Găsesc de cuviință să dau o raită pînă în Vîlcelul Picăturii[1], pentru a mă familiariza cu locurile, în perspectiva vreunui suiș cîndva spre vîrf.

Pe Seacă, la săritoarea II (bolovan imens ocolit prin dreapta) întîlnesc un tip, Viorel din Cîmpina, de vreo 45 ani. Nu e cine știe ce sculă, dar e mai bine decît singur. Spre capătul canionului ocolim ultimele săritori prin stînga. De acolo, fac hatîrul însoțitorului și o luăm pe Zangur. A doua săritoare de aici mă întrebuințează serios (inclusiv mă ud bine), și voi ieși doar pe o variantă paralelă, unde mă trag la final de un pom. Apoi lucrurile se înmoaie. Talvegul se deschide, sub un soare foarte frumos. Picătura rîde în lumina lui. Inevitabil, pe aici privesc spre drumul urmat cu Mariana în urmă cu trei ani, cînd ieșisem sub flancul răsăritean al Țancului Uriașului. Tot acolo, privesc spre acel colț și îmi spun că parcă s-ar putea urca pe o fisură pînă la o mică strungă din apropierea vîrfului[2].

Simt nevoia pe aici să mă abat în stînga, către muchia dinspre Bușteni. E ceva de muncă pînă acolo, cu zone incomode de jnepeni, foarte înalți. Trecem pe deasupra unei văi, pe fețele căreia își fac veacul mai multe capre[3]. Urmăm o creastă subțire, unde ne oprim la un moment dat pentru masă. Apoi, jnepenii ne iau din nou în primire. Răzbim finalmente în brîu, unde îi propun lui Viorel să mergem către Creasta Picăturii, pe drumul urmat de mine cu o săptămînă în urmă, dar nu e interesat. Altminteri și eu sînt obosit rău. Ne despărțim, eu alegînd să urc deasupra brîului, pe pantele cele de mai sus ale Zangurului, pînă spre baza peretelui numit al Portiței. Mă opresc pe o pajiște din capătul *Hornului de la Portița* (cum e trecut în ghiduri, dificultate 2A), unde dorm vreme de un ceas. Ca masă, mi-a rămas pe aici doar un pește sărat. După ce explorez la acel nivel spre creasta Mortului, unde dau îndărăt în fața unui pasaj ceva mai expus, cobor în brîu pe unde am venit. Aici am surpriză să descopăr doi oameni urcînd pe Vîlcelul de sub Portița, cel aflat imediat la nord-est de aceasta. Aflu de la ei că există pe acolo un drum ce leagă de poiana Tîrlelor.

---

[1] Foloseam forma toponimică din *Cristea*, chiar dacă în „Amintirile unui alpinist" N. Baticu uza de „Vîlcelul Spălat". După 1983 voi folosi și eu ultima formă, ca provenind de la cel ce suise întîiul Picătura, N. Comănescu.

[2] Chiar pe acolo s-a dus Nae Dimitriu, la premiera țancului (1934)!

[3] Este firul care mai jos taie ceea ce voi numi, peste doi ani, „Brîul Diagonal".

5 septembrie 1982

Pe Jepi, lume multă. Cît și zmeură. Iau personalul de 6, unde fac echipă (la blat) cu patru șmecheri întîlniți la fața locului. În Cîmpina urcă Gelu Arghiriade; el se pune apoi de citit Kargel, iar eu revista „Contemporanul" [probabil am făcut rocadă, cu ce aveam în bagaje].

1982, 8 septembrie Acele Morarului

Sandu este foarte prezent în activitatea-mi de munte din această perioadă. Nu era deloc cel mai bun companion, dar era disponibil, ca timp cît și gen de ture. În seara de 8 septembrie eram în concediu și compătimisem cu niște țuică de prune, nu neapărat puțină. Tocmai atunci, pe la 7-8 seara sună Pizanti, dacă nu aș fi interesat a doua zi de un mers pe Acele Morarului! Poate un pic în euforia momentului (bahic), am acceptat. Voi dormi cît se va putea, la gară și în sacul de dormit, suind apoi în trenul de 2 (feblețea lui Sandu).

Transportul a decurs bine pe ambele lui laturi (bani dați nașului, respectiv putință de a dormi), atîta doar că, inevitabil, mă va însoți ceva durere de cap. Nu mai mersesem de ceva timp cu acel tren (2001, personal către Arad), așa că atmosfera din Bușteni, de la acea oră, a fost una inedită. Și pe care aș fi gustat-o poate mai mult, dacă mi-ar fi fost prin preajmă oboseala. Prin întuneric (altminteri cer cu stele), am mers cum am mers pe șoseaua spre Gura Diham, dar cotind la un moment spre Gîlma am suit cam ca orbeții. Cam pe aici Sandu îmi povestește de drumurile lui pe Ace[1]. În Poiana Coștilei am avut parte de ceea ce Nestor Urechia numea *clipa aurie*. Pe aici am întîlnit trei tipi pozînd de zor în jur și care întîmplător aveau aceeași țintă ca și noi! Pe Valea Cerbului vom avea apoi parte de o atmosferă foarte frumoasă, cu un cer senin ce nu ne va părăsi toată ziua. Ce e drept, la fel a stat și disconfortul postbahic, chit că la un moment dat – o idee mai sus de confluența cu Valea Urzicii – m-am abătut din potecă pentru un spălat zdravăn cu apa rece a unei șiștoace [prin definiție, pendinte de Morar]. Am mers apoi fără grabă pe Brîul Mare, unde vom descoperi Fîntînița cea pomenită în ghid Kargel, iar totodată împrumutîndu-și numele firului de vale de acolo.

[1] Om fiind, Sandu nu mi-a zis și despre incidentul de la un rapelul cu E. Cristea, pomenit de Daniel Georgescu...

9 septembrie
1982

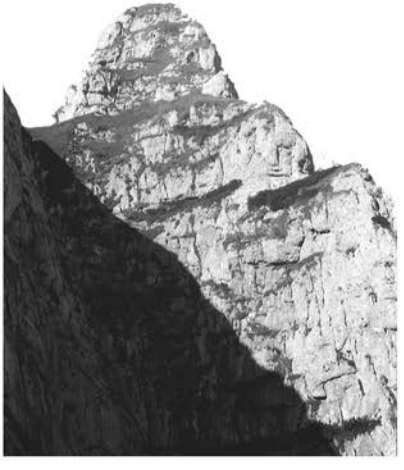

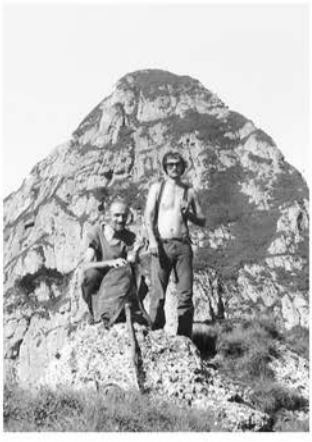

9 septembrie
1982

În drum spre Creasta Ascuțită, mă abat – printre tufe de smirdar și afin – să dau un ochi Văii Poienii. Ne vom întinde apoi în Brîul Acelor la masă, pe care Sandu ține să o lungească. Am vrut aici să fac pași pe brîu, către nord, atîta doar că umbra rece de acolo nu a picat prea bine celui răsfățat anterior din plin, de razele soarelui.

Pe Acul Mare, teoretic loc exclusiv pentru emoții alpine, a fost loc și de cules afine (pe care acum le descopăr!), și încă destul de multe, îndeletnicire pe care voi căuta s-o repet în viitor (se înțelege că în sezonul cuvenit). Apoi ne legăm în coardă și purcedem a încăleca îngusta muchie. Pe aici Sandu, poate pentru creșterea stimei de sine, ține să meargă neasigurat. Pentru noi ceilalți, capul de coardă a lungit... lungimile de coardă, iar în consecință am avut finalmente doar două LC, nu trei, ca la precedenta-mi vizită în aceste locuri. De la capătul vestic al Acului, caut ceva pitonul de rapel, pe care îl descopăr undeva destul de jos. Pe aici, unii dintre colegii noștri, venind în urma noastră, uită să recupereze un piton oferit de mine, pentru o asigurare suplimentară.

Am suit apoi Degetul, unde Sandu și cu mine dăm atenție desebită caietului de impresii: cine a mai fost, ce a mai scris.... Cu acel prilej am avut sentimentul, poate pripit cît și răutăcios, că „marii alpiniști nu-s decît niște dromovorus”[1].

Pe Acul Crucii, Sandu s-a vrut cap de coardă (eu nu m-am înghesuit la așa ceva, neplăcut impresionat de poziția aeriană ce ai acolo), calitate în care s-a cîcîit enorm, iar eu m-am iritat pe măsură. Ceilalți, obligați să stea în loc, nu au pus la inimă situația, ci s-au pus pe mîncat. Voi coborî pe partea opusă a colțului fără emoțiile din anul anterior.

Din șaua atinsă, Pizanti și-a schimbat planul inițial, dorind să urce și Acul de Sus, iar apoi să meargă la Omul. Așa că ne-am despărțit, eu zorind spre gară, unde am prins personalul dinspre 6 (iar în prealabil adunînd pe drum niște mentă). Mersul cu trenul a vădit un șarm al său: fiind în cursul săptămînii, nu a fost aglomerație ca duminica, așa că am putut trage un somn mai mult decît reconfortant pînă pe la Breaza. În ultima poziție am avut drept pernă sacul de dormit, strîns în husa lui. Reconfortat, am gustat apoi fără iritări opririle, de minute bune, în gări pre-

[1] Expresie preluată de la N. Urechia.

cum Crivina și Periș. Ba chiar am gustat cu acest prilej, coborît la peron, o plăcută atmosferă de seară.

1982, 26 septembrie Brîul Hornurilor

Ziua de mai sus (în ajunul aniversării mele, mai mult decît rotundă: *25 ani*) mi-a adus o surpriză proastă. Îmi spusese Ana (telefonic) de bruscul apetit solitar ce-l apucase pe amicul nostru comun Daniel, dar nu am crezut-o.

În acea noapte schimbîndu-se ora, la cea de iarnă, am dormit un ceas în plus. Iar tramvaiul de noapte a fost punctual, atîta doar că la „tablă”[1] găsesc doar pe Noni Roman. Ne-am întins într-un compoartiment, tariful fiind mai mare (15), dar „fără crize și figuri”. În Bușteni a apărut de nicăieri gașca lui Daniel, acesta, spre Căminul Alpin, m-a luat scurt, că ce plănuiesc să urc. Asta, „pe un ton grețos și incredibil”. Iar totodată semnalizînd că ultimul lucru pe care l-ar dori ar fi un drum împreună (mai exact, că dacă eu vizez drumul X, el va alege pe Y sau Z – și el altminteri în versantul Albișoarelor – căci îl apucase și pe el dorul).

Nimic nu prevestise, în săptămînile și lunile anterioare, vreun deranj de persoana mea, care să justifice așa atitudine! Pînă una-alta, am urcat cu toții pe Munticel. Eu, foarte probabil plătindu-i polița pentru acel ton, m-am apucat să cînt „A murit Dumitru!” și e posibil să-i fi calculat corect sensibilitățile lezate, căci voi afla ulterior că aria mea „l-a deranjat grozav pe Bărbos”.

La Verdeață, abruptul era în ceață. Aveam în plan (cu Noni) Albișoara Hornului, rută nouă. Fiind pîclă, mare lucru nu am apucat să cercetăm cum ne-am putea apropia de ea, pînă una-alta luîndu-ne o pauză, într-un loc nu departe de confluența Gemenelor-Crucii. Nici noi, nici grupul Georgescu nu s-a grăbit să intre în drumurile proiectate. Cum era vorba de o bucată a versantului necunoscută cît și dificilă, am lăsat-o pentru altădată, pe moment pornind pe Albă în sus. Atîta doar că ulte-

[1] Placă metalică (circa 0,5 mp) de la capetele peroanelor Gării de Nord, unde era menționat trenul garat, ora plecării, destinația, eventual *via* cutare localitate. În limbajul nostru, *placa* din Nord era surată cu *la pod* din Bușteni.

rior, fie și pentru că nu ploua deranjant, mi-am propus măcar o explorare a Brîului Hornurilor, cel indicat pe o schiță din *Cristea*.

Abaterea acestuia, din Albă, pe flancul Caraimanului nu e una ușor de identificat. Am ieșit pe o rampă stîncoasă la stînga, apoi am suit *pierdut*, printre lăstari uneori incomozi la depășit. Ideea era să prindem ceva care să se prelungească spre est. Cîștigînd înălțime, arbuștii s-au rărit, sporindu-ne vizibilitatea, favorizată și de faptul că ceața s-a mai risipind, putînd zări uneori Peretele Văii Albe, cît și muchia platoului.

Cum totuși variantele pe versant erau limitate – *pe aici poți merge, pe aici nu* – pînă la urmă am nimerit un hățaș care se îndrepta clar în direcția dorită. Pe parcursul lui am atins un fir mai puțin adîncit, pe care l-am traversat ușor. Cu emoțiile de rigoare deplasării prin abrupt necunoscut (sper să nu uit a-l sublinia, la fiecare din explorările mele!), am urcat apoi prin niște jnepeni pînă pe o muchie, deasupra unui al doilea fir, mai adînc, *de abrupt clasic*, ce o cotea mai sus întrucîtva către stînga. L-am socotit greșit a fi Albișoara Crucii. Acolo, terenul asprindu-se la doi pași de talveg, l-am atins printr-o săritură, rucsacul fiind adus apoi separat.

Plan aveam deja pe aici să avansez pînă sub Hornurile Crestei Picăturii. Perspectiva incita, însă în paralel Noni se mișca fără chef, motiv pentru a blestema în sinea mea inițiativa lui Daniel, de a evita să meargă cu mine. A urmat un fir intermediar[1], unde instinctul m-a trimis în urcuș de-a coasta, către malul său opus, pe parcursul căruia am depășit o zonă ceva mai pigulită (cu pietriș și prize ceva mai nesigure). Ceva mai sus, am trecut în stînga, pe continuarea brîului Hornurilor, pînă în Albișoara Crucii. Aceasta avea în sus o deschidere largă, ce părea să urce sănătos, dar am rezistat tentației de a o parcurge, întrucît îmi doream tare-tare mult să ajung la Fața Hornurilor[2]!

Pe malul opus al albișoarei, brîul părea să se fărîmițeze, în mai multe variante, toate firave. Cu oarece grijă, am răzbătut la creastă, unde am descoperit, în direcția pe care o vizam, o ruptură de pantă, de vreo 15 metri, dincolo de care brîul părea să continue comod, pe o lungă distanță. Ar fi fost de făcut un rapel, a cărui idee l-a înghețat însă pe Noni

---

[1] Voi observa ulterior că sînt două șiștoace pe acolo, însă pomenesc asta strict statistic, deoarece interesul alpin ce generază ele este foarte slab.

[2] La acea dorință contribuise esențial cartea lui nea Baticu, inevitabil alături de imaginația proprie, despre acel loc.

26 septembrie
1982

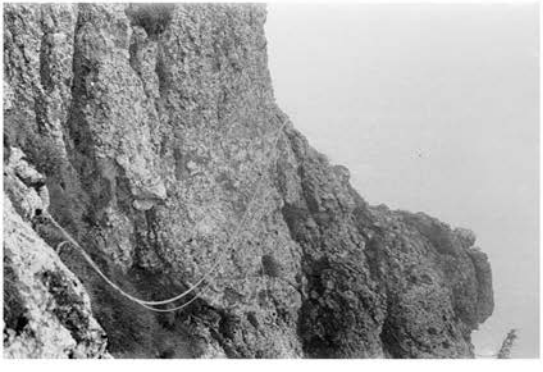

(rămas în dreptul văii anterioare), care nu a vrut să vină și pace, pe acolo. Ca urmare, am cercetat în preajmă, identificînd mai jos o variantă reclamînd doar vreo trei metri de rapel, dar deja Noni mi-a spus că o va lua în sus pe Albișoara Crucii[1]. Cum ața mă trăgea mai mult ca oricînd să continui brîul, am convenit să ne întîlnim la Cruce, după ce vom fi ieșit fiecare pe drumul lui.

Am bătut un piton, apoi am pornit să cobor, încercînd pe parcurs să evit porțiunea verticală, în favoarea unei mici pendulări prin locuri întrucîtva mai domoale. Mi-a făcut probleme pe aici recuperarea corzii, ce între altele m-a obligat să urc (așa-zis pompierește) pînă la piton, unde am pus o buclă[2]. Pe prispa de acolo, am observat că Noni lăsase baltă valea lui, mergînd pe brîu către Albă. Mi-a motivat că stînca e udă, daer cred că și subestimase dificultatea locurilor, acea albișoară avînd gradul II A. Întîlnirea la Cruce a rămas valabilă.

După recuperarea corzii (observînd că ajunsesem în ceea ce am socotit că este un fir al Albișoarei Gemenelor), am continuat în direcția dorită. Mă aflam oarecum în transă, ce atenua grijile unui mers printr-o zonă necunoscută, iar în același timp cu deja-amintita fascinație, că urmează să văd/întîlnesc/pășesc zona Hornurilor Crestei Picăturii.

În traversarea aproape orizontală, am ajuns nu departe de talvegul Albișoarei Gemenelor, în care, ceva mai jos, i-am recunoscut pe Daniel și pe Ana (nu dăduseră vreun semn că urmează să urce pe aici!). Amîndoi, reținuți (față de mine). Mi-am continuat traversarea, care exact spre capătul ei are o discontinuitate – dar nu așa urîtă pe cît pare văzută de pe malul opus, unde voi face la un moment dat un scurt popas.

Mai sui vreo 50 metri pe vale, după care pot da fuga la stînga pînă în creastă, de unde se văd magnific doritele trei Hornuri[3]. Notație în jurnalul vremii: „Chiui fericit!".

În valea ce depășisem, *AF + DG* se cîcîiau la o săritoare, pe care n-o observasem, la venirea-mi pe acolo[1]. Au răzbit în brîu, unde Daniel era

---

[1] Probabil vedea în mine o doză excesivă de temeritate (ceva asemănător se va întîmpla peste 15 ani, la propunerea mea de a urca Hornul Degetelor, din Moraru, el preferînd să continue pe Brîul Acelor), care îl punea pe el în primejdie.

[2] Dintr-o frînghie de iută de la *Iuta*.

[3] Foarte posibil nu văzusem pînă atunci vreo fotografie a lor.

încruntat și pornit pe Ana. Am dus-o – mai mult decît încîntat – să vadă și ea Hornurile, ceva mai spre baza lor. Nu ne-am făcut iluzii niciunul că escalada lor nu e de nasul nostru. Fata a observat un amănunt care mie mi-a scăpat, și anume că, la oarece înălțime, un brîuț străbate întreaga față (a Hornurilor), avînd legătură vizibilă cu Tunelul.

Nu am zăbovit cu privirea și după alte detalii ale locului, revenind la calea pe care speram să ieșim din acel loc, și anume partea finală a Albișoarei Gemenelor.

Prin urmare, am pornit împreună să urcăm restul Albișoarei Gemenelor. Pe aici, l-am auzit pe Daniel spunînd că „a terminat benzina" („Sesizasem asta din Hornul Ascuns", am completat atunci în mintea mea).

Imediat deasupra Brîului Hornurilor este un prag, pe care Daniel s-a apucat a ocoli prin dreapta, în vreme ce eu și Ana l-am abordat frontal. Am socotit că ne-ar fi de folos aici nu piton , (aș minți să ascund că numi făcea plăcere să apelez una-două la așa ceva, ca orice nou-venit în domeniu), dar pînă să uzăm de el, l-am scăpat pe jos. A fost momentul în care „deodată Georgescu întoarce curul și zice că el coboară, plus 1 kg de morală, că nu o mai ia pe Fotească [pe munte]". Cu reproșuri m-am ales și eu, cum că am urcat altă albișoară decît îi spusesem lui la Verdeață, cînd m-a întrebat ce am de gînd. Lămurirea că am venit pe Brîul Hornurilor *din Valea Albă* nu l-a convins din capul locului, avînd impresia că am venit pe Albișoara Crucii[2], pe care o vizase el (dar la care, din oroare față de socotita prezență a subsemnatului pe acolo, renunțase).

A concluzionat totodată că „mă taie de pe lista ălora cu care stă la taclale".

Îndrăznesc din acest punct al expunerii mele, o abatere... Mai exact privitoare la caracterul special avut de relația mea cu Daniel Georgescu. A fost un om care m-a marcat, iar implicit mi-a părut rău de pierderea amiciției cu el, cîtă a fost ea...

[1] Admit că notația mea de mai sus aduce cu una făcută mie, verbal, de N. Baticu, despre cum se comporta E. Cristea, prin Trei Surplombe...

[2] În ghidul său din 1976, W. Kargel socotise A. Gemene și A. Crucii drept cele mai frumoase din versant..

E poate de cercetat și cît am ținut la el (altfel nu m-ar fi obsedat situația, inclusiv peste decenii). Iar de aici trecerea prin psihologie, una nu chiar de bătut toba între oamenii normali, este inevitabilă.
Din start e de precizat că era un iubitor de abrupt cum nu știu să mai fi înlinit (firește, nici nu am stat de pază, să-i văd pe toți care umblă pe acolo). Iubea în sine așa locuri, iar în paralel era un explorator[1]. Și simțeai inevitabil nevoia de a împărtăși cuiva - ce rezona asemănător - despre pasiunea, dragostea ta.

Daniel avea de asemenea toate ingredientele pentru a fi văzut drept sprijin uman, în ale muntelui, cît și al vieții prin urbe. Reproduc aici, cum percepe sufletul situația... Era un tip fizicește puternic, iar în paralel îndrăzneț, în ale vieții. Ca urmare, instinctiv căutai să fii în apropierea lui, iar implicit să dorești a ți-l ști protector, pe laturile de viață în care te simțeai vulnerabil. Nu am fost singurul pe care l-am simțit procedînd așa[2].
Așa vedea lucrul copilul/insul din adîncul nostru, al celor care nu ne simțeam puternici, pe cît ne părea a fi el. Iar asta fiind capabil a decripta abia la vremea producerii acestor Memorii.

Ha! Ce simplu a fost pînă la urmă cu aceste mărturisiri, ce au șezut însă un an de zile în poziția de *cartof fierbinte*, la poarta inconștientului, iar totodată de neapucat *cu mîna,* adică să pot analiza conștient, cu atît mai puțin să vorbesc altora de situație!

Dincolo de așa păreri, nici amicul Daniel se afla departe de a fi perfect. Recte, mai puțin vulnerabil decît noi, mititeii admirîndu-i felul de a fi. Iar de aici intru în parabola animalului preistoric reconstituit de un paleontolog, cîndva, pornind de la un găsit oscior, al acelei vietăți din depărtat trecut. Unde mi s-a părut inițial ciudată situația lui

[1] O deosebire esențială între noi aș vedea în faptul că nu a comunicat, prin tipar iar apoi net) despre drumurile întreprinse.
Mi-e greu de spus care dintre noi doi cunoștea mai bine abruptul. Poate el, însă nu i-am simțit vreo sistematizare, a științei despre acele locuri.

[2] E de intuit de ce, după o perioadă în care a condus cu grupuri măricele prin abrupt (în 1979-80, pînă atunci a fost îndrumat de alții, în același tip de companie, fiind inițiat foarte probabil la „Floarea de colț"), a optat pentru *un însoțitor*, iar finalmente pentru solitudine – deși nu i-au lipsit „pretendenții".

Daniel a fost cînd mi-a reproșat că de ce am făcut / m-am lăsat dus pe cutare traseu cu altcineva, și nu cu el (s-a întîmplat în două rînduri).
Apoi mi-a cerut să mergem împreună prin abrupt, pentru ca ulterior să lase baltă propunerea (pot cerceta, ce anume i-a venit să renunțe, iar la mijloc nefiind obligatoriu un comportament negativ al meu.
Mi s-a părut un pic aiurea și neputința de a spune verde în față, cînd îl deranja ceva. De pildă, că subsemnartul îl călcase pe (sensibila) coadă, cu ceva. Mi-aș permite să decriptez aici la el, cu răutatea aferentă, o atitudine de copil mic (poate și alintat), care ar fi vrut să i se rezolve problemele, mai exact și fără să se obosească a solicita asta.
(firește, la asemenea *ridicat al sabiei*, pot fi luat și eu la purecat, în ale comportamentului / reminiscențelor din copilărie, mica deosebire fiind că subsemnatul este întîmplător nițel călit, în ale refulatelor/ *de-nespus-elor*).

Ana a coborît cu el (inevitabil vor avea ceva probleme pe acolo, nefiind deloc o vale simplă[1]), în vreme ce eu am încercat să urc săritoarea care mă aștepta mai sus pe albișoară, dar „fără scăriță și singur, nu a ținut". Foarte probabil nu am apucat să mă îngrijorez în exces, cum că aș fi fost prins într-o capcană[2], de unde retragerea mi-era imposibilă. Asta, întrucît printr-o activitate frenetică a refulat sentimentul, iar totodată instinctul zicea să cercetez acel mic brîu văzut de Ana, și care părea sî conducă la Tunel (dincolo de acesta, pe partea dinspre Seacă, volumul lui Baticu nu pomenea dificultăți, în a răzbate deasupra Feței Hornurilor.

Pîmnă la înălțimea acelui brîu am urcat fără probleme, pe așa-numitul Horn III – care pe acolo e înierbat, și abia deasupra se asprește, avînd „un horn scos în afară ce nu m-a atras". Curînd am făcut la stînga, într-un loc marcat de un bolovănel...

Cei ce parcurg astăzi acele locuri pot zîmbi la emoțiile ce m-au încercat în tura povestită aici, însă eram un om fără mari aptitudini de

[1] Nu știu dacă Daniel lua în această perioadă unele materiale tehnice cu el, cert este că am rămas cu părerea de a-l fi deranjat pitoanele ce plantasem pe Brîul de sub Spălătură, iar iritarea lui subită pe AG, la auzul pitonului scăpat de mine, îmi întărește părerea, că îi era un domeniu sensibil.

[2] Pe atunci nu aveam experiența unei coborîri *de-anboulea* prin teren de abrupt dificil, cît și necunoscut.

cățărător, cu puține (totuși) date asupra terenului, iar totodată singur. Bașca grija de a nu fi ajuns într-o încuietoare a muntelui, la al cărei risc consimțisem altminteri singur, în momentul în care am făcut rapelul din muchia Crucii-Gemenelor!

De aici a fost vizibil brîuțul vizat, care și mai de aproape părea să să se prelungească pînă la Tunel. Într-o primă fază, am trecut pe sub o mică streașină, pentru ca apoi să merg pe niște prize suspendate la înălțime, dar onorabile în sine. Dincolo de ele, s-a mers mai simplu, atingînd o adîncitură pe care am bănuit-o a fi Hornul II. Mare atenție nu i-am dat, avînd ochii și mintea la cele ce mă așteptau, Pe o prispă lărguță, m-am apropiat apoi de Tunel, de care m-au despărțit cîțiva metri deveniți brusc stîncoși și expuși, pe care în febra (plus încîntarea/ fascinația) momentului i-am depășit fără nevoia vreunei asigurări.

Am simțit nevoia, în acea perioadă, să numesc acea străpungere naturală drept *a lui Baticu*, idee popularizată între amicii mei[1].

Am străbătut vrăjit acel tunel, grijile legate de restul drumului oprindumă să zăbovesc însă prea mult acolo (foarte posibil nu am dat atenție tunelului vertical ce pleacă acolo, din fratele său orizontal). La capătul dinspre Valea Seacă, privind locurile ce mi se înfățișau, am nutrit din nou uimire, fascinație, cît și de grijă, pentru ce surprize proaste mi-ar mai fi ieșit în drum, pînă să ajung în locuri cunoscute.

Sub mine, se deschidea un flanc abrupt, pendinte de o copaie[2]. Inițial am coborît cu grijă (din fericire, cele două-trei prize de aici au fost de încredere), putînd apoi trece la dreapta, pe o prispă fermă, inițial năpădită de jnepeni. Am traversat-o (cu un punct ceva mai chel-expus pe parcurs) pînă în partea opusă a copăii, unde am putut urca pînă într-o muchie. De acolo priveliștea s-a lărgit, către înalturile Caraimanului, fiind vizibile Valea Spălăturii cît și Monumentul de la obîrșia ei. Am putut vedea și o echipă care muncea cu săritorile din Hornuri. Ca poziție, mă

[1] Abia odată cu accesul în paginile revistei Munții Carpați, iar apoi cu apariția internetului (1998) mi-am făcut cît de cunoscute ideile lumii noastre alpine (asta presupunînd că ea nu avea și altă treabă, decît să mă citească).

[2] I-am zis pe moment „o cută a peretelui ce cade spre sud din Creasta Picăturii".

aflam în bogata zonă cu vegetație cuprindea și hățașul pe unde mai fusesem, la sfîrșitul lui august. Pînă la el, mi-a dat ceva de lucru doar un mic pasaj înclinat, unde m-am tras zdravăn de niște jnepeni.

Sub un cer devenit senin, și totodată de acum prin locuri știute, m-am îndreptat dezinvolt spre creastă, iar apoi spre Cruce. Unde nu am dat, cum convenisem, de Noni. Așa că am pornit pe Brîul Văii Albe (unde pășeam întîia oară), spre valea care îi dă numele. Cred că mi-a luat vreo 20 minute să îl parcurg, apoi am purces la coborîre. Pe la 6 seara am fost la gara Bușteni, unde, scăpat de griji, mi-am schimbat din haine, iar totodată am mîncat. Am stat în tren alături de Titi Dinescu și de Puiu Arghiropol, plus o cunoștință de-a lor, profesoară. Acolo am făcut cunoștință cu un tip Matei, care s-a oferit să-mi împrumute literatură turistică.

1982, 2 octombrie Albișoara Hornurilor

Drumurile din ultimele trei luni îmi fuseseră unele de mare succes (personal, firește). Le-a urmat însă unul (2 octombrie) care mi-a lăsat și destul gust amar, pendinte de „Așa ceva nu-i de repetat!”... Ce e drept, deseori nu ai idee de praguri (cele de sus!) decît după ce dai cu capul de ele!. Iar asta nefiind deloc garanție, că nu vei face și alte cucuie în viitor, de la alte surprize ale vieții.

La o adică, belelele au pornit a se înlănțui atunci ceva mai devreme de ziua în cauză. Iar totodată au avut ca sursă un domeniu de unde e convenit că izvorăște binele, sublimul chiar...

> Continuam să mă aflu într-o pasă religioasă (probînd în paralel multă vehemență nu chiar creștinească...). Prin urmare, mergeam vinerea la biserică (Mătăsari, în preajma Pieței Ianculului), la slujba de seară. Ieșind de acolo în acel început de octombrie 1982, exact la primul pas pe trotuarul propriu-zis am călcat greșit și mi-am sucit piciorul.
> Dincolo de faptul că am luat în calcul a fi aranjat *cel rău* lucrurile, drept pedeapsă că merg la casa Domnului, m-am oblojit acasă cum am putut, fără să pun problema renunțării la tura montană de a doua zi. Întrucît mă durea cînd călcam, am observat că durerea scade dacă glezna e bine prinsă într-un bandaj. Astfel oblojit voi

merge a doua zi, resimțind durere, însă deseori uitînd de ea, în fața problemelor din ruta alpină ce am abordat[1].

O dublă eroare, a mea și a ceasului au făcut apoi să ajung la gară la *și jumătate*, dar nu 3, ci 4 (deci adio, personal de Baia Mare!). Mi-ar fi prins tare bine cele două ore în plus, voi constata ulterior... În tren, alți doi-trei cunoscuți, între care Marius și Matei, cel recent cunoscut. Cu toți am mers apoi (eu șontîc-șontîc) spre Verdeață. Ultimii doi s-au vădit interesați de explorarea ce aveam în plan, Albișoara Hornurilor.

Vremea a fost inițial *juma'-juma'*, atîta doar că ghinionul însoțind acea zi a făcut ca lucrurile să evolueze în sens invers celor din ultima duminică: recte, se va înnoura pentru toată ziua, apoi va ploua și finalmente va fi loc de și mai rău – ați ghicit, va ninge!

Privind din poiană locurile vizate, în zona cu vegetație (dar înclinată!) de la baza Albișoarei am identificat o variantă de avans. Temperatura era joasă, așa că ne-au cam înghețat mîinile umblînd peste pămîntișuri și crăci, pînă sub prima săritoare. Acolo eu și Matei am încercat să urcăm direct, dar locul s-a dovedit prea larg pentru șpraițul meu (de începător). L-am rugat prin urmare pe Marius să vadă dacă nu se poate avansa pe malul din dreapta. După o vreme ne-a zis că se poate, iar pentru a ne ușura venirea, ne-a aruncat coarda lui[2], pentru un suit zis pompieresc. Am urmat apoi o vreme, cu toții, acea parte. Nu ne-a interesat să avansăm însă pe acele fețe, așa că, atunci cînd s-a putut, am coborît în talveg. Și care avea la acel nivel un aspect închis, datorită flancurilor înalte care îl dominau (bașca vremea întunecată). Se vedea însă frumos mai sus porțiunea de muchie ce separa valea noastră Albișoara Turnurilor, iar spre capăt de Fața Înaltă. După o vreme au devenit vizibile și cele trei Hornuri care dau numele albișoarei – și chit că ne va mai lua ceva timp, pînă vom ajunge la ele.

Valea mi-a părut să semene cu a Poienii, cu săritori frumoase dar pe care piciorul meu beteag le-a urcat greoi. Marius s-a descurcat frumușel (cu niște excepții de care voi aminti), după cum nici subțirelul Matei nu a

[1] Aveam să pățesc aproximativ la fel, cu plecat alergînd de la biserică (altminteri în ritm ponderat, nu vreuna *fugă de om nebun*, vorba lui Marius) și călcat la vreo sută de metri strîmb, într-una din lunile următoare!

[2] Valoric, era de teapa celor două pe care le aveam eu, de la *Iuta*.

2 octombrie
1982

dat bătăi de cap. Săritorile în sine nu ne-au părut foarte dificile, dar vremea închisă ne-a cam retezat mulțumirea pe care am fi nutrit-o în timpuri mai de Doamne-ajută. Au căzut pe aici ceva picături de ploaie, de care nu am disperat, ignorînd totodată norii care nu se aratau deloc binevoitori (mai ales unei ture ca a noastră, pe teren necunoscut). În decor, doi cățărători suiau în peretele Văii Albe; despre ei aveam să mă întreb, către seară, cum le va fi fost ziua...

După circa două ore am ajuns în zona unei brîne aparente, părînd să se continue în amîndouă lateralele; deși aș fi vrut, nu am avut timp să le explorez cît de cît[1]. Pe aici a început să plouă, mai cu pauze la început, iar ulterior transformată în burniță. Ne-au apărut pe aici și probleme: am ieșit cu Matei pe niște fețe sărăcuțe din stînga, cu grija de rigoare, în răstimp Marius scăpînd în talveg pe o mică distanță, iar curînd aterizîndu-i dinspre noi o piatră măricică, de care l-a protejat casca (dar provocînd un pic de șoc, purtătorului ei[2]). Cam tot pe aici am avut parte de o săritoare la care am ocolit prin dreapta, inițial cu ajutorul unei piramide, iar apoi pe un mic uluc din acea parte[3].

Vom atinge și un alt doilea brîu, unde am mîncat („ardeiul kapia e în floare"). Matei avea și el aparat foto, care îi vor ieși mult mai bune ca mie, în vreme ce Marius a tras diapozitive, cu al său „Olympus"[4]. Am pornit apoi grăbiți în sus, pentru a scăpa pe cît se poate de zăpada ce nu putea întîrzia să cadă (și să se depună). Să coborîm pe unde am venit, nu a dat prin cap cuiva.... Asta pentru că însoțitorii mei aveau încredere în ce fac, iar eu pentru că totuși din capătul văii ieșirea la Cruce era ca și rezolvată (nu am luat în calcul un brîu-Tunel înzăpezit ori la retragerea pe potecă marcată, *prin întuneric*, spre Bușteni...).

Mai sus, malurile văii s-au strîns[5], sector unde am avut de depășit două săritori, care ne-au chinuit un pic. Mai exact, la prima pe Marius

---

[1] Mi-am dorit să conducă în muchia spre A. Turnuri, unde am bănuit o priveliște nemaipomenită, însă ulterior mă voi lămuri că nu ajunge pînă acolo...

[2] Marius folosea în epocă termenul „terorizat", privitor la așa clipe.

[3] Voi deveni prieten cu ee, în viitoarele drumuri pe acolo.

[4] Peste un an, i-am proiectat la el acasă diapozitivele pe un ecran, de unde le-am pozat cu aparatul meu alb-negru. Altminteri Marius nu și le-a reprodus digital la vremea cînd acest procedeu a devenit posibil.

[5] În treimea mediană a văii există un mic canion, dar bazinul văii cuprinde acolo și o largă coastă, către dreapta/vest.

(invitabil, nu poți ști din start care e cea mai fericită cale de a depăși un obstacol!), la a doua pe mine. În ultimul caz, e de spus că am avut de înfruntat acolo o belea în două trepte. La prima, spatele subsemnatului a patinat ca naiba la contactul cu stînga, datorită pelerinei („fîșul") ce purtam. Am izbutit totuși să ajung în platforma intermediară, unde am aruncat de pe mine, cu obidă, respectivul accesoriu. În continuare, a mers bine, atîta doar că deasupra săritorii a trebuit să regrupez cu fundul în zăpada ce apucase să se depună, acolo. În amonte, pe vale ne-au așteaptat praguri mai puțin complicate, pe care le-am depășit exasperați că valea nu se mai termină! Pe acea udătură, Marius s-a blocat pe undeva, dar a reușit să iasă.

La obîrșie, cu privirea atrasă inevitabil de spintecătura Hornului I, am luat-o pe fețele cu zăpadă în dreapta, mîinile avînd inevitabil de suferit din cauza asta. După o pauză de întremare, am pornit prin Hornul III spre brîul *de Tunel*. Îmi era ceva teamă de streașina locului, dar am depășit-o relativ lesne; în schimb am avut mari probleme la următoarea traversare, pe prize oricum sărace, și pe care acum se depusese zăpada. Acolo, nevoia de siguranță m-a trimis la o traversare o idee mai sus (decît la precedenta trecere), de unde nu am mai putut continua! Mai exact mi-era teamă că următoarea priză nu mă va mai ține. În sine nu stăteam rău, nu era pericol iminent de cădere, dar asta nu rezolva nimic. Scoaterea rucsacului din spate, iar apoi a *sculelor* nu a fost treabă simplă, tentat fiind la un moment dat – pentru mai multă libertate în plantarea salvatorului piton – să zvîrl bagajul la vale (am gîndit însă că va fi aproape imposibil de recuperat, în acea zi).

„Uit de frigul la mîini și caut fisuri [...] *În pămînt nu prea stă și mă îndrumă Domnul să caut sub o prispă de pămînt unde pitonul se înfige sănătos. Bag un rapel și cobor vreo doi metri. Cum de nu mi-o fi venit ideea «balustradei» mai pronto*[1]*? Graba era să strice treaba. Ținîndu-mă în sforicică din lateral ajung la Hornul II, unde bag morcovul proiectat prin iulie pentru rapel în Hornul Ascuns. Vin și băieții. Încă ceva pași din segmentul II spre I, și iar regrupare: piton ușurel,*

[1] Adică mai repede.

2 octombrie 1982

cu buclă din cordelină zisă nouă[1]*. Băieții au părul măciucă la vederea mea ce vreau să cobor inițial direct în jos, pentru a traversa apoi orizontal în tunel, așa că* [avînd instalată balustradă] *o iau în diagonală și ajung în Horn, unde bate un vînt care ne îngheață. Înfig iar morcovul la vreo doi metri stînga, în tunel* [...] *Facem poze – semn de optimism! –: cele mai gigea vor ieși ale lui Matei* [...]
Recuperăm balustrada[2] și la celălalt capăt de tunel le arăt băieților ultima porțiune cîș. Bat aici unul din ultimele pitoane-platbandă, mici și amărîte, dar atît de utile. În zona jnepeni pun un nou piton, pentru altă balustradă. De aici, doar apa de pe jepi ne jenează. Ceață cumplită, ceva vînt cît și zăpadă. Orientarea e dificilă pe vremea asta. De frig, încerc să merg cu mîna în sîn, dar nu ține mereu[3]."

Am optat, din Brîul Spălăturii, pentru urcușul la Cruce, în dauna celui pe Brîul Portiței spre Valea Jepilor. Primul îmi va fi părut mai sigur. Din Șaua Mare, am coborît inițial Brîul Mare, iar apoi Jepii. Întunericul se lăsa pe cînd parcurgeam întîiul sector de serpentine. Acolo am văzut pe stînga o capră neagră, zgribulită și care nu se mai speria – probabil datorită condițiilor atmosferice – de prezența noastră. Vom avea apoi mari probleme de orientare în pădure, în sensul că nu vedeam la doi pași. Necazurile erau accentuate în cazul de meu de faptul că aveam ochelari fumurii, care opreau dramul de lumină ce aș fi putut reper în jur. Fără ochelari, la dioptriile mele de -5, iar nu era o treabă. Inclusiv cu ajutorul chibriturilor pe care fumătorul Matei le-a avut la el, la cîte un cot al drumului ne-am lămurit pe unde e continuarea[4]. Nu a fost simplu pe

[1] Ulterior voi identifica în acel loc o mică clepsidră, prin care care am putut da o buclă. Aranjamentul a rezistat mulți ani, de pildă în 2012 era tot acolo.

[2] Am avut cu noi două frînghii, una a mea, alta a lui Marius. Nu mai știu de unde o căpătase, cert este că se rigidiza cumplit, odată udată.

[3] Firește că nu a avut nimeni mănuși la el. Ignoranța noastră anterioară nu putea bănui că zăpada poate veni la un 2 octombrie. Ulterior recordul va fi bătut, cu mers prin zăpadă la 11 septembrie (1988, pe Valea Colților).
Aș adăuga aici că la 11,30 am fost la Verdeață, iar la 17 la Cruce.

[4] M-am întrebat deseori cum de, în condiții de întuneric, nu avusesem asemenea probleme la coborîrea cu Mariana, din octombrie 1978. Probabil pentru că era senin (și chit că noapte) iar totodată dispoziția era alta, nu a unor oameni marcați de locurile și timpul vitrege din acea zi. Va fi contat și faptul că în tura anterioară ne lipisem de un grup mai mare, altminteri profan, dar entuziast.

versantul Jepilor[1], cu hău serios dedesubt, dar nu am avut incidente. În răstimp, se auzea deasupra noastră telecabina, dar, temători că acea instalație nu funcționează, nu o luaserăm de la Cruce către Babele.

Ajunși în șosea, am avut bafta să prindem un autobuz local, pînă la gară, unde prima grijă mi-a fost schimbarea ciorapilor. Nu am reușit să dau un telefon acasă, să anunț întîrzierea, întrucît „un bleg" se cîcîia la aparatul public, iar timpul ne presa. În ultimul tren (personal) din acea zi am putut dormi vreo două ceasuri, iar în paralel am scăpat cu 10 lei.

Acasă, am ținut să remarc: „E apă caldă!!"[2].

Deși valea (tura în general!) ne-a ridicat atîtea probleme, finalmente i-am acordat nota 8. În paralel am alcătuit un clasament, al frumuseții unor așa drumuri:

„Nota 10 -

Nota 9 *Hornurile Văii Seci*
Valea Poienii
Albișoara Turnurilor

Nota 8 *Albișoara Hornurilor*
Rîpa Zăpezii

Nota 7 *Valea Coștilei*
Valea Tapului

Nota 6 *Vîlcelul Țancurilor*
Seaca Jepilor
Seaca Coștilei
Valea Adîncă
Valea Mălinului

Nota 5 *Valea Albă*
Valea Bujorilor

Nota 4 *Vîlcelul Uriașului"*

[1] „Ce-a urmat nu e de memorat, și sper să nu repet așa greșeală în viitor". Nu am repetat-o (de pildă peste trei săptămîni, cînd de oroarea Jepilor în noapte am suit și m-am cazat la cabana Caraiman), dar inevitabil am făcut *erori noi,* pe munte...

[2] Foarte probabil furnizarea acesteia se oprea în mod obișnuit la ora 22, dar de data asta a fost și la ceasul tîrziu, cînd am ajuns eu.

Încropeam în epocă și o „socoteală de iarnă", mai exact „ce este esențial pe munte (în rucsac) în luna octombrie" – îmbrăcăminte, echipament alpin, hrană. Nu figura acolo pioletul, urmînd să capăt unul abia în 1984, iar ulterior fiindu-mi nelipsit, în abrupt, pînă și vara.

Nu m-aș jena prea tare de așa idei, la o adică cam oricine a bîjbîit, fie și pe alte coordonate. De pildă Radu Țițeica ori Nae Dimitriu (care nu a avut mănuși pe Valea Gălbenelelor, la un 6 decembrie!).

1982, 16 octombrie la Verdeață

După o duminică în care am mers la o petrecere la George și Mara Pleșu, am revenit în Bușteni, cu Matei și Sandu. Toretic, a fost o ieșire anostă, lipsită de realizări montane.

„Tren 4, la care ajung odată cu Matei, ce mă așteptase un pic în stație la Iancului[1], primind defilarea a două tramvaie. La gară, Pizanti și atît. În Bușteni, Caraimanul e în vîntoasă, Morarul în soare. Cam aveam eu o întîlnire cu George în Moraru, dar o las baltă, căci uitasem pilulele [anticoncepționale[2]] *acasă (luasem banii de la el vineri). Hotărîm o tură în Caraiman, cu speranța că vremea se va aranja[3]. Sandu așteaptă pe unii din Brașov (veche idee a lui) și urmează să ne ajungă din urmă. O luăm ușor; pădurea se golește de frunze. Mîncăm la refugiu[4], în fața căruia tronează un rahat. Vine și*

[1] Matei locuia în cartierul Pantelimon. I-am făcut la un moment dat o vizită.

[2] Un coleg de la Sticlărie se specializeze a merge pînă la Timișoara, unde cumpăra din tîrg – așa-numitul *Ocsko* – mărfuri de trafic frontieră ce lipseau în București. Îmi aduc aminte acum, fugar, de ceasurile electronice și de pastilele anticoncepționale. Le revindea cu preț cam dublu, cu excepția unor cunoștințe apropiate (eu de pildă), cînd prețul era mai mic ori chiar lipsit de adaos.

[3] La vremea aceea lipseau prognozele meteo, altele decît cele oficiale, de la radio sau televizor (care nu detaliau cum va fi, să zicem, la Bușteni). Deseori nici acelora nu le dădeam atenție, mergînd la nimereală (caz în care stăteam în vreo gară ori în păduri de la poale, revenind curînd spre București).

[4] Treceam atunci pentru prima dată pragul a ceea ce era numit oficial Refugiul schiorilor din Valea Albă. Par că doar o dată ajunsesem pînă atunci pe platforma lui (cu Mariana), cînd fusese închis. Ulterior, avusesem alte ținte în drumurile mele, pentru a mă abate din poteca Bușteni-Valea Albă pînă la el (altminteri, de-

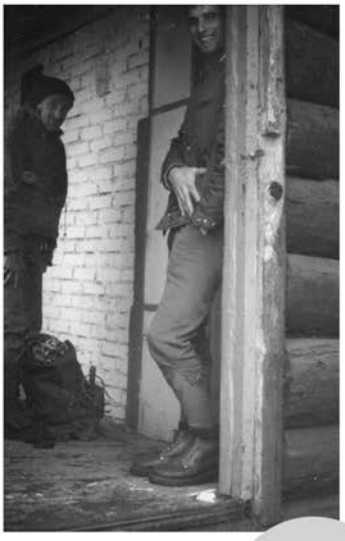

9 octombrie 1982

Sandu și odată cu el negura. Filmul mi se încurcă în aparat și bag altul. La Verdeață, spre marea noastră oftică, se apucă să bureze, iar spre deosebire de 26 septembrie, nu am chef să urc prin ceață. Ne întoarcem iar la refugiu, unde citesc «România Pitorească» și «Scînteia»: puștii de aici[1] habar nu au habar de accidentul de care scrie [Ion] *Preda[2].*
Apoi coborăm prin pădure. Multe ciuperci, Hotărîm să dăm o raită prin Poiana Coștilei[3]. Unde fînul a fost strîns, în căpițe."

În Poiană, am instalat de amorul artei un rapel, pe un bolovan al locului. Acolo, Sandu s-a descurcat onorabil în rapel[4] (altminteri eu însumi, pasămite mai dezinvolt în procedeu, îl voi deprinde ca la carte abia peste un an). Atmosfera a fost destinsă de un cîine ciobănesc, pe care l-am socotit, amuzați (și darnici) altminteri, drept „pomanagiu și milog".

Cu așa prilej am ne-am intersectat cu una din fetele ce fusese cu noi spre Omul, în martie 1979. Nu am revăzut-o de atunci, cum e cazul cu multă lume, la o adică.

Cam tot acum, am bănuit sezonul ca încheiat, afirmînd despre el, cu o amabilitate aparte, că „am urcat cu toate lichelele".

---

loc departe). Cu prilejul amintit mai sus, am stat într-un mic spațiu la intrare, fără să țin a da vreun ochi interiorului. Oamenii de acolo ne-au fost neutri, nici strîmbînd din nas, nici camarazi.

[1] Aveam 25 ani atunci.

[2] Nu mai țin minte despre ce era vorba, dar se poate verifica colecția revistei.

[3] În această tură „intră în exploatare hanoracul", unul confecționat la mașina de cusut a familiei, de Mariana. Asta s-a petrecut probabil în urma nefericitei experiențe cu ploaia, din Albișoara Hornului și ce a urmat. Ce e drept, materialul nu era grozav (destul de rigid și fără ploaie!), dar tot a fost un pas înainte. Cam atunci i-am cumpărat Marianei unul din magazin. Foarte probabil, în atitudinea mea – de a nu căuta prin magazinele fie și *socialiste* ce mi-ar fi fost util – se afla moștenire a unei țînute mai puțin îngrijite a părinților, dintre care tata și-o asuma fră jenă, iar mama și-o masca sub masca interesului pentru curățenie și similare. Nu spun asta cu răutate, certamente proveneau din familii provinciale/rurale, unele modeste.

[4] Peste o săptămînă, în niște împrejurări speciale, Sandu se va face iar covrig la rapel, după cum îi era obiceiul.

9 octombrie 1982

Nu posedam pe atunci (la o adică, nici azi) cel mai fin caracter din lume. Mai ales pe atunci mă iritam lesne, iar Sandu se pricepea grozav la asta. De pildă, la birtul unde nimerim „o mîncare nasoală, Sandu urcă nervii mei printr-o scenă cu Mersul trenurilor". Ca urmare, am socotit ulterior că „soarta se răzbună pe S.P., care de la Ploiești se întoarce după coardă" (nu mai țin minte pe unde ori la cine uitată)".

Infamanta etichetă de mai sus nu s-a aplicat lui Matei, om la locul lui, dar care la scurtă vreme va dispărea în ceață – trăsătură la prima vedere de blamat, dar care le va fi fost motivată interioricește, lui și amicilor care mi-au mai servit așa ceva. Aveam să-l revăd prin aprilie 1990, cînd a ținut să mă salute, la o ședință publică a Clubului Alpin Român, de la liceul Gh. Lazăr.

1982, 24 octombrie Albișoara Turnului ș.a.

„Ghinionul ghinioanelor. Într-o duminică în care se lucrează, las totul baltă și vin cu Sandu piază rea *pe munte. În tren, iar scandal* [cu nașul] *și iau bilet din Ploiești. În Bușteni, avem drept țintă Albișoara Crucii* [propusă foarte probabil de Sandu] – *ce-or fi unii în limbă după ea nu știu, doar văzută de departe arată mișto*[1].
Soarele mă face să iau însă Albișoara Turnurilor și Sandu face greșuri în mania unul hăis, altul cea, iar asta mă va sătura pînă în gît de ture cu el[2].
N-am bani, iar Sandu mă finanțează.

Am urcat anul acesta poteca spre Valea Albă de patru ori în cinci săptămîni. Cu ultimul prilej îi arăt lui Blegu *Brîul Spălăturii, dar mă voi convinge mai tîrziu că am vorbit cu pereții. Se zărește, din același luminiș de pe Munticelu*[3]*, varianta de intrare în Spălătură: nu mi-ar fi frică de ea, cît de «plăcerea» să rămîn blocat sub bolovan, cu retragere ioc. De-aia mai tentantă ar fi varianta de coborîre de la Cruce.*

[1] Indiscutabil, aprecierea mea era grăbită (bazată doar pe traversarea făcută pe Brîul Hornurilor).
[2] Tot voi mai face însă două drumuri cu el.
[3] Se găsea pe varianta nemarcată spre Verdeață, ulterior invadat de arbori.

9 octombrie
1982

Un horn trecut de Cristea ca intrare [indirectă] *în Albișoara Turnului e surplombant și încercînd să-l trec dau frîu liber nervilor (în Valea Poienii abia după 2-3 ore similare am reușit). Sandu asigură groaznic așa că o iau pe varianta Georgescu*[1]*, care acum mi se pare mai ușoară, însă rămîn undeva numai într-o priză de mînă, asta pentru că Sandu doarme pe drum* [nu eliberase la timp coarda, capului].

Scandal cu SP care face de capul lui, așa că îl las baltă. Ca de obicei, ăia veniți cu trenul de 6 defilează pe la Verdeață, eu sculat cu noaptea în cap dormitez pe aici.

Mă supăr și o iau la trap în sus. Valea e splendidă, foarte ușoară. În dreptul poienii de la jumătatea văii ies în stînga pînă în coama ce desparte de Albișoara Strungii[2]*, de cu totul alt rang valoric. Acolo, văd doi indivizi suind. Intru în vorbă cu ei, convenind să urcăm împreună Fața Înaltă, dar pe parcurs ei se răzgîndesc, abordînd vîrful Picătura (voi afla la un moment dat că unul dintre ei este Boni). Personal urc solo vijelie, voi face cam o oră pînă sus. Întrucît nu am căutat dificultățile cu lumînarea, am urmat pînă acolo firul din dreapta, cel cunoscut acum trei ani. După un timp, din acela trec spre stînga și zăresc creasta nordică Picătura plus coborîrea din creasta Strunga-Turnuri (despre care aflasem amănunte în Cristea) - în cazul ultimei rapelul de coborîre părîndu-mi nu de 30, ci de 15-20. Tot de pe acolo văd o echipă pe vîrful Strungii, care ajunge și ea, la scurtă vreme după mine, în șaua de la baza Feței Înalte. Pe tipul care pare să fie lider aflu că îl cheamă Rache.*

În vale Sandu înjură și de cînd sînt nu am mai auzit așa discurs: uneori mă întreb dacă nu e la adresa mea, cum că l-am lăsat fără ajutor pe acolo, dar dacă-i bou și n-ascultă, ce să fac? E undeva pe Furca dreaptă (e vorba de brațul albișoarei pe unde urcasem și eu) și mă mir că a dat de dificultăți pe acolo. În răstimp, revăd locul unde m-am ales cu bila spartă, pe vremea cînd DG nu se îmburghezise. Totodată, care-s Turnurile nu mă lămuresc, fiind un singur țanc pe Creastă.

---

[1] Cea dintre fire, pe care el o găsise.

[2] Foarte probabil am făcut în traversare pe oarece curbă de nivel acea abatere, deoarece, reîntors, mersul prin firul vestic al văii nu mi-a fost peste mînă. Peste trei ani, voi mai arunca o privire (și nu numai) asupra vecinei, dintr-un punct situat însă ceva mai sus.

Soarele fuge repede și umbrele se deplasează. Mă fîțîi pe brîul spre Seacă și fac poze. Aici schimb filmul. Apare Sandu, e cu gargară – el, ultima găină.

O lungime direct în sus. Le arătasem băieților variantele și au ales hornul dinspre Seacă[1]*. Deci 1 LC elementară pînă la un pom: la un metru sub el, eu și SP. Așteptăm de ni se lungesc urechile, căci oamenii au de toate: scule, tehnică, sfaturi, dar nu și ciocan. Îl dau pe al meu. Urcă Rache, eu am discuții cu unul dintre ei, cel puțin greu de cap dacă nu răuvoitor de-a dreptul. Sandu se screme sub mine. Înțeleg că acel horn are* [sus] *regrupare nasoală. Rache urlă că e în ramonaj (poftim asigurare!).*

Pînă la urmă ei se duc. Nu mai știu care mi-a fost socoteala, probabil să mă asigure și pe mine (iar eu pe Sandu), cert este că la un moment decid să mă îndrept spre hornul pe care îl știam (chit că nu răzbisem vreodată pe acolo). Drumul pînă acolo e mai simplu decît anticipam. Evident Sandu se mișcă mereu ca găina.

Îl aduc cu o balustradă, sosind finalmente lîngă mine, cu mutra lui de martir. Mă leg iute, iau scule și – fără rucsac – plec sub ceea ce se dovedește a nu fi horn, ci un fel de diedru (în general, locul este altfel decît mi-l aminteam). Oricum, sînt mai optimist ca acum trei ani, cînd mă uitam cu groază în jur. Bat un piton în dreapta și mă angajez în diedru, unde dau de un alt piton, de care agăț scărița (profani aflîndu-ne, s-a încurcat coarda în prima carabinieră). Mă ridic eu pînă la ultima ei treaptă, dar n-ajung cu o palmă, la un alt piton. Mă întind, îl prind, iar agățat de el e altă treabă. Ăia de sus urlă că îmi aruncă coarda, dar pînă o aruncă ei ies din diedru (cam ca varga). Ei sînt în jnepenișurile pendinte deja de prispa Hornurilor. Mă dezleg și asigur (cu loc de mai bine, în locul celorlalți) venirea lui Sandu, care face un an de zile pe drum. Socoteala anterioară a fost să tragă și rucsacul meu pe aici, însă descopăr apoi că l-a lăsat pe regruparea de jos, iar totodată nu a adunat pe drum carabinierele! Îmi spune că o să coboare înapoi, de-aia n-a adunat carabinierele. Îmi vine să urlu. Coboară unul dintre oamenii lui Rache și voi afla de la el că jos totul fusese vraiște: putoarea n-a strîns nici rucsacul![2]

---

[1] Aflasem acele detalii ale locului din *Cristea*.

[2] Cu mențiunea că **vorbesc de funie în casa spînzuratului**, va fi fost vorba de un călcat de trei ori în același loc, doar ca să nu dea nas cu realitatea. Ultima fiind și cea care, cu emoțiile/sperieturile ei, fiind și cea care îl ajuta să defuleze din suratele insuportabile, de altădată.

24 octombrie
1982

E tîrziu. Presat de faptul că trebuia să revin în acea seară la Buşteni, pentru a fi a doua zi la serviciu, am evitat varianta pe la Cruce (ce se soldase de curînd cu o coborîre noaptea a Văii Jepilor), preferînd în loc o traversare pe brîul Spălăturii, iar apoi pe cel al Portiței pînă în Valea Jepilor, pe care speram să o pot străbate cît de cît pe lumină. Întregul plan a fost zămislit în condiții foarte stresante și va ieși mai prost decît anticipasem.

O grijă (mare) în plus am avut tot timpul în Sandu. De pildă, îi explic ce drum vom lua odată ajunși sub Fața Hornurilor, dar îi iese pe cealaltă ureche și se așază undeva sub echipa lui Rache, pornită să urce Hornul I. În așa condiții, plec singur spre micul brîu ce scoate la Tunel. Mă vede că dispar, așa-i cînd te miști încet, vine ca o colivă și se încurcă la pasajul de după streașină, unde începe să se tînguie ("Uuuunde dracului se continuăăă, de aiiiici?![1]"). Dar pitonul aflat la nasul lui nu îl vede! Las ce făceam la doi pași de tunel, îl bălăcăresc, dar mă întorc și îi pun o balustradă. Vine destul de morcovit..."

Se pot discuta aici și ciudățenile mele, dar iritant la Sandu era lauda că el urcă trasee de gradul III, că a făcut de pildă Canionul Ciorînga Mare[2]. Așa pretenție te face un pic invidios, că tu nu ești în stare de respectivul lucru, dar și pretențios cu acel amic, să se comporte la înălțimea palmaresului pe care și-l vîntură.

La scurtă vreme după mine, ajunge și Rache în Tunel, urmat de ai săi. Fără pauză, ei pornesc apoi pe hornul vertical, căruia i-am acordat cu acest prilej mai multă atenție. Îngrozitor de încet, ajunge finalmente și Sandu. Plecăm apoi spre Seacă, unde ritmul nostru se menține. Pe aici voi comite eu o greșeală, datorată faptului că în precedenta-mi trecere pe aici nu apucasem să rețin bine amănuntele terenului. În așa condiții, nu am sesizat una din traversări pe curbă de nivel (unde bătusem anterior un piton), locul părîndu-mi prea dificil pentru a fi urmat, așa că am decis rapel pe ulucul înclinat, care se lasă în jos acolo.

Nu mai țin minte ce am făcut exact în continuare (va fi acționat între timp și sfînta refulare). Probleme tehnice în sine nu vor fi fost, ci multă

[1] La asemenea lamentări, prelungea unele vocale.

[2] Trăiesc acum sentimentul că mințea. Nu-l văd trecînd marea săritoare de acolo.

24 octombrie
1982

trudă cu jnepenii din zonă (iar implicit, mult timp irosit), pentru a reveni la linia dorită.

Nu a fost, vorba unui clasic, singura greșeală[1] a acelei zile. Voi face și alta. Mai exact, după rapelul de la intrarea în bazinul Văii Spălăturii, las rucsacul neglijent alături, iar acesta o ia încet, dar de neprins, la vale. Îi văd deprimantele rostogoliri, după care i se aud doar bușiturile, în zona din aval (sunetul i se întorcea din pereții micului canion, prin care Valea Spălăturii trece acolo). Poate e cam mult spus groaza, pentru a descrie sentimentele care m-au cuprins, însă departe nu i-am fost (notație la scurtă vreme: „e moment de coșmar", dar și: „Bine că nu am făcut eu așa!"). Sandu, încă deasupra rapelului, se mișcă îngrozitor de încet și degeaba urlu la el: ori nu aude (iar eu cred că de-al dracului nu mă bagă în seamă), ori se protejează psihic. Mă aleg doar cu priveliștea - pe care o socotesc „de basm" - a Văii Spălăturii, către Cruce, dar e un basm de felul a cum mi se înfățișa cîndva Leaota, dominant-tulburătoare, pe cînd eram la mare ananghie în zona Strungii (1977)...

Probabil intrat (menținut?) în ritm nevrotic, încerc să mă mișc iute, în vreme ce colegul procedează la antipozi. Ajung la extremitatea opusă a bazinului Spălăturii și abia acum binevoiește Sandu să ajungă sub ruptura văii, ba și urlă, ca unul abandonat (ce să mai, e o tură a urletelor – va fi fost un spectacol, nu chiar plăcut, pentru vreun martor din zonă)! Degeaba îi spun că dormitul pe munte nu e deloc o afacere, tot nu se mișcă mai repede. Nu știu dacă poate mai iute, dar nici nu îl vezi că se străduie[2]. Urlu și eu la el, atîta doar că la un moment îl duc în pragul unei vizibile crize de nervi. La așa semnal, o las brusc mai moale.

> Problema revenirii în Bușteni în acea seară (de fapt noapte, și oripilat experiența nocturnă din urmă cu trei săptămîni) se rezolvase odată cu picarea rucsacului. Mai exact, în el se afla inclusiv aparatul foto Zorki împrumutat de la Ana, și carte trebuia recuperat cu orice preț, chit că nu puteam ști pe moment în ce stare se află. Ca urmare, era de înnoptat la cabana Caraiman, revenind a doua zi pentru

[1] „Am jurat să nu mai fac acea greșeală și m-am ținut de cuvînt. Voi face în schimb altele" (N. Baticu, la premiera Crestei Coștila-Gălbenele, 1936).

[2] Deduc a fi fost și ceva făcut în sîc, mai exact în sens contrar, la adresa celui care îl agasa cu acel îndemn.

căutări. În așa planuri, amintirea capacului foto picat în Valea Poienii – și de care *eu* nu am dat ulterior - a planat prost, în cîntărirea șanselor de reușită.

Prin semiîntuneric (ceasul arăta ora 18), am atins talvegul Hornurilor. Era o priveliște aparte, către amontele gangului, combinat cu albastrul închis al cerului care îl însoțea. Percepția neașteptatei prezențe, în acele loc și moment, sporea întrucîtva angoasa. Cînd am ajuns la Portiță, era întuneric deplin. Am avut noroc însă de lună, deși ajutorul acesteia a prexentat inevitabil sincope, mai exact în vîlcelul aflat imediat la nord de cabană. Acolo am intrat într-un con de umbră a lunii... Prin urmare, vom rătăci acolo poteca, răzbind totuși finalmente la liman.

Nu mai țin minte care a fost situația exactă la cabană, dar am notat că acolo am întîlnit „...alte lepre! Beau un Pepsi și-l trag pe Sandu spre Babe[1]. Pe drum, apă!!! Cu gheață, dar bună!". Am încurcat și pe aici drumul, dar finalmente la Babele. Cei de pe acolo cu care intrăm în contact nu cred povestea spusă de Sandu (destins brusc, și foarte sigur pe el). Comandăm o friptură, care se dovedește cu mult zgîrci. Colegul discută cu niște dame de-ale locului, cărora le ține discursuri.

Fricțiunile cu Sandu au continuat și aici să se ivească din te miri ce. De pildă, aude de existența unui izvor în preajma cabanei, dar nu binevoiește să îl caute serios. Știu că în cărți despre camaraderie montană lucrurile stau înșirate altfel, dar „tot nu i-l arăt, că e rahat, și nu știe să se orienteze, izvorul auzindu-se din ușa marchizei [cabanei]! A doua zi va urla de sete...[2]".

Ne-am culcat, în camera 18 ce ne-a fost repartizată. Pe la ceasurile 10-11, zgomot de fiare: apar unii despre care aflăm că au fost în *Fisura Albastră II*. Peste noapte, am senzația că pic din pat ca de pe o brînă[3].

---

[1] Foarte probabil ne-au spus că nu au apă, de care noi duceam mare nevoie. Nu ne puteam hidrata doar cu Pepsi, care era inevitabil scump, iar totodată aveam nevoie de o cantitate mare.

[2] Firește că mi-i psihanalizabilă frecvența ideii de urlat, din acea tură (parcă în altele nu apare așa des...).

[3] Pare să fie un sentiment curent, după ture pe munte mai tensionate. Am citit despre vreo două asemenea cazuri, între care al lui Toma Boerescu, după premiera Crestei Coștila-Gălbenele.

Sandu acuză cîrcei și rage ca o vită. Spre dimineață, nu mai pot dormi și ies pe afară. E ceva feeric, ora portocalie a lui Urechia...

Îl trezesc și pe Sandu, cu dor să plecăm iute, dar nu apare prea curînd cabanierul. În fine, pornim coborîrea. Acum e Sandu cel cu setea (eu fusesem în seara precedentă, cînd descoperisem că el băuse demult apa comună). O să bea dintr-un lac întîlnit în drum.

Facem ochii mari, la locurile chiar simple, pe unde mersesem prin întunericul nopții precedente. Apoi, angajați pe Brîul Portiței, identificăm o cruce nouă[1].

Odate atinse pe brîu Hornurile, coborîm imediat pe stînga acestora. „Cînd treaba se împute, cobor în rapel o săritoare (SP iar se cîcîie aici, un sfert de oră). Cum mai jos urmează hornul cel mare de la bifurcația cu Mortul, o iau iar pe fețe, distanțîndu-mă încă o dată de Sandu. Ajung pe curbă de nivel la crucea lui Ionașcu [Ivașcu], unde, minune, văd în preajmă rucsacul, bine-mersi".

Pe aici, lui Sandu îi vine deodată să coboare în continuare pe Seacă. Întrucît mie nu îmi arde de așa ceva, ne despărțim. Este drept că nici eu nu aleg o variantă de continuare foarte ortodoxă. Mai exact, dorind să evit jnepenii care se fac acolo pe fețele din stînga Văii Spălăturii, iar totodată pentru că firul ei din amonte mi-a părut interesant, am pornit să-l urc, gîndind că pot atinge pe acolo brîul. Pragurile din canionul de acolo sînt într-adevăr frumușele (le socotesc la 1B), însă ies finalmente pe un grohotiș înclinat cît și fugător. Cu chiu cu vai pot am putut scoate coarda (urmînd să trag cu ea rucsacul) și să traversez pînă în pădurea de jnepeni din stînga – de care strîmbasem din nas jos, la baza canionului! Problemă fu apoi că rucsacul nu s-a lăsat tras, blocîndu-se sub o surplombă de pe parcurs! A trebuit să cobor în rapel pînă în buza acelei streșini, pentru a debloca – într-un timp deloc scurt – lucrurile (din fericire, vremea a fost frumoasă!). „Apoi lipa-lipa, cam însetat, pînă în Jepi". În Bușteni e posibil să fi ajuns înaintea lui Sandu, care a pretextat însă a

[1] Despre ea (amplasată pe ceea ce azi pot numi Vîlcelul Beldie și cel Cuminte), îmi va da detalii peste un an Gigi Buzoianu și că de față, la tragicul impact, a fost Leni Nicolae, colegă mie în V. Țancurilor și Seacă. Ea, fiind asistentă, a încercat să îi dea ajutor celui căzut, dar nu a putut face nimic. Teoretic, acela s-a prăbușit din Brîul Mare, dar nu pierd din calcul nici vreun colindător al abruptului.

petrecut trei sferturi de ceas, la un restaurant din drum (unul din oraș, firește!, nu din Seacă).

Din personalul de Cluj ne dă jos nașul, la Comarnic. Așteptînd un tren-cursă[1] din spate, rezolv întrucîtva cu mîncarea, la o bodegă din zonă. În trenul așteptat, neplăcerile se ivesc iar, sub forma unui *obernaș,* care nu ne dă jos, doar ne ia 35 lei la amîndoi, pînă la Ploiești. În Vest, descoperim că trenul de Tg. Mureș de care voiam să ne *lipim* e anulat, așa că fugim în [Gara de] Sud. Abia aici apuc să telefonez acasă (în Vest, aparatul public de acolo era defect!), unde îi spun lui tata care e situația, mai exact de ce nu am ajuns acasă. Aici iar am dispute cu Sandu, pe tema ce tren să luăm, personalul ori rapidul.[2]

Cum am aranjat ulterior la serviciu cu ziua lipsă nu mai știu. Că veni vorba, în septembrie fusesem mutat dintr-un fel de echipă de intervenții la o stație de oxigen - a aceleiași fabrici - , unde cuplam tuburi aferente la o instalație ce alimenta secțiile de sticlărie medicinală. Colegii mei nu se înghesuiau la așa loc de muncă, pentru că stăteau singuri cuci acolo, dar mie, nesociabilului, mi-a prins la fix. Inclusiv pentru că puteam face rocade cu colegii de acolo, cînd aveam nevoie de vreo zi pentru munte.

În noiembrie acel an încetează din viață Emilian Cristea, în urma unui accident de bicicletă pe Transfăgărășan. Cartea lui Baticu mă captase între suporterii acestuia, și implicit între cei privindu-l negativ pe Cristea, dar în urma unei ședințe in memoriam la „Floarea de colț", care m-a mișcat, mi-am notat în *Jurnal* știrea, cu un chenar negru, ceea ce semnaliza măcar în parte o reverență pentru cel dispărut[3].

[1] Asemenea trenuri se aflau cel mai jos, ca importanță, mai exact sub personale.

[2] Din epocă: „27 noiembrie 1982. Drum la magazinul Bucur. Pe scările spre «Alimentara» de la subsol, coadă solidă la... nimic sosit încă. La pantofi nu găsesc nimic. Vreau să-mi iau un exponometru, dar nu mai e 230 lei, ci 375."

[3] Ulterior îmi voi modifica poziția și, cu fronda vîrstei (în paralel cu informațiile venite pe filiera Baticu) voi adăuga: „un mare măsluitor al muntelui românesc".

1982, 19 decembrie Padina

Mi-a fost alături în acel drum Mariana. Cum mare lucru nu se mai putea face în abrupt, am zis să mergem la acea cabană, unde îmi spusese un coleg de serviciu (mai mare de vîrstă, dar *potecar*) că va merge și el. În Gara de Nord sosim cu trei minute înainte de plecarea trenului, care e aglomerat. În vagon e apă pe jos. Pe la Crevedia apare nașul: 10. În Ploiești Sud, unde urmează să schimbăm trenurile, mîncăm, iar apoi coasem la hanoracele încă neterminate (al nevestei făcut dimineața dintr-un fel de perdele, ele însele improvizate anterior de mama).

După masă, mergem pînă la BIG-ul[1] vecin și luăm o curea de ceas. În gară, mai-mai să pierdem trenul de la linia 1, pe care îl așteptam la linia 7! În Vest, un accelerat în direcția dorită, în care ne transbordăm iute. Apoi, stupoare: personalul pleacă primul (firește însă că-l vom depăși curînd)! În tren e o gașcă de surdo-muți tineri, ce se respectă [probabil cu cîte o dușcă]. Un *obernaș* în Cîmpina face gălăgie, dar e numai foc de paie: cu un pol[2] ne arajăm.

În Bușteni, un chil de vin și pornim spre telecabină. În hol se cîntă gigea, dar mai încolo nu avea să se mai cînte, căci două chitări se fac zob la coborîrea pe ghețuș, spre Peștera. Plafon în jur de 2000 metri, unde brusc începe vînt. Chiciura, întunericul și schimbarea bruscă de altitudine ne o sperie sănătos pe Mariana. La „Babele", locuri ioc. O scurtă pauză și o luăm la vale, cu lanterna noastră veterană. Pe la 1800 m alt., zăpada dispare. Pe șosea (spre Padina), bîjbîi drumul (nu l-aș fi nimerit nici ziua). Pe la 9 sîntem la cabană, dar amicul Vasile ioc!

Somn neplăcut. Mă scol matinal și mă plimb prin preajmă. În fine apare Vasile, dar ei se cîcîie mult, așa că plec doar eu și Mariana, spre peșteră. Acolo nu e nimeni pe post de paznic/încasator. Nu intrăm prea mult în ea. După asta luăm „Butmăloiu-footpath" [sic, *adică drumul lui Butmăloiu*] pe ceață pînă la Piatra Arsă. Coborîrea pe Schiel nu e așa grea; vom întîlni aici pe Stavri și pe văru-său. Mariana obosește bine, pînă jos.

---

[1] *Băcănie – Industriale – Gospodina*.

[2] Reminiscență verbală a vechilor *napoleoni*, cu sensul acum (în 1982) de 20 lei.

La Bușteni, ne oprim la o bragă. Apoi descoperim că ceasul ne merge prost, iar asta se soldează cu pierderea trenului de Cluj[1]. Apare însă un tren netrecut în Mers, unde e naș o... femeie[2]. Vrea ea 20x2, dar în urma negocierii ia pe jumătate. Mariana se culcă, în vreme ce eu conversez cu un nene ce-l știe pe Baticu[3].

În aceeași iarnă, purced de zor la planuri. De pildă privind o coborîre pe Spălătura Văii Seci, tură căreia îi încropesc o descriere anticipată (!). Plănui și un circuit estival prin țară, în cadrul căruia să ating și diverse vîrfuri montane din țară. Nu va ieși nimic[4].

1983, 7 aprilie Valea lui Zangur

Cu un coleg mai în vîrstă decît mine, dar energic și tînăr la suflet (plus însoțitoarea lui) sui la început de aprilie la Babele, cu telecabina. Apoi mergem fără probleme pînă la Omul, de unde propun coborîrea Văii Morarului. Am cu mine, drept piolet, *paratrăznetul* confecționat cu un an în urmă – își face treaba, dar nu apar probleme de ghețuș, totul constînd într-un plăcut derdeluș. Ceva mai serios vor sta lucrurile **peste două săptămîni**, cînd pornesc alături de Marius Sevac să urcăm Valea Seacă a Caraimanului. Era prima vale ce porneam conștient să urc la vreme de iarnă[5], în vreme ce anterior doar luasem contact, vara, cu vreo limbă de zăpadă.

Între timp, pornind de la ce văzusem la Sandu, mi-am confecționat la serviciu niște colțari, despre care a zice că erau primitivi se află puțin spus. Dar și-au făcut treaba pe drum (cu dezlegatul inevitabil al chingi-

[1] Cel care de la Ploiești Triaj nu mai oprea pînă la București, economisind timp.
[2] Foarte probabil întîlneam pe atunci pentru prima dată așa situație, și nu se poate spune că mergeam rar cu trenul!
[3] Posibil să fie Cornel *Ștampilă*, om de potecă aproximativ de etatea mea. Își datora porecla faptului că solicita cabanierilor o ștampilă în carnetul lui de excursii, ca semn că a fost prin acel loc. L-am vizitat o dată, stătea în blocul teatrului Nottara, din Bd. Magheru.
[4] Firește, nu erau o treabă plecări de 13-16 zile de acasă, de lîngă copii, dar asta mi-a trecut prin cap.
[5] „Marius n-avea de unde să știe că și eu debutam pe zăpadă..."

7 aprilie 1983

lor, care îi atașau de picior). În canion, una-două săritori au fost descoperite, dar apoi s-a așternut strat de zăpadă continuă, întrebîndu-mă pe parcurs la cîți metri dedesubt or fi locurile pe care le știam din vară, pe acolo[1]. Panta s-a mărit apoi, zăpada devenind cu timpul tot mai compactă, motiv pentru colegul meu să alunece, lipsindu-i știința de a bate trepte. Plănuiam să urc pe Seacă în continuare, dar „Marius vrea să vadă Portița neapărat, așa că îmi înving repulsia de zăpadă". Prin urmare, ne-am abătut pe Valea lui Zangur. Acolo, am suit eu primul, regrupînd după o lungime de coardă, prinzînd-o apoi de piolet, iar Marius trăgîndu-se de ea pentru a urca mai ușor. Au fost vreo 15 asemenea etape. Spre final, m-a ajuns și pe mine oboseala. Ca întotdeauna, și deși aici Zangurului îi scade un pic panta, ultima parte a unei văi pare să dureze o veșnicie. Ca bonus, cînd mai aveam doar zece metri pînă la vechea cunoștință, brăduțul din brîu[2], mi s-a desfăcut colțarul...

„Țurțurii «uscați» [fără pic de apă pe ei] *din jur îmi dau fiori. Un vînt de iarnă nu face plăcere urechilor mele, așa că îmi pun gluga plus căciula de copilaș (galbenă!), pe care o împrumut de la Marius."*

Pentru că ieșirea nu ne era sigură din vale, către Valea Jepilor, am urcat destul de tensionați, pe un teren ce se asprea odată cu altitudinea. Ne-a împins înainte însă acea îndrăzneală proprie vîrstei...

Am ajuns la Portița[3]. Cu colțari pe hățașul ei, ne-a fost incomod, dar asta a fost totuși nimic, pe lîngă trecerea pasajului expus aflat nu depar-

[1] „Oare în iernile normale marii bolovani de pe aici sînt complet acoperiți?"

[2] Am remarcat acea zadă (a cărei parte din bătaia vîntului, cel de NV, era complet cheală), pe cînd am stat la o poză, cu tipii alături de care am urcat Vîlcelul Mortului. Ulterior am tratat-o ca pe o (veche) cunoștință. După cîțiva ani a dispărut, dar curînd a apărut pe locul ei exemplar aproape identic (evident, și mai tînăr). Un copăcel asemănător mi-a devenit drag, în urma unei fotografii, pe singura prispă mai comodă din brîul Spălătură-Creasta Picăturii. Locul fiind totuși strîmt, te obliga la un strecurat, între el și perețelul de acolo. După un timp s-a uscat, fără urmași (asta nu-mi face locul mai puțin simpatic!).

[3] „Decît un «Helios» [obiectivul aparatului foto Zenit] cu lentilă uzată, mai bine un Smena nou, ce stăpînește cît de cît contre-jour-ul [...] N-am crezut că voi ajunge vreodată, pe așa vreme, aici! Abia acum a priceput Marius de ce fusesem anterior crispat: de grija a ceea ce aș fi putut întîlni după Portița, pe brîu!"

7 aprilie 1983

aprilie
1983

te[1]. Ne-am descurcat totuși, pe acea vreme cu plafon de nori, cenușiu. În dreptul Văii Spumoase, am ales să o coborîm, căci zăpada părea bună pentru așa ceva. M-a însoțit însă o teamă teribilă, că am putea aluneca, iar finalmente să ne ducem peste săritoarea lui Magheriu! Sentimentul a existat îndeosebi în canionul (înzăpezit acum) aflat imediat sub Brîul Portiței, locurile domolindu-și apoi panta. Prin urmare, am mers apoi mai simplu, iar finalmente am trecut pe varianta clasică în vecinul Înspumat. Stratul de zăpadă s-a redus mult odată cu altitudinea.

1983, 2 mai Valea Mălinului – La Lespezi

La începutul lui mai, în a doua zi care se dădea atunci liber cu ocazia Zilei Muncii, am plecat cu Marius spre Valea Mălinului, avînd drept scop Colțul Mălinului. Îmi procurasem de la colegul Claudiu Manea un ceas electronic mai acătării, ce cuprindea – față de cele simple, ale epocii – cronometru, plus deșteptător. Ultima calitate nu l-a împiedicat să zboare cu o oră îndărăt, în acea dimineață, noroc a fi plecat eu ceva mai devreme de acasă. La gară, Marius s-a dovedit echipat corect, inclusiv cu *ordin de deplasare*[2]. Avea și piolet, unul clasic, cu coadă de lemn (eu, tot cu paratrăznetul improvizat la Sticlărie, dar care își face treaba). În tren, ne-am lipit de alți trei: ne va ieși 12 lei de căciulă, plus ideea că dacă – în lipsă de alt mijloc persuasiv – îi lași nașului buletinul, nu e cea mai rea treabă[3]. Pînă atunci mă ferisem de așa *amanet*.

> În prealabil, îmi scrîntesc încă o dată glezna în București, iar la plecarea de la slujba bisericii, vinerea! Ce e drept, de data asta incidentul a avut loc lîngă treptele sfîntului lăcaș, ci la vreo 50 metri de ele, de pe cînd, odată traversată strada Agricultori, mă angajasem *în cros*[4] pe Bd. Republicii (azi Pake Protopopescu), spre casă...

[1] După 2010, la acest pasaj a fost amplasat un cablu.
[2] Marius lucra în ceva aferent CFR, de unde căpăta și avantaje la călătorii.
[3] Se întîmpla să apară mai tîrziu, pentru a ne înapoi actul, iar atunci o luăm un pic prin tren după el. În același timp, datul acela de buletin se aplica doar în condiții de refuz inițial din partea lui, să mergem pe blat.
[4]

Prin urmare, voi merge cu grijă, să nu mă înțepe neplăcut, dacă păsesc în vreo poziție deranjantă (firește că o voi face!)

Cros reprezenta denumirea atribuită, de mine, alergării ce mai practicam prin urbe. Pe la 15 ani, cînd m-a apucat interesul pentru așa ceva, momeam prietenii de bloc: „Facem un cros?". Reține că am avut record, de la blocul din Iancului pînă la *Bariera Vergului* (Piața Muncii) și retur, 9 minute 47 secunde. Ulterior nu am mai avut clienți pentru așa ceva, practicînd singur acel sport. L-am abandonat pe la 43 ani (cu părere de rău), după a n-a operație de hernie inghinală. Anterior, pînă se trezea în week-end nevasta de atunci, dădeam o alergare din Iancului la Stadionul Național, în funcție de formă ocolindu-l ori doar revenind direct acasă.

Somnul nu s-a prea ținut de mine în tren (inclusiv din cauza gleznei), voi ațipi (taaare mult!) de la Florești la Cîmpina. M-a luat însă dorul de mîncat, în condițiile unui pachet „numai delicatese". Oarecum în context, căpătasem de pe undeva un bidon de plastic, pentru apă (1,5 l), căruia i-am făcut safteaua în acea zi.

În Bușteni e vreme variabilă, una de primăvară, la care ne trezim că ne plouă deși deasupra e cer aproape senin. Voi nota că „pe drum citesc din «Vraja Bucegilor». Pădurea e de un verde crud, dar nu stricăm poze" (la o adică, filmul meu alb-negru nici nu ar fi reprodus acel lăudat farmec). La traversarea Văii Coștilei țin colegului o lecție de geografie, despre ce se vede în amonte, ca văi ale abruptului. În Poiana Coștilei, descoperim lume cu cortul și cîțiva adăpostiți în stîna de acolo[1]. O luăm apoi pe Vîlcelul Poieniței, obositor ca întotdeauna, și pe care vom face cuvenitele trei sferturi de oră. Din motive de vreme închisă, cît și picior beteag, nu voi ieși în recunoașteri, cum făceam cu asemenea prilejuri.

Asudat, în șaua către Mălin am trecut la tricou. Am coborît apoi (ca de obicei în acei ani) la liber, prin „Hornul Mare" (îndeobște i se spunea Pămîntos). Dincolo de el, ne-au devenit vizibile văile Mălinului și Colților,

[1] Stîna era ceva mai sus de potecă, către Vîlcelul Poieniței. La un moment dat, în epocă, a apărut o construcție solidă de lemn, pe muchia ce închide poiana spre nord, servind tot crescătorilor de animale. Va dispărea după un timp.

2 mai1983

pline cu zăpadă – una moale și care nu impune folosirea colțarilor[1]. Vremea nesigură mă împiedicase a-mi alege ferm un traseu, dar după ce am trecut de Săritoarea Mare (cu o limbă nesigură de zăpadă peste ea) am socotit că nu ar fi o treabă, să continuăm pe proiectata Vale Verde, așa că am continuat pe Mălin. Acolo, ne-a mai picat a ploaie, în funcție de norii ori petecele de senin care ni se perindeau pe deasupra. În sine, m-am aflat optimist, că vom pune de un drum fain, pe undeva. Pe zăpada ce străbateam, dese smocuri de păr capre, cît și murdărie, reprezentată de pămîntișul și crăcile scurse de pe versanți.

La un moment dat ne-a devenit vizibil Colțul Mălinului, pe corpul căruia mi-a părut că descifrez „brîna de acces căutată”[2], iar implicit îmi fac planuri, ce s-ar putea sui după aceea. Întrucît „burta face scandal”, oprim pentru o masă. După care, la intersecția cu valea Hornului, devine interesant să parcurgem o porțiune din ea. Panta pe Hornului a fost net superioară la tot ce știam eu, dar am suit cu încîntare acea limbă de zăpadă. Canionul în cauză mi-a amintit de omonima Albișoară. A fost pe aici o săritoare descoperită, care s-a lăsat ocolită pe o limbă de zăpadă din dreapta ei. Nu departe am răzbit pe pajiștea „brînei Mălin-Colți[3], aici în prelungirea largă a Poienii”, cea pe care o face Mălinul la confluența cu Scorușii[4]. Mai notam aici că în dreptul acelei pajiști Valea Hornului „aproape dispare, pentru ca după acest răgaz să înfrunte brusc flancul Colțului Gălbinele [sic], mai întîi cu o cotitură bruscă, spre stînga, urmată de o revenire domoală spre direcția inițială, adică un pic vest”.

Ne-am luat apoi pauză, pe iarba Poienii, „în bătaia vîntului, dar panorama merită!”. Mestecînd aici una-alta, am croit planuri, ce să facem în continuare, însă curînd o ploaie susținută le-a spulberat. Cum nu a

---

[1] În descrierea acelei ture, mă descopăr după decenii destul de critic la adresa colegului. Îl declar, de pildă, ”dromovorus limitat și nu m-ar mira ca asta să-i dăuneze cel puțin la cățărare”. Uitam, în setea eliberării agresivității, că doar șansa făcuse ca eu să fiu mai breaz decît el, respectiv că și eu aș fi dat din colț în colț, dacă ajungeam să abordez zone mai dificile și cu oameni mai buni decît mine...

[2] Era clar că nu-mi mai doream urcușul direct prin jnepeni ca altădată, iar în paralel observațiile de la distanță remarcaseră o posibilă variantă, la baza Colțului.

[3] Nu știu cînd remarcasem desfășurarea acelui brîu (căci o voi parcurge mult mai tîrziu), poate la tura din 4 iulie 1982, din muchia Seacă-Mălinului.

[4] Am punctat cu acest prilej, despre acel brîu, că la stînga/către est „urcă îngustîndu-se spre un horn inofensiv, dincolo de care pare să continue”.

2 mai1983

dat semne să se oprească, am luat Mălinul în sens invers. Din nu știu ce motiv, nu m-am învrednicit să-mi protejez capul cu casca, așa că voi ajunge ud tot în Poiana Coștilei. De notat tot aici că am mers repede pe Mălin, fără să mai reținem dacă acum ori ulterior voi deprinde deliciile alunecării pe posterior, fie și udîndu-mi partea de contact cu zăpada. Statistic, mai e de spus că străbaterea vîlcelului Poieniței în coborîș s-a soldat cu doar două alunecări pe acolo, ceea ce am reținut că trebuie să fie normal (ulterior voi ajunge să trec și *zero*, la acea rubrică).

Ca un făcut, odată ajunși la baza abruptului ploaia a stat, iar înaltul muntelui s-a curățat de neguri! Nu am mai luat în calcul vreo revenire, mulțumindu-ne cu un mers domol pe Gîlma, unde era plin de floricele. În aceeași atmosferă am ajuns la gară, unde ne-am așezat pe pajiștea din preajma Podului. Am notat ca prezenți acolo pe „cetățeanul de dimineață Costel, Nuți, Eugen [foarte probabil Popescu] c-o damă". Cum trenul așteptat a întîrziat, am profitat de o garnitură suplimentară, mai exact de un vagon BTT al acesteia.

1983, 5 iunie Valea Seacă dintre Clăi

În acea zi am urcat cu Mariana în personalul de dimineață, unde ca întotdeauna (mai ales cînd era vreme bună) se adunau la un anumit vagon (parcă 2) amatorii de munte. Am decis să facem echipă cu un grup doritor să urce Valea Seacă dintre Clăi. Nu m-a deranjat că nu cunoșteam pe nimeni între ei (altminteri mai mult ori mai puțin frecventatori ai „Florii de Colț"), mă aflam în continuare la vîrsta la care legam cu ușurință amiciții. Vremea a fost frumoasă și s-a urcat cu plăcere. Pe drum am întîlnit și pe alții. Cu unii dintre ei am decis să urcăm prima săritoare mai serioasă prin stînga, în vreme ce restul grupului a venit pe calea clasică, niște lespezi din dreapta. Aici l-am cunoscut pe Toni, ins cu veleități alpine asemănătoare mie. Inițial am simțit un pic de semeție din partea lui, unde fel de competiție. Legînd vorbă, mi-a spus că a mers (fie și secund) pe trasee la care eu doar visam atunci, și anume Picătura ori Spălătura Văii Seci (varianta cu intrare indirectă), ceea ce mi l-a făcut interesant, pentru eventuale drumuri împreună.

5 iunie 1983

5 iunie 1983

Era pe vale și un tip ceva mai copt, să fi avut 50 ani, pe nume Gabi Șișu. Fără să emane veleități de alpinist, lăsa de înțeles (inclusiv via ceva morgă impresionînd novicii) că e priceput în ale muntelui. Nu am nutrit antipatii unul cu altul, dar nici am ținut să păstrăm vreo legătură, după acea tură[1].

Nu știu să fi avut probleme pînă sus, unde grupul s-a întins la masă, iarbă și soare. La sfîrșitul zilei, în tren, am convenit cu Toni să mergem împreună prin abrupt, cînd s-o ivi ocazia.

1983, 26-27 iunie Albișoara Gemenelor și Acele Morarului

Aceasta s-a întîmplat după trei săptămîni. Cum am reușit să mă cuplez atunci din nou cu Sandu Pizanti (asta în ciuda antecedentelor nefericite din colaborarea noastră), nu mai știu. Parafrazînd un banc deocheat al lui Daniel Georgescu, mi-o fi plăcut inconștient acea stare... neplăcută. Oricum ar fi, planul ne era să stăm două zile pe munte, în prima urmînd să urcăm Albișoara Gemenelor, dormind pe undeva pe Platou, iar a doua zi să mergem pe Ace (ale Morarului, firește).

> Imagine luată imediat înainte de Verdeață, cu legenda: „un tip neras în teniși [eu][2] și S.P. pufăind în spate".

Datorită lui Sandu, s-a mers (ca de obicei) extrem de greu/încet. Oarecum surprinzător, am descoperit că nici Toni nu e cine știe ce rachetă, minat între altele de chintalul din dotare...

> „Mircea! Nu pot, ce-mi ceri tu!... Am o sută de kilograme, ce naiba!", se scuza el uneori, pentru vreo neputință în cățărare. Toni avea însă o oarecare urbanitate în caracter care mă oprea să îl reped precum

[1] Parcă a venit o dată la cercul turistic ADMIR, ori se vorbea onorabil de el acolo. Cert este că îi voi descoperi în acei ani un articol despre Valea Gălbenelelor. Din care am dedus într-o primă fază că bătuse atent locurile. A urmat ce e drept o replică la acel material, publicată în revistă, care îi contestau destule afirmații. În așa situație care l-am coborît inevitabil de pe micul soclu ce îi atribuisem.

[2] În abrupt am luat bocancii.

26 iunie 1983

pe un Marius ori, mai ales, un Sandu – la care simțeam că uneori vorbesc cu pereții (altminteri, după decenii, le pot înțelege atitudinea).
Toni avea la capitolul *Pozitive* și faptul că, aflîndu-se inginer, mă introducea un pic în secretele zeilor de pe acolo, iar totodată preocupările lui fiind ceva mai înalte decît ale mai sus pomeniților amici. Avea un fel hîtru de a fi, combinat nu o dată cu zîmbet. Era fan al umoristului clujean Cornel Udrea, din care preluase niște formule haioase[1]. De pildă dictonul „*Nietzsche* masă, *Nietzsche* casă, *Nietzsche* coană jupînească!", unde *nice*-ul ardelean[2] (în sensul de *nimic*) fusese înlocuit cu echivalentul fonetic al filosofului german. Reda totodată, trezind haz maxim în subsemnatul, o povestioară a acelui Udrea: „Geschichte der Cucurigu und die Grosse Cotkodac".

Neavînd habar despre acea vale (cu excepția locului bătut la nivelul Brîului Hornurilor) decît că fusese parcursă de Daniel și de Ana, am luat-o pe unde ni s-a părut o pîine de mîncat (evitînd săritorile *urîte* de deasupra confluenței cu surata Crucii). Astfel, la intrare am preferat malul din stînga, unde ne-am canonit printre lăstari și jnepeni, pe o pantă destul de înclinată. S-a putut traversa apoi în talveg. De pe acolo, puși pe fapte mari întru cățărătură, am pornit să urcăm săritorile. După ce am muncit la una („a celor doi Bolovani") cam mult, am vrut să evit așa ceva în continuare, dar m-am lovit de legenedara încăpățînare a lui Sandu. Care voia să urce neapărat un obstacol de pe acolo. Distracția a durat peste o oră și jumătate, întrucît el s-a descurcat greu pe parcurs, în vreme ce subsemnatul, venit prin ocol deasupra, îi admira eforturile, dar fără să-l ajute cu vreo coardă. Toni l-a secondat prin acel ungher, plîngîndu-se apoi că îi alunecă ghetele.

„Toni a fost vizibil incomodat de condițiile unei văi 2A. Unde e tupeul lui de pe Seaca dintre Clăi?"

Inevitabil, atmosfera a fost cum era de obicei cu Sandu... În ceea ce voi socoti ulterior *al doilea sfert* al văii, am găsit mai util să avansăm pe malul înierbat din dreapta. Dincolo de acesta, versanții s-au închis. La vederea săritorilor dificile de pe acolo, am profitat de fețele din stînga,

[1] Îl răsfoisem și eu întîmplător.
[2] Sau bănățean?

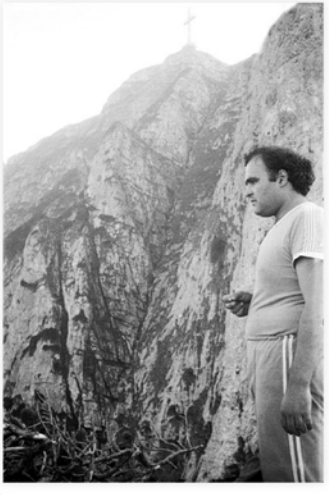

26 iunie 1983

expuse dar care ne-au scos într-o zonă cît de cît mai liniștită. Am dat apoi de o săritoare unde am ținut să folosim scărițe, deși cred că era de ajuns și o piramidă (ulterior, mă voi descurca acolo și fără așa ceva).

> E de notat aici, fie și cu ceva jenă, că am scos din pitoanele de rapel întîlnite pe drum, spre oftica lui Sandu, *care le-ar fi luat el* (la o adică, la el văzusem inițial acel procedeu, în 1979). În context, mi-a reproșat că îi reproșam cîndva ceea ce am ajunsesem să fac și eu.
> Îmi explic acel gest al meu de atunci, de a scoate pitoane, prin oarece lăcomie (acoperită de scuza că nu aveam la serviciu vreo forjă, unde să produc pitoane precum cele subtilizate), cît mai ales prin faptul că nu mă lovisem pînă atunci de utilitatea acestora, în acele situații. Mai exact, nu prea coborîsem văi, cu atît mai puțin în condiții de urgență[1].
> Pitoanele care-mi treziseră apetitul erau unele dintr-un cornier (vopsit roșu) căruia i se tăiase în bună parte o latură, rămînînd doar o parte, prin gaura dată acolo fiind trecut un inel, închis prin sudură.

Cum necum, am răzbit în Brîul Hornurilor[2]. Pînă să vină și colegii[3], întîlnesc acolo doi tineri (ajunși acolo pe alt drum decît al nostru, căci anterior nu i-am simțit deasupra). De felul lor alpiniști la „Universitatea", erau novici în privința zonei[4], intenționînd să urce finala văii noastre, dar le lipsea un ciocan. Cu colegii rămași în urmă, merg cu acei doi necunoscuți pînă sub următoarea săritoare mai serioasă, la baza căreia plantez un așa-numit morcov, de-al lui Sandu[5].

---

[1] La săritoarea coborîtă în Valea Seacă (octombrie 1979), cu grupul Georgescu, se putuse da coarda după un bolovan.

[2] Cam tot drumul a fost un *halimai*. O dezorganizare teribilă, constînd inclusiv în a inversa rucsaci între noi (probabil în tragerii lor la săritori). Ca urmare a acestui ultim fapt, ajung în Brîul Hornurilor cu tarhat străin, neavînd prin urmare film nou la îndemînă, pentru a înlocui pe cel expus.

[3] „Sandu geme *en gros*, spre groaza lui Toni", voi nota.

[4] Nu mai reține dacă ne-au spus pe unde ajunseseră acolo. Cert este că, la capătul văii, aveam să „îi arăt lui Adrian Creasta Picăturii".

[5] Dacă îmi aduc bine aminte, Sandu lucra într-un mediu destul de nociv, din categoria forjei. Ce e drept, nu prea pomenea de job-ul său (cum i s-ar zice azi). Idem despre familie (nici mie nu-mi dădea prin cap să întreb pe atunci, pentru o mai bună cunoaștere a omului). Dacă tot veni vorba, era evreu (altminteri nu se fă-

„Săltat în scărița lui Sandu, Adrian, filat de Cătălin într-un al doilea piton aflat imediat mai sus, se împinge în micul diedru de acolo și încearcă ceva. Sîntem curioși să vedem cum e putoarea asta de săritoare. Adrian o descrie ca lînsă și fără loc de piton. În fine, lipit de piatră și ridicat în coate, Adrian o urcă. Vine apoi Toni și urcă cu Cătălin sus, eu plecînd bagabont (peste Sandu, în sfîrșit trecut de Brîu) spre Hornurile Picăturii, să le zic săru-mîna. Quel bijou! După ce le pozez scurt, îl întrec iar pe Sandu și urc «fruntea» care ne făcuse probleme. La Sandu e chin mare acolo, doi inși nu pot să-l tragă sus. Cum eu și Toni ne dusesem ceva mai sus, ne întoarcem să le dăm o mînă de ajutor..."

Reluîndu-ne avansul, într-o zonă unde urnirea de pietre, de la mersul nostru, era iminentă (cu pericolele inerente, pentru cei de dedesubt) am identificat lesne ceea ce în *Cristea* era denumit „hornul final" (nouă ne-a părut mai degrabă un fel de jgheab, fie și înclinat). L-am parcurs destul de bine, dar la capăt a existat o porțiune înclinată, unde predecesorii (mai exact *universitarii)* mi-au comunicat că au avansat destul de greu, prin dreapta. Ca urmare, am pornit în sus prin stînga, unde m-am încurcat și am revenit doar grație sacrificării unui piton. Curînd am ieșit în Prispa Gemenelor.

Aici, primul ochi ne-a fost nu la peisaj, ci la ceas: era 6 seara! Făcusem opt ore și jumătate pe vale! Din fericire, nu ne grăbea nimeni spre trenul de casă, iar totodată ziua-lumină era cu totul alta decît în octombrie, cînd avusesem cele două experiențe (mai mult decît neplăcute) pe întuneric. Atunci la 6 se întunecase, în vreme ce acum, în preajma solstițiului estival, mai aveam trei ore de lumină. „O escaladă de nouă ore, în octombrie, ne făcea candidați singuri pentru un nani în vale![1]".

În așa condiții, a fost loc de meditații frumoase, de pildă că, după ani în care familiară mi-a fost priveliștea Crucii văzută în abrupt din stînga, de la un timp o cercetam cu precădere din dreapta – semn de progres,

---

ceau glume, pe așa ascendență). Cum era născut în 1941, inevitabil am meditat în ultimele decenii cum îi va fi fost viața, în acei ani ai persecuțiilor antisemite.

[1] La vremea aceea nu prea știam ce este propriu-zis o înnoptare nehivernală pe o vale, dar instinctiv mă feream ca de naiba, de așa ceva. Ulterior voi afla, din experiența cortului / sacului de dormit afară, că e foarte rece, fie și vara.

26 iunie 1983

mi-am zis. Pe aici, Toni mi-a vorbit despre vecina Spălătură, al cărei traseu direct nu m-a atras loc. Nici brîul de acces indirect, pe unde fusese el, nu trăda vreun șarm, chit că l-am bănuit deformat (înspre prăpăstios) de perspectivă: chiar și așa, păreau să existe pe acolo plăci netede nu deloc ospitaliere[1]...

> În cursul turei, „Sandu jură că nu mai merge niciodată cu mine cîte zile o avea". Nu era prima dată cînd afirma asta, lucru valabil și în cazul meu...

Am luat-o apoi spre Cruce. De la capătul copăii care urmează, pașii ne-au condus către muchia ei din dreapta, de unde am ținut să fac morțiș o traversare pînă în Creastă, pe o prispă a ei, în preajma căreia se găsește o clepsidră de piatră. Am numit locul, în notațiile mele de atunci, „Campingul de calcar [sic]"[2].

Amintirile următoarei zile sînt mai sărace. Am dormit la Caraiman, de unde am plecat cu Toni (separați de Sandu, care e posibil să fi mers fără abatere, via Omul, spre Moraru), pe Brîul Mare. Acolo, la un moment dat, am decis să o luăm în sus, pe un fir de la extrema dreapta a bazinului existent acolo[3]. Ni s-a părut fezabil. Așa a și fost, cu precizarea că bucata de la obîrșit a fost înclinată. Ieșiți pe platoul somital al Caraimanului, am luat-o spre Omul. Unde Toni s-a cinstit cu o limonadă (3 lei; eu, băiat sărac, nu mi-am permis).

Pe coama Morarului, mai exact pe acea treaptă aflată deasupra obîrșiei Văii Adînci, Toni a ținut să oprească din motive fiziologice. În răstimp, grăbit să văd Acele, eu am coborît acea treaptă direct, în apropierea liniei matematice. Nu a fost chiar simplu, așa că m-am oprit ca să dau îndrumări prietenului, care nu se ivea însă la orizont. La îndemnul meu de a se grăbi totuși, și-a motivat zăbava prin faptul că el „se c... mult" (e vorba de timp). Deranjat un pic de răspuns, am luat-o înainte. Cînd se va angaja și el pe acea treaptă, se va lovi cu genunchiul pe undeva de un bolovan, decizînd în consecință să coboare pe șiștoaca ce

[1] Monografia Bucegilor (1961) descrie destul de fugar acea traversare.

[2] Mult mai tîrziu, fără să reținaltminteri menționea de mai sus, am dormit mai multe nopți acolo.

[3] Aparține văii numite de Haret drept a *Dracilor*, iar de subsemnatul *a lui Beldie*.

se făcea dedesubt, către poteca Văii Cerbului. Așa că am ajuns singur, ocolind pe versantul sudic, la Degetul Roșu, unde îmi placea să mă semnez *în caiet* și să văd cine a mai fost. Poate acum, poate în altă ocazie din aceeași vară am avut cu Daniel Georgescu un schimb de replici, în acel registru. Cert este că reapăruse vechiul caiet, cel depus acolo în 1930, de către căci conținea inclusiv notațiile celor care l-au pus acolo de Matei Dănățoiu și Paul Büchler, la 1930! Am descoperit cu maximă satisfacție vechile notații, ale unor înaintași pe care îi știam doar din cărți. Am văzut-o de pildă pomenită pe *Cécile* Benker, al cărei prenume l-am bănuit (pornind de la grafia cărții Baticu) drept franțuzism[1]. Pe acolo, în lipsă de vreo ustensilă scris, era zgîriat „Leova + Tulea". Existau însemnări și de la alpiniști contemporani, de pildă W. Kargel, ce ținuse să lase și o schiță, în stilu-i caracteristic.

În preajmă se afla și Sandu Pizanti, doritor să urce Acul mare dinspre vest. S-a chinuit ceva, după tipicul său (inclusiv sonor), răzbind finalmente unde își dorea. Am coborît singur, pe varianta știută, mai exact *pe șiștoacă* pînă în Brîul Mare, iar apoi la dreapta, spre Cerb.

1983, 9 Iulie, Albișoara Strungii (tentativă)

Încurajați de succesul pe Albișoara Gemenelor, la rînd a venit automat surata Strungii, al cărei uluc abrupt ni se înfățișa privirii de fiecare dată cînd ne apropiam de Verdeața Văii Albe.

> „Sculat 3. Tramvai cam întîrziat, 4 fără cinci. Nașul, ceva rar, amabil foc. Mă întind, dar ca de obicei, nu dorm cine știe ce. Pe drum, tot casc ochii-n sus, la nori. Va fi o zi numai bună. [...]
> De vizavi, din poteca de apropiere, căscăm ochii bine la vale. E grețoasă, dar sper totuși ca la fața locului să meargă: n-am păcălit eu atîtea 2 A-uri?"

Apropierea de baza albișoarei mi-a fost ceva inedit, cu inerenta fascinație plus grijă, de ce va urma. Mi-a plăcut să descopăr cu pasul locurile *de dincolo* de vecina albișoară a Turnului, altminteri deloc nemaipome-

[1] Ulterior, am văzut că publicațiile Clubului Alpin interbelic o amintesc tot așa.

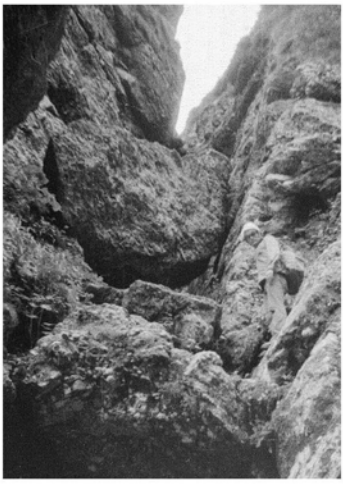

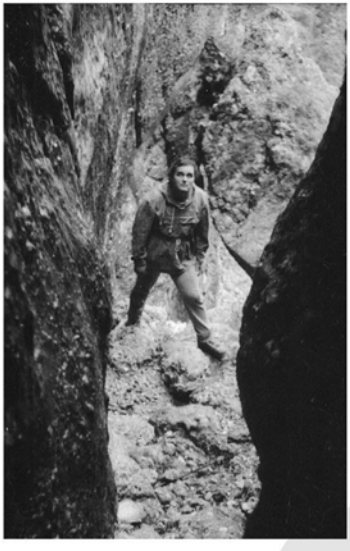

5 iulie 1983

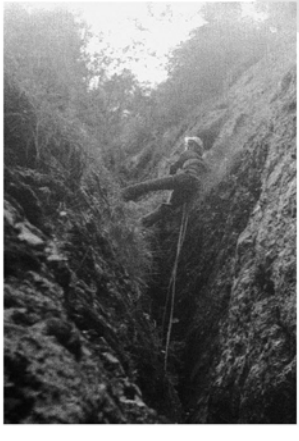

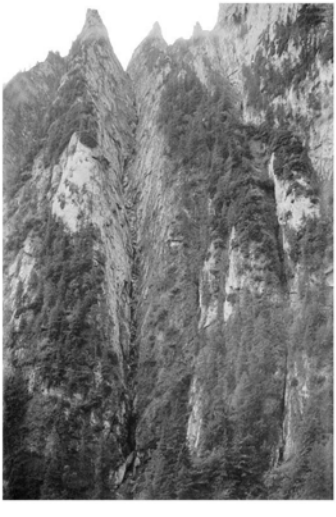

nite ca relief. În apropierea firului, un pic în coborîre, am depășit o zonă înclinată, de pămîntiș nesigur. Nu departe ne-a întîmpinat o primă săritoare, aflată sub o lespede mare,pe care am trecut-o prin stînga. Imediat deasupra, am ajuns la baza marii *probleme*, de care mi-era teamă.

Nici din imediata apropiere ea nu și-a dezmințit dificultatea. Avea forma unui horn, un așa-numit *capac* la capătul superior. Efectul asupra noastră a acelui obstacol de vreo 15 metri a fost amplificat de apa care se scurgea pe pereți, în vreme ce mai sus erau vizibili – pe ambii pereți – niște mușchi (firește îmbibați), care ar fi îngreunat și ei urcușul...

> *„În sus, valea continuă atrăgător (în sensul Văii Poienii), da-s cu gîndul la celelalte două praguri identificate* [de la distanță] *mai sus*[1]*. Valea are pereți drepți și amenințători și mare brînză nu lasă de văzut în sus.."*

... Cum la înălțime, pe flancul din dreapta, se zăreau niște ierburi, am sperat că s-ar putea avansa pe acolo. Pînă la ele nu era însă ușor de ajuns... Undeva în lateral, ne-am angajat pe un uluc[2], la a cărui intrare punem întrucîtva de piramidă, iar apoi batem un piton (cofecționat cum scrie la carte, nu ca ale mele, de un meseriaș de la fabrica lui Toni). Am avansat ceva pe el, ideea principală fiind să găsesc o traversare de acolo în stînga, către Albișoară.

> *„Un brîu pe stînga pare să comunice cu valea. În drum, doi pomișori nesiguri. Scap o treaptă de pămînt ce se duce spre Toni, mirat de așa proiectil. Drumul se întrerupe însă la cinci metri de firul văii (l-o fi săpat zăpada de pe fir, iarna). Ar fi o chestie un rapel de pe aici, numai că ne-ar duce la fix* ***sub*** *capacul săritorii*
> *După hornul 1, pe acel uluc, urmează altul, dar nici din acesta nu zăresc să plece vreo cale în stînga. Cum acel* horn 2 *e grețos, nu țin să explorez ce o fi deasupra lui. Urmare a tot, bat un piton („cenușăreasa", care intră însă os), pentru retragere..."*

[1] Apropo de repetiția lui „mai sus" din paragraf, abia peste un an-doi voi învăța despre necesitatea găsirii unui sinonim, în așa situații..

[2] E o adîncitură care se dezvoltă în ceea ce aș putea numi pîlnia Albișoarei Strungii, sfîrșind în creasta ce separă de Albișoara Turnului.

5 iulie 1983

După încurcături la coborîrea în rapel de acolo, finalmente punem de un lunch, la Verdeață. Era soare, iar totodată (nefiind o zi de duminică) liniște. Starea nu ne-a fost proastă, lipsiți fiind de sentimentul unei zile irosite, cît al unor locuri ce-au fost mai tari ca noi. Ne-am îndreptat apoi spre Bușteni, unde ne-am cinstit la birt cu două beri. Spre casă ne-a dus un personal la care nu apelam în mod curent, și care s-a mișcat mai încet decît anticipasem. Nașul nu ne-a făcut probleme (15 lei, poate normal în cursul săptămînii, fără alți blatiști în jur), dar a vrut un act.

1983, 10 iulie Albișoara Turnului – Br. Portiței

Vorbisem cu Toni, în cursul săptămînii, să facem un drum pe munte, dar nu a apărut la gară[1]. Aceeași promisiune o făcuse și unui amic de-al lui despre care îmi mai vorbise, și anume Vasile Plechi. Așa că am mers cu acesta.

Vremea în Bușteni a fost cea devenită clasică (cu nori care prevestind ploaia după-amiază). În lipsă de pîine acasă, am luat una acum, în drum. Vasile era un tip vesel, iar în plus cu aparat foto în dotare (eu neavînd film, nu l-am mai luat).

Prin pădure a fost soare, dar mai sus am intrat în ceață. Am ales să mergem pe Albișoara Turnului, unde, neașteptat, nu am avut probleme pe muchia de acces, care mi s-a părut simplă, raportat barim la ce îmi aminteam. Sosiți în valea propriu-zisă, îi fac reclamă, că ce frumoasă e, aici și mai sus. Mică problemă ne-a fost însă că iarba era *udă foc*. Nu mai văzusem atîta apă pe o vale (ce-i drept, și experiența mea era limitată): din 50 în 50 metri se formaseră pîrîiașe peste bolovani.

Nu departe de muchie am depășit fără rucsaci o săritoare, căreia i-a urmat un gang lung, în pantă de 45 grade. Pe acesta am avansat cu grija pietrelor, care pot veni de sus, iar în același timp ni se mișcă de sub picioare. Pe aici am găsit o mănușă, pe care am găsit util s-o bag în rucsac. Unde s-a putut, am ieșit din gang la stînga, în locuri domoale, pe care le-am trecut în contul *Poienii de Mijloc*, aceea unde firul bifurcă.

[1] Era ceea ce se numește rău de somn, în crucea nopții nemaiauzind ceasul. Iar cînd îl auzea, locuind foarte departe, dacă nu îi apărea tramvaiul de noapte (mai existau lucrări pe linie), soluție alternativă îi era doar taxiul.

De data asta am ales firul din stînga, atîta doar că ne-a ieșit curînd în drum o săritoare dificilă. Verticală, cu un bolovan încastrat pe parcurs și cu un capac la final. Mi-a părut totuși fezabilă, însă am lăsat-o pentru vremuri mai uscate[1], revenind la bifurcație. Și de unde, în mare, am urmat drumul știut, încheiat pe platforma din creastă unde ieșisem și cu grupul din 1979.

> În ce privește pe colegul Vasile, s-a dovedit ins vesel, dar amesteca asta și cu un fel de mișto la adresa-mi, ceea ce după un timp a început să-mi pice prost. Se și victimiza un pic, domeniu în care fusesem școlit (fără ca aceștia să o știe) de Pizanti și de Toni. L-am socotit superior însă, celor doi.

În partea de sus a văii, am cercetat vizual de vreo traversare măcar pînă la creasta dinspre vecina Strungii (a cărei existență mă fascina, în epocă), însă nu am identificat vreuna.

În creastă, nu am întîlnit vreun parcurgător al ei, în schimb am zărit în deschiderea Secii un grup de patru-cinci inși, aflat la o grotă din Vîlcelul Uriașului (m-am întrebat cum au ajuns atît de devreme acolo, ba și pe vremea din acea zi). Ne-am salutat, dar apoi, prins cu altele, nu m-am uitat pe unde au continuat drumul. Mi-am notat pe aici că „Vasile reține greu locurile, dar se revanșează prin [aparatul foto] Zenit și felul în care declanșează". Apropo de coleg, pe aici i se deschide un pic o rană mai veche, iar asta îl va încurca. Pînă una alta, luăm masa aici, admirînd între altele *Fisura Mare* (adică Albastră).

Am urmat apoi Brîul Turnurilor. Nu țineam minte mai nimic, legat de el, de la tura precedentă, însă urmînd hățașul de capre al locurilor (plin de căcăreze) ne-am descurcat. Pe parcurs, mi-a atras atenția, pe flancul de sub *Turnuri*, o grotă ce părea accesibilă. Ulterior, din brîul Portiței, voi descoperi sub vîrful Strungii încă una, mai mare, dar mai greu accesibilă. Brîul Turnurilor (cu „un parcurs în zigzag foarte abrupt ") mi-a plăcut, el conducînd finalmente, printr-o traversare de-a coasta, în Poiana Mare.

Aici, ceața s-a risipit, dar soarele era astupat de nori înalți (unii în deplasare). Priveliștea a fost inerent superbă către Hornuri și Spălătură,

[1] S-a întîmplat să nu o urc vreodată, în principal pentru că ulterior valea mi-a devenit în principal o cale de retragere.

unghiul către ele schimbîndu-se relativ rapid, odată cud eplasarea noastră. Vom merge în serpentine prin vastul amfiteatru de la capătul superior al Poienii Mari. De aici am privit muchia dintre Vîlcelul Uriașului și Valea Seacă, mirîndu-mă cum mi se păruse atît de prăpăstioasă în urmă cu trei ani, căci – privit fie și de la distanță - părea să ofere totuși posibilități onorabile de legătură.

În talvegul Secii, unde am ajuns, am întîlnit mai multe corpuri metalice, căzute fără îndoială de la Cruce. Imediat mai sus, a apărut o limbă de zăpadă, lungă de vreo 50 metri, vițuind pînă la confuența Mortului – Hornuri. Nu am ajuns acolo, căci am ținut să trec pe la crucea lui Atanase Ivașcu[1]. Pînă acolo, am întîlnit pe undeva pitonul ce-mi căzuse odată cu rucsacul, în toamna precedentă[2]: De ciocanul dispărut tot atunci nu voi mai da însă, deși am făcut acum o mică investigație în jur.

Nu rămăsesem cu o amintire foarte plăcută (în toamna precedentă) asupra legăturii ce se face de aici cu Brîul Portiței, însă la urcuș lucrurile au fost aproape plăcute. Aici, pentru că nu mi-a mai ars de planificatele Hornuri, am zis să facem o ieșire pînă în creasta Picăturii. Întrucît pasajul de la coborîrea în amfiteatrul Spălăturii mi s-a părut ciudățel și acum[3], am folosit cordelina acolo, lăsînd-o pe loc, pentru a o folosi la întoarcere.

Hornul de la ieșirea din același amfiteatru a fost ud, însă privliștea asupra Spălăturii de deasupra a meritat efortul de a-l urca. Am putut privi de acolo cu atenție și treapta propriu-zisă, cea căreia i se atribuia cu gradul IV. În zonă, am schimbat impresii atît cu unii din Hornuri, cît și alții aflîndu-se în direcție opusă, pe Picătura. Totul mergea perfect. La următorul pasaj înclinat însă (unde „brîul e suspendat și lipit de perete", așa-numita *echapée 2*), Vasile acuză pe neașteptate o amețeală. „Nimic nu mă sperie mai mult mai rău decît faptul că vorbește de asta stînd în picioare, eu fiind la vreo zece metri deasupra". În puține secunde și-a

[1] Cum am arătat cu alt prilej, am avut o vreme multă simpatie (reverențioasă) pentru această cruce, în mare existent și azi, cînd ajung în zonă.

[2] Era „bătrânul piton fisură verticală", căpătat de la niște tipi cu care ne întreținusem în tren, în tura cu înaltă exuberabță alcoolică, din decembrie 1978. Îl plimbasem ceva ani prin abrupt, fără să fie nevoie să-l plantez pe undeva

[3] În notațiile momentului l-am numit „echapée", *scăpare*. Mai exact prima, o a doua fiind pomenită

revenit, dar m-a cuprins pe mine un fel de teamă, de grijă… Că ne poate fi brusc și altfel, decît binele în care ne scăldasem pînă atunci.

Printre schelete de jnepeni (adică unii cel puțin în parte uscați) ieșim sub *Șaua*[1] Gemenelor, punct cu priveliște aparte. Revenirea va decurge apoi încet. Pe cînd intersectăm varianta dinspre Tunel, dinspre ea, implicit aflat mai jos decît noi, apare un ins. Îl salut, însă, deși e clar că m-a auzit, nu răspunde, ba nici nu întoarce capul spre noi. Foarte repede am priceput de ce: era Daniel Georgescu (în echipă cu Ana). Întrucît le sînt deasupra, îmi sare în ochi faptul că are început de chelie… „Omul e distant, mai exact nu exist pentru el. Ca să cu creez probleme Anei, nu-i zic nimic, însă ea mă salută".

Avem de aici drum comun, în care mă ia curînd un val interior aparte:

> „[Pe undeva] *Vasile grește rapelul și se duce lung în jos, iar eu îi beștelesc groaznic gesturile à la Pizanti. Poate diplomat, după ce se ușchește peste surpătură (nu cine știe ce, semn că ăilalți doi au trecut-o, dar eu cu Vasile avem per total patru plozi, așa că stăm mai prudenți), se duce încolo, iar eu trag ca tractorul de cordelină, ce evident se încurcă. Mai țip un pic la el, și rău fac, întrucît omul își schimbă părerea de mine, asta în auzul celorlalți doi."*

După cum se vede, nu e un comportament cu care să te lauzi, în lume. Însă, după ceva meditații, îl menționăm aici. *Ce nu omoară întărește,* ce să mai spun de foarte vehiculata formulă *Cunoaște-te pe tine însuți…*

În ton cu ultima, am cercetat ce anume a determinat acel comportament (zice-se reprobabil). Pe de o parte, a fost un redusă rezistență la frustrare. Iar de aici e de văzut *care au fost frustrările*, *cărora nu le-am rezistat*. Acestea din urmă mai totdeauna inconștiente (deci nu-i ușor a ni le recunoaște), cu particularitatea că nu o dată reproduc nevoi infantile. Or eu, în situația descrisă mai sus (și decriptată după patruzeci ani, la 2025) eram doritor să obțin considerația celor doi, cu precădere a lui Daniel (pe a Anei, o aveam). Asta, pentru a fi acceptat în compania / mediul lor.

[1] Așa îi spuneam atunci. Pe urmă am realizat că e o prispă, întrucît o șa este delimitată de două zone mai înalte, Prispa Gemenelor avînd parte doar de una.

Va fi acționat pe acolo și o doză a fricii de a nu fi abandonat, dacă nu reușesc să țin pasul cu ei.

Deasupra hornului ce duce în bazinul Spălăturii, iî am avut din nou din nou în raza vizuală pe Daniel și Ana, intrați în traversarea care conduce pe sub „hornul de sub Prispa Gemenelor”[1].

„Iute în vale și apoi cu desagii (recuperați) în cîrcă spre Portiță. Mi se termină filmul[2] și în șoaptă (Daniel Georgescu trecuse muchia spre vîlcelul Mortului) mă informez de film alb-negru, dar Vasile nu are vreunul de rezervă. La surpătura brîului din preajma Vîlcelului Mortului, bărbosul ezită și i-o iau înainte. Se pare că au coborît vîlcelul Mortului[3].
Vasile e botezat la Portiță. În 15 minute, pe pintenul Spumoasei, unde stăm la masă, ne ajunge ceața. Apoi, pe brîu către jepi dăm de crucea unui tip de 17 ani. Pe Valea Jepilor ne ajunge ploaia și ne crucim la două exemplare urbane aciuiate[4] pe aici. În tren, cros în jurul garniturii[5], despărțit de Vasile, reîntîlnindu-ne ulterior. Recunosc că apoi are clasă, în relațiile cu nașul.”[6]

1983, 16 iulie, Creasta Mălinului

O tură întrucîtva de răspîntie, cu precizarea că în viață mi-au existat multe răspîntii (montane sau ba), mai ales în partea de expansiune personală....

---

[1] Ulterior voi simplifica denumirea, în *Hornul Gemenelor*.
[2] Nu știu ce s-a întîmplat cu imaginile din acea zi, certe este că ele nu însoțesc (după cum se întîmpla îndeobște) descrierea turei, din jurnalul meu montan. Nu am avut acces nici la pozele lui Plechi.
[3] Foarte posibil, gîndesc azi, va fi fost tipul de reacție din Albișoara Gemenelor, cînd a dorit cu orice preț să nu mă aibă în preajmă.
[4] Termenul nu e cel mai nimerit, dar toată viața învățăm...
[5] Posibil din cauza aglomerației.
[6] Nu am mai avut vreun drum cu Vasile, pe care nici nu l-am mai întîlnit pe undeva. În ordine de idei apropiată, pînă în 2010 l-am cunoscut pe Liviu Enache (mai tînăr ca mine cu vreo 12 ani), ce umblase pe munte cu fiul lui Vasile. Cunoscuse totodată și pe tatăl acestuia, *bătrînul Plechi.*

Doi cunoscuți (Toni și Vasile P.) renunță în ultimul moment la tură, așa că rămîn a face planuri doar cu Marius. Am decis că e mai bine să plecăm cu trenul de 2 (și 27 minute, mai exact), atîta doar că în Piața mea (a Iancului) toate firele electrice de tramvai sînt coborîte, căci e lucrare în toată regula. Nu mă lipesc nici de vreun maxi-taxi, așa că pierd trenul, mai exact ajung la gară cu 15 minute întîrziere. Marius, în lipsa mea, nu a mai plecat, așa că îl întîlnlnesc și pînă una alta ne întindem pe niște bănci de la peron, unde somnul ne este întrerupt de un *azuriu* (adică milițian care ne cere să ne legitimăm).

Cu nașul nu cădem la pace, putînd doar conveni că vom merge la Ploiești să luăm bilete. Ceas rău ne va fi și la Poiana Țapului, unde ieșind pe holul trenului pentru a da un ochi la Bucegi, numai bine asistăm la un accident de tren, acceleratul din sens opus dînd peste vreo patru inși neatenți, care veneau ori plecau de la garnitura noastră de personal, în staționare. Văzînd că impactul este inevitabil (deși lumea striga la respectivii, să se ferească!), eu întorc privirea, dar Marius nu.

Vreme destul de închisă. O luăm spre Poiana Coștilei, bîjbîind apoi prin Teodoru. Voi nota că am întîlnit pe drum afine, dar și o cîrtiță moartă. În sus, ceață în crescendo. Dineu în *curba Mălinului,* deasupra canionului inferior. „Aș face Colților [nu mai fusesem pe acolo], dar o iau încet pe Mălin, cu gînd la plimbare". Încet-încet pornesc a gîndi, dacă nu la o ascensiune a Colțului Mălinului, atunci măcar la o frumoasă defilare pe la baza lui. Pînă acolo, reușesc să mă rătăcesc prin Poiana Mălinului, derutat de ceață, dar și pentru că amănuntele nu mi se întipăriseră suficient în minte, anterior. Mă încurc prin triunghiul care închide poiana, mai exact nu mă înghesui la suit prin niște jnepeni pe un teren de 70 grade, așa că după un timp ne vom afla din nou în poiană.

Nu renunț, ci, pricepând în fine geografia locului, pornesc decis spre Valea Verde, pe unde suim, între altele o săritoare înaltă, dar pe care e priponit la fix un brad căzut, și pe ale cărui cioate urcăm foarte bine. Dincolo de acesta, valea se deschide, în forma copăii domoale pe unde mai călcasem cu un an în urmă. Totul ar fi perfect pe aici, dacă iarba nu ar fi plină de apă (anticipînd, e de spus că la cobrîș, în aceeași zi, va fi și mai și...).

Ieșim în șaua de obîrșie. Ceața se ridică și coboară, în momentul apariției noastre acolo fiind ascendentă. Marius, reținut în urmă de rucsacul care se prindea prin hornul final, iese de acolo cît să rămînă cu gura căscată la priveliștea Colțului Mălinului. Ne punem la masă pe aici, dar se pornește ploaia. Luăm o pauză sub folie, apoi pornim spre Colț. Pe aici descoperim doi tipi la confluența Mălin-Scorușilor; poate necitind bine monografia (pe care o au la ei), caută vîlcelul Mălinului. Cum locurile de acolo sînt pe moment vizibile, le spun că acesta pare să fie ceva mai sus...

Ne-am apropiat pe muchia Mălin-Seacă, de Colț. Sesizasem anul trecut un horn ce taie Creasta, un pic în partea ei dreaptă. Amenințarea ploii persistînd, mi-am zis însă că nu e rău a da măcar un ochi, de aproape. Datorită emoțiilor de rigoare, în fața terenului necunoscut, întindem coarda (*Iuta*!) încă de la o primă față, moderat înclinată, ce precede acel horn.

> În monografie ruta nu e pomenită, ea existînd însă în *Kargel*: mai exact în tabelul traseelor, cu dificultate *2A,* respectiv printr-o linie punctată destul de vagă, pe schița Colțului Mălinului. Nu se dă vreun alt detaliu. În așa condiții, ajuns la baza Crestei, tendința mi-a fost să o abordez pe hornul pomenit mai sus. Nu m-am gîndit o secundă că ar exista un drum și pe partea opusă a crestei, deasupra Mălinului.

În punctul atins, un pitonaș servește de regrupare...

„Marius se mișcă bine asigurat și gîndesc că de mult nu m-am mai enervat; Marius face uneori ca Mariana (adică figură de martir), dar e un bun calmant."

... iar totodată de bază pentru următoarea porțiune, a hornului de care am pomenit. Este de fapt un fel de gang, unde urc pe niște trepte, pînă la un pasaj mai înclinat, peste care ies cu grijă. Locurile se liniștesc apoi, sub forma unei mici copăi stîncoase. În aceasta, bătînd un piton pe stînga, regrupez. Odată ajuns și Marius, urc relativ ușor însă aerian, pînă la baza celei de-a doua mari trepte a Colțului. În jur e ceață, care amplifică grijile deplasării prin teren necunoscut. În continuare, inițial nu prea simt posibilități de avans. Pînă una-alta, odată echipa reunită, sînt

16 iulie 1983

tentat să traversez în dreapta, pe fața nordică a Colțului (ca repartizare hidrologică, și pînă aici fusesem în bazinul Secii). Într-acolo, nu departe depășesc un pasaj mai subțirel, prin oarece *picior de lemn*, dincolo de care e o platformă frumoasă, deasupra căreia suie niște trepte. Ele sînt mai mult decît tentante, dar instinctul îmi spune, pe vremea închisă de azi, să las cercetarea lor pe altă dată.

Ne-am pozat de zor pe acel balcon, ce m-a trimis cu gîndul la cel din Furci, de care scria Niculae Baticu în cartea lui, după care am început coborîrea. Primul s-a dus Marius, pe care am găsit de cuviință să-l asigur suplimentar de piept. Nu a dat vreun semn de panică (deși mai tîrziu a recunoscut că a fost „teorizat"[1] în tot timpul umbletului nostru pe Colț: „poate (nu-s lăudăros!) fermitatea mea, a unui om nu speriat, ci supărat pe ploaie și ceață, l-a redresat. Cam pe aici, anunțată prin tunete din ce în ce mai apropiate, ploaia se pornește de-a binelea. Cu ea pe cap, repetăm manevra, peste hornul din aval, după care ne mișcăm ca șobolanii, mai exact dînd cu stîngu-n dreptul, pentru ultima coborîre[2]. De data asta, cobor eu primul, după care alerg la rucsaci, lăsați anterior vraiște, iar implicit în bătaia neanticipatei ploi. Precum o cloșcă, îi adun grăbit sub folie și îi las loc lui Marius, ce nu întîrzie să apară. De la adăpost, recuperăm frînghia, constatînd apoi să uitasem la platforma anterioară „legătura cu două pitoane (sentimentale)[3]". Ploaia încă nu e agresivă, are pauze, și îmi permite recuperarea lor.

Am optat aici să coborîm pe unde am venit, și nu direct în Mălin, cum o făcusem cu un an în urmă. Prin jnepenii ce umplu mai jos muchia Mălin-Seacă am probleme de orientare (în jur fiind ceață), așa că trece primul Marius, care ne duce deasupra Văii Verzi. Aici începe chinul: iute ne facem leoarcă, prin ploaia ce cade non-stop. Buna dispoziție nu ne scade în ciuda vremii, mai ales că drumul e mai simplu de acum. Hotărăsc (recunosc, eu!) coborîrea Văii Verzi pînă jos, considerînd *și* mai grețoasă trecerea prin Poiana Mălinului și apoi Mălin, urcușul la șa, iar finalmente mers pe Vîlcelul Poieniței. Poate pe Verde a fost realmente mai ușor (dacă pot spune așa), dar și pe aici ploaia foarte tare ne-a oprit

[1] Notam: „Ce expresii și pe-ăsta, ba «terorizat», ba «ciudat»!..."

[2] Zona nu e complicată, însă precauția pe stîncă udă poate a fost utilă, căci ne putea strica ziua (dacă nu mai mult!) vreo eventuală cădere pe acolo.

[3] Foarte probabil sînt cele primite neașteptat în tren, în decembrie 1978.

deseori, sub folie. Am făcut totodată echilibristică peste arbori lustruiți (inclusiv, în rapel, pe acela din săritoarea întîlnită la dus). Drept nedorite condimente, pe undeva nu a venit cordelina la rapel, în altă parte am trecut printr-o fereastră, inevitabil udă și murdară, pentru ca finalmente („uzi și-n gaura c...") să ajungem pe *trotuarul*[1] Mălinului, iar de aici în marcaj.

După ce coborîm Gîlma și apoi ajungem în Bușteni, comandăm la [restaurantul] „Miorița" 250 ml de țuică. Altă viață... Marius își ia Pufuleți, îmi vreme ce eu mă pîrlesc la telefonul public, care îmi ia trei lei pentru cinci secunde de convorbire... Nimerim un tren special, cu un naș ok. În compartiment ne culcăm. Voi aștepta însă 50 minute la tramvai. Aflu acum că în oraș a fost ploaie torențială, motiv pentru care o apreciez pe aceea din Valea Verde ca numai „foarte tare". Aia ne mai lipsise pe acolo, și vreun brad în cap, căci altceva nu fac torențialele, pe acolo!

Voi sta apoi o săptămînă cu limba scoasă, de nerăbdarea reluării asaltului Colțului Mălinului. Cum „...Dieu dispose[2]", la **23 iulie** disponibil dintre amici va fi Toni, iar vremea în Bușteni închisă[3].

Ca să nu ne întoarcem din prima la București, am dat o raită pe la magazinul universal Coștila, iar apoi, în preajmă, la gogoșerie + bragă. Acolo ne-a venit ideea să încercăm totuși un suiș cu telecabina la Babele, urmînd să coborîm pe vreun drum alpin care s-o putea. Sus e vînt și frig; aflăm de la cineva că acum două zile la Omul au fost minus șapte grade! Stăm un pic la cabană, apoi ștacheta aspirațiilor noastre urcă de la Jepii planificați inițial, la Mălin, pentru ca pe drum să plănuim succesiv la Gălbenele, iar finalmente la Albă. Căscat ca întotdeauna, pe drum pierd și găsesc mănușile.

---

[1] Imediat după locul unde Verde-a și Mălinul se unesc, firul rezultat pornește domol (est) în lateral, de-a lungul unui pat stîncos puțin înclinat (socotit de mine *trotuar*), după care intră în zona de pădure.

[2] „Omul propune, Dumnezeu dispune..."

[3] „Tren 6,20, sîmbătă. Ne lipim, eu și Toni, de un grup mare și ne iese cu 10 lei". Oficial exista pe atunci *o* sîmbătă liberă pe lună (sistem perpetuat pînă în 1989, cu excepții în sensul rău, adică să se lucreze în acea sîmbătă, *pentru realizarea planului*). În afara acelei zile ne mai procuram însă libere, Toni prin compensat nopțile în care era *ofițer de serviciu* la fabrica lui, iar eu ceva mai lesnicios...

12 iunie 1983

La Cruce e ceață mare și o vom zări abia de la vreo 25 metri. Luăm masa în nișa dinaintea ușii de acces[1], unde frigul e aproape la fel de pătrunzător, ca în exterior. Pe „un vînt maxim", umblăm aplecați sub rafale către Brîul Văii Albe. Aici avem plăcuta surpriză să ajungem sub plafonul de nori, iar implicit să avem parte de priveliște, în jur. Privesc de aici pentru prima dată mai atent la Pintenul Văii Albe, pe care îl găsesc „nostim la vedere", de care îmi spun însă că „e supraestimat, ca prestanță alpină; nu se compară cu Marile Țancuri ale Bucegilor". Mă revanșez, în ale amabilității, socotind că Valea Albă (al cărei talveg ne apare pe neașteptate în cîmpul vizual) „desparte doi titani", fiind vorba, firește, de Caraiman și Coștila...

Valea nu e mult schimbată față de finele lui mai, cînd am mai mers pe aici, doar banchiza îi este, inevitabil, ceva mai subțiată. La săritoarea Cîrnului avem „ceva încurcături", decurgînd probabil din încercarea de a ocoli neapărat pe stînga (pe unde fusesem cvasinocturn în urmă cu trei ani), cu așa prilej apreciind „se pare că se poate ocoli pe versantul Albișoarelor"[2]. Încet-încet se pornește ploaia, ca efect al ei în ierburile de la Verdeață udîndu-ne la picioare. „Cu pelerine de șase lei pe cap, o luăm la vale", prin pădure, după care oprirea la birt a fost obligatorie. În tren ni s-au luat 15 lei, plus un act de identitate zălog[3]. Nu a fost o zi care să ne meargă la inimă, acasă adăugîndu-i-se o relație nu prea fericită cu Mariana („Cela me manquait!", am adăugat în franțuzește[4], în jurnal).

Muntele mi-a fost prezent în epocă și... nocturn, pe calea viselor. În general ele nu m-au entuziasmat, fiind probabil excesiv de deforma-

[1] Deși mi-aș fi dorit, am putut intra în soclul Crucii abia odată cu deschiderea muzeului de acolo, după reparația monumentului din 2020-2021. Chiar și așa a fost mai mult decît fascinant!

[2] La primul meu drum pe acolo, la 23 august 1978, chiar pe acolo am avansat, pe ierburile aferente Caraimanului. Cert este că ulterior doar pe acolo am mers, o încercare la un moment dat (2007?), în urcuș pe flancul opus, nu am (mai) identificat ceva fezabil. Ca urmare am evitat locul, în primăvara lui 2025 mergînd chitit pentru rapeluri pe acea parte. Cineva care urca mi-a spus însă că există cabluri, în acea zonă care îmi dădea dureri de cap.

[3] După Ploiești, omul CFR-ului revenea, scotea din mica lui tașcă mai multe *buletine* și identifica pe acela luat de la noi, pe care ni-l înapoia. Foarte probabil adăugam momentului urarea „Să trăiești, nașule!".

[4] „Asta îmi mai lipsea!"

te, dar unul mi-a stat totuși la inimă, Mă aflam „la intrarea-n Furcile, pe o placă înclinată. Atîta doar că ascensiunea pe jgheabul lustruit ce a urmat mi-a fost întreruptă de trezire...".

1983, 10-12 august Predeal și Bușteni (cu familia)

În ciuda promisiunilor de a mă întoarce cît mai iute în Creasta Mălinului, nici pe munte nu am revenit curînd. La 31 iulie, de pildă, făcusem planuri (ba și pe vreme frumoasă), dar cum Mariana lucrase trei zile la rînd de noapte, am zis că nu se cade să nu-i fiu alături duminica, așa că am contramandat cu o zi înainte, pe la 9 seara, planul ce avusesem cu Marius. Pe de o parte mi-a picat prost, acel stat acasă în vîrf de sezon, pe de alta a venit bine, căci se va instalat și un pic de saturație[1].

Cu Mariana și fiul cel mare, Dan, am ținut să reeditäm (10-12 august) cazarea din urmă cu un an, la femeia cea adventistă din Predeal. Am avut un moment prost acolo, legat de suma ce mi s-a pretins... Mai exact ne-am făcut socoteala financiară că va fi ca în urmă cu un an, cînd am folosit doar un pat (larg de felul lui) pentru toți trei, celälalt ocupîndu-l prietenii noștri cu copilul lor. De data asta, fiind doar noi, gazda a pretins să achităm întreaga cameră (era 100 lei), neinteresată dacă folosim două paturi ori numai unul, cum voiam noi. Deși astăzi socotesc justificată atitudinea ambelor părți, la vremea aceea neînțelegerea mi-a lăsat un gust amar, datorat inclusiv ideii infantil-interesate că de la o persoană cu aspirații divine era de așteptat mai puțină cîrpănoșenie.

Am stat două zile. Într-una din ele am mers pînă în poiana de jos a Kalinderului, monument de liniște și singurătate în acel moment, poate și pentru că era în cursul săptămînii. Ne-am zbenguit în voie, eu și fiul, inclusiv dînd o mică raită prin jur, în vreme ce Mariana a rămas la cortul ce adusesem cu noi. Am pus și de inerentul foc *de tabără*[2]. La prînz, mama și fiul au tras un somn sub acel acoperiș, în vreme ce tatăl a

[1] Voi simți cam în fiece an acea sastisire, dar ulterior, văzînd cum se răcește și micșorează ziua, apetitul montan revenea întotdeauna. Iar toamna tărgeam tare, în ale prezenței pe coclauri, căci știam apropiindu-se lunga o pauză hivernală.

[2] Toate s-au întîmplat pe locul unde este azi stația de jos a telescaunului. Nu am trecut des pe acolo, dar nu mi s-a părut un loc circulat nici măcar vara,

căscat ochii și inima la cele din jur (trec aici și brazii, cu mirosul lor). Cu același prilej, el neavizat iar tatăl poate neatent la ce face odrasla, Dan a făcut cunoștință cu o urzică, moment soldat cu trecătoare plînsete.

1983, 16-17 august 1983, Omul și Acele Morarului

Din cîteva motive (să văd cum mai arată un apus la Omul, o abatere la Ace, dar și pe Bucșoiul), mi-am proiectat un sejur de trei-patru zile, în în cabana de la 2500 m. Numai că după un drum cu acceleratul de 10,15 (cald, frumos, naș civilizat – 20 lei –, pauză în Comarnic, la nuci), telecabina nu merge, căci e marți... Rucsacul e greu, nu mă atrage drumul cu el pînă pe *acoperiș*, dar nu am ce face.

Relatare din jurnal personal:

La *Garderob'* dau de un grup de trei inși, dintre care îl recunosc pe Eugen Rusu. Nimerisem la fix, întrucît mergeau să schimbe crucea de la Acul Prelungit[1]! Îl ajut pe unul dintre ei să ducă desagul (avea cort) pînă pe la Valea Gălbenele... În Poiana Cerbului ne despărțim (ei înnoptează aici) și intru în zodia *apei ca mare problemă.* În gura Văii Mălinului, masă solo: în razele soarelui, muștele se văd la zeci de metri. E liniște splendidă, aer curat. În fine, umflat pe cît am putut cu apă, reiau suișul. Drumul e încîntător. Întîlnesc ceva mazdropi[2]. De la Poiana Pîrlită în sus mă ia sfîrșeala, și încă aia care mi-i cea mai indezirabilă: îmi simt inima obosită. O iau copăcel, dar e prea tîrziu: inima bate să spargă pieptul. Soarele se duce după Obîrșia (sau Bucura? n-am reținut). Nu mai fusesem în urcuș pe aici din iunie 1979. În vale umbrele se lungesc, spre Poiana Coștilei. Undeva spre sud o spintecătură uriașă[3] scapă o cascadă, deasupra căreia îmi fac planuri de re-aprovizionare, căci două zile în jurul Omului nu se țin cu un chil de apă, ce am la mine.

---

[1] Eugen mi-a prezentat pe unul dintre însoțitori, Dinu Stoenescu, ca fiind fiul lui *Cîrlig* Stoenescu, cel care pusese, demult, crucea de pe Degetul Prelungit (născînd astfel și toponimicul echivalent „Acul Crucii"). Domnișoara de vreo 18-19 ani aflată cu ei era fiica lui Dinu.

[2] Voi prelua termenul de la Eugen Rusu, folosindu-l în descrierea turei.

[3] Nu îmi dau seama dacă e aceea de la gura Văii Caprelor, ori alta. Foarte posibil nu, căci aș fi indicat-o sub acea formă.

După ce trec nesfîrșitele serpentine, ajung la cabană. E atmosfera pe care o așteptam. Îmi plasez rucsacul undeva la cucurigu, lîngă ușă[1] și ies să casc cu ochii afară. Mare de nori în anumite sectoare (nu mai reține care), în vreme ce altele sînt văduvite de așa ceva (dimineața vor face rocadă). Zgomotele se aud de hăt-departe, e ceva măreț. La înserare, cerul se întunecă încetișor, luînd culoarea spațiului cosmic. Unii și-au scos pături, ca să admire apusul; eu mă mulțumesc să mă plimb cu mîinile în buzunar, pe vastul platou (care e al naibii de jegos... Doamne, ce au făcut bipezii în 100 de ani !! Cred că civilizația e contraindicată pe Terra!![2]). În fine, intru în cabană la masă, citind pe Ana Iliescu[3]. Mai ies pe afară, după care mă cocoț la nani. Peste noapte e mai cald decît mă așteptam și mai lepăd din țoale; implicit, nu folosesc cele patru pături disponibile[4]...

Dimineață sînt matinal și o întind iute spre Ace, unde aveam rendezvous cu Eugen și compania. Pe parcurs, 30 minute de la cabană, doi *străinezi* în cort. La crucea lui Alexandrescu iau pauză, în care scriu cu vopsea pe ea numele aceluia[5]. Apoi, ruptura ce-mi făcuse altădată probleme, prin panta ei de pe linia matematică a crestei, o ocolesc pe stînga, spre valea Morarului, și nu e deloc rău pe acolo. Pe versantul sudic, oile au ieșit demult la păscut.

Pătrund în Valea Adîncă și constat curînd că, pe lîngă oboseala psihică, nici cu cheful alpin nu stau mai bine. Mă cîcîi la orice, pe soarele altminteri tare dulce, al dimineții. Pe flancul nordic al Acului de Sus, mai multe căprițe execută niște acrobații incredibile. Mă uit spre Hornurile Văii Adînci[6], dar nu văd mare lucru. După ce intru în talveg, treaba se înmoaie, atîta doar că nu găsesc din prima Brîul Acelor (îl abordez

[1] E vorba de un pat la cucurigu în camera de la parter.

[2] Sînt ideile-mi din 1983, de care, nefiind bou, nu le-am fost consecvent.....

[3] Nu mai știu care dintre cele două cărți ale autoarei („Drumețind pe creste", respectiv „Întîmplări din drumeție") o aveam la mine. O găsisem în maculatura ce se aducea la toneta lui tata, de colectat hîrtie.

[4] Probabil două de la locul meu, iar alte două din vreun spațiu vecin neocupat.

[5] Mai exact prescurtat: „Niki Alex.".

[6] Acestea erau indicate în *Cristea*, respectiv *Kargel*, dar fără amănunte privind parcursul lor.

pentru prima dată de aici[1]): o intrare largă pe acea partea nu duce nicăieri, așa că revin asupra unei variante ingrate ce trecusem cu vederea, aflată la vreo 20 metri deasupra. Va fi cea bună.

Nu am probleme în continuare, mai exact pe fața (aeriană) pendinte de Valea Adîncă. Cum dau colțul în bazinul Rîpelor însă, ajung la spălătura ce se vedea de vizavi, ca spurcată. Parcurgerea ei nu-i așa rea, dar un cablu nu ar strica aici[2]. Cu zîmbetul pe buze, propriu unei ascensiuni ce decurge os, în doi pași sînt în Rîpa Crucii. Plan era să o urc pe aceasta ori vecinul Horn al Degetului Roșu, numai că aici îmi cam pierd cheful de alpinism... Asta mi s-a tras din sentimentul singurății, în fața imensității locului, cît a dificultăților care se profilau, nemiloase. O plimbare prin așa locuri frumușele e una, iar a da piept cu gangurile neprietenoase pe care le aveam deasupra, altceva. Totul sub semnul fricii, nu văd de ce m-aș feri să recunosc. Am dat totuși o mică explorare spre baza celor două văioage, din care nu m-am ales însă cu cine știe ce informații. Apoi am luat iar desagul în cîrcă și am pus *cap compas* Creasta Ascuțită.

Mergînd ușurel, ajung pînă la urmă în soarele și verdeața crestei, de sub scapă amețitor Valea Poienii. Gîdilat de raze, urc apoi la platforma de pe creștetul Acului Mare, unde reținusem că urmează să întîlnesc pe Eugen Rusu și ceilalți. Aerul rece nu prea permite o plajă lejeră, fiind obligat să mă ascund într-o copaie înierbată de acolo, a cărei existență abia acum o descopăr (cu destulă încîntare). Acolo îmi scot ciorapii, mănînc și lecturez. În pauzele de băi solare, casc cu ochii la panoramă, timp avînd căcălău pentru așa ceva. După ce zac așa vreo două ore însă, iar nimeni nu se ivește în preajmă, încep să intru la idei, că poate nu am reținut eu bine detaliile întîlnirii... Pînă una-alta o iau la vale,

[1] Nu cred că am dat atenție locului (ca plecînd de pe acolo Brîul Acelor), în precedentele două ture prin zonă, din 1979-80. Totodată, bucata dintre Adîncă și Rîpa Crucii îmi era străină, la 1983.

[2] Ideea de cabluri prin abrupt îmi va fi apărut în urma discuțiilor cu Toni, foarte posibil dorind să mă scutească de emoțiile ce încercasem cu un an în urmă în dreptul Dintelui dintre Colți. El a fost cu ideea (nematerializată finalmente, a) folosirii a ceea ce-i numit cablu de puț. A fost o dispoziție trecătoare, căci ulterior voi deveni adversar al unor asemenea amenajări, pentru ca spre senectute să aplaud apariția de așa amenajări (datorate ghizilor alpini), de pildă la seninarea de lîngă Portiță.

7 august 1983

pentru a vizita Acul Roșu. Mai exact cobor pe o scoacă ce se face la sud de Acul Mare, identificată acum, pe unde ating Brîul Acelor, iar apoi merg pe acesta, în ceva coborîș, pînă apar în vedere *Acele centrale*. Acolo, constat că băieții mei se aflau deja undeva în sus, spre obîrșia șiștoacei, așa că urc tare după ei. Las pe undeva rucsacul și numai cu *Smena* reușesc să-i ajung din urmă. Suim inițial pe Degetul Roșu, apoi pornim spre baza Degetului Prelungit, unde Stoenescu jr nu prea vrea să mai urce; fiica lui, dimpotrivă, nu se lasă pînă nu urcă și ea!

Eugen urcă șnur (fără să aibă cine știe ce încălțări grozave), iar subsemnatul mai mult îi eliberează coardă, decît să-l asigure. Pe vîrf, eu și domnișoara facem poze, în vreme ce Eugen cimentează de zor noua cruce. Finalmente ne îndreptăm spre pitonul de rapel. Eu am ceva probleme pînă să intru în mica surplombă care se face dedesubt, peste care trec însă fulger atît Eugen, cît și mult mai novicea noastră tovarășă. Sub ac, în strungă, fata descoperă nu departe, rezemată vizibil cu grijă de cineva, vechea cruce. O privim îndeaproape, descoperind pe ea, între alte două-trei nume scrijelite acolo, pe acela al lui Toma Boerescu. Cam tot pe acolo, nu pot să nu dau un ochi Rîpei Crucii, de care mi se face și mai mult dor, s-o parcurg, cînd s-o ivi prilejul.

Curînd, ne alăturăm lui Dinu, după care o luăm cu toții la vale, pe șiștoacă. Cu acest prilej Eugen se lămurește de ce pantalonii mei au un petec mare în fund: de la coborîrile vertiginoase pe acea parte a corpului, prin ierburi precum cele de acolo. Setea mă îndoaie, pe aici... Grupul se întinde, cu Eugen primul, iar Dinu (altminteri lipsit de experiența unor așa locuri) încheind plutonul. Domnișoara, dacă tot a aflat care sînt florile de colți, își adună cîteva exemplare.

În Poiana Coștilei ne zicem la revedere, reținînd o invitație din partea lui Stonescu jr., să vedem pozele la el, cînd or fi gata[1]. La coborîre, timp plăcut, al unei după-amieze liniștite de vară.

[1] Îl voi vizita la scurtă vreme pe Dinu Stoenescu. Stătea în cartierul bucureștean Berceni, unde îmi va vorbi pe îndelete de tatăl lui (nu mai trăia, în acel moment), despre care care avea albume cu fotografii, cît și tăieturi din ziarele amintind de el (îmi amintesc de una unde era înfățișat sărind cu patinele, peste un obstacol). Am fotocopiat mai multe dintre ele. Peste mulți ani, Eugen mi-a spus că tînăra de altădată avusese un accident nefericit, care o lăsase cu neplăcute sechele.

Cum mi se va mai întîmpla nu o dată, plănuisem mai multe zile, dar ceva oboseală, cît și sastiseală de munte mă făceau să revin mai devreme, spre casă[1].

**

În vara lui 1983 însă, m-a contactat Eugen Popescu, dacă nu vreau să însoțim împreună un grup de montaniarzi cehoslovaci, prin coclaurii noștri. Mai exact prin Bucegi și Piatra Craiului. El ar fi dus unii dintre ei pe rute mai grele, eu restul, pe văi. Am fost de acord. Foarte posibil mi-a cerut atunci să îi împrumut și cortul, el neavînd unul la îndemînă[2].

În ziua convenită am plecat noaptea din București, avînd rendez-vous cu Eugen și oaspeții săi în poienița de sub Izvorul Refugiului. Ajuns acolo, lumea mai dormea încă. Vom pleca pe la 10-10,30. Nu mai avusesem de a face cu străini, așa că a fost o experiență interesantă. Eugen urma să meargă cu doi dintre ei pe Creasta Coștila, eu conducînd pe ceilalți în Gălbenele, iar apoi întîlnindu-ne cu toții în Brîul Mare al Coștilei. Pînă acolo am trecut pe lîngă refugiu, unde erau mai multe corturi. Vremea a fost caldă, așa că oaspeții au considerat de rigoare să urce în șort. Erau oameni la locul lor, poate chiar *prea la locul lor*, după gustul meu și chiar al lui Eugen. De pildă, nu am sesizat vreun interes erotic între ei, cu atît mai puțin vreun dram de concupiscență, asta deși fetele nu-și refuzau expunerea nurilor (în context, Eugen și cu mine mai aruncam meridionali ochi, la șorturile lor scurte-scurte)....

La confluența firelor Gălbenelelor, Eugen și echipa sa au pornit pe Principal, urmînd ca din el să se abată la stînga spre Creastă, în vreme ce trupa condusă de mine a ocolit o vreme prin Secundar, revenind în

[1] În afara cazurilor cînd am fost cazat la vreo cabană gen Garofița ori am mers în tabere cu alții, recordul în ieșiri montane mi-a fost de trei zile (2021), prin Caraiman și Coștila, altminteri sub cerul liber, cînd îmi programasem inițial a sta patru. Hotărît lucru, și deși muntele mi-a fost indiscutabil patimă, nu am stat chiar înfrățit cu el. *O măsură în toate*, ar spune aici anticii...

[2] Probabil din plimbarea pe care am făcut-o la un 1 mai 1979 (în Ardeal), rămăsesem cu teamă de frig, dar a fost mai mult decît bine. Cortul era unul relativ mic, îi spunea *Făgăraș*, și Mariana dăduse peste o jumătate de salariu pe el (luat în trei rate, de la magazinul Victoria). Îl mai folosisem la mare, în cel puțin două situații, dar acolo vara nu există probleme de temperatură...

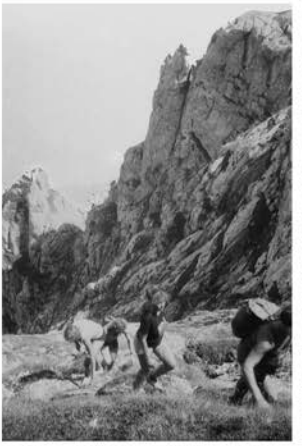

august 1983

firul vecin sub „săritoarea ultimă, pe care o urc binișor”[1]. Musafirii mei se mișcau destul de bine, fiind vizibil că umblau mult pe munte, fie și nu neapărat cu vreo patimă specială. Erau oameni la locul lor și nu am simțit tensiuni între ei, cum nu am reperat vreuna nici în relația lor cu noi. Discutam în engleză, în care altminteri nu eram niciunii meșteri. Ei știau ceva mai bine germana, dar noi deloc. Izbuteam să comunicăm totuși: cu unul dintre ei, George (va fi fost varianta englezită a numelui original) am discutat despre flori, de care era îndrăgostit.

Pe vale în sus s-a mers fără probleme, doar eu căutînd pasaje ceva mai complicate, ca antrenament. Inevitabil (și sub impactul cărții Baticu), pe aici privirea mi-a fost atrasă de peretele Gălbenelelor, perspectiva traseului Furcilor, de jos, fiind mai mult decît interesantă („anul trecut, la întoarcerea din Hornul Ascuns, l-am privit de sus și nu se vedea mare brînză”).

Mai sus, am ținut să ies în lateral pe Brîul Strungii, pentru a da o privire Fisurii Gălbenele. În zonă, descopăr o placă memorială recent pusă, în preajmă găsindu-se și săculețul de ciment la care se va fi apelat. Vom lua o pauză în Strunga Gălbenelelor, unde m-am străduit să traduc oaspeților denumirile din jur. Popas destul de lung (poate și pentru că ceilalți nu dădeau vreun semn a fi ieșit din traseul lor[2]) va fi și la intersecția Văii Scorușilor cu Brîul Mare. „Cu greu plecăm spre Pietriș, eu cam dezbrăcat [la bustul gol], și voi face cuie pînă vin băieții [cu care mersesem pe vale] cu desagii”.

Cum colegii din Creastă întîrziau, am mers o porțiune pe muchia de acolo, sesizînd din capătul ei larga copaie ce se făcea în aval[3]. La locul de popas, unul dintre băieți, Honza, a privit depărtările prin binoclul performant ce avea la el. „O capră dulce pe brîu, pe care o pozăm pe rînd. Apare ceața și nu se mai vede Crucea. Într-un tîrziu apar Eugen și cei

[1] Din ghidul Kargel, aveam idee de varianta urmînd Hornul dintre Fire. Nu mai știu exact pe unde am coborît cu Mariana, cert este că în 4 iulie 1982 pomenesc de „un horn care mi-a dat mult de furcă”, și care nu poate fi altul decît cel dintre Fire. În 1983 văd însă că am idee cum e cu săritorile din firul Principal (poate îmi va fi vorbit și Eugen de ele), mai exact că aceea pe care o urc cu cehii e *a treia*.

[2] Nu știu de ce m-am temut că vor ieși la culme mai repede decît noi.

[3] O voi cerceta, în afara drumurilor de ieșire din Creasta Coștila-Gălbenele, abia prin 2022. Are șarmul ei, de loc la cucurigu, adică de teren fezabil, dar pe care îl știi cocoțat deasupra unui perete.

doi amici. George ne cinstește aici cu salam de vară (de-al lor!). Apar pe brîu și niște unguri. Suim la Platou, îndreptîndu-ne spre Babele. În cabană, „fumul și muzica ne dau afară". Ca urmare, bem cuvenita bere pe terasă. Galant cu domnișoarele din grup, „hanoracul și puloverul [mele] le dau lui Eliz[1] și lui aia-mică".

„Pe Jepi mă frapează boxele de la Caraiman, cît și mirarea unuia: «Uite alpiniști!», ce-mi trezește urgent replica «Uite șoșonari!». Apoi, o babă grasă se odihnește la coborîș după trei serpentine, o damă desculță undeva sub Brîul Portiței, cît și o scurtă ploaie. Cehoaicele aleargă ca la balamuc. Ghetele mele noi abia acum mă fac de rîs[2]. Obosesc, nu glumă. La stația de jos a telecabinei, pauză de fumat (cehii, nu noi!). Shoping la [magazinul] «Jepi»[3], ei vin și coniac (cu o seară înainte, îmi spune Eugen că, abia sosți de la mare și dormiți lîngă gară, cehii cîntaseră grozav la locul de cort de sub Izvor).

Pe cînd amicii au pornit spre camping, eu am mers la gară, spre București[4]. Era preajma zilei de 23 August, dar nu am putut să-mi iau vreo zi liberă care să-mi permită să rămîn. Plus că aveam și socotelile mele, de umblat prin abrupt. Ca urmare, împăcînd capra și varza, la scurtă vreme am revenit cu Marius în Bușteni, suind prin Colțul Mălinului, iar seara mergînd să dorm la campingul lui Eugen și al cehilor.

1983, 24 august Colțul Mălinului

Plecat cu Marius cam nepregătit pentru campingul în care urma să adast, seara. Aștept tramvaiul de îmi vine acru. Un [microbuz] 506 mă

---

[1] Eliz (să fi avut vreo 32 ani) era cea mai experientată dintre fete și putea fi luată drept lidera lor, deși nu făcea caz de asta. Idem se întîmpla cu George, avînd vreo 35 ani, și care mi s-a părut mai mult decît stimabil.

[2] Poate din dorința de a menaja bocancii cumpărați cu un an în urmă, am luat de la un magazin „Vănătorul și pescarul" o pereche de ghete de pînză, cu speranța că vor merge pe stîncă. Am fost mulțumit de ele pe Gălbenele, dar pe o vale mai tare și cu ceva umezeală îmi vor face probleme și voi renunța la ele.

[3] Era nu departe sub telecabină, pe dreapta. A fost reamenajat după 1989 în ceva de cult neoprotestant.

[4] „În tren, ca singur. Un naș rar, vrea 10, nu 15. Adorm și îmi vine să crăp apoi de migrenă [debutase la Babele]."

20 august 1983

ușurează de 10 lei. Din fericire, în centru vine iute un 422, la care schimb o sută (de lei), căci nu mai am mărunt. În tren, ocupăm un compartiment, dar nu prea dorm. În Bușteni iau niște pîine și urcăm din greu în sus. La campamentul cu cehii Eugen plecase însă deja, pare-se în Moraru[1]. Cobor cu Marius în Poiana Coștilei, suind apoi către Țapului, unde ajungem pe soare gigea. Prin ierburi și fețe ajungem sub o săritoare, pe care o evităm (pe două variante) prin stînga, după care luăm coastele înierbate oarecum independente de acolo pînă în Brîul Caprelor. Pe aici ajungem o pereche în vîrstă, care folosește din plin coarda. Urc sigur, ocolind vreo două săritori ordinare. În sus apare Dintele, dar nu prea pozabil, căci e în *contre-jour*...

Marea ruptură de sub cota 2125 s-ar putea ocoli pe o brînă pe stînga, ce pare să aibă o ruptură pe undeva, spre Creasta Viilor Senzații[2]. Ezit să o cercetez însă, preferînd varianta clasice, pe dreapta. Nici calea noastră nu e lipsită de griji, asigurînd pe undeva mersul lui Marius.

Ajunși în Brîul cu jnepeni, dau de două flori de colț maaaari. Ne tragem cîteva poze, apoi traversăm amfiteatrul pînă în Creasta Viilor Senzații. Unde mîncăm, cu ochii la Colțul Mălinului, cam un ceas. Strigăm o țîră și spre Moraru, dar nu identificăm pe acolo echipa lui Eugen (iar implicit, nu vine vreun răspuns).

Urcăm (în premieră) Creasta Viilor Senzații[3], lăsînd spre Valea Țapului cîteva brîneaguri discontinue. Cînd jnepenii dispar, lăsînd loc treptei verticale de dinaintea Strungii negre, cotim la stînga, traversăm firul și - în serpentine pe malul de acolo - urcăm spre *Hornuri*. La baza Centralului oprim, nu de alta dar Marius tremură oleacă [de la efort]. Tot aici dau de o cutie [de carton] de rahat goală. Mă leg în sfoară, în piton de asigurare, și după o poză încep să urc.

Privită de jos, prima lungime din Central nu e așa urîtă, și am trăit cu senzația asta un an de zile, de cînd am ajuns prima dată la baza Colțului. Numai că, în fisura de acolo[4], ori din cauza bocancilor roși, ori a emoției, mă descurc greu...

---

[1] Îmi va spune ulterior, între altele (și spre uimirea mea), că el parcurge creasta Acului Mare în picioare.

[2] Denumirea folosită pe moment, pentru toată coama Seacă-Țapului.

[3] Este vorba de bucata acesteia aflată imediat deasupra Brîului cu Jnepeni.

[4] Completare: „Pe aici era să îl fac *om* pe Marius, cu un bolovan..."

În debutul zilei, țelul fusese Colțul Mălinului. Prima dată voiam să termin Creasta, apoi am plănuit să urc o lungime din Comănescu și ulterior creasta. În practică, după ce am urcat realmente prima lungime în *Comănescu*, am socotit că e mai potrivit să mergem în Ascuns, dar nici acolo cu inimă largă: nu prea mă mișcasem strălucit cu Ana, la drumul de anul trecut...

Pe la mijlocul lungimii, un punct aerian mă scoate din horn. În paralel, m-a însoțit un tremurici nu chiar benefic, și pe care nu l-am putut atribui neapărat fricii. După un timp apare în vedere deasupra prima regrupare, un brîneag de piatră care se prelungește în lateral. Înspre el, panta scade, iar totodată locurile se deschid în forma unei pîlnii, atîta doar că mi se termină sfoara, așa că bat un cui și asigur urcușul lui Marius (el, infinit mai optimist ca mine, avea grija să nu ieșim sus pe Colț, iar rucsacii să ne rămînă la baza lui!).

Pe cînd îl filez, observ în brîul de deasupra un cui sănătos, cam sub linia celei de a doua lungimi de coardă. Vom regrupa în scurtă vreme, la el. Aici, observ că brîneagul se duce spre laterale, însă, dacă la stînga/est e o pîine de mîncat, adică ai șanse de a răzbi undeva în creastă, la dreapta el nu vrea și pace să treacă, de muchia ce desparte de Ascuns!

Ne așteaptă deasupra un horn mai dificil decît precedentul, cu două zone surplombante. Plec eu mai aproape de prima „cocoașă", sperînd la tot felul de variante care mi-ar permite să ocolesc întîia problemă, dar niciuna nu se va dovedi viabilă. Așa că, grație unui vechi piton cu cap pătrat (și inel nesudat), de acolo revin în regrupare. În lipsa unei alte bucle în piton, care să ușureze recuperarea ulterioară a corzii de rapel, sacrific pe aceea a ciocanului. Ajungem cu bine jos la baza Colțului, unde ucenicul strînge coarda (o făcusem și eu cu Eugen Rusu, pe Ace).

Traversăm în Ascuns, unde bat un piton și pornesc (avînd rucsacul mic în spate) la deal. E o escaladă os, șnur, ce îmi smulge exclamații încîntate. La Bolovan găsesc trei pitoane (față de unul, anul trecut[1]). Ca să mă revanșez că n-am fără aparat foto, la venirea lui Marius fac mai multe poze, cu aparatul lui. Mai apoi, găsesc de cuviință să scot unul din cele trei pitoane, care iese însă teribil de greu, întrucît va fi fost ondulat

[1] E vorba de 25 iulie 1982, căci cu trei săptămîni o fi fost el tot acolo, dar nu l-am observat eu.

20 august 1983

prin mațele muntelui. Marius ar vrea să mai scot unul, dar am socotit că ar fi prea mult.

Pe cînd plec apoi în traversare la stînga, spre partea superioară a Hornului, vine bomba. Mai exact pun mîna stîngă ca de obicei, pe flancul de stîncă de acolo, dar nu apuc să-l iau cu amîndouă brațele, în traversare pe lîngă el, căci o bucată se desprinde din matca ei! La așa surpriză, nu-mi dau seama mă împinge împins acel bucățoi în lături ori sar eu, cert este că scap neatins, în vreme ce proiectilul bubuie apoi la fiecare contact cu terenul de dedesubt! Neclar îmi este și dacă dacă mă opresc eu singur din acel salt, pe platforma de sub Bolovan, ori o face asigurarea lui Marius...

Incidentul mi-a luat piuitul și deși voi relua ascensiunea, mersul mi-a fost mai ezitant ca altădată. Ajung la pitonul ce-mi pare de la premieră, undeva pe dreapta, unde îl aduc și pe Marius, apoi voi trece și pe lîngă unul roșu [să fie văzut la rapel?], imens, foarte posibil și el din vremea lui tata-mare. Partea frumoasă a momentului este soarele ce scaldă dedesubt valea Seacă... Încă un pas apoi, și sîntem la brîul cu grotă de la capătul Hornului propriu-zis, dincolo de care nu e departe muchia ce leagă Colțul Mălinului de Brîul Mare al Coștilei. Urcăm apoi pe Colț, pasajul ceva mai înclinat dintr-acolo părîndu-mi-se mai incomod decît la precedenta vizită (folosesc un piton-platbandă, la revenire în gura Ascunsului).

> Apoi, *„probleme la Dinte*[1] *și la Colțul de Sus. Altele la coborîrea pe Mălin. Pe vale linoleum, oliță, o copertă de caiet și o capră moartă. Ciudat, ceața dispare cînd coborîm. Finalmente eu merg la cort, iar Marius la tren, în mare fugă. Dorm agitat – așa e mereu prima noapte în cort."*

[1] Mărturisesc a fi uitat de această traversare, de care aflu abia acum (2024), din jurnal. Ultima trecere în cap de coardă de care îmi amintesc e aceea din 25 iulie 1982. Nu-i exclus ca această amnezie să fie datorată unei refulări, a disconfortului real lăsat în suflet de acel loc.

august 1983

III

1983, 7 septembrie Albișoara Crucii

Plecat de la servici la 2,45[1], maxi-taxi vine la 3,10 – cam la vremea cînd nemaiavînd de lucru aveam de gînd să bat un cui [piton] în spațiul dintre două bucăți de bordură, ale refugiului ITB. La Unirea am imediat legătură, și la 3,30 sînt în Nord. E mai răcoare afară. Toni vine la 4 fix. Stăm la gargară în tren.

În Bușteni, la Verdeață se lasă ceața – se putea altfel? Căutăm apă prin talveg și în sfîrșit găsim o alveolă plină. Ocolim intrarea zice-se spălată a albișoarei printr-un vîlcel ierbos [în dreapta firului], iar apoi pe fețe largi dar nespus de ude. Am în picioare ghetele de cauciuc și nu sînt la fel de altruiste ca pe Gălbenele, în tura cu cehii. Intrăm într-un vîlcel stîncos. În jos, ceva spălat, dar sînt derutat pe ceața asta și nu pot fi sigur că ne aflăm în valea căutată. În fir, o săritoare atrăgătoare s-ar putea ocoli, dar Toni ține să o urce el cap. Mai merrgem oleacă prin neguri, scăpînd și șansa unei brîne pe stînga, ca să am idee pe unde sîntem. Ajungem la ideea că nici eventuala [Albișoara] Răsucită ori a Brînei (și eu le încurc!) nu-i de colea. Mari dificultăți nu urmează: o săritoare nu

[1] Acel *plecat* însemna *din timpul programului*, mai exact al schimbului III. Pe de o parte, mai ales la un 2024 așa ceva pare greu de crezut, însă asta se petrecea, iar în general o făceau toți colegii din acel punct de lucru, al *Stației de oxigen.* La vremea aceea (condițiile se vor schimba peste un an), treaba noastră consta noaptea în a instala la intrarea în schimb, pe la 10 seara, 8-10 tuburi de oxigen, care alimentau întreaga noapte o mașină de confecționat eprubete, aflată undeva în *secție*. Inevitabil, în restul programului era somn de voie, vreo eventuală problemă (însă rarisimă) fiind semnalată telefonic de colegul de la acea mașină de eprubete. Pe acest fond puteam fi aproape sigur că va fi oxigen în instalație pînă dimineața, cînd îmi sosea schimbul următor, pentru un program ceva mai susținut decît cel de noapte, în sensul că avea de schimbat cîte o *baterie* de tuburi cam la o oră. Controale nocturne nu prea erau, așa-numitul *ofițer de serviciu* (altminteri civil!) fiind ocupat și el cu trasul la aghioase, după o anumită oră. Pe așa fond plecam pe la 3 noaptea, nu chiar des, către gară și munte (altminteri nu o făceam pentru vreun dormit acasă, asemenea unui coleg și mai îndrăzneț ca noi). Sticlăria cu pricina se afla vizavi de *FMUAB*, undeva între actualele stații de metrou Georgian și Republica.

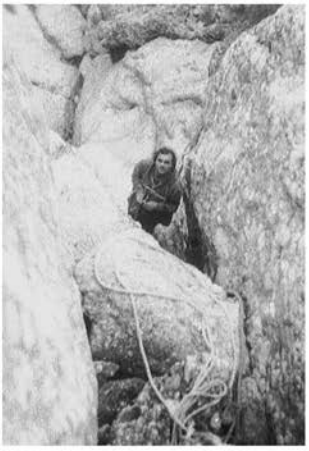

9 septembrie 1983

cine știe ce, dar la care ghetele derapează ca dracul. Abia prind șpraițul os și mă tractez cîte un pic în două pietre, nu prea bine încastrate. Ajung într-o grotă joasă, unde aș bate o asigurare, care să mă țină cînd voi încerca să trec de bolovanul următor (e o săritoare dublă) ce tinde să scuipe. Găsesc o fisurică abia spre fundul grotei, și așa trec.

Nițel mai sus ajungem într-un fel de amfiteatru cu pereți de vreo 30 m, iar în centru cam cu spălături. Încerc să-l frig prin dreapta, pe niște fețe înjnepenite, dar ca de obicei pe trasee de 2A, totul e inutil. Revin cu greu (nelipsita blocare a cordelinei de rapel) și urcă prin spălături Toni, mai exact pe niște praguri de deasupra unei surplombe, unde ajungem prin ocol. Bate un cui la plecare și altul – ăsta chiar periculos – pe linia verticală, secundul (adică eu) eu avînd asigurare la jneapăn, prin intermediul unei cordeline dată de patru ori[1]. Am stat destul de crispat, pînă a depășit acele incomode locuri.

De acolo, în scurt timp ajungem în Brîul Hornurilor – doar aici am putut afirma ferm că ne aflăm pe Albișoara Crucii, căci recunoșteam peisajul! Datorită vremii închise, am abandonat parcurgerea restul văii în favoarea unei ieșiri în stînga, către Fața Hornurilor și Brîul Spălăturii. Ar fi fost un teren cît de cît cunoscut. Pînă la următoarea muchie a fost destul de neplăcut, căci iarba era udă. Pe coamă, am preferat să batem un alt piton de rapel (decît cel plantat în urmă cu un an), pe care Toni l-a încercat suind pe o scăriță în el. Conștient că dracul nu face biserici, l-am asigurat suplimentar la piept, în coborîre. Apoi, traversarea spre firul principal al Albișoarei Gemenelor[2] nu mi s-a mai părut problematică, și chit că stînca era umedă. Cu acest prilej am efectuat „o deviație a mea către un braț inferior al Brîului Hornurilor pe versantul opus (la est de A. Gemene), care n-a găsit o continuare lejeră, ci doar una plăcut de privit. Am revenit urmînd firul stîng (în continuarea direcției văii din aval), cu o săritoare drăguță (oare la asta a zăcut Daniel anul trecut?), el sfîrșind în

[1] E cazul să pomenesc a nu fi căzut vreun cap de coardă, în turele mele, Norocul va fi contrinuit mult la această situație.

[2] În acel moment nu sesizasem că între cele două albișoare mai există un fir (și care îmi va deveni drag ulterior). Esențial (și aici) mi-a fost inițial parcurgerea locului, abia apoi, cînd voi reveni în zonă, am zăbovit în căutare de noi amănunte. Voi sesiza existența acelui fir peste vreo șase ani, privind zona de la distanță (voi pomeni despre asta).

9 septembrie
1983

dreptul brîului. În răstimp, Toni a mers pe firul drept, cel care va răzbi mai încolo în Creasta Picăturii.

Timpul ne presa, așa că am abandonat explorarea zonei (era și o ceață descurajantă). Am urcat direct hornul III, apoi la stînga pe brîu. Mai mult de hatîrul lui Toni am întins pe parcurs balustradă. Ca să fie mai pitoresc, masa am luat-o pe brîu, la doi pași de tunel. O capră ne-a speriat grozav acolo, ieșind fulger din tunel și trecînd apoi orizontal la doi pași sub noi, pe flancul deloc simplu de acolo. Luați din scurt, nu am mai apucat să întindem mîna după aparatul foto: cu acel animal în gura tunelului ar și ieșit fără îndoială o poză grozavă[1]!

La acest stadiu al turei am plasat un „carnet de suvenire", într-o crăpătură a stîncii aflată imediat lîngă tunel, pe partea opusă brîuțului.

> Ideea îmi fusese dată de înscrisul similar existent pe Degetul Roșu al Morarului. Drept recipient am folosit o cutie de plastic pentru electrozi de sudură (luată de la serviciu), în care înghesuisem un carnețel (și creionul aferent). Peste un an voi regăsi resturile acelei cutii în albișoara de dedesubt. Cum ea fusese destul de bine implantată în crăpătura inițială, am fost tentat să cred că vreunui vizitator ulterior nu i-a picat bine termenul „Tunelul lui Baticu", pe care îl folosisem în fila de deschidere. Varianta nu este chiar de exclus, cîtă vremea tensiunea dintre Baticu și fanii de calibru ai lui Cristea (soția Hedda și secondanții ei) era mare în epocă, ultimii dovedindu-se inevitabil persuasivi și față de emulii lor – dintre care unii umblau și prin abrupt.
>
> Cu indispoziția de rigoare (pe măsura speranțelor inițiale!), nu am reluat ulterior acel tip de demers[2].

Dincolo de tunel, iar am făcut balustradă, simțind că Toni avea nevoie de așa ceva. Altminteri, nu-i exclus să se fi așteptat la ceva mai rău, gen brîul de acces indirect în Spălătură (îmi spusese că a fost pe acolo, dus de cineva). Vremea s-a menținut cețoasă, cu variații de vizibilitate; asta la nivelul nostru, căci în Bușteni era soare! Am ajuns fără probleme în

[1] Este drept că așa zăbavă ar fi echivalat cu punerea de sare pe coada unei păsări: vezi să nu stea!

[2] Poate și de aceea a fost mai mult decît plăcut surprins descoperind la 2021 un caiet de impresii în Brîul Spălăturii!

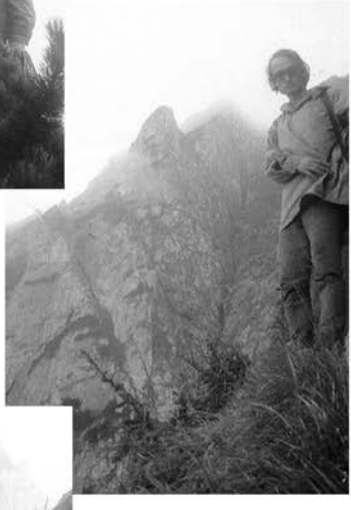

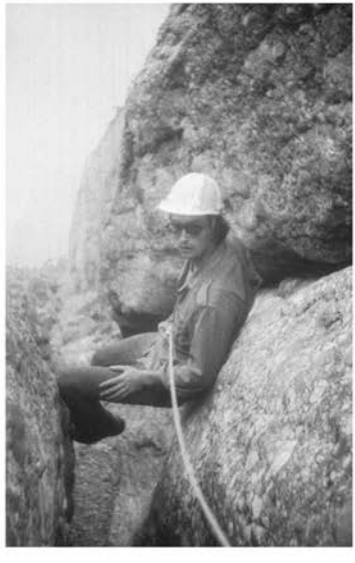

9 septembrie 1983

brîul așa-zis mare, ce scoate la Prispa Gemenelor. În lungul acestuia, la primul pasaj mai delicat, ne-am ajutat de coarda pusă după niște jnepeni, dar matracuca [de coardă] a refuzat să se lase recuperată! La al doilea pasaj cu probleme, eu cobor destul de lesne, în schimb Toni e mai tango. Probabil că e de pus în viitor aici un piton, pentru ajutor.

Ajungem la horn, pe care îl coborîm în coarda dată după un jneapăn. În sus, către Spălătură și Cruce, ceața mi-a permis trei-patru poze. Pe aici profit de binoclul lui Toni, care apropie mult misterioasele locuri din Spălătură. Altminteri, mi-a luat ceva timp pînă să nimeresc reglajele sculei, cît să vadă pk prin ea și un miop ca mine...

Finalmente, îl botez și pe Toni la Portița[1], dar nu are baftă de poze, datorită ceței. Apoi, pe Spumoasă, întrucît amicul nu este amator de fețe, luptă cu săritorile[2]. Începe să plouă. Prin *aprozarul Înspumatului,* colegul se taie en gros, în vreme eu mă aleg numai cu dese căderi. În fine ajunși la Bușteni, ne ia în primire o atmosferă rece.

În tren stăm la taclale cu niște ciori ardelene[3], ce cară ferigi.

La 11 septembrie același am făcut o tură cu Mariana. Am suit pe poteca Munticelului, iar la coborît din Poiana Coștilei am luat-o creanga, prin pădurea care se face ăntre Gîlma și Munticel. Sus a fost ceva mai înclinat, cu maluri apropiate, apoi locurile s-au deschis. Am ieșit în locul unde poteca spre Omul se desface din șoseaua Văii Cerbului.

1983, 18 septembrie 1983 Albișoara Turnurilor

Din start am avut parte de ceea ce am numit sabotajul ceasului, care probabil nu a sunat, trezindu-mă la 4,20. Prin urmare, am luat trenul de 6,20, unde întîlnesc dintre cunoscuți pe Munteanu și pe Virgil Ionescu.

---

[1] „Festivitate" preluată din volumele lui Nestor Urechia, privitoare la cei duși pentru prima dată acolo.

[2] Foarte probabil este vorba de acelea ale firului Principal, între Brîul Portiței și confluența cu *Spumoasa Portiței*.

[3] Formula este de două ori anti-*politically corectness*, norocul dumneaei fiind că a fost emisă la 1983.

19 septembrie 1983

Tarif 10. Virgil e cu niște amici: Romică, Gigel și Daciana, care nu au nimic împotriva traseului ales de mine (Albișoara Turnului).

Ritm susținut pînă la Verdeață, atîta doar că, după o vreme mai deschisă, se apucă să plouă. Așa că ne băgăm spășiți, cu hainele din rucsac luate pe noi, sub un bolovan din preajmă. Aici luăm și masa. Apoi, după vreo trei sferturi de oră, pentru că ploaia pare să devină rezonabilă, o luăm către valea planificată. La baza ei, Virgil vine cu ideea să urcăm direct talvegul albișoarei, de unde ne întoarcem însă, descurajați. Luăm ca de obicei pintenul intermediar, unde toți se descurcă cu excepția lui Gigi, ce capătă un *morcov* strașnic, ce-l va marca în amonte (va fi timorat, cu mașină de cusut în unele situații). Peste așteptări se dovedește însă Daciana. În ce mă privește, merg os. Virgil și Romică se coțopenesc exact la ultima săritoare din firul vestic.

Vremea e cu picurări rare. Virgil îmi oferă pe aici 12 clișee alb-negru, pe care le voi introduce ulterior în aparat, cu inerentele haine puse în cap, pe post de cameră obscură. Din Creastă, către Poiana Mare, pierdem o dată hățașul, apoi este ok, doar că în Seacă (unde nu e țipenie) plouă[1], ceea ce ne obligă la pelerine. Țin să trec aici pe la crucea lui Ivașcu[2], împreună cu mine fiind Virgil și o floare de plastic luată de acasă pentru așa momente. Luptăm apoi pe fețe, la traversarea către amicii noștri (care ne luaseră și rucsacii), ce continuaseră a sui pe firul principal al văii. Pe acolo, prin apropierea „balustradei" ce ocolește prima săritoare a Hornurilor, ceilalți ne privesc de jos acrobațiile executate pe fese.

Hotărîsem să urcăm de acolo Vîlcelul Mortului, care ne-a întîmpinat cu o săritoare. Am pornit să ocolim prin stînga, printr-un horn întrucîtva ae-

[1] „Altădată mi s-ar fi făcut părul măciucă doar la ideea să umblu prin Poiana Mare, pe ploaie!"

[2] Probabil obiceiul punerii de așa flori va fi pornit de la crucea lui Niki Alexandrescu (nu mai știu ce îmi va fi venit, să am grijă de asemenea cruci *din* abrupt, dar va fi fost legat și de pasa-mi religioasă a acelor ani). De ea știam din cartea lui N. Baticu.

Am încropit atunci și un text (în jurnalul personal), însoțind un grupaj cu două fotografii asupra crucii, respectiv a locului unde e amplasată: „În memoria lui Atanase Ivașcu (1949-74). Nu-l cunosc. A căzut dintr o gură de rai, Brîul de sub Spălătură. Avea vîrsta mea, cînd am cunoscut acest drum de vis. A murit poate și pentru ca noi să fim mai precauți, pe această bază balustradă între infinituri. Odihnească-se în pace!"

19 septembrie 1983

19 septembrie 1983

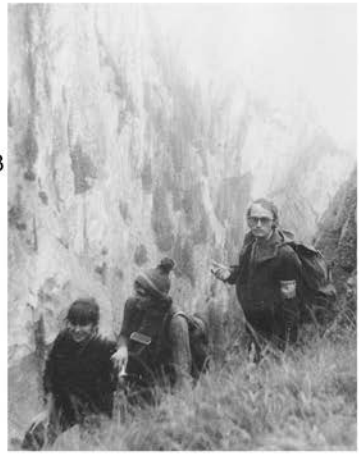

rian, de vreo cinci metri. Pentru orice eventualitate, i-am asigurat aici pe Gigi, mai puțin sigur pe el (Daciana a urcat în schimb gigea!). Apoi s-a urcat pe fețele de pe acea parte, pînă în Brîul Portiței. Aici se ridică ceața: e superb, și chit că totul în jur este destul de întunecat. Ne vor fi neplăcuți în continuare jnepenii (uzi!) din drum, dar finalmente răzbim la Portița. Și unde nu a lipsit ceremonialul „botezului" *urechian*, pentru cei ajunși întîia oară aici. De aici, pe versantul sudic, mare vijelie – așa că ne punem hainele. La un moment dat, cînd trecem pe lîngă crucea ce sesizasem și eu anterior, Gigi îmi dă detalii, căci se nimerise cu Leni Nicolae pe acolo, cînd cu acel accident. Ea fiind asistentă medicală, mersese la cel căzut să vadă dacă se mai poate face ceva, dar deja era prea tîrziu. Tot cu Gigi, pe Jepi, mă voi întinde la „taclale interesante".

Ajunși la Silva, cei botezați anterior la Portița au făcut cinste cu cîte o bere. Finalmente luăm personalul, unde stăm într-un bou-wagon și ne costă 10 lei.

1983, 23 septembrie Rîpa Zăpezii

Am plecat cu Toni într-o zi de vineri. Tramvaiul a venit la țanc, iar apoi, în tren, nu a fost nici o problemă cu nașul. S-a urcat însă popor, de la Comarnic[1]. Pe munte va fi liniște, din zarva estivală a șoselei de Gura Diham mai aflîndu-se acum doar vreo patru corturi. Am avut în plan Rîpa Zăpezii și poate din graba de a da piept cu dînsa am urcat ceva mai susținut decît i-a plăcut colegului, spre cabana de vînătoare. Pe acolo, am avut plăcerea întîlnirii cu cîteva căprioare.

După sentimentul aparte în momentul în care poiana Morarului, cu vederea-i spre Ace, ni s-a deschis privirii, am parcurs lungul piept pînă în locul unde se trece în talvegul comun Rîpă-Valea Adîncă. La prima săritoare, inevitabil am fost marcat de eșecul anterioarelor două tentative (cînd au suit alții), însă acum am avut încălțări noi...

[1] Se aglomera de acolo și duminica, darămite în zilele săptămînii, cînd comărnicenii mergeau la serviciul lor, îndeobște la Sinaia.

23 septembrie 1983

Cumpărasem o pereche de pantofi oarecum stil sport, pe care după o vreme de purtat prin oraș am socotit că ar fi de încercat și pe post de espadrile, la munte. Au făcut minuni!

... care s-au comportat excelent. În plus, față de tentativele trecute, în zona unde săritoarea aruncă în afară, m-am folosit prompt de faptul că cei doi bolovănei încastrați de acolo permiteau plasarea unor bucle! Mai mult decît încîntat, odată răzbit pe platforma din amonte am simțit nevoia să cobor în rapel, pntru a mai sui o dată obstacolul devenit amic. Am dedus din reușită că prinsese foarte bine experiența dobîndită pe alte văi dificile, de la tura pe Rîpă unde la săritorile de jos cap fusese Virgil.

La săritoarea II, după angajarea în fisura propriu-zisă, în locul își mărește panta am bătut un piton, grație căruia am putut merge liniștit mai departe. Încîntarea a fost similară cu cea de la săritoarea precedentă, atîta doar că acum nu am mai coborît, pentru un *replay*. Imediat deasupra acestei săritori, pereții văii se deschid brusc, devenind vizibile Acele (ba și în soare). Am remarcat tot aici subțirimea Degetului Roșu, mai exact a modului în care apare el, din locul unde ne aflam. Îl vom avea toată ziua în ochi, însă abia spre după-amiază vom ajunge lîngă el.

Ceva probleme ne-au apărut în amonte de confluența cu Rîpa Mică. Era vizibil că Principalul Rîpei are ceva probleme în amonte, însă cu toate acestea am plecat spre acolo. La prima săritoare de acolo am avut probleme, cu obstacolul în sine, dar și cu tovarășul, care se mișca mai moale decît mi-aș fi dorit. Într-un tîrziu am ieșit în ocol pe stînga, unde am regrupat în niște jnepeni. Cum, într-un exces de optimism, aruncasem o cordelină deasupra unei dintre săritorile considerată fezabilă, a fost nevoie să revin ceva mai sus în fir, iar apoi să fac un rapel de vreo 15 metri, pentru a ajunge la ea. Cu așa ocazie am confundat o confluența întîlnită pe drum, care de fapt nu era a firelor superioare (Rîpa Mare, respectiv Crucii), ci a Principalului cu ceea ce aș numi Rîpa Brîului[1].

[1] Aceasta se găsește o idee mai jos de Brîul Mare, în vreme ce aceea dintre Mare și Crucii se află imediat mai sus de el.

23 septembrie 1983

O vom urma pe ultima, alcătuită exclusiv din fețe largi, pînă la nivelul Brîului de Mijloc, unde am trecut la dreapta în Rîpa Mare. „Toni e obosit și face ca un Diesel, de la el de la Malaxa[1]".

Mai fac ceva pași pe brîna de Mijloc, cu scopul de a trece în porțiunea cunoscută din Rîpa Crucii. Nu prea mă ardea ideea asta, dar gîndul că mai stau ani de zile – la săritorile ce se profilau în continuare – nu îmi surîdea: o premieră [personală] parcă se face și cu plăcere, nu? Numai că lenea mi-a jucat un renghi, poate de bun augur: din muchia Mare-Crucii, Brîul de Mijloc coboară sănătos (nu periculos). Cum nu departe mai sus părea să existe încă un brîu, am revenit în Rîpa Mare (căci pe creastă nu se putea avansa), Atîta doar că mai sus nu am găsit vreo variantă comodă de traversare (am ochit un horn 1B, însă în inerție m-am dus mai sus).

În sus, la concret, răul era reprezentat de un horn ce putea de departe a lacăt. Odată angajat în el însă, și în ciuda mușchilor de pe ambii pereți, nu m-a pus la treaba la care mă așteptam. Aducea cu hornul făcut pe Rîpa Crucii, acum doi ani, nu departe de Brîul Acelor, poate nițel mai scurt ăsta de azi. Norocul mi-a fost că mușchii de pe pereți erau uscați, cu apă afîndu-se unii din fundul hornului, dar cu care nu am avut treabă. Am mai dat apoi și de o altă săritoare dură, dincolo de care am avut superba surpriză ca, în zece pași, să ne vedem în paradisul Brîului Acelor!

Cum Rîpa Mare mi s-a părut prea simplă, pentru continuare, am trecut în vecina Rîpă a Crucii. Aici i-am zis să-mi zică dacă rpefera mai departe pe aceasta, ori alăturatul Horn al Degetului. Amicul optează pentru Rîpă, la care eu (din greața de a ocoli ulterior Acul Crucii, în drum spre Degetul Roșu și caietul său, cît și poftă de HG, la care privisem din apropiere în august), decid altceva. Indiscutabil, este o dovadă a democrației desăvîrșite din simpaticul nostru grup!

Din brîu, era perfect reperabil mai sus un «lacăt», un obstacol surplombant, dar ce farmec ar avea o vale fără așa ceva? Pînă la el mai încerc o ieșire în dreapta ca să casc ochii la Rîpa Crucii (care la această înălțime face un cot elegant spre dreapta/vest): nu-i văd strunga de

[1] Din ce mi-a spus Toni, care practicase cândva aruncarea ciocanului, în materie de puls e sănătos ca la un minut de la încetarea unui efort mare el să revină la valorile stării de repaus.

23 septembrie 1983

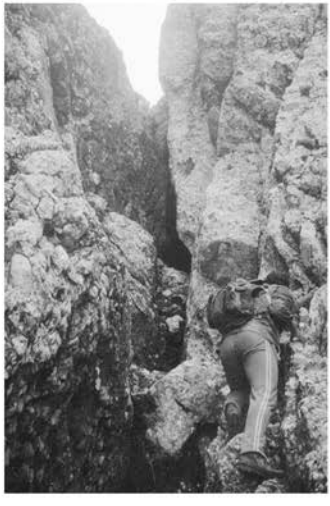

23 septembrie 1983

obîrșie, din cauza muchiei pe care sînt[1]. Toni, la fel ca Marius în Brîul de Mijloc al Văii Poienii, anul trecut, nu are chef de așa fleacuri! Tot pe aici, mi-a atras atenția un țanc desprins din *carnea* văii, aproape din talvegul ei aș putea spune, o copie redusă a Dintelui dintre colți,.

Săritoarea cu lacăt a fost dificilă, dar a mers urcată, prin ramonaj în principal, unul care în partea superioară te scotea în exterior. Pe parcurs am pus o buclă sau două în bolovanii încastrați pe acolo. A mai urmat o singură săritoare, în dreptul căreia, ghinion!, a apărut ceața, una care nu urca, nici nu cobora. Toni invitat să urce, doarme iar pe el, acum în al 12-lea ceas, așa că plec tot eu. Din buza de sus a acelui horn, ne-au mai despărțit doar vreo zece metri diferență de nivel, pînă în strunga de unde, acum doi ani, îmi imaginam în aval grozăvenii!

Urcăm apoi Dintele, unde abordez pentru prima dată, imediat sub vîrf, o altă variantă (cea din stînga) decît aceea pe unde veneam îndeobște. Am făcut cuvenitele notații în caiet, după care am executat rapelurile, iar apoi pe șiștoacă în jos! Mai exact pînă în Brîul Acelor, de unde am luat-o spre stînga, către Valea Bujorilor. S-a lăsat în ultima, mai exact în ei partea superioră, cu un clasic coborît pe fund. Ceața a fost terifică, nu vedeam la 15 metri în amonte și la 25 metri dedesubt! Am coborît cu plăcere, în ciuda contactului cu o urzică de pe parcurs. În drumul de la Gura Diham, ne lipim de o căruță, gest care ne scutește de vreo 20 minute pe picioarele noastre. Cu răgazul obținut, am timp să trec pe la o mezelărie, iar apoi la o farmacie. În tren, nani din gros. 15 lei.

1983, 29 septembrie Colțul Mălinului

Ca să pot pleca în această zi (joi[2]), la Sticlărie am făcut rocada cu colegul Dorel. Am plecat cu trenul de 4 dimineața, unde nu am avut pro-

[1] Ulterior voi afla că mă aflam că acea variantă duce totuși – fie și expus - în Rîpa Crucii, pe acolo găsind nimerit Alex. Beldie să ocolească – la premiera Rîpei Crucii (1933) - săritoarea de pe Rîpa Crucii aflată imediat deasupra Brîului Acelor. Nu știu dacă acea posibilitate, totuși incomodă, a mai fost parcursă și de alții. În 2001 am revenit în acea muchie, cu gînd să trec în Rîpa Crucii, dar pasajul aflat deasupra ultimei mi s-a părut prea dificil.

[2] Favorizat de natura serviciului, am început în 1983 să merg la munte și în cursul săptămînii, întrucît îmi doream să fiu cu Mariana în week-end.

bleme de accept, doar că ne-a costat 15 lei. A fost o vreme splendidă. Am găsit necesar să ne oprim o vreme în Poiana Coștilei, pentru exersare rapel – de care am socotit că i-ar prinde bine lui Marius. Apoi am suit pe Valea Țapului pînă la nivelul brîului din partea inferioară a versantului (al Caprelor, socotesc eu). Pe parcurs, am întîlnit o capră neagră mai puțin sperioasă, ceea ce nu a fost cazul nostru, căci inițial am confundat-o cu un urs! Am traversat pînă în strunga Colțului Țapului, de unde am traversat în Seacă, pe un versant cu arboret, dar înclinat (și necesitînd grijă în unele zone). Am încercat apoi să trecem cu ruscacul în spate obstacolele ce ne-au întimpinat, avînd însă parte de un eșec, la săritoarea cu fereastră, unde m-am *coțopenit*. Pe parcurs am întîlnit mici urme de ninsoare, posibil adunată și în urma brumei.

La 11,30, la baza Crestei Mălinului, ne-am așezat la masă: Marius o conservă de carne, *de 18 lei*, iar eu costiță și cîrnați. Am purces aici la obișnuitu-mi gest religios, atîta doar că lumînarea s-a cam stins[1]. Apoi am repartizat materialul: eu am luat o geantă de velur[2] aninată după gît (în ea bule, ham etc – pe care nu le voi identifica însă iute, prin pipăire, în vreun punct dificil de pe parcurs...). Marius a luat un rucsac, cu alte materiale necesare, în vreme ce partea socotită inutilă a rămas jos, recuperată fiind la coborîș.

Spre deosebire de încercarea din iulie, acum am mers șnur pînă la regruparea de la piciorul de lemn. Va fi contat în așa lejeritate stînca uscată, pantofii folosiți, cît și faptul că o bună parte a terenului îmi era de acum cunoscut. Cu grija a ceea ce ne aștepta în continuare, nu ne-am uitat – la nivelul *piciorului de lemn* – și spre Mălin, care ne-ar fi oferit o priveliște de zile mari. Oarecum la chestiune, îmi aminteam – fie și vag – mențiunea ghidului Kargel, despre un horn al traseului aflat *pe Fața Mălinului*, dar nu mi-am bătut capul cu el.

Pe fața Secii, s-a mers bine pe porțiunea doar văzută anterior. Atîta doar că, atingînd un fel de platformă suspendată în perete, deasupra ei nu am prea zărit vreo posibilitate de continuare! Păreau să existe o variantă de avans în zig-zag, dar nu mi-a trezit entuziasmul, fript cu ciorba

[1] Crezusem că așa gesturi au caracterizat doar anul 1981, dar le văd prelungite (nu pot ști exact cu ce frecvență) și în 1983. În context, nu am luat acel aprins de lumînare drept cobe, pentru vreo problemă mare în drumul nostru.

[2] A Marianei, purtată la tura noastră pe Valea Albă, din 1978.

29 septembrie 1983

în august, cînd în lungimea II a Hornului Central ceva asemănător s-a dovedit finalmente neutilizabil... Ca element de peisaj, la vreo 20 metri în dreapta am remarcat un fel de falie (verticală) în corpul muntelui.

Pînă una-alta am bătut un piton, nu prea grozav. Curînd, locul mi-a devenit ceva mai familiar, remarcînd o interesantă *fisură în parchet* (recte în orizontala platformei pe care ne aflam). Mi-am dat seama totodată că falia din preajmă era de fapt despicatura Hornului Central, aflată la nivelul meu între lungimile II și III, și de care locul unde mă aflam părea să fie legat printr-un brîuleț de piatră.

Nu mi-am pus inițial problema că s-ar putea urca în continuare pe Horn, dar nu mi-am putut refuza, cu inima crispată într-un fel anume (teamă + încîntare), o explorare de aproape, a legendarului gang. Pînă acolo, mi-a stat în drum un mic stei de piatră, ce se putea trece prin exterior, dar pentru mai multă siguranță am preferat îngustul spațiu dintre acesta și perete. Pe parcurs, întrucît pitonul anterior nu era de încredere, am mai bătut unul, într-o „poșetă" în stîncă (Marius continuînd să mă asigure de jos), dar acesta suna de-a dreptul sinucigaș! Din fericire, terenul nu a pus probleme pînă în Horn, iar unde am găsit loc sănătos pentru un cui de nădejde..

Revenit pe brîu (începeam să devin de-al casei!) pînă în locul de unde era vizibil Marius, i-am lăsat pe coardă ciocanul, ca să scoată din pitoanele bătute (nu aveam prea multe, iar carabiniere asijderi). Unul dintre pitoane, cel la plecare, nu a vrut să iasă, bătut fiind cu foc, de teama problemelor ce pot apărea la o premieră (pentru noi...). Odată colegul venit lîngă mine, ne-am făcut de zor poze, el trăgînd pe color.

În Horn mă încercau idei mai albe, și mai negre. Nu prea îmi venea să cobor pe unde venisem... Am privit în jos, gîndind că aici se termină lungimea trăsnet privită în 22 august de dedesubt. Mare lucru nu se vedea din ea: sub o prispă liniștită, se căsca, invizibilă, verticala lungimii II (a cărei bază atacasem, fără succes, în urmă cu o lună). În răstimpul acestor priviri, am identificat în regruparea Hornului un piton-buldozer. Totodată, familiarîndu-mă întrucîtva cu hornul de deasupra, am judecat instinctiv (și optimist) că am suit așa obstacole pe văi, fie și nu de-alungul unei întregi lungimi de coardă.

Am decis acolo să cobor în rapel a doua lungime, iar apoi să urc asigurat, eventual trancționat în caz de probleme. Nu sună frumos, dar, cu

29 septembrie 1983

gîndul la gradul IV-V[1], care i se atribuia între montaniarzi, nu m-am jenat prea tare de amintita eventualitate. Pornit în coborîre și ajuns curînd deasupra golului, nu mi s-au tăiat picioarele și nici cheful de coborît. Pe parcurs, a fost interesant (cît și de speriat) că, depășind surplomba de sus (dintre cele două, ale locului), m-am aflat exact deasupra regrupării de dedesubt, tip de poziție de care nu mai avusesem parte, în cariera-mi de alpinist mediocru. Pe parcurs, coarda s-a încurcat la un moment dat (pesemne că rămăsese prinsă pe perete, însă din fericire mă aflam în acel moment cu picioarele într-o zonă cît de cît amabilă.

Am pornit imediat să urc, iar aici a fost ok că Marius mi-a auzit comanda aferentă (putea și să n-o audă, s-au mai văzut cazuri), Nu știu ce or fi simțit Comănescu și Baticu, în Central, respectiv Furci, dar eu unul am fost atent (precum în Hornul Ascuns anul trecut) doar la prize. Abia sus am relaționat cu detaliile locului furnizate de Cristea și Kargel. Inițial Marius m-a ținut strîns, dar cînd am văzut că pot merge ok i-am recomandat să lase lucurrile mai laxe. Prima surplombă s-a vădit a nu fi un obstacol brusc, ci o ieșire lentă la exterior; adică am putut veni pînă la baza surplombei oarecum fără probleme. Acolo însă, cu bustul trecut deasupra gîtuiturii (iar pereții fiind după cum scrie în ghiduri, recte *convecși*), îmi trebuia o priză de picior, care să-mi dea siguranța unui progres cu mîinile. Priza cheie era o bărbie neînsemnată în alte locuri, însă care aici s-a dovedit *aur*... Grație ei am putut trage un șpagat prima clasă. Asemănător a fost surplomba II, între ele întîlnind două puncte cam de gradul II, supărătoare aici, în condițiile în care pereții nu erau paraleli!

Sus Marius era nițel livid: el, săracul, fusese mai speriat ca mine văzînd prin ce hăuri mă asigură. N-am stat apoi mult la odihnă, după 20 metri (un bloc cu șase-șapte etaje...) de ramonaj continuu[2].

Lungimea III din horn are o configurație precum hornul de jos al Crestei Mălinului (pe varianta cunoscută de noi în acel moment), dar la scara 1,5/1, și unde avansezi inițial pe o parte a lui, mai exact prin dreapta. La ieșirea din această zonă e un piton cu inelul cam crăcănat, la care am făcut o asigurare, Mai sus nițel m-a așteptat un pasaj unde o priză de stînga era nițel cam sus, urcînd către ea ca melcul, centimetru cu centi-

[1] Contactat telefonic la scurt timp, Eugen Pop dădea acelei lungimi gradul 5.

[2] „...Sînt curios să măsor cît are marea săritoare din Valea Seacă ori săritoarea cu bolovan din Spălătură!"

metru. În general roca a fost bună. Spre capăt, hornul se gîtuie în scuipătoare, dar pereții sînt favorabili unui ramonaj sănătos. În fine am răzbit la aer, deasupra Hornului. Grație unui piton sănătos bătut, am asigurat venirea lui Marius. M-am simțit tare bine în acea copăiță, de unde asiguram, foarte probabil întrucît era primul loc mai cuminte după atîtea *verticalețuri*. Nu departe, printr-o zonă oarecum expusă, dar cu prize suficiente, am ieșit pe vîrful Colțului. Ca să nu fie probleme, am asigurat venirea lui Marius,

Prea mult nu am stat acolo, ci am pornit spre Ascuns (pe parcurs, vederea vechii febleți, Dintele din Colți, nu mi-a făcut plăcere...). Pe Ascuns, am avut probleme cu pietrele căzute, recepționînd de pildă eu una, în cască. La Bolovan, a plecat Marius pe un fir pînă la baza Hornului, eu urmînd să bat pe parcurs încă un piton. Am pornit rapelul cum programasem, dar am realizat curînd că e posibil să ating dintr-un singur rapel, fie și în ceva pendulare, în preajma Strungii Negre. Așa a și fost! Cum nu eram departe de ța, am suit să-i dau o privire, iar implicit flancului dinspre Valea Țapului. De acolo am privit și *Creasta Frumoasă*, pe care la doi metri în sus am zărit un piton. Traseul părea destul de scurt, căci mi s-a părut a zări nu departe partea lui finală.

Alături de Marius, am pornit către Valea Verde, unde nu am mai avut ploaie, ca în iulie. Am ieșit la un moment dat în Poiana Mălinului, unde, premeditat ori ba, am ales să coborîm pe vîlcelul care se face acolo spre canionul Văii Mălinului, acel culoar pe care îl zărisem cîndva de la obîrșia Vîlcelului lui Theodoru. Nu am avut vreo problemă pe acel fir, însă în valea-mamă am întîlnit săritori „la care ți se face părul măciucă". Am coborît una sau două după care, sastisiți, am căutat să ieșim spre muchia din dreapta. Char simplă nu a fost acea traversare la înălțime (Marius avînd „morcovi"), dar apoi, în bazinul *Theodorului,* s-a mers onorabil.

La restaurantul Miorița (pe DN1, în dreptul șoselei de Gura Diham), am găsit apă minerală, ceea ce a prins minunat deshidratării noastre. Fiind o perioadă cu lipsuri în aprovizionarea asigurată de stat, de undeva din drum am luat și oțet, pentru acasă.

În tren somn profund, apoi luat autobuzul 119 (Gara de Nord-Granitul[1], eu coborînd la Piața Iancului).

[1] Fabrică la capătul cartierului Pantelimon, pe care s-a construit ulterior un hipermarket (pînă prin 2025, Cora).

1983 9 octombrie vîrful Picătura

Pentru că un succes caută un altul, am privit spre ce-mi ședea în inimă / ce locuri din abrupt țineam neapărat să cunosc. Pe primul loc al unui așa clasament, s-a aflat atunci Picătura.

Pentru prima dată, am reușit cu așa prilej să adun în același grup pe amicii Marius și Toni, alături de care umblasem pînă atunci doar separat.... Ne-a luat o oră de la gara Bușteni pînă să atingem vîlcelul Spălat, cale de acces clasică spre Picătura. În preajma acestuia, cînd firul s-a asprit, am ales malul din dreapta. Pe aici, cîinele care se ținuse scai după noi din Bușteni a fost făcut să renunțe. După o jumătate de oră pe acel mal, terenul ne-a îndemnat în fir, blocat nu departe de o săritoare dublă. Am încercat să o depășesc direct, dar a solicitat un preț prea mare. Așa că am pornit să ocolim prin dreapta, întîmplător și varianta pe care se merge în mod curent. Din șaua unde am ieșit, am continuat prin vîlcelul din partea opusă, pînă la obîrșia aflată nu departe, revenind apoi în Vîlcelul Spălat[1]. Pe acolo, am ținut să ieșim într-o strungă din preajmă, ce teoretic ar fi permis o privire către nord, însă peisajul nu a fost unul grozav, ci axat pe zona de pădure a flancului sudic din Coștila.

Cu indicațiile cărții Baticu în minte, am continuat pe vîlcel, în apropierea obîrșiei acestuia („e plăcută de privit!") reperînd în dreapta o mică poiană. Aici am revăzut cu Marius ghidul avut la noi, identificînd așa-numitul Brîu Suspendat[2], tivit în mare parte cu jnepeni, ce pornea susținut de acolo, pe deasupra obîrșiei Vîlcelului Spălat. Pe aici, mi-a părut că muchia sud-estică a Picăturii, în cealaltă parte a Spălatului, ar putea fi o variantă interesantă, și ea, către vîrf...

Brîul Suspendat mi-a părut asemănător porțiunii inferioare a Hornului cu Florile. Am avut la un moment dat un punct mai delicat, după care am întîlnit în dreapta „mult rîvnita grotă a Picăturii, unde se zbenguiau pe vremuri Nicu [Comănescu] și Cécile [Benkner]", cărora N. Baticu le

[1] Am folosit denumirea „Vîlcelul Spălat", indicată de N. Baticu în „Amintiri...", în dauna celei de „Vîlcelul Picăturii", existentă în monografia Bucegilor. Totodată, „cădem de acord că denumirea de «Spălat» nu-i departe de realitate".

[2] „Ce manie pe Cristea-Dimitriu, să schimbe denumirile!", acolo fiind indicat „Subțire".

9 octombrie 1983

publicase o poză, făcută exact în locul unde ne aflam (dar cu cinci decenii înainte).

După aproximativ două lungimi de coardă (altminteri noi nu am întins așa ceva), un perețel a barat continuarea brîului. Am suit vreo zece metri metri pe acesta, cu ochii spre un piton aflat ceva mai sus, dar după ceva timp am realizat că locul e cam complicat, pentru ca drumul bun să fie pe acolo (iar acel piton fiind pare-se de retragere forțată), amintindumi totodată că descrierile vorbesc de o traversare în stînga[1]... Cum nu mult mai jos am zărit o asemenea posibilitate de continuare, am coborît pînă acolo, de unde am traversat un flanc înclinat, situat la înălțime, dar cu prize mulțumitoare. Am ajuns astfel în adîncitura numită Hornul cu Zade (i-am găsit asemănări cu „tunelul natural al brîului Turnuri-Seacă din Caraiman", și pe unde am mers lesnicios. În tot timpul, vremea a fost splendidă.

La un moment dat, un brîu la dreapta ne-a invitat să ieșim din Horn, iar curînd am ajuns, în soare, pe Balconul cu Jnepeni, despre care știam că nu e departe de vîrful Picăturii. Acolo, „ne oprim cam șocați de priveliște. Undeva spre sud e o șa micuță, de unde se vede superb evantaiul superior al Văii Seci, cu a ei Poiană: sînt și niște cetățeni acolo, pe la Lespezi...".

E locul să spun că amicul Toni s-a aflat mai degrabă o pacoste pe drum, el mergînd mult mai încet decît restul. Totodată, și ca ins cu pretenții de a mai fi parcurs traseul (în urmă cu doi ani, mai exact), cam uitase ce și cum. Mai mult de atît, cînd m-am angajat pe o fisurică *de deasupra Balconului*, derutat de o ferestruică la capătul ei (cum știam că există pe traseul bun), tot nu și-a amintit că drum bun e de fapt prin altă parte. Am pierdut ceva timp (plus forțe) în acel loc[2], abia cînd m-am dat jos luminîndu-mă Dumnezeu că e de căutat continuarea mai în dreapta /nord. În consecință, pe curbă de nivel am depășit o mică muchie, sosind într-o o zonă destul de înclinată (altminteri, „cu totul altfel decît mă așteptam"), deasupra căreia se putea avansa.

---

[1] „Marius a băgat bine mersi aparatele foto în desagi, așa că nix poze, de pe aici! În plus am probleme cu Smena, care încurcă filmul. Din fericire, la regruparea 2 a rapelurilor de pe vîrf, am putut schimba filmul, la întunericul hanoracului."

[2] „E o fereastră pe unde nici fiul Dănuț nu ar trece!"

Mai întîi urc peste niște praguri înclinate în iarbă, apoi mă bag într-o fisură. Simțisem eu din vîlcel că nu sînt antrenat, dar mașina de cusut care mă cuprinde aici îmi confirmă bănuiala. Un piton pe dreapta mă liniștește, dar exact deasupra e un loc lipsit de prize, unde nu mi-ar fi stricat o scăriță (Toni nu a suflat vorbuliță, despre acest pasaj![1]) Un «vinclu» pe dreapta e numai bun pentru piciorul drept, dar la mîini nu găsesc nimic. Cam tremură picioarele... Mă trag încet în sus, ieșind de acolo nițel zdruncinat. Dar asta a fost tot! În sus este expus, nu zic nu, lipsit de pitoane, dar nimic nu egalează fisura de jos. Precaut, ajuns sub peretele cu Fereastra nu o iau prin dreapta, pe varianta Baticu, ci prin crăpătură (varianta Coman[2]). Ieșit pe versantul vestic, dincolo de uimirea momentului, în fața exploziei de nou, bat curînd un piton și asigur venirea colegilor. Întrucît le-ar fi fost mai greu cu rucsacii, prin fereastră, îi îndemn să vină prin exteriorul acesteia, furnizîndu-le o asigurare, pe acolo.

În cîțiva pași ajung pe vîrf[3]: e mai mare decît mă așteptam și îmi aduc aminte din pozele CAR[4]. Ceasul e 12,35. Priveliștea [spre obîrșia Văii Seci și Cruce] *nu mă entuziasmează, poate și pentru că unghiul e asemănător celui din Șaua Turnurilor. Îmi place în schimb cum se vede Munticelul, covor ruginiu la picioarele noastre. Cercetez din ochi vîrful Strungii și nu mă amuză ideea cățărăturii la ciuguleală, pe care o bănui acolo, cu un hău de 400-500 m dedesubt.*

Plecăm în căutarea pitoanelor de rapel, pe partea opusă a vîrfului. O luăm spre sud și, printre jnepeni, ajungem la o lespede un pic înclinată, ca o tipsie de vreo 10 m diametru. Sînt acolo trei pitoane, unite prin două bucle. Plec primul, asigurat și separat, căci e mai sănătos, la ducerea prin așa locuri abrupte. Mă descurc totuși, așteptînd apoi venirea, ceva mai greoaie, a colegilor. Marius e destul de speriat, deși e asigurat și el suplimentar, dar cu timpul se va des-

[1] Ulterior: „Mă întreb dacă a fost vreodată pe aici!", alături de care ulterior am notat: „L-am mințit și eu o dată, în Hornul Central, 1984" – altminteri nu-mi aduc aminte privitor la ce.

[2] Din cartea „Am îndrăgit munții".

[3] Notație peste cîteva luni: „Merită să vii prin mai-iunie la soare pe Picătura, eventual și cu un radio" (gînduri similare nutrisem și privind Balconul cu jnepeni), Notez, în același jurnal, formula de alint „Picăturica".

[4] Este vorba de cele găzduite de cărți precum ale unor V. Borda și N. Baticu, nu de colecția de reviste a clubului, la care voi avea acces ulterior acestei ture,

9 octombrie 1983

curca din ce în ce mai bine. Surprize am și de la Toni, la care aud pentru prima dată formula «a te odihni în rapel».

La al doilea rapel, după trecerea unei neașteptate surplombe, constat la capăt că nu ajunge coarda, mai exact că am a folosi pînă și ultimii metri, printr-o coborîre pompierească. Manevra e totuși simplă, însă nu am de lucru și pomenesc amănuntul lui Toni. Care impune să înnădim două corzi[1]*!*

La al treilea rapel, altminteri scurt, sînt eu cel cu surpriza, sub forma unei surplombe ce mă lucrează*. Ajung apoi exact pe un bolovan cu fereastră; pînă în strunga propriu-zisă mă despart trei metri de pietriș fugător. Identificînd deja o variantă mai bună, îndemn pe amici să vină nițel mai spre Albișoara Strungii... Cînd sosesc ei, eu plec în explorare, către ceea ce ar trebui să fie brîul de traversare în muchia despărțind de Albișoara Turnurilor. Nu se prea vede, în schimb, ridicînd privirea îndărăt, am partea de o priveliște tare frumoasă, a V-ului strungii, prin care se vede un minunat cer albastru*[2]*...*

Căutînd acel brîu, pomenit în Cristea, am grețuri cu Toni, care stă în talveg cu coarda desfăcută în mînă, și așteaptă să-l scot. Argument, tot timpul turei: Am chintalul*! Din acest motiv a cărat doar Marius cele din rucsacul meu: pasămite are 110 kilograme și fără el... Pînă la urmă am dibuit posibilitatea de a trece în creastă, la vreo 50 metri dedesubt, iar de acolo am făcut un rapel, în albișoara vecină. Pe parcurs am pierdut o mănușă, folosită la rapel, pe care o găsisem pe aceeași vale, mai jos. Morala:* Albișoara a dat, albișoara a luat!

Aveam în plan apoi să urcăm pînă la Tunel, să vedem ce mai face. Avînd în vedere că Toni se mișca mai greu, am zis să merg doar eu cu Marius pînă acolo, dar Toni nu a acceptat, simțind [eu] *la el teamă de a fi abandonat.*

Se lasă seara, dar nu renunț la scrierea în caiet [cel din gura Tunelului]. *Într-o jumătate de oră sîntem la micul brîu ce traversează Fața Hornului. E răcoare, soarele scapătă de zor.* Nu prea pricep ce a vrut să spună Daniel Georgescu, în caiet[3]*. Scriem și noi, apoi ba-*

[1] Pare că adusese Toni o coardă în adevăratul sens al cuvîntului. Cam în aceeași perioadă mi-a împrumutat-o și Ana pe a ei. Una *a mea* voi avea în anul următor, procurată prin intermediul lui Toni, de la fabrica din Oradea.

[2] „În jos, o vale înclinată bine, care îmi dă cu tifla."

[3] Nu mai țin minte cum anume scrisese.

9 octombrie 1983

tem un cui rapel și zvîrrr în jos, prin Hornul I. Pare de gradul III-IV, iar pe parcursul lui văd un piton.
Coborîm Fața Înaltă pe stînga, din pom în pom[1]. Ne ies patru rapeluri. Marius trece la extrema opusă, mai exact este entuziasmat de coborîrile în coardă! În șa, schimb iute pantofii cu bocancii și o luăm la vale. O luăm pe firul central, din care trecem în cel stîng (pe direcția deplasării de acum), unde mergem pe fund cît ni se permite. Apoi trecem în talveg, pe unde Marius ia la un moment dat un rucsac în cap, pe cînd ne străduim să coborîm o săritoare. Atingem apoi poiana din mijloc; ceva mai jos, cu ajutorul unui rapel, trecem în gangul lateral, din stînga. În partea inferioară a văii, optăm pentru hornul pămîntos din stînga (vom murdări coarda, trasă cățeluș *pe aici), pe care îl parcurgem la liber, deși e înclinat bine. La capătul lui, găsim pitoane, pe care le folosim pentru a depăși porțiunea verticală de acolo. Facem cu totul, pe vale, 45 minute.*
Goană apoi prin noapte, pe Munticelu. La 7,20 sîntem în Bușteni. Sărbătorim succesul zilei la cofetăria aflată vizavi de gară. Iau trei sucuri și o cutie de grisine, cărora li se adaudă cinstea făcută de Marius, o prăjitură. Deși obosit, găsesc necesar un spălat, la cișmeaua din gară. Prin gară diverși cunoscuți. De pildă unii de la «Constructorul Feroviar»[2]. Ori Sandu și Leni, care au fost pe Valea Comorilor. Luăm acceleratul, întîrziat. Ne costă 40 toți trei. Putem lua acolo, în glasul roților de tren, o masă liniștită."

1983, 15 octombrie Vîlcelul Mortului

Nu mai știu ce planuri ne-am făcut (înfierbîntați de succesul pe Picătura), însă vremea ne-a retezat scurt – mie și lui Marius – pretențiile. Mai exact, pînă la Portița am ajuns onorabil, dar dincolo de ea zăpada era atotstăpînitoare. Am urcat Vîlcelul Mortului. Nu mi-am notat nimic despre tură, din care au rămas vreo trei poze. Într-una, mă amuz de stratul alb ce acoperise bolovanii văii. Nu îmi aduc aminte să fi avut probleme (asta nu înseamnă că nu o fi fost), pe parcurs, iar de la obîrșie am urmat fețele dinspre Spumoasă.

[1] Coboram pentru prima dată acele locuri, identificînd în linii mari un traseu pe care îl voi urma și cu alte ocazii..
[2] E vorba de secția de alpinism a unui club sportiv din epocă.

15 octombrie 1983

1983, cca 8 noiembrie, Sejur cu Mariana la Bușteni

A fost o propunere a nevestei, să mergem cîteva zile la munte. Ne-am cazat la Căminul Alpin, *camera 1*[1]. Fiind în cursul săptămînii, am fost doar noi, în acea cameră. Am făcut o plimbare la Susai, spre seară proiectînd o petrecere în doi. Dincolo de faptul că am scăpat o sticlă de bere pe pavajul străzii Valea Albă, ce duce din șoseaua națională la Cămin, după ce am gustat din celelalte Marianei i s-a făcut rău, așa că am lăsat-o baltă cu *seara specială* (aș minți ascunzînd că era vorba de una erotică[2]).

În ultima zi, i-am așteptat (după cum vorbisem la telefon) pe Virgil Ionescu și Gigi Buzoianu, alături de care am urcat cu telecabina la Babele, plănuind ca de acolo să mergem pe unde s-o putea. Fiind zăpadă puțină, am mers la Omul, dincolo de acolo am coborît pe marcajul Bucșoiului. Această tură comună a născut o vizită pe care i-am făcut-o (cu Mariana) lui Gigi în București, cît și tura cu Virgil de care voi vorbi mai jos.

1983, 13 noiembrie Creasta Picăturii (coborîre)

Cum nu mai ninsese în răstimp, am convenit cu Virgil să coborîm Creasta Picăturii (unde eu fusesem în mare parte, de curînd). La Babele am oscilat însă ca țintă (ne atrăgea și Omul), dar am decis să facem o recunoaștere pînă la Cruce. Pentru că îmi lipsea respectivul articol (probabil uitat acasă), Virgil mi-a împrumutat o căciulă (apropo, el își lăsase barbă).

De la Cruce[3] în vreo 45 minute ajungem în Prispa Gemenelor („Nici acum nu știu care-s alea"). De acolo, și chit că se pornise un pic de ninsoare (slabă, dar persistentă), am coborît – cu inerentă grijă – pînă dea-

[1] După ce C.A.R. a reintrat în posesia Căminului, în acea încăpere a fost amenajată o bucătărie modernă cît și utilată (dacă îmi aduc bine aminte, prin contribuția bănească a unui domn Fodoreanu, coleg de club cîndva cu Dan Vasilescu.

[2] ÎCeva asemănător am pățit și în cursul zilei, cînd a ținut cineva să bată la ușă...

[3] „Mă impresionează fostul *unghi imposibil*, mai exact din Creasta Picăturii spre Cruce. Cu cîtă frică am făcut pe aici *doar doi pași*, în iulie 1980, preferînd locurile știute pînă deasupra Ferestrei Văii Seci [obîrșia Hornurilor]..."

13 noiembrie 1983

supra Hornurilor. Urma o porțiune pe unde nu mai fusesem... Am folosit jnepenii locului pentru un prim rapel, socotind ca din locul unde vom ajunge să batem un piton, pentru coborîrea pînă la capătul superior al tunelului vertical (”o premieră [personală] de mult dorită”). Lucrurile au mers cum ne-am programat, sosind cu emoția aferentă deasupra tunelului. Am încropit într-un reazem de pe aici următoarea etapă[1], unde rucsacii ce aveam pe umeri s-au cam încurcat, datorită îngustimii tunelului (vertical) ce a urmat. Dar totul a fost splendid.

> *„Ajuns în Tunel, loc devenit atît de drag și de familiar mie, fac prezentările* [foarte probabil, pe sistemul: „Tunelule, el e Virgil. Virgile, dumnealui este Tunelul...”]. *Din motive de frig, scriu în două reprize în caiet[2]... Nebulozitatea din jur nu mă sperie, de cînd cu ninsoarea ce mă surprinsese aici acum 13 luni. Creasta Picăturii e o pradă imensă, devorată încet și metodic de ... un șarpe calm (noi doi)”*

De la Tunel în jus, prin Hornul I, coboară primul Virgil. Sub el, ca să nu avem probleme pe iarba ninsă, punem de o altă coborîre în coardă, de un pomișor, „pînă la un brîu, unde tronează o conservă. Pînă și aici![3]”. Apoi, pe Fața Înaltă, ne vor ieși trei rapeluri. În ciuda zăpezii, ce mai ales în regrupări ne intră în cîrcă și în mănuși, ne mișcăm plăcut. Hainele jenează[4], dar sîntem calmi – ca dovadă, ne arde de poze, chiar și în locuri mai prăpăstioase.

> *„Coborînd cu Marius Fața Înaltă, în octombrie, n-am sesizat măreția înfricoșătoare a* Țancurilor Picăturii [e vorba de Picătura, vîrful Strungii și Turnul]. *Poate nici nu erau atunci, dar au fost acum, pudrate de zăpadă și cu plafon jos de nori...”*

---

[1] Eu am coborît pe buclă, Virgil în Dülfer.

[2] „Virgil e mirat de posibilitatea că un om cu scaun la cap poate vorbi singur... Căci scriind unui om pe care îl ignoră, D.G. nu face altceva...”

[3] Urmează în text atitudine de revoltă vehementă (realizez acum că la origine o preluasem de la D. Georgescu). Peste decenii, nu am devenit adept al gunoaielor pe munte, dar nici nu mai fac un cap de țară din ele.

[4] Hanoracul meu era din start rigid, carcateristică accentuată la frig.

13 noiembrie 1983

13 noiembrie 1983

Dacă a coborî Creasta nu-i cine știe ce, din punct de vedere fizic și chiar psihologic[1], pe Albișoara Turnurilor, cu săritorile acoperite de 5-30 cm de zăpadă, m-am considerat mai în pericol. Unde-i vîlcelul verde din iunie sau chiar septembrie? Ce e drept, poate exista și un vîlcel plin ochi cu zăpadă, în martie...[2]
Pentru o mai bună gestiune interioară, în condițiile momentului (și prin care treceam prima dată), am împărțit mental valea în mai multe sectoare, pe care le bifam încîntat/ușurat, odată cu depășirea lor. Penultimul a fost de pildă cel din lateralul văii, pînă la intrarea în hornul (vara!) pămîntos. Pentru a-l străbate fără probleme, am dat coarda după un arbust din zonă."[3]

1983, 20 noiembrie 1983 Vîlcelul Pietros – Brîna Aeriană

Tot în acest noiembrie, am întîlnit-o la gară, la trenul de 4, pe Daciana, cea cunoscută în grupul lui Virgil cu care am suit Albișoara Turnului. Nu i-a venit însoțitorul cu care plănuise un drum, așa că acceptat să mergem împreună. Ne-am angajat pe Valea Coștilei, unde mai urcau doi inși, unul fiind Adi Ploieșteanu. Vrînd la un moment dat să fac o poză în avalul văii, în care ar fi dat bine siluetele lui și ale însoțitorului său, acel Adi a sărit în sus, că îmi interzice să îl pozez, că îmi ia aparatul dacă o fac! M-am supus, ce să fac[4]... La săritoarea II, ce consideram că mă depășește, am urmat varianta urmată cîndva cu Mariana, prin stînga și pînă în creasta separînd de *Vîlcelul Pietros*. Am vizitat fereastra de pe malul opus al acestuia, apoi mi-am zis să urcăm pe acel vîlcel (pe unde știam că mersese cîndva grupul Georgescu), firește evitînd prin dreapta marea săritoare aflată imediat mai sus de brîuleț cu fereastră. Dincolo

[1] E părerea de atunci.
[2] Voi avea parte de așa ceva, în iunie următor.
[3] Atașat unei imagini de pe stradă, mergînd dimineață către telecabină, notam: „Sînt încă la patru ace, uscat, cu cămașa în pantaloni. Dar ce plăcut este să revezi mental în tren, peste 12 ore și cu toate pe tine varză, dificilul traseu realizat..."
[4] Din ce am auzit la alții, în acea perioadă acest Adi își făcea veacul pe la refugiul Coștila, lipsit inevitabil de vreun serviciu, în lumea *de la poale*. Nu mai țin minte dacă și el vădea respectiva îndeletnicire, însă legat de un alt asemenea personaj, și anume Boni Cheptea, circulau acuze că obișnuiește să dijmuiască, din alimentele și materialele alpine lăsate peste de zi de alpiniștii aflați în pereții din jur.

13 noiembrie 1983

de ea am reintrat deasupra în fir și am urcat pînă în dreptul *Brînei Aeriene*. Daciana a mers tot timpul în tricou, deși nu era cald deloc. Nu știu dacă o făcea intenționat, dar era o plăcere să îi admir forma sînilor.

La finalul turei, m-a întrebat cînd mai merg pe munte, la care, foarte probabil din timiditate (ori datorită surprizei totale a propunerii) am scăldat-o, că să mai vedem... Era o fată drăguță, pe care altminteri nu o prea băgasem în seamă în tura anterioară, poate și pentru că umblase cu un fel de tichie care îi limita șarmul descoperit ulterior[1] [2].

Relația mea cu nea Baticu (I)

Volumul „Amintirile unui alpinist" m-a impresionat în epocă mai mult decît oricare altul. Interesul pentru tipărituri montane îmi fusese trezit mai demult, însă apetitul, încîntarea parcurgerii lor mi-au fost într-un crescendo, în relație cu turele izbutite pe munte în paralel. Nu mai știu cînd am răsfoit prima dată „Ani de drumeție" (foarte posibil după ce am intrat în abrupt, mai exact în iarna 1978-79), dar impactul ei, deși important, nu a fost foarte mare, întrucît nu ajunsesem să parcurg locurile de care se vorbea acolo (mai exact, în interviurile cu Radu Țițeica sau Alex. Beldie). Lucrurile au stat întrucîtva diferit la ivirea „Călătoriei prin vreme", din filele căreia m-au fascinat unele informații, de pildă despre ieșirea grupului Țițeica la Creasta Picăturii (venind din valea Albă) ori

[1] Nu știu pe filiera cui venise anterior Daciana în grupul de pe Albișoara Turnului, mai exact dacă dinspre Virgil, ori dinspre Gigi. Ultimul se va (re)însura la scurtă vreme, cu o duduie ce nu avea cea mai castă faimă, între persoanele feminine de la „Floarea de Colți". Și-a invitat atunci și amicii (între care eu) la *Starea civilă*. Din ce am înțeles, nu au stat mult timp împreună.

[2] "Prin octombrie (1983) știre de necrezut: Sandu arestat (aflu de la Daciana). Peste o lună îmi confirmă Gogu: înseamnă că la anul nu voi mai face schimb de amabilități pe vreo albișoară." Update, în ianuarie 1984: „Ei, nici chiar așa! I-au dat drumul (Sandu și spion, i-auzi!!)".
Nu am luat în calcul atunci și un alt motiv al reținerii, și anume homosexualitatea – de care instinctul meu, fie și nepriceput în domeniu, îl simțise capabil, la primele vederi din 1979. Nu era omul care să facă avansuri în direcția respectivă, dar ceva (mă puteți psihanaliza!) îl simțise ca avînd tangență cu acea zonă umană. Astăzi, aș fundamenta oarecum teoretic ideea de atunci, prin acuta lui nevoie de atenție și căldură. Dacă greșesc, îi cer scuze, acolo unde e...

imaginea cu săgețile de îndrumare spre zone de abrupt, ale Clubului Alpin Român.

„Amintirile...” lui nea Baticu au depășit această ștachetă, în principal datorită aerului personal, venit totodată din partea unui ins domol, echilibrat. Iar în același timp personaj mai mult decît important, al alpinismului românesc. În paralel, dînsul venea din vremuri pentru care am avut (și încă am) o mare simpatie: cele interbelice, cu precădere ale anilor ‘30[1].

Relatările lui Baticu reprezentau un factor ce adăuga o nouă dimensiune, interesului meu pentru abruptul Bucegilor. Era interesul pentru trecut, care sporea farmecul respectivelor locuri. Mă încânta grozav să-mi închipui că prin diverse locuri se va fi mișcat, cîndva și asemenea mie ulterior, cutare ori cutare *legendă* (umană). Aceia aflîndu-se în ochii mei astfel (adică legende), inclusiv prin faptul că păsiseră primii, prin locurile atît de dragi, de fascinante mie...

> Nu mai puțin șarmante mi-au fost gîndurile spre cum vor fi arătat locurile cu pricina înainte de ivirea omului pe acolo, ori chiar înainte ca acesta să se stabilească la poala Bucegilor.

Eram fermecat de paginile lui Baticu, cît și despre ceea ce îmi puteam închipui despre el ca om, dar nu am îndrăznit să-l contactez, deși mi-aș fi dorit. Voiam asta și pentru îl simțeam un om cu care se putea discuta, atît despre drumurile ce-mi erau dragi, dar și despre istorie, domeniu pe a cărui latură montană eram încă nepriceput, dar asta nu mă împiedica să fiu interesat din plin de ea, pe fondul vechiului meu interes pentru trecut, în general[2].

Nu știu de unde se trage o asemenea reticență, de a contacta un om *mare* (ori pe care îl socotim astfel). În cazul meu, reticența se va fi tras

---

[1] Mi-e greu să spun cum mi s-a născut un așa sentiment. Acei ani îmi păreau a fi unii de nornalitate, în raport cu perioada comunistă în care mă aflam, iar totodată voi fi executat vreo proiecție, în perioada cînd tatăl meu se afla de vîrsta mea (cea de la finele anilor 70). Fără îndoială voi fi idealizat acel interbelic, informații ceva mai amănunțit-realiste despre el dobîndind ceva mai tîrziu - dar tot și-a păstrat haz, șarm în ochii mei

[2] În primul an de studiu al Istoriei, clasa IV, am avut numai zece (pe urmă am mai scrîntit-o). Anterior, pe cînd nu ajunsesem încă la școală, dintre manualele surorii mele mai mari îmi aduc aminte a mă fi interesat doar cel de istorie.

Mulțumiri autorului imaginii!

CLUBUL A L P I N ROMAN

La 18 Martie 1934 s-a constituit Clubul Alpin Român, avînd ca fondatori pe membrii "grupării alpine". Constituită în 1931, în cadrul T.C.R., această grupare părăseşte T.C.R.-ul în Aprilie 1933 şi activează un an în asoc. "A.D.M.I.R.". Părăseşte apoi şi A.D.M.I.R.-ul şi se constitue în Clubul Alpin Român.

Membrii grupării alpine erau: Al. Beldie, Tr. Belitoreanu, Nic. Comănescu, Nic. Dimitriu, Gh. Frim, Gh. Georgescu, V. Nicolau şi I. Sincan.

In statutul votat la adunarea generală de constituire, la pct. 2, se arată programul clubului;

a.- efectuarea unui cît mai mare număr de ascensiuni noui, punînd astfel în valoare, ţinuturile necunoscute ale munţilor noştri.

b.- propagarea alpinismului în marea masă a turiştilor prin organizarea anuală a unui ciclu de ascensiuni de dificultăţi gradate în ţinuturile puţin cercetate ale munţilor noştri.

c.- editarea unei reviste, avînd caracterul unei călăuze, sinteză a activităţii Clubului şi a societăţilor similare.

d.- editarea de anuare, prospecte şi broşuri cu caracter propagandistic.

e.- organizarea unuiciclu de conferinţe, urmate de proecţiună şi filme.

f.- marcarea itinerariilor grele după un plan bine stabilit şi cu deosebire a masivelor Bucegi şi Piatra Craiului, în acord cu asociaţiile similare.

g.- dotarea punctelor grele cu cabluri, scări, etc.

h.- construcţii de refugii.

Comitetul ales la prima adunare generală, a fost: Preşedinte, Ing. Gh. Frim, Secretar general; Ion Udrişte Cit, Censori Dr. Al. Steopoe şi Petre Mălăceanu.

Membrii de onoare: Ing. Nic. Caranfil, J. Cesianu, Dr. D. Dumitrescu şi Dr. Alceu Urechiă.

Au aderat la Clubul Alpin Român şi la statutul său, următo-

Niculae Baticu

Din istoria turismului românesc

Societatea carpatină „SINAIA“

90 DE ANI DE LA ÎNFIINȚARE

din faptul că aveam o relație destul de rece (altminteri corectă) cu propriul meu tată. Am ținut o vreme în mine acel hăis-cea, pînă am am întîlnit un cogener, de capul căruia nu era mare lucru, dar care îl vizita pe *domnul* Baticu[1]. Poate tot el mi-a dat numărul de telefon, așa că într-o zi de noiembrie 1983 l-am sunat. Cu inima bătînd puternic, i-am spus că m-ar bucura să-l cunosc. Nu a avut nimic împotrivă, așa că în scurtă vreme i-am bătut la poarta casei din strada *Libertății*[2] 14 B[3], în preajma locului din București cunoscut pe atunci drept *rondul Coșbuc*.

Am intrat pe acea stradă dinspre bd. Coșbuc, imobilul fiind (este!) primul pe stînga. Am pătruns în curte pe una din cele două intrări gemene, ajungînd, dincolo de cîteva scări, în fața unei ferestre foarte mari, în stînga căreia, în unghi drept, exista o ușă. Din direcția geamului, am auzit apoi pașii cuiva coborînd o scară de lemn. S-a auzit o ușă intermediară apoi ușa s-a deschis și a apărut un bărbat mărunțel. Era Niculae Baticu.

M-a poftit să intru, însoțindu-l apoi pe scara pe unde îl auzisem coborînd. Am urcat pe acolo la al doilea nivel, mai exact la mansardă/ pod, unde se găsea și camera în care urma să stăm de vorbă.

Era o plăcere să îl asculți: știa să vorbească, iar totodată subiectul îmi era grozav de interesant, fiind vorba de munte și de istoria lui, căreia în mare parte interlocutorul meu îi fusese contemporan. I-am comunicat și curiozitățile ori nedumeririle mele legate de unele momente din trecut.

> Am păstrat o hîrtioară pe care am notat, în mare fugă, cîteva din subiectele discutate cu acel prilej:
> *„Urna lui E. Cristea, care acesta și-a dorit-o vînturată peste Fisura Albastră, dar nevasta Hedda i-a cimentat-o la Bivuacul II.*
> *Nae Dimitriu era fumător* [vom fi discutat despre Creasta Picăturii, iar în context despre chiștocul lăsat sub Hornuri]*.”*

---

[1] Eu reținusem că îl vizita, dar posibil este să se fi cunoscut pe munte ori în tren, respectivul Cornel Constantinescu (*Ștampilă*) fiind un ins sociabil și exuberant..

[2] După Revoluție, cum numele de *Libertății* a fost atribuit bulevardului din apropiere, strada a fost rebotezată Gladiolelor..

[3] Acel *B* era datorat faptului că întreaga clădire avea două jumătăți simetrice, alăturate, dintre care cealaltă era *A*.

Îmi plăcea să vorbească despre trecut (altminteri fiind om cu activitate, în prezentul acelor ani ’80, poate fără egal între cogeneri), pe subiecte care îi stăteau la inimă, dar și cele pe care i le propuneam eu.

Informațiile pe care mi le furniza mi-au făcut mare plăcere, iar totodată mi-au trezit noi curiozități. Cu timpul, am ajuns să-mi fac liste cu subiecte pentru viitoarele noastre întrevederi (sistem aplicat și la alți cogeneri ai săi, cu care voi intra în contact). Inevitabil, aveam să vorbim despre ceea ce dumnealui nu putuse spune în cartea de *Amintiri...*. De pildă, nemulțumirile la adresa unor confrați (Haret, Dunăreanu, Cristea ș.a.). E de precizat aici că nea Baticu poseda din plin glanda critică, care o va anima și pe a mea.

Legat de spusele lui nea Baticu, el se străduia să fie corect în afirmații, să nu mistifice, dar am simțit totuși că, luat de val, dădea credit informațiilor altora care se potriveau țelului său, acela de a scoate basma... murdară pe cineva. Ce e drept, așa procedeu privea de cele mai multe ori oameni incorecți, cu numeroase alte gesturi dovedite, ca neoneste.

„Titi Ionescu a fost un om modest, mai înalt și mai plinuț decît mine. L-au interesat și avantajele. De pildă, cîntînd în struna turistică a lui Udriște-Olt, care îi era șef și la ADMIR[1] și la seriviciu, obținea un ban în plus la leafă, o primă, o avansare. Nu a protestat cînd Udriște declara ture ale Metropolei[2] ca fiind ale ADMIR. Eu unul nu am făcut așa ceva, așa că în loc de avantaje am avut șicane.
Titi și-a trecut în palmares și drumuri făcute sub conducerea mea.
Prin natura serviciului, a fost obligat să colaboreze pe linie montană cu șeful său, Udriște-Olt. Titi nu era un alpinist slab, însă neavînd în ADMIR spiritul de competiție ce domnea în C.A.R., s-a plafonat curînd[3].

---

[1] Asociația drumeților din munții iubiți ai României, înființată în 1929 și căreia Ion Udriște-Olt îi devine președinte în 1934.

[2] „După plecarea concesionarilor străini ai Societăţii de gaz şi electricitate, director general al acestei întreprinderi a fost numit inginerul Nicolae Caranfil, un om foarte capabil. Tot lui i s-a încredinţat şi conducerea Uzinelor comunale Bucureşti. Pentru salariaţii acestor două întreprinderi, Caranfil a înfiinţat o asociaţie polisportivă, Metropola.” (N. Baticu, „Amintirile unui alpinist”)

[3] ”Titi s-a încurcat cu Elena Haberman, pe care o ducea bărbatu-său la gară, să meargă cu băieții pe munte...”

Metropola a fost înființată înainte de octombrie 1933, cînd am revenit eu din armată. Au pus șefi ai secțiilor de acolo cîte un șef de serviciu, care avea tangență cu domeniul respectiv. De exemplu, la turism a fost pus Udriște, șef de secție la Taxări (Uzinele Comunale București), care mai umblase pe munte.
Am făcut cu Metropola o excursie (100 persoane, în două vagoane), despre care am aflat că Udriște urma să o prezinte drept admiristă. Ca urmare, am menționat pe vagoane Asociația sportivă Metropola*. Localnicilor care așteptau în gară la Cîmpulung li s-a spus că vine ADMIR, descoperind însă că e vorba de Metropola. Ne-a luat la un moment dat o mașină, pe botul căreia am încălecat cu un carton pe care scria Metropola.*
Am descoperit totodată că Udriște organiza excursii, pentru care primea bani de la Metropola, dar dintre care unele nu se mai țineau. El băga acele sume în buzunar. Contabil la Metropola era unul cu care lucram eu (la Gaz și Electricitate*), Meszaros pe nume, așa că eram la curent cu asemenea potlogării.*
Ca urmare, m-am trezit la un moment dat cu o reclamație că m-am îmbătat la cabana Cumpăna, iar în consecință s-a cerut excluderea mea din asociație. Or, cabanierul de acolo a spus că am băut doar a opta parte dintr-un litru de vin, cît lăsase celor de la masa mea. Dar tot m-am ales cu o suspendare de o lună!

În Hornul Ascuns, în martie 1936, era zăpadă. Am urcat jos prin bavareză*. Iar mai sus prin* șpraiț*.*
Așa-zisa Muchie de Sus din Creasta Frumoasă mi s-a părut doar o variantă la intarea în Hornul Ascuns [nu un traseu separat]*. O lungime de coardă, cu totul.*
CAR și secția Alpină a CFR și-au împărțit *pereții.*
În peretele nordic al Acului Mare a fost o lungime de 25 m, nu s-au folosit pitoane."
Etc.

Ne-am despărțit convenind să ne mai vedem, ceea ce am și făcut, întîlnirile noastre avînd loc aproximativ la trei-patru săptămîni.

La o asemenea vedere, peste puține zile, în cămăruța din pod am întîlnit încă un domn, vîrstnic și el (dar ceva mai atins de ani), alături de care gazda mea analiza un niște foi bătute la mașina de scris. Era Radu Țițeica, cei doi colaborînd la cartea ce va fi tipărită peste un an, și anu-

me „Pe crestele Carpaților". La ei am văzut pentru prima dată procesul prin care un asemenea text era analizat minuțios, în vederea publicării. Conveneau dacă nu e mai bine să utilizeze cutare formulare, ori cuvînt, în locul la ceea ce exista în acel moment. Cînd erau decise modificări, acestea erau trecute cu scris mic, pe marginea colii de hîrtie respective. Cum dînșii erau prinși cu așa *bucătărie*, nea Baticu mi-a dat să citesc cîteva numere din *Buletinul Alpin*, pe care le avea în preajmă. A fost un nou (și nu ultim) lucru fascinant, descoperit în preajma sa. Am nimerit de pildă un articol despre Colțul Mălinului, care îmi completa mai mult decît fericit ceea ce explorasem acolo. Mi-a rămas în minte mai ales schița însoțind articolul. Erau detalii mult mai ample decît cele existente în *Cristea* sau *Kargel*.

În acea zi am plecat împreună cu d. Țițeica. Se mișca destul de greu (avea și baston). Am urcat într-un tramvai la stația 11 Iunie, dumnealui coborînd la Piața Unirii (voi afla că locuiește în zona Pieței Romane). Inevitabil s-a născut dorința de a sta de vorbă și cu dînsul, pe care i-am împărtășit-o lui nea Baticu, ce a transmis-o mai departe. Cel vizat a fost însă reticent în privința unei așa vederi.

În schimb, am conversat des cu nea Baticu. Pe acest fond, am simțit nevoia să înregistrez discuțiile noastre, pe un așa-numit magnetofon. Era un aparat Maiak, de proveniență sovietică, destul de voluminos, cît și greu (10 kg). În mai multe ședințe, nea Baticu mi-a relatat despre turele lui din trecut, de pildă Furcile și Trei Surplombe. Îmi făcea plăcere să le ascult acasă[1]. Interlocutorul meu avea aceeași voce domoală, plăcut-sfătoasă precum Emilian Cristea, pe care îl ascultasem la ședințele Florii de Colț. Știam totodată că stătuse mulți ani în pușcăriile regimului,

[1] După cîțiva ani magnetofonul s-a stricat, iar așa-numitele benzi le-am grămădit pe un dulap. Aveam muzică interesantă pe ele, dar prin anul 2000 am dobîndit acces la formatul electronic *mp3* (de calitate mai bună), mare parte a pieselor de pe magnetofon putînd fi găsite și pe net. Prin urmare, la un moment am socotit benzile în cauză ca ocupînd locul degeaba (pe un dulap). Așa că le-am aruncat, uitînd că ele conțineau amintitele discuții cu nea Baticu, cît și cu alți înaintași, precum Ion Manof sau Alex. Beldie. Firește că azi regret!

dar m-am ferit să duc discuția în acea direcție, bănuind că nu-i face plăcere[1].

În acea iarnă, nea Baticu m-a solicitat să-l ajut să-și ducă mașina de scris pînă la secția de poliție din Bd. Cantemir (pacă aceea unde s-a filmat pelicula „Balanța", 1991). Aceasta, întrucît urma manifestelor răspîndite în 1983 de opozantul Radu Filipescu, care le scrisese la mașină, autoritățile au decis să alcătuiască o bază cu scrierea tuturor ustensilelor de acel tip, din țară. A mers cu noi și soția dînsului, pe numele căreia era înregistrată mașina (se calculase inițial că dînsei îi va fi eliberată mai lesne o autorizație, decît unui fost deținut politic; altminteri, o folosea doar nea Baticu). Am găsit mai mulți asemenea proprietari, într-o sală de la acea circă de miliție. Cineva de acolo a împărțit niște foi, solicitînd să fie reproduse la mașina proprie de către cei prezenți. Era un text propagandistic, că ce bine se trăiește în țară și cum urmează toți politica partidului. A dactilografiat nea Baticu[2], la o masă de-a locului. După ce a predat coala, am plecat spre domiciliul celor doi.

Relația mea cu nea Baticu din anii '80 mi-a produs multă încîntare.

M-a solicitat la un moment dat (1984) să îi transcriu înregistrarea unei emisiuni TV despre Mihai Haret, realizată la inițiativa unui nepot al acestuia, Radu Spiru Haret. Nu avea o părere prea bună despre acel înaintaș, cum nu vădea nici despre E. Cristea ori I.I.-Dunăreanu, materialele ce am scris ulterior despre aceștia preluîndu-i optica. Îmi furniza (cu plăcere) informații despre cogeneri ai săi, de pildă despre Mircea Ismail[3], cunoscut întîmplător pe cînd erau pacienți la spitalul de pneumologie din Șoseaua Viilor[4]. Ori despre Gheorghe Frim și Vasile Steopoe, cum primul a murit la *o zi* de la ieșirea în pensie, iar în cazul celui de-al doilea

[1] Reluînd o idee anterioară, aplicam și aici o tendință legată de tata, de a nu mă interesa de trecutul său, de amănunte din viața lui. Azi regret că nu mi-am încălcat acea reticență.

[2] N. Baticu bătea la mașină încet, iar totodată folosind un singur deget, arătătorul. Era însă extrem de tenace, calm, cît și concentrat pe subiect.

[3] Acesta, cu o carieră alpină meteorică, i-a fost secund lui Ion Coman pe muchia estică a Colțului Gălbenele (1942).

[4] La un moment dat i-am dus lui nea Nae la poartă acolo un comision.

avînd ceva probleme cu rudele, în încercarea de a prelua colecția *Buletinului Alpin* a dispărutului[1].

Insuficient cioplit de felul meu (nu neapărat în sensul neam-prost), am mai și comis-o... De pildă am împrumutat de la dumnealui o carte sau două (una a fost sigur „Ani de drumeție") și am făcut însemnări pe ele, ba și cu pix roșu. Reacția dumnealui a fost, poate neașteptat, una ponderată. Peste un timp, cînd voi începe să frecventez marile biblioteci, am observat pe unele publicații de acolo însemnări asemănătoare. Grafia îmi era cunoscută... L-am informat și mi-a zis că nu el le-a făcut, dar ajunsesem totuși să îi cunosc bine scrisul.

În acel an (altminteri cunoscîndu-i data nașterii, dintr-o legitimație reprodusă în *Amintiri...*), m-a invitat să vin și eu la aniversarea dumnealui, unde am întîlnit sumedenie de nume mari din alpinismul românesc. Nu mi-a dat prin cap să iau aparatul foto, așa că l-am tot căutat de acolo (la telefon) pe Marius, să vină el cu aparatul, dar nu am dat de el (va fi fost o sîmbătă). Peste un an, în 1985, voi griji să iau aparatul foto cu mine. L-am întîlnit atunci pe Valentin Borda, redactorul cărților scoase de nea Nae. Era acolo și Radu Slăvoacă, un brunet cu atitudine așezată.

Gazda noastră își mai aduna pe atunci cunoscuții și de sfîntul Nicolae, ocazie cu care am cunoscut unele dintre fetele conduse de el în turele colective de la începutul anilor '70. Am aflat că una dintre ele, Coca Florescu, era colegă cu mine la Centrala Sticlei[2]. Am idealizat pe mulți dintre cei întîlniți acolo, dar ulterior sentimentul s-a diminuat inevitabil.

**

În timpul iernii, dinspre Ana a apărut informația (cam de vis, în acele timpuri) că se găsesc *în comerț* niște bocanci cu talpă vibram[3]. Am fugit

[1] Foarte probabil, la acel moment N.B. nu avea o asemenea colecție, ulterior, odată cu decesul unor cogeneri proprietari de așa ceva, dobîndind mai multe, dintre care una a vrut să mi-o dea mie.

[2] În același spațiu din Bd. Muncii se aflau Centrala Sticlei (unde lucra Coca), dar și subordonata acesteia Întreprindere de sticlărie București (unde eram eu).

[3] Reglementările vremii făceau că așa marfă, fie și cu optimizări de tipul acelei tălpi, să nu aibă prețuri astronomice, ci acela stabilit pentru bocanci de munte la acel tip. Teoretic, mai existau pe atunci bocanci de schi, parcă o idee mai scumpi (Marius avea unii), dar pe care nu i-am văzut prin magazine.

repede și am achiziționat o pereche, pentru ca scurtă vreme să meditez că nu ar strica să mai iau un rînd, căci cine știe cînd mă voi mai întîlni cu așa pleașcă (așa a și fost, pînă la căderea comunismului[1]). Cînd am ajuns însă la magazin, m-am trezit că vînzătoarea îmi dă unii fără emblema Vibram. I-am solicitat unii corespunzători și mi-a adus unii (putea și să spună că nu mai are, pe atunci vînzătorii de bunuri erau niște mici zei, pentru public). Legat de acei bocanci, am auzit zvonul (foarte probabil real) că ei fuseseră fabricați pentru export, dar cineva a găsit de cuviință să pună și tălpi ne-vibram, ceea ce a dus la respingerea întregului lot, care a fost trimis – spre bafta montaniarzilor epocii – la *intern*[2].

1984, 5 februarie Valea Albă

„Nici un golan amator de munte, deși nu lucrează, iar Marius chiar dăduse ceva speranțe, că ar merge. Cu piolet STAS[3], la ora 6 sînt în gară, dar nu e nimeni acolo. De fapt, e colegul de la serviciu Manea, cu o damă. În tren e omor de aglomerație și, în plus, un permanent du-te vino pe culoarul unde stăm. La munte e vreme proastă, dar ninsoarea nu jenează acum, spre deosebire de vară. Îi corup pe cei doi cu privire un urcuș pe Valea Albă – pe care o apreciez însă greșit, că ar fi acum ca în luna mai (va fi nițel mai altfel...).
Drum pe poteca stîngă [drumul nemarcat de pe Munticelu], *precedați de trei tipi ce se vor opri la refugiul Văii Albe. Greșesc dru-*

[1] Iar datorită veniturilor mele mai mititele, nici după aceea...

[2] Am încercat în acea iarnă să-mi procur o coardă, care era produsă la noi în Oradea, dar nu se livra particularilor. Ca urmare, am solicitat unui mai-mare la Sticlărie, iar totodată cu ceva spirit sportiv, dacă nu poate achiziționa una pe filiera întreprinderii. Inițial, acela mi-a dat iluzii, apoi mi-a spus că nu se poate. Nu mai țin minte prin intermediul cui, al Anei ori al lui Toni, voi putea achiziționa și eu una, la începutul lui iunie 1984.
La chestiune, Ana îmi spunea că ”Floarea de Colț” procurase corzi pentru membri, dar nu am auzit de așa acțiune cît am fost racordat de acel club (ori poate se făcuse asta doar cît trăise Cristea)

[3] Foarte probabil era împrumutat (de la Ana?), căci prin mai, la o tură similară, voi avea tot vechiul *paratrăznet*. La o adică, uitatul ultimului în tren, la o revenire de pe munte, a declanșat demersurile pentru a face rost de unul nou, furnizat altminteri de *Old Toni*.

mul, precum în iulie 1978, ieșind mai devreme în stînga. La izvor, ioc apă. Înspre Verdeață, poteca este expusă (în condiții de iarnă), iar dincolo de această porțiune ne întîmpină zăpadă mare, în care înoți. La 12,10 sîntem în firul văii. Zăpada e măricică; vizibilitate nimic, doar vreun minut se vede confluența Gemene-Crucii. Pe prima poțiune, amicul Manea e mare erou, în ciuda apelurilor mele, să stea mai ponderat. Nu-i așa plăcut spartul potecii. Brîul Hornurilor e ceva mai sus decît mă așteptam, iar săritoarea Cîrnului mult mai sus decît el. Între ele valea se deschide, lăsînd vizibile contrafor-turile dinspre finalul ei. Cad dese semiavalanșe din dreapta, ce uneori se continuă în lungul firului, pînă și peste picioarele noastre, din fericire inofensive. Tot pe dreapta devine vizibilă o capră, iar mai apoi un întreg ciopor. Atmosfera e închisă; o închide mai rău Manea, care îi dă cu cobea (fata [căreia i-am dat doar inițiala, V.] *e mai reținută pe acea felie, ba chiar pe moment îi arde de glume. Trecem direct Săritoarea Cîrnului, nemaifiind nevoie să o ocolim ca vara, prin dreapta, pe vîlcelul Blidului*[1]*. Măcar atîta avantaj prezintă iarna... Panta e mare* [firește că raportat la experiența mea de atunci!], *însă zăpada rămîne moale. Drumul, în afară de cîcîieile lui Manea, nu pune probleme în această porțiune, deși ne mișcăm mai încet, cu pauze îndesite. În condițiile acelei oboseli, îl pun și pe Manea să bată trepte, În dreptul Brîului Văii Albe apar reproșurile fetei, cum că promisesem ieșirea din vale la ora 2 (asta, deși văzuse că am intrat în ea cu aproape o oră întîrziere). Mai trecem o săritoare, acum cu strat de zăpadă pe ea, iar punctele de reper se apropie parcă tare încet (este drept că sînt alte condiții decît cele în care, vara și fără bagaj, alergam pe aici). Disconfort acut se înregistrează de la Brîul Văii Albe în sus, unde gîndul îmi zboară automat la mersul noaptea, fie și vara, de care avusesem cîndva parte pe aici. Fata începe să dea și ea cu cobea. Pe aceeași vizibilitate redusă, nici o șansă a vedea Crucea, în schimb zăresc la un moment dat Pintenul Văii Albe.*

Încep să urc ca un semifondist în preajma finișului, obosit, însă respectînd ritmul impus de situație. În fine la un moment dat, anunțați de schimbarea tipului de briză, panta se reduce, dar, pe așa-numitul Platou, se ivește alt gen de problemă. Și anume să nu dăm prin

[1] Este o eroare a mea, acolo fiind vorba de alt fir, cel al Blidului confluînd cu Alba ceva mai jos.

acea pîclă albă peste vreo denivelare, ce ne-ar fi proiectat apoi peste cine știe ce hăuri. În contextul aceleiași dificultăți de orientare, mi-e teamă că, dacă o iau direct la vale prin bazinul Văii Jepilor, s-ar putea să nu sesizez – prin lăptăria asta de ceață – stîlpii de marcaj îndrumînd spre Babele. Alternativa e să mergem pe poteca de Omul spre vîrful Caraiman, unde aș identifica mai ușor drumul căutat (fata ia această dilemă a mea drept dezorientare...). Am ales prima variantă, zicîndu-mi că din trei fraieri o vedea unul vreun stîlp! În paralel, calculez un drum de avarie de-a coasta, în dreapta, gîndind că, atinsă fiind inevitabil Valea Jepilor-superioară, în cel mai rău caz vom ajunge la Cabana Caraiman[1]. Nu a fost cazul, căci în scurt timp Manea vede un stîlp, iar implicit întîlnim cărarea încă vizibilă.

Spre Babele, fata se mișcă încet (altminteri nu mă plîng de prestația ei generală), iar eu însumi mă simt stors punct. Manea e ceva mai fresh, dar emană o dezorientare interioară ce nu-mi prinde bine. În fine, pe la 5 ajungem la Babele, unde ne așteaptă încă o supriză: e omor de inși doritori să coboare cu telecabina! Stăm pe acolo cîteva ore, răstimp în care, inevitabil, schimb din hainele ude (în locul căciulii pun gluga – detașabilă, a sacului de dormit, ce am luat la mine), iar totodată mănînc ce mai e prin rucsac. O citronadă fără zahăr la barul locului costă șase lei, preț pe care nu mi-l permit. În lunga așteptare, remarc în jur discuții amuzante, dar și cîntece, în vreme ce afară cerul devine senin. La vederea lui, meditez că n-aș vrea să petrec o noapte ca asta, sub cerul liber!

În fine, suim în telecabină! Pe parcurs, fiind un geam spart, a fost destul de rece, dar barim nu am simțit vîntul ce va fi fost prin jur. Obosit, emoția uzuală a trecerii peste stîlpi – de data asta în întuneric – nu m-a mișcat cu ceva. La gară știam că pierdusem ultimul tren spre București, așa că luăm unul spre Ploiești Sud. De la Comarnic ciupesc o banchetă și încerc să ațipesc; e un somn cu ochii deschiși, dar timpul trece iute. La Ploiești, în cîmpie, ni se pare de-a dreptul cald. Pînă una-alta umblu după fise de telefon, să dau un semn de viață celor de acasă. Cum mai e ceva pînă la trenul de București (vine dinspre Ghimeș, foarte probabil un personal) mă întind

[1] Cunoșteam în acel moment dat relatarea lui Alexandru Beldie (din „Ani de drumeție"), despre marile probleme de orientare avute de un grup în care se afla, după urcarea unei văi de abrupt. Să mă orientez cu busola asemenea lui nu puteam (lipsindu-mi totodată și vreo însemnare făcute din vară), dar am fost cît de cît atenționat particularitățile unor așa locuri.

pe porțiunea gen țambal a unui suport de bagaje, din sala de așteptare a locului (unde e de asemenea cald). Atîta doar că se așază lîngă mine un țăran cu ceafa groasă. La 12,10 apare trenul nostru, în care mă culc pe căldurică, dar pe la Chitila e un frig omor, în vagon. Pe parcurs, naşul se uită în buletin şi, pentru că i-o place mutra mea, se mulțumește cu un pol, pentru toți trei.
În București, tramvaiul de noapte apare abia după 30 minute, în răstimp pe sensul invers trecînd două vagoane. Din fericire, după alte zece minute sînt acasă (în mod normal, ziua, îți trebuie o jumătate de oră). Adorm greu, dar izbutesc să mă scol, pentru a merge la serviciu. Acolo, cui pe cui se scoate, mai exact mișcarea mă înviorează la mare fix. Ca un făcut, la Stație *colegul Dorel este învoit, iar prin urmare depun muncă pentru doi*[1]*."*

Pe moment, ca și în alte situații similare, tura hivernală pe Albă nu a lăsat un gust plăcut, însă a incitat la suișul altor văi.

În această iarnă, la o plimbare pe Munticelu către Poiana Coștilei, observ că un grup o ia pe ruta nemarcată către Verdeață, deși nu trăda vreun apetit pentru urcușul hivernal al Văii Albe. Am ținut să mă interesez dacă nu cumva au greșit drumul, și chiar așa era. Am mers apoi împreună pe marcaj. Finalmente am ajuns la Gura Diham, de unde am luat o sanie, pînă la Bușteni.

Cu acest prilej l-am cunoscut pe bucureșteanul Marian Curculescu. Nu aveam gusturi apropiate privind muntele (era potecar, iar totodată ghid cînd găsea de cuviință pe la BTT sau ONT), însă drumurile noastre se vor mai intersecta.,

1984, martie Platou Bucegi, cu telecabina

Am pornit cu telecabina, alături de Marius și Toni, dorindu-ne să răzbatem la Omul. Aveam la noi tot ce se cuvenea în așa ocazii, dar asta nu ne-a scutit – pe o vreme în sine nu prea grozavă – să spargem po-

[1] La scurtă vreme, în locul vechii stații cu tuburi se va instala o alta, pe bază de oxigen lichid. Mărturisesc a fi urmat trai nineacă, în care nu aveam mare lucru a face pe lîngă acea „bombă" (în sensul amical, dar semnalizînd și pericolul în caz de explozie, la contactul cu grăsimi).

tecă. Nu ajunsesem în Șaua Sugărilor cînd am sesizat că un grup, ce se afla în spatele nostru, se găsea permanent la aceeași distanță, deși ei nu aveau de croit drum. Am socotit că aceia profitau de munca noastră, pe cînd corect ar fi fost să ni se alăture, muncind cu toții. Ca urmare am propus să ne întoarcem la Babele. Cum nici amicii mei nu erau entuziasmați de un mers în acele condiții, nu s-au opus (la o adică, și semn că am mirosit bine lucrurile, îndărăt au dat curînd și acei șmecheri). Pentru a ne umple timpul, de pe vîrful Baba Mare am executat niște rapeluri, revenind apoi la Bușteni cu telecabina.

**

În acest aprilie, prietenii Mara și George Pleșu dau o petrecere. Vine acolo și un tip ceva mai tînăr. Venind în discuție disputa Baticu-Cristea, omul se vădește suporterul ultimului. E interesant însă, precum în orice situație de acest gen, că fanii vreunui mit nu agrează să le vii cu argumente. O țin bună pe a lor, ceea ce este poate de înțeles, la mijloc fiindu-le aprigă nevoie sufletească, și gata.

S-a întîmplat însă ca gazda să aibă în bibliotecă „Amintirile unui alpinist". De unde inițial respectivul a refuzat să dea ochiul propus de mine la la filele ei, l-am descoperit ulterior (numai țin minte dacă am stat toată noaptea ori am plecat cît mai existau mijloace de transport în comun) răsfoind acea carte...

1984, 26 aprilie Valea Coștilei

La serviciu s-a lucrat în acea duminică, dar am reușit să plec totuși la munte. În tren, nașul mă trimite după bilet la Ploiești, iar apoi vrea taxă și pentru drumul pînă la Ploiești. E tipul cu o cicatrice pe obraz, poate singurul pe care l-am reținut și căruia, reîntîlnindu-l în timp de mai multe ori, îi spuneam „Balafră"[1]. Mai fusesem pe Munticel în urmă cu cîteva săptămîni, dar condițiile au făcut să mă întorc de la Măsurătoarea

[1] Nu îmi aduc aminte să fi purtat pică vreunui *naș*. Era în ordinea lucurrilor să mai apară din cînd în cînd probleme, iar în paralel înțelegeam reticența unora de a tolera blatiști, pedeapsa pentru așa ceva, în cazul lor, fiind penală (legislația comunistă era în general aspră, fie și nu întotdeauna pusă în practică).

Ursilor. Acum, cînd la „Garderobă" s-a pornit acum a ninge cu fulgi mari, mi-am socotit ziua din nou compromisă, dar am zis să urc totuși pînă la refugiul Coștila, să văd ce mai e pe acolo. Pentru acces într-acolo am ales firul direct al văii omonime, pe care l-am bănuit plin de zăpadă în această epocă a anului.

„Fudul foc, îmi pun colțarii[1]; nu-i nevoie de așa ceva, dar doresc să mă obișnuiesc cu ei. Pe acolo, întîi este o deviere ușoară la stînga a talvegului, urmată de alta - într-o poiană largă (cum o fi vara aici, nu am idee!). De aici, doi pereți de vreo 30 m înălțime obligă firul văii să intre într-un canion. În sus, cerul ar vrea să se însenineze, de acolo fiind-mi accesibil un unghi nou asupra abruptului Coștilei.

Dau peste o săritoare neacoperită și mă chinui un pic, cu colțarii, s-o urc. Pe urmă, valea se deschide, iar în scurt timp sînt la Refugiu, de unde descopăr o perspectivă nouă (pentru mine) și asupra Picăturii, mai exact pe care o știam doar din poze[2]. Ceasul trebuie să fi fost 10, căci nu mă grăbisem. În refugiu, e dezordine mare, iar totodată pe acolo un tip, Adi (Mihalcea). Vreo două ore flecărim, aranjînd totodată să urcăm Valea Coștilei. Dinspre Bușteni nu vine nimeni.

Adrian merge primul, să spargă urme - m-o fi ghicit mai profan, așa că își asumă o asemenea sarcină în plus[3]. Pe aici, soarele ne răsfață și avem o priveliște largă. Spre stînga ne însoțesc Țancul Mic și creasta ce ascunde Vîlcelul Hornului Negru[4]. Rog pe coleg să-mi dea detalii despre traseele din jur. Îmi arată Balcoanele, după care ghicesc singur Hornul [din peretele] *Coștilei, care nu mi se pare așa grețos. I se vede bine prima surplombă[5].*

Sub noi, valea se scurge precum calea ferată privită de la urma trenului. Drumul nostru e destul de înclinat, după o vreme valea cotind

---

[1] Tot Toni mi-i procurase, mai exact îi lucrase un meseriaș din subordinea lui, de la „23 August".

[2] Cu precădere din „Amintirile..." lui N. Baticu

[3] Am socotit că o ascensiune solitară aici mi-ar fi luat cu două ore mai mult, decît am făcut-o cu Adi, bașca problemele ce aș fi avut, fără ajutor, la ieșirea de sub Perete. Ce e drept, cînd voi reveni pe zăpadă în zonă voi evita vîlcelul, neavînd altminteri probleme la traversarea în stînga, aproximativ odată cu firul principal.

[4] Preluasem deja această formă, în locul – insipide cît și pleonastice – celei de Vîlcelul Pietros.

[5] Nu am ajuns vreodată pe acolo. Parcă Toni a făcut-o.

spre stînga, și astfel pierzînd refugiul din vedere. Mă simt încă bine, dar nu îmi fac iluzii de vreo condiție fizică grozavă: am învățat de la tura pe Valea Albă că ultimul metri sînt cei mai obositori...

La bifurcație, ne ducem în inerție în sus pe Vîlcelul de sub perete, un fel de Zangur al Văii Seci, care preia direcția anterioară a văii mari. *Adi îmi arată pe aici Fisura Mare, traseul Andrei Ghițescu și altele. Pe cont propriu identific traseul de traversare a peretelui Coștilei, ce pare destul de aerian: simt însă că vara, fără pericolul gheții și cu ceva pitoane de asigurare, devine ceva mai blînd. Observ după o vreme și alt drum teoretic accesibil celor ca mine, și anume Fisura Sudică: e cam la cucurigu, dar poate merită intrat în el*[1]*.*

Afluentul pe care sîntem se termină curînd: flancul său drept se împerețește*, iar în stînga lasă loc (peste o muchie) de traversare spre așa-zisele Hornuri ale Coștilei. Bănui că vara o fi simplă această abatere, însă acum fețele sînt nici descoperite, nici acoperite cu zăpadă! Întîi urc aici un horn puțin pronunțat, cu pantă de vreo 60°, apoi la o traversare cîș mă ajută Adrian cu pioletul. Admit că pasajul mă morcovește întrucîtva, stare care atrage prompt oboseala.*

Locul devine larg. Sîntem în amfiteatrul de obîrșie al Văii Coștilei. Panta e destul de tare și simt că se poate merge sănătos la vale, în caz de buf. Priveliștea timorează în același timp: e atîta zăpadă spre Creasta Văii Albe, toate brînegele sînt acoperite înșelător. Urcăm încă destul, în răstimp căutînd să ghicesc Brîul Mare. În fine ajungem la el și facem o scurtă pauză[2]*. Ne aflăm în dreptul Colțului Brînei și respectiv al Hornului Colțului. Adrian nu crede că de aici a plecat grupul Comănescu*[3]*.*

Limba de zăpadă este foarte mare în horn și ajungem ușor sus, în soare, unul orbitor. Drumul pînă în Valea Albă mă obosește. În șaua de obîrșie a văii, căutăm o intrare mai bună. Apoi, valea se dovedește mai simplă decît știam. Nu cu mult mai jos, socotesc că locurile sînt suficient de cuminți pentru a purcede la o coborîre pe fund. Adrian, care a avut schiurile cu (unele mai scurte decît cele ce văzusem la alții) atașate de rucsac, și le pune în picioare și alunecă mai mult decît încîntat, iar totodată fără grabă. Va coborî cu ele inclu-

[1] Nu am realizat nimic pe acolo.

[2] Și în această tură, și în o alta similară peste șapte ani, am fost marcat de accidentul din 1936, iar totodată am fost îngrijorat că pot păți la fel.

[3] Grijile pe această vale mi-au fost mai mare decît pe oricare alta, căci tragedia din 1936 arătase clar ce se întîmplă, în cazul unei căderi pe acolo.

siv în dreptul săritorii Cîrnului, unde panta stratului de zăpadă e accentuată. Pe acolo, o capră neagră zob, căzută de cine știe unde. Niciunul dintre noi nu are ceas la, așa că în gară descoperim a ne fi accesibil trenul de 6 (Adi contase pe unul de 4 și un sfert, de care nu auzisem – mă lămurește că e unul care circulă cu ordin special*). Nașul se mulțumește cu zece lei. Colegul descoperă aici trei amici."*

Cîteva cuvinte la final, despre Adrian Mihalcea. Mi s-a părut un om spălat, iar totodată în banca lui (sau poate așa însușiri sînt legate). Fiind scund, dar și destul de iute, cunoscuții (era parcă la „Universitatea") i-au spus „Adi Șoricelul". În cursul turei pomenite de mai sus mi-a spus și cîterva bancuri simpatice, din categoria celor considerate seci. Între ele, dialogul prilejuit de întîlnirea a doi inși, într-o zonă non-urbană: „Cîți?" „N-șpe" „Ce n-șpe?" „Ce cîți?". Sau cu eforturile unui individ de găsi prin magazine marfa numită "Mumu". Abia în al zecelea loc i s-a spus că nu au *Mumu*, ci *Cucu*. Insul nostru nu a mai verificat, deschizînd acasă înfrigurat pachetul, pentru a-și domoli pofta. Neplăcută supriză: însă: în pachet îi puseseră *Gugu*!

1984, 1 mai Valea Seacă dintre Clăi

Cu Marius. Am ales-o ca să facem și noi ceva, în acea zi (a Muncii!) cu vreme închisă. Am urcat cam în dorul lelii, iar cînd pe la mijlocul văii am dat de resturile unei avalanșe, stratul mare de zăpadă – și în care urma să avansăm cu trudă – ne-am lecuit iute de restul suișului, pornind la vale. Ajunși în marcaj, am mers la Urlătoarea, unde nu mai fusesem. Iar finalmente pe altă bucată, simplă și umblată (de alții), dar necunoscută mie, pînă la gara Poiana Țapului. Acolo am stat ceva după tren, într-o gară destul de pustie, dar cu totul a fost o zi plăcută.

1984, 13 mai Valea Seacă a Caraimanului

„Pe fondul unor necazuri conjugale, am altele cu ITB, și anume: a) tramvaiul 56 nu circulă; b) maxi taxi nu merge între orele 1 și 4 noaptea (barim așa mi-a zis șoferul de pe autobuzul care m-a dus

1 mai 1984

de la Colțea, la Piața Victoriei). La gară sînt la 4[05]. Se mai află pe acolo Toni și amicul lui (Sandu pe nume, aflu acum) care îmi adusese cîndva colțarii la Sticlărie. Nimeni altcineva! Nu știu ce i-a venit lui Toni să își ia bilet; în răstimp noi ceilalți dăm cîte 15 lei nașului - cu buletin, dar fără discuții. Ne întindem la vorbă, așa că mîncăm abia după Ploiești, iar de dormit izbutesc să o fac abia de la Cîmpina la Posada.

Stăm prost cu echipamentul[1]. Toni are un piolet demn de acest nume, în vreme ce eu sînt cu *paratrăznetul,* iar Sandu cu... nimic. În schimb, Toni e corigent la colțari, cărora le-a uitat partea din spate acasă (Sandu stă bine, la acest punct).

...La Bușteni e cam închis (în București a fost senin). Trecem pe la „Pîine" (ce bune vor fi cornulețele luate acum, odată ajunși la Cruce!). Urcăm în Kalinderu pe la Alimentară[2], pe parcurs descoperind că podul de lemn peste Valea Albă nu mai este, luat probabil de o viitură. În poiana de jos, facem un pic de antrenament pe bolovanul de acolo. Cu ocazia asta aflu că Sandu ăsta al lui Toni e profan chiar și la poteci. Nu-i nimic rău în asta, dar e totuși un salt de la plimbări pe Platou, la Seacă! Omul va corespunde totuși, iar totodată se va dovedi un tip de încredere, iar totodată simpatic. Găsim destul de lesne poteca Fîntînii, unde în jur toți pomii sînt plini de apă. Am oarece șoc la Vîlcelul de sub Portiță, căptușit cu zăpadă[3]. Și Seaca e plină, aproape tot V-ul. Aici luăm colțarii, iar eu, după ce ofer paratrăznetul *lui Sandu, mă folosesc de un ciomag..*

---

[1] ... ca în filmele cu proști, ar fi comentat aici colegul meu de peste zece ani, Dan Nichita.

[2] Magazinul era la doi pași de strada Valea Albă (ce duce direct din șosea la Căminul Alpin, în dreptul străzii, sper să nu identific greșit pe *Maps*, 23 August). I-am călcat pragul întîmplător cîndva, descoperind acolo, în acele vremuri de privațiuni, niște cîrnați uscați „Plai", întrucîtva scumpi însă de calitate. De cîte ori aveam posibilitatea, îmi făceam acolo o mică provizie, pentru frigiderul de acasă. Peste un an-doi a întărcat însă bălaia, în sensul că nu am găsit acele delicatese. Prin anii 2020 ființa acolo un spațiu al Jandarmeriei.

[3] Avînd în vedere cantitatea de zăpadă, inevitabil datorată unui bazin amplu în amonte, am putut identifica certamente firul respectiv drept cel *de sub Portița*, în condițiile în care în zonă mai traversezi două-trei vîlcelașe.

Nu pornim bine în sus că începe ploaia. Ține-te ofuri personale[1]! Prin urmare, Toni mă blagoslovește cu o pungă-pelerină: nu e rea, dar îmi pică prin găuri apa pe gît. Colțarii îi purtăm un pic la fudulie, dar vor veni și zone mai abrupte. Stratul de zăpadă fiind înalt, intuiesc a ne afla la nivelul unor amănunte din perete la care vara privești doar sucindu-ți gîtul, în sus. Descopăr totodată că nu mai sînt timorat, ca în precedenta tură pe aici, cu Marius, ceea ce-i normal, între altele pentru că sentimentul de iarnă e mult diminuat. Nu grăbesc tempoul, păstrîndu-mă pentru Hornuri, unde vom ajunge relativ freș – nu ca în Valea lui Zangur sau în a Coștilei. Toni merge totuși greu chiar pentru respectivul ritm, în vreme ce Sandu e mirat el însuși că se descurcă[2]. La o adică a mers minunat, căci va urca mult timp în cap, chiar și în Hornuri, cu excepția pragurilor (cvasi)descoperite, acolo trecînd eu primul. Că veni vorba de zăpadă, am înregistrat și acum fenomenul din Seaca Jepilor, cînd la altitudine joasă zăpada a fost tare, iar sus moale.

Ploaia binevoiește să mai stea uneori, iar atunci putem zări Picătura ori confluența cu Zangurul. Îi dăm detalii nevinovatului Sandu, ce evident nu le reține, dar își dă vizibil silința; în general să comportă cu mult peste așteptări și nu îi pot reproșa unele gafe.

Săritoarea de după confluența cu Zangur, deși obligă limba de zăpadă să-și accenteze panta, nu ne deranjează altfel. Imediat după ea ne trezim în fața unei serii de spălături, cunoscute din vară, dar pe care mi le imaginasem astupate acum. În context, dacă pînă acum se făceau doar auzit zgomotul apei în scurgere sub banchiză, acum putem vedea șuvoiul, în curgere peste lespezile aproape complet lipsite de zăpadă. Iar plouă și exact acum pornesc să ocolesc acel zid pe unde o mai făcusem (vara!), prin dreapta. Perspectiva înotului prin jnepeni uzi mă face să mă reîntorc însă după 30 metri. Identific însă o posibilitate pe versantul stîng, către care ne îndreptăm pe un pod de zăpadă, deasupra torentului. Primul merge aici Sandu.

Deasupra spălăturii respective, eu și Sandu facem și o ieșire în creasta spre Uriaș. De acolo, admir peretele nordic al Țancului și fi-

[1] Foarte probabil înjurături și blesteme, la adresa vremii, datorate faptului că așazisul meu hanorac era permeabil la ploaie. În context, remarc încă o dată contrastul dintre gîndurile-mi religioase din epocă, și explozii precum cele din text. Tot eu, cel din anii 2020, îmi spun însă că așa ceva e perfect normal.

[2] Sandu avea vreo 24 de ani cît și o constituție favorabilă unor așa drumuri.

13 mai 1984

13 mai 1984

sura ce iese la strunga din preajma vîrfului. Hornul pare fezabil, avînd cam o lungime de coardă. Sub Țanc, vîlcelul omonim, nerevăzut din 1980, e aici cumplit de pașnic, adevărată șistoacă, după cum ziceau bătrînii, domoală și înierbată. Cum vremea s-a mai deschis, cu puțin timp în urmă, privirea poate zbura printre pîcle fugătoare pînă în Brîul Portiței și Creasta Picăturii.

[…] Pîcla coboară din nou iute și ne reîntoarcem la Toni. Varianta ce aveam în calcul spre Turnuri pică, întrucît optimismul ne e în floare. Unul cu ochii totuși la ceas, orarul fiind depășit cu 30 minute. Mai trecem pe aici un prag dezgolit, Sandu fiind cap, și intrăm fără să ne dăm seama într-un fir secundar din stînga, ce bănuim a fi tot Principalul, eroare de care ne dăm seama doar cînd vedem că se termină nu mult mai sus[1]. Din fericire putem traversa acolo în dreapta, cam la nivelul bifurcației Hornuri-Mortului. Acolo am o rătoire la Toni, care stă la loc călduț (ultimul în grup) și mă lasă să-mi bat eu capul singur, cu problemele de orientare.

Odată angajați în Hornuri, panta e mai mare. Pînă în Brîul Portiței avem parte de trei deschelituri*, lipsite de zăpadă, în locuri unde dedesubt se află tot atîtea săritori (inclusiv cea pe care o coborîsem cîndva cu Pizanti). Nu e nevoie pe acolo să dau jos rucsacul din spate. Sandu preferă pe aici fețele din dreapta.*

Ajunși în brîu, constat că stăm binișor cu timpul. Prin urmare luăm liniștiți masa, pe muchia dinspre Mortului, al cărui talveg stă însă ascuns în neguri. Spre Creasta Picăturii avem însă bafta de a vedea Tunelul (mai exact ieșirea lui sudică...). În calea unui eventual drum pînă acolo, stau două două pete mari de zăpadă. Privirea nu răzbește însă pînă la Cruce.

Pornim iar la drum. Panta rămîne înclinată, cu loc de mai rău chiar. Urcă primul Sandu, eu al doilea, iar ultimul Toni, care se mișcă iar greu. Cînd apare o săritoare descoperită, merg eu în sus, apoi îi asigur pe colegi. Peste unele sărituri podul se menține subțire, dar fără gol pe dedesubt, din fericire. De pe fețele din dreapta mai apar șuvoaie de apă, precedate de reflectări sonore în pereți. Pe aici depășim bifurcația (altminteri nereperabilă) cu Spintecătura[2]. Stresat,

[1] „Spionasem vîlcelul cu privirea anul trecut în septembrie, linia lui fiind continuată spre Brîul Portiței de acele fețe ale Mortului pe unde am mers cu Virgil and co."

[2] La vremea aceea aveam puține repere legate de Hornuri, desfacerea în lateral a Spintecăturii fiind unul dintre ele. Era însă o „baliză" mai mult teoretică, întrucît

13 mai 1984

îmi doresc (dar mă și sperie inevitabilul moment) să urcăm odată Săritoarea Mare, pe care o bănui lipsită în bună parte de zăpadă, și deci punînd probleme. Din acea grabă, ajung să o identific și unde nu e, cazul unei rupturi unde dau la capăt de o fereastră – deci nu putea fi Ea... Cînd ajung finalmente la pomenita săritoare, este cum îmi imaginasem, adică avînd descoperită doar jumătatea ei superioară[1]*. Chiar și așa, este de lucru...*

Mă leg în coarda lui Toni, ceva mai solidă, urmînd să urc fără bagaj (am băgat ciocanul în sîn, iar pitoanele fiind atîrnate de o buclă la exterior). Prin horn curge apă din belșug. La început, ulucul e unul clasic, mediu înclinat și cu ceva prize. La un moment dat el se deschide, pot să iau și o pauză acolo, dar imediat mai sus cotește un pic spre dreapta, apropiindu-și brusc pereții, în ceea ce socotesc a fi o incomodă sugrumare. În consecință, trec de la șpraiț larg la un ramonaj îngust. Pe aici, mîna îmi stă cel puțin 10 secunde pe o priză peste care curge apă. Nu mă credeam capabil să nu fiu deranjat de așa ceva; altă dată, prin octombrie, mă trezeam cu mîinile înghețate la un prag uscat (cum a fost și cazul unui loc din Seaca Clăii, la 1 mai). Ba și piciorul a intrat pe aici la duș. În rest n-am avut probleme, acolo.

Deasupra săriturii simt totuși modificată problema, și nu neapărat în bine: dacă pînă de curînd nu mă tulbura prea tare gîndul că aș aluneca la vale, acum perspectiva unui salt peste cei 15 m dezgoliți ai Săritorii Mari nu mă încîntă deloc. Ca un făcut, nu găsesc nici loc de bătut piton regrupare, de care dau abia suind oarece distanță. Mai exact dau acolo de un militar[2]*, întărit de un altul în preajmă. Cum cei de jos se mișcă apoi cum se mișcă, stau ceva timp cu genunchiul drept în zăpada locului...*

De aici în sus pleacă Sandu primul. Și el trage o sfoară după el, de care să ne folosim eventual noi ceilalți. Și pe aici Toni se mișcă tare încet. Sîntem curînd în Brîul de sub Streașină, care e plin ochi de zăpadă. Nu mă tentează, căci aș cădea din lac în puț, în materie de pericol alunecat peste hău (nu mai avem cu noi nici ciomagul, lăsat

---

nici vara nu poți depista foarte ușor locul (de forma unei spălături oarecare, în lateral). În schimb, știam de cruce Rafail, de Săritoarea Mare și de Brîul de sub Streașină.

[1] „E bună și iarna la ceva!”

[2] Pitoane despre care știam că sînt fabricate strict pentru uzul secțiilor altpine de tip „Armata Brașov”.

13 mai 1984

sub Săritoarea Mare), iar faptul că după aceea *versantul Spumoasei către Cruce o fi curat, nu mă încălzește prea tare. La o adică, nu văd de ce am avea probleme în continuare pe vale, căci nu ne-a pus cine știe ce probleme pînă acum, nu?*

Pînă la săritoarea din amonte de Streașină urc în cinci minute. Aștept să vină și colegii, după care plec din nou. Oarecum neașteptat, dacă vara locul mi-a fost relativ docil, acum însă nu știu cum se făcea că, ieșit din diedru, nu găsesc prize. În fine, ies din săritoare, dar nu văd unde să regrupez, căci zăpada pe care am revenit are doar 10-20 cm adîncime, numai bună să plece la vale (iar eu cu ea!). Caut un loc mai de Doamne-ajută, dar nu îl descopăr, ba chiar, la cîțiva metri mai sus, pe o pantă fără egal în cursul zilei de azi, nu știu cum mă învîrt și simt că-mi pleacă zăpada de dedesubt. Din fericire, bucata respectivă se duce, nu și eu, care am nimerit sub bocanc vreo bucată amică de stîncă. Noroc, nu glumă! Fisuri pe aici, ioc. Finalmente se face în dreapta un fel de prispă, unde ies și îmi pot asigura colegii.

De acolo mai urmează o săritoare (altminteri nu mi-o aduc aminte din vară...). Și ea pune probleme, chiar dacă deasupra-i She comes the Sun (Beatles), *pe stîncile de la apropiata obîrșie. Pornesc, cu crisparea aferentă, prin stratul de zăpadă foarte înclinat, și am parte de exact ce nu-mi trebuie, și anume să nu-mi vină coardă liberă de la Sandu. Îl beștelesc inevitabil. Mă chinui inițial aici într-o traversare, pentru a prinde din nou linia culoarului, dar apoi pot urca, fie și nu chiar lesne, pînă pe bolovanul înțepenit în strunga finală*[1].

Mă ia în primire aici un vînt reeeece! Din fericire, există compensații, și anume soarele, iar totodată o largă priveliște spre căldarea Jepi-Babele-Caraiman, mai să cred că e o ilustrată a Poștei Române! Odată sosiți și prietenii, cum direct în sus către Cruce nu se poate merge, ocolim acea treaptă coborînd vreo 25 m pe vîlcelul din partea opusă Secii, de unde suim niște fețe destul de înclinate, pînă în muchie. Pe ea, după depășirea unui pasaj stîncos, suim fără probleme pînă la Monument.

Pînă vin amicii, îmi dreg un pic hainele. Bocancilor nu am ce le face, căci nu am luat ciorapi din bagajul de la gară, cine să anticipeze așa udelniță*?! Cînd apar și ceilalți, ne băgam în antreul pe unde se intră în interiorul Crucii (noi neavînd, firește, acces acolo). Eu și*

[1] Vara el are dedesubt o *portiță* (adică poți trece).

13 mai 1984

*Sandu găsim dispoziție pentru a merge să aruncăm – din zona lanțurilor de protecție – un ochi la josul Secii, dar mare brînză nu se vede în jos: ceață*lăul *ce ne-a mîncat ficații toată ziua,* e tot acolo![1]
Plecăm spre Babele. Acolo, ioc lume, dar și ioc telecabină, doar un amploaiat al locului, ieșit întîmplător (în papuci!) din ogeacul său. Ceasul fratelui Toni arată șase fără zece. Alegem coborîrea pe Schiel, ca mai sigură: nu are rost să fi scăpat întregi prin Hornuri, pentru a o lua prost la vale, pe Jepii Mici...
Pe Schiel, versanții sudici sînt cu iarbă, iar cei nordici cu zăpadă. Toni e în nota lui obișnuită, nu mai spun care. Luăm cînd e cazul și scurtături. Una dintre ele ne duce la o săritoare; pe cînd încerc să o evit prin lateral, dau de o capră răposată. Finalmente ajungem în oraș. În preajma stației CFR consultăm din nou singurul ceas din grup: arată 10. Nu ne întristăm că o tură valoroasă precum cea de azi a produs așa întîrziere, cît ne miră un amănunt mic: afară parcă e prea multă lumină, fie și a înserării, pentru așa oră! Întrebăm pe cineva din preajmă și ne lămurim că ornicul nostru merge cu o oră și un sfert înainte. Inevitabil, vom ajunge pe bucăți în București, mai exact schimbînd în Ploiești. Pînă în Sud, un naș ne ia tare, dar apoi nu mai vine să-și ia mălaiul*. A doua zi, cu puține ore de somn* la bază, *nu se putea să nu fiu schimbul I ...*

1984, 19 mai, Moraru

„Bani cam ioc, înainte de acest drum. Cu o zi înainte, sîmbătă, fac niște cumpărături cu fiul Dan (biscuiți, parizer etc.) și rămîn cu 13 lei mari și lați[2]. Nici Marius, cu care mă întîlnesc la gară, nu e foarte procopsit: are 35 lei, dar și haleală[3].

Ca să nu mai am surprize, pînă la gară merg *per pedes apostolorum* (abia pe la Buzești mă depășește un tramvai, din urmă). Sînt la tren la patru și opt minute. Urc la vagonul 3, compartimentat, unde nu-i urmă

[1] Am făcut pe Seacă șase ore și jumătate, dintre care trei în Hornuri.
[2] Nu am rămas cu sentimentul, legat de acei ani, că *am tras de la o leafă la alta*. Poate mă înșală memoria, sau poate realmente a fost atunci un accident financiar.
[3] Am ezitat un pic, în acest 2024, în a reproduce așa amănunte, dar finalmente le-am dat *verde*, pentru posteritate.

de colegul Bălan, care se lăudase că pleacă și el. În schimb la două compartimente de acela unde îmi las rucsacul și plec în recunoaștere, e Daniel Georgescu! Nici aici și nici azi nu scapă de mine! Se lipește de noi un tip, care ne tratează măgulitor, drept alpiniști. După un timp, își prezintă omagiile și unui grup din preajmă, de care aflăm că e *prin ITHR*[1]. Mergem și noi pe lîngă aceia, conduși de o ghidușă simpatică. alegîndu-ne finalmente cu un blat negru („Sînteți cu grupul?!" „Daaaa" / „Sînt tot ai dumneavoastră?" „Daaaa!").

Nu pleacă bine trenul și se iscă tărăboi mare: Daniel țipă la careva că e ora 4 și că nu are nevoie să-i facă cineva scandal [adică zgomot mare] prin preajmă. Scot capul pe ușa compartimentul și-l văd pe bărbos nas în nas cu un ins vădit băut, în trupă cu alți doi care, din motive diverse, stau mai precauți). Cel cu arțag are vreo 22-24 ani și urlă în gura mare că el e de la Securitate și că-i arată el, căci e știutor de karate și sport [marțial] cu piciorul. Se la ajunge pînă la urmă la o a doua scenă, de data asta de față cu nașul, cînd afumatul îl ușurează pe Daniel de două palme solide. Ultimul argument îl înmoaie pe amicul lui Bachus, deși va mai urla un pic.

Am încercat să adorm, dar nu s-a lipit somnul de mine, așa că am mai cîrpit un pic la jambiere. În Bușteni sîntem întîmpinați de o vreme os. De bucurie că am economisit ceva, cumpărăm niște caramele cu cacao – vor fi excelente pe drum. O luăm pe bd. Nestor, unde e amosfera unei zile de lucru, cu circulație și activități. Și un soare...! Prin pădurea Gîlmei, urcăm apoi prin covor de flori. În scurt timp rămîn la bustul gol. Nu zorim, ba chiar am timp să mă războiesc cu trunchiuri putrede[2]. Ca plan (chestia aia care nu o dată iese altfel...), avem Comorile – Brîul Mare – Valea Poienii – o Rîpă superioară – Acul Crucii – Acul Roșu.

Spre Poiana Coștilei, am zărit printre pomi o limbă albă pe Moraru și am zis că vom avea o plimbare frumoasă. Căscăm gura pe aici și la Creasta Picăturii, cam înnourată sus, în vreme ce Coștila nu merită tra-

---

[1] *Întreprinderea de turism, hoteluri și restaurante*, care organiza și ea excursii, pe sistemul ONT ori al BTT.

[2] Îmi voi regăsi așa înclinație, tot pe acolo, la începutul lunii următoare. Probabil un mod de defulare.

În context: „La capitolul piolet, Toni să trăiască, m-a lăsat fără, fiind nevoit să urc cu paratrăznetul!". Probabil îmi promisese așa ceva, dar nu rezolvase.

să în poză, căci e cenușie. În Poiana Coștilei, de asemenea rai de flori, pentru ca la doi pași, în vecinul luminiș al Văii Cerbului, să existe încă multă zăpadă, cu mențiunea că imediat unde ea se retrage de undeva, imediat apare invazie de lujeri neîmbobociți. Firul Cerbului este la ora asta încă traversabil, lucrurile devenind probabil ceva mai complicate în cursul zilei, odată cu topirile diurne din amonte.

Ne angajăm pe firul alb al Comorilor[1] și mergem o vreme fără griji. Ne trezim însă (altminteri fără să fim pînă aici foarte atenți asupra locurilor) că zăpada dispare, amănunt neașteptat, cîtă vreme de pe Gîlma văzusem limba de zăpadă pînă sus. Mă ia brusc îndoiala că am fi pe firul cel bun! Curînd vîlcelul bifurcă, noi simțind nevoia să o luăm pe brațul drept. Nici pe acesta nu reperez în amonte vreun culoar alb. Nu mă alarmez totuși: odată ajunși la capătul lui, vom lua vreun brîneag în lateral și gata. Umblăm creanga pe aici, dînd un ochi spre vecinul din stînga, dar nu și în muchia din dreapta. Pe nesimțite, panta drumului nostru se accentuează: patinăm prin pămîntiș, iar spre obîrșie este din ce în ce mai expus. La un moment dat ies în muchia din dreapta, care e plăcută, cu pomii ei civilizați, nu și ce se află însă dincolo de ea: vreo 200 metri drepți, pînă în adevărata vale a Comorilor! Prea tare nu disper însă, continuînd să cred că de la obîrșia vîlcelului *nostru* s-o găsi vreun brîu, pînă la vecin. Ce naiba, nu sîntem pe Picătura!

Așa că, după un scurt popas, continuăm să urcăm. Aproape de șaua de obîrșie a vîlcelului, alt gen de surpriză... Capra ce avurăm de un timp deasupra noastră nu se mai îndepărtează, ci stă la mică distanță pe flancul înclinat din stînga. Încîntați de-așa chilipir fotografic, tragem cîteva cadre animalului, după care purcedem la oarecare ocol, pentru a nu speria în exces frumosul patruped. La doi pași de taluzul șeii, zărim însă un ied mic și amărît! Abia acum m-am lămurit de ce stătea capra pe loc și bătea impacientată din picior: îndemna pe prîslea să se cațere după ea! Săracul ied însă, nu e ca maică-sa (poate la toamnă!), așa că nu-l amuză hăurile din jur, dar nici bipezii din preajmă (adică eu și

[1] La vremea aceea lecturasem *povestea* lui Nestor Urechia despre boierul care și-a îngropat aurul undeva pe flancul răsăritean al Bucegilor, dar nu explorasem prea tare subiectul, remarcînd doar că în abruptul Bucegilor există două văi cu așa nume (în Jepii Mici, respectiv în Moraru).

Marius!), alegînd soluția să stea pe loc, în așteptarea unei minuni. Ce puls o avea, pot doar ghici, privindu-i ochii.

Ne vedem apoi de ale noastre. Apropierea de firul dorit nu se va dovedi chiar simplă, combinînd deplasarea pe fețele de deasupra văii cu două rapeluri. Tragem finalment concluzia că valea nu a avut nici o comoară pentru noi, dimpotrivă. Deși sînt obosit, îndepărtez un gînd ce mă bătuse în rătăceala noastră, de a reveni în Bușteni... E prea frumoasă ziua, pentru a nu prinde și un drum interesant, prin locuri noi! După încă 30 minute de mers, ieșim într-o șa, dominați din stînga de Mănușa Morarului, către care a condus o creastă (ar putea purta numele Mănușii), aproximativ paralelă cu valea Comorilor[1]. Ne așezăm la masă, cu ochii la peisajul din jur; Coștila se vede minunat în sine, dar are parte și de un soare după care mă înnebunesc, acela din preajma solstițiului estival. Asta nu ne reduce însă oboseala, inclusiv pentru că Brîul Mare poate fi ghicit tare departe, deasupra noastră...

Ce-i drept, clipele de cauză ne întremează. Apoi, avem înțelepciunea de a merge domol, pe ceea ce considerăm fi muchia dintre bazinul Cerbului și acela al Comorilor. Ajunși în muchia Morarului, ne întîmpină niște jnepeni, pe care îi ocolim prin stînga. O ținem apoi tot cătinel, dar fără să ne oprim pînă în Brîul Acelor. Acolo, ne descălțăm opăriți. Cu ciorapii schimbați, mă reped în scurtă vreme să văd ce mai face Brîul Acelor. Care face bine, dar e acoperit cu zăpadă în dreptul nostru (în schimb, partea ce vedem sub Acul de sus e curată!). Prea atractiv nu mi se pare a o lua pe acolo, după cum nu mă înghesui nici spre ramura care se îndreaptă spre sud, pe care am fi avut de coborît, iar apoi de urcat pe șiștoaca aferentă pînă la restul Acelor. Prin urmare, ne propunem o recunoaștere pînă pe Acul Mare, mai exact să vadă Marius cum s-ar descurca pe spinarea acestuia. Și la vederea căruia el rămîne cu gura căscată; îl las să-și revină, iar finalmente îl conving să încerce totuși...

Întîi mă duc eu neasigurat pînă la prima treaptă. Aici bat un piton de vreo 15 cm și, în baza lui, îl aduc alături și pe Marius. Străduindu-mă apoi să nu-l sperii, nu îmi exteriorizez apoi emoțiile legate de hăurile ce am în jur. Din regruparea pomenită, urc o treaptă, după care merg călare vreo trei metri, urmați de o porțiune cu deplasare *mersul piticului*.

[1] În clipele de năduf de atunci, am numit firul unde ne canonisem *Vîlcelul nenorocit*.

Nu știu cînd se duc cei 35 metri ai corzii. A doua regrupare beneficiază de o clepsidră și de un piton. Amicul sosește încet, cu pauză de tras sufletul, dar sînt mai mult decît mulțumit de prestația lui (avînd grijă să i-o spun)[1].

În a doua lungime de coardă, parcurgem două mici trepte verticale, cu prize verificate de zecile de ascensiuni ce au avut loc pe aici, împreună cu porțiuni de *mersul piticului*. Din locul unde am regrupat, mi-am permis singura vorbă nelalocul ei către amic, și anume că-i preferabil - la vreo cădere - a o lua spre Cerb, căci sfoara se întîmplă să fie dată pe fața dinspre Valea Morarului. N-a picat, ba a fost încîntat, cînd s-au terminat belele (el bănuia că mai sînt una-două lungimi). Facem cîteva poze apoi, pentru ca apoi, pentru a evita orice problemă, punem încă din creastă de un rapel, apoi de cel clasic. De pe platforma intermediară izbutesc însă performanța de a scăpa o carabineră[2] la vale (pe care o vom căuta fără succes, în limba de zăpadă pe unde pornise a aluneca).

Pe Deget urc neasigurat pînă la baza primei trepte, aceea de vreo trei metri. Încastrat pe aici l-am adus și pe Marius, care s-a tras la un moment dat de sfoară. În sus, am luat-o apoi pe simpatica variantă ierboasă din dreapta, la capătul hornului următor încurcîndu-mă un pic. Sus ne așteaptă deliciul caietului. Ultimi clienți îi sînt Daniel și Ana, el ținînd să remarce că un oarecare și-a făcut obiceiul să vină să semneze condica aici[3]. Îi răspund cu o ofertă de pace[4]. Reveniți în strungă, remarc faptul că de buza ei, către nord, stă agățată o cornișă (cu semne că o va lua curînd la vale), în vreme ce șaua-surată dinspre est, către Acul Mare, e complet lipsită de zăpadă. De acolo, o luăm spre Brîul Acelor, pe care cotim apoi la stînga. Pe aici, ne chinuie setea. Marius, ureche fină, remarcă pe undeva un susur. Și chiar e un izvor în preajmă, unul pe principiul *Unde dai și unde crapă:* nu am găsit lăudata Fîntîniță în Brîul Mare, în schimb descoperim aici o sursă de apă, de care nu e scris

[1] „S-a așteptat săracul să urlu **ca de obicei**, dar n-a fost cazul."

[2] Erau cele clasice în comunism, mărcile occidentale vor apărea după 1989.

[3] Va relua ideea într-o discuție cu Virgil, care mi-o va reproduce mie.

[4] Mărturisesc a nu fi fost la fel de elegant (fie și doar în sinea mea), cu Marius: ale cărui „două parole" lăsate în caiet le găsesc în jurnal drept „fără sare"...

nicăieri[1]. E locul unde am și zăbovit, pentru schimbat eu încălțări, dar și pentru frumusețea din jur, de care nu ne venea să ne despărțim. În ce privește însă vreun ceas, nici unul din noi nu are! Simțim, în context, că dormit în Ploiești scrie pe noi, dacă nu nu nimerim cine știe ce tren special de București (nu va fi cazul...).

După travesarea Acului Mare, Creasta Ascuțită îmi pare bulevard larg de zece metri! Apoi, ne grăbim spre limba de zăpadă a Văii Bujorilor. Alunecușul pe fund e aici mai mult decît simpatic, atîta doar că o gaură în pantaloni reclamă la un moment dat să prind hanoracul în zona cu pricina. Dincolo de toate se coboară o minunăție, cum nici nu-mi închipuisem în copilărie că poate exista așa derdeluș! Marius, deși schior, nu își asumă atari teribilisme, așa că vine mai încet, pe picioare. La o adică, nici eu nu procedez altfel, pe o bucată ceva mai înclinată de pe parcurs... Ajunși finalmente în poteca marcată, nu mă pot lipsi de aere față de tipi întîlniți pe acolo, apeciind că „am reintrat între șoșon[ar]i".

La Gura Diham fac din nou rocadă cu încălțările[2]. Mă și spăl, mirat că doar la munte îmi arde a o face cu apă rece. Tren avem doar la nouă fără un sfert, iar și acela numai pînă la Ploiești. Pînă vine, mîncăm. În vagon, Marius doarme, în vreme ce eu stau de vorbă cu un tip care spune că e din Mîrșa (cu așa ocazie aflu pe unde e acea localitate, de care știam, din ziare, doar că are o echipă de fotbal). Cînd apare, nașul ne crede plini de bani, așa că se lasă cu discurs din partea subsemnatului, arătîndu-i cu ce peticiți în fund (la propriu) are de-a face. Pledoaria are succes, căci scăpăm cu 15 lei ambii (se înțelege că e vorba de mine și Marius) pînă la Ploiești.

În *Sud*, nu mă entuziasmez să mă știu acolo (și nu deja în pat acasă), dar oricum afară e cald, nu ca în februarie, cînd mai semnasem condica (vorba unui clasic), acolo. Lucrurile vor merge însă prost de tot în București, unde voi ajunge acasă pe jos[3].

---

[1] Este drept că-i vorba de un izvor în luna mai... Adaug că voi descoperi ulterior și Fîntînița, deși cu anii voi învăța să gestionez suficient de bine apa din bagaj, cît să nu mai am nevoie de serviciile ei.

[2] Probabil cu pantofii ce convertisem pentru cățărare.

[3] De la Nord la a mea Piața Iancului e un ceas și ceva, *per pedes*.

1984, 1 iunie Creasta Picăturii (coborîre)

După o săptămînă în care nu am putut pleca la munte, în vinerea următoare am simțit că plesnesc, așa că am plecat de la serviciu pe la 5 fără un sfert. În mod neașteptat, în autobuzul 119 ce iau de la Granitul e control de bilete cu noaptea în cap – lucru raririsim. Reușesc să mă fofilez însă. Acasă iau rucsacul și mă îndrept spre gară, unde, fiind vineri, nu e niciun cunoscut. În compartiment apar vreo patru tinerei cu drum spre munte, dar nu pot face echipă cu ei, căci au bilet. La Prahova, pe cînd așteptăm să ne depășească acceleratul, mă învîrt pe lîngă nașul (care nu apăruse pînă atunci la locul unde trăsesem). În vagon îmi spune calm, printre *poc-poc* cu cleștele lui la biletele celor din jur, că nu mă ia, la care îi spun c-am fost băiat salon și nu am luat bilet de la Prahova. Pare un tip cerebral, așa că ne vom înțelege la 15.

Soare, gigea în Bușteni. La telecabină nu e aglomerație, ba chiar nu ne adunăm ușor cei 20 de inși, necesari unei curse. Pe platou timpul e variabil, în schimb apropierea de abrupt sporește negura și vîntul. E ceva zăpadă, pe văioage, dar dincolo de toate miroase a iarbă de plaiuri. Planul mi-i a coborî Creasta Picăturii, inerentul *pas suplimentar în afara zonei de siguranță;* meditez că dacă am reușit așa ceva în doi, nu văd de ce nu aș face-o și singur. În zona Crucii, e sport pune/scoate casca și hanoracul, dar nu va fi nevoie de pulover: ce naiba, a venit vara! Inevitabil, abordînd partea de sus a Crestei, nu am cum să nu privesc către Spălătură, unde repartizarea acoperit/neacoperit cu zăpadă a talvegului este aproximativ egală. Altminteri, nu îmi pot face o imagine prea clară asupra obstacolelor de pe acolo (firește, arătînd urît, de la distanța la care mă aflu). Privesc într-acolo în două reprize, din tot atîtea locuri-belvedere de pe parcurs, în răstimp fiind ori pe muchie și atent unde pun piciorul, ori mai liniștit la nord de aceasta. În al doilea loc unde pot privi bazinul Secii, iese dinspre Spălătură un brîu suspendat, a cărui existență o reținem, chit că nu țin să umblu prea curînd pe acolo.

Pe aici, de unde în telecabină am luat bocancii vînătorești, execut trecerea inversă, către espadrile, după care mă angajez în *copaia* [bazinul] *Gemenelor*. Este și locul unde întîlnesc două capre negre, care la vederea mea se grăbesc s-o tulească spre Seacă! Vor fi singurele pe care le voi întîlni pe parcursul zilei.

Ajung în Prispa Gemenelor, de unde privesc îndelung în jur, cu un pic de regret că sînt singur, deci nu am cui să-mi exprim încîntarea... Ce-i drept, singurătatea are și avantaje, poți sta cu gîndurile tale, după cum nu ești iritat că vine prea încet vreun coleg. Pot privi de unde sînt și *Brîul lui Rafail*, mai exact la continuarea acestuia pînă în Spălătură; cum posed acum o cu coardă ca lumea (am primit-o de puține zile!), nu îmi refuz ideea unei explorări cîndva, pe acolo. Cam în aceeași lumină, privesc și ceea ce-i pomenit în cărți drept traseul 2B ce suie spre strunga Pintenului Văii Albe, dar, de unde sînt, totul pare perete acolo.

Îmi strîng lucrurile răsfirate o vreme pe iarba din preajmă, după care cobor la brîu. E interesant aici cum ai aproape la picioare celălalt brîu, din aval, însă de care te separă flancul spintecat de cele trei Hornuri, ale locului. Deși în locuri stresante sînt de obicei grăbit, aici tot stau, admirînd în jur. Finalmente dau coarda după jneapăn și intru în primul rapel. Urmează al doilea, iar în gura tunelului vertical observ că vremea începe să se strice. Zicîndu-mi că să fie sănătoasă – ea, vremea... –, stau comod pe placa de acolo... Dumnezeiesc loc (ce-i drept, coarda nu se lasă lesne recuperată, cum s-ar cuveni într-un rai...).

Ca să nu mai pățesc precum în tura cu Virgil, las aici întîi rucsacul cu coarda prin tunelul vertical, eu venind ulterior, la liber chiar. Prizele pe aici vin ca treptele. Apoi, în tunelul orizontal se lasă cu treabă lungă, iar implicit cu adio program! Citit pe îndelete caiet, aranjat rucsac, plimbare pe brîu pînă dincolo de Hornul II. La ultimul casc un pic ochii: nu-i urît nici H2, nici continuarea H1. De scos, scot pe aici trei cuie; unul în tunel, alte două pe brîu, dintre care unul inestetic, cu *cearceaf* [buclă în descompunere] în el (avea rezon D.G.). Scriu ceva în caiet și finalmente cobor în rapel Hornul I, de data asta mai atent să-i observ pasajele: e ceva, mai ales ieșirea înierbată în ultima surplombă!

Sub Hornuri, începe să picure. Asta nu mă împiedică să mă duc pînă în vecina Albișoară a Gemenelor, cu larg talveg de zăpadă: fiind în pantofi, nu pot avansa cît să văd ce mai face *săritoarea de după brîu*. Cum s-a pornit bine pe plouat, mă bag într-o excavație din zonă. Stau chircit aici, încîntat că poate servi picăturile de apă doar privirea, nu și capul. Ploaia se oprește după o vreme, dar se lasă o negură (simultan, apare

2 iunie 1984

îngrijorarea: „Dacă nu găsesc, pe așa *lapte*, pomii de rapel?!"). Totodată, precum în „Cameleonul" lui Cehov[1], pun din nou bocancii...

Pe Fața Înaltă, găsesc eu pomii, dar se încurcă altfel lucrurile. Mai exact, nu vor fi trei rapeluri, ci două și jumătate plus încă o jumătate (egal cu totul patru ancorări). Asta, pentru că la una din coborîri coarda se înfundă în stratul de pămînt din jurul pomului la care apelasem (am mai învățat ceva!). Durează cam mult apoi descurcarea, dar nu e locul pentru iritări.

În Albișoara Turnurilor, unde totul e ud, îmi doresc să intru cît se poate de iute în fir[2], atîta doar că e mai multă zăpadă decît mă așteptam (vezi vorba cu învățatul, de mai sus...). Iar panta e măricică. Pe unde pot ocolesc, pe unde nu folosesc o cracă de nădejde a locului. Iar ploaia e în crescendo, fie și unul calm. Dau de niște rimaye grozave despărțite de numai un metru de zăpadă (altă senzație aparte, să mergi pe acolo...). Spre *bifurcația de sus* se reduce totuși panta, așa că parcurg întrucîtva săltăreț locurile, socotind că am scăpat de probleme.

Nu va fi așa, căci uitasem de *canionul de la mijloc*. Grație unui pomișor, fac rapel pînă în gangul lui, negru, jegos, dar lipsit de zăpadă. Apoi pot apăsa din nou pe accelerator (*stop*-urile nu au durat cine știe, dar întrucît se petreceau în ploaie mi-au părut o veșnicie). Trec finalmente în copaia verde, iar de acolo în *ulucul de jos*, unde e pericol de lunecuș la un moment dat, dar nu și de toboganul de astă iarnă.

Printre șiroaie găsesc pitonul de rapel de aici, iar cît execut amplasarea corzii ochii se duc spre două corturi de la Verdeață. Al naibii camping! Ce-i drept, în interior aceia or fi cît de cît uscați, ceea ce nu e cazul meu: m-am udat os[3]! În tren mă schimb cu ce mai am în bagaj. Nașul nu întîrzie mult: nu îmi cere buletinul, dar mă costă 15 („S-au dus ăi 10!", îmi spun singur). Dau să mă culc, dar e cam devreme, cît și rece în vagon. Așa că îmi umplu timpul cu o revistă „Știință și tehnică", ce găsesc uitată pe o banchetă.

De unde crezusem că am scăpat de udătură, o ia de la cap în București Barasab, unde plouă mai rău ca la Bușteni! Iau o stație un tramvai

[1] În copilărie am citit cam tot ce mi-a căzut în mînă. Inclusiv schițe ale scriitorului rus amintit, dintr-o colecție școlărească a anilor '50, cu cîteva desene.

[2] Nu mai reținpe care, dintre cele două fire ale locului, am mers.

[3] E o formulare *en vogue* între junii – montaniarzi ori ba, ai – acelei epoci.

10[1], apoi un *34* spre casă. O babă tot așteaptă să-i dau locul (ce răbdare, pe ea!).

1984, 3 iunie Creasta Mălinului

După doar doua zile de la ultima tură, și de la care m-am ales cu febră musculară, pornesc din nou. Cu așa ocazie aflu de la Virgil că prietenul Romeo e liber, așa că aranjez cu el de o tură împreună. Ceva se întîmplă însă cu ceasul deșteptător, așa că izbutesc să ajung la gară doar mulțumită unui taxi. Romică era mai-mai să plece, văzînd că nu apar. În tren mai este Mara, împreună cu o prietenă a ei, Dana. Inițial, nașul e acru, dar finalmente se vădește doar negustor: nu vrea 90 (cît ar fi amenda)[2], nu vrea 50, ci 66 în cap.

Nu prea dorm. În Bușteni miroase a rău: de peste Baiului vin ceață și vînt. Ne-ar plăcea să ne cumpărăm ceva de la cofetărie, dar deși e 7^{10}, acolo e închis[3]. Pe Gîlma, și azi simt nevoia să mă războiesc cu putregaiurile din drum. În Poiana Coștilei suflă vîntul și în sus s-a și plasat negura, fie și încă transparentă.

Țintisem Valea Seacă a Coștilei, ca drum de acces către Colțul Mălinului, însă în gura de jos a Văii Mălinului vedem pe unul care se chinuie să urce primul prag. Ne apropiem de el, dar avînd în plan Valea Verde, care acolo se desface în dreapta. Curînd, necunoscutul coboară, ne salută și pleacă în jos. Eu și Romică privim unul la altul, nedumeriți, apoi ne vedem de ale noastre.

În Valea Verde mă îmbrac, mă dezbrac. Dăm de o săritoare, peste care suie colegul, asigurîndu-mi apoi venirea, cu cei doi rucsaci în spate. Atmosfera e cam închisă. În dreapta, un perete surplombant din care pică apă. Mă simt obosit și cam fără chef. Romică are bocanci Colorado și bate trepte cu ei; e al naibii de vioi, nu mă așteptam să meargă

---

[1] Avea traseul Bucureștii Noi – Calea Griviței – strada Nuferilor, azi Berthelot. Probabil l-am luat pentru a nu mă ploua mergînd pe jos, între Basarab și Nord (abia de acolo aveam tramvai direct spre casă).

[2] Uneori dădea mai multor inși *o* amendă, al cărei cost împricinații și-o împărțeau între ei.

[3] Firește că nu s-ar cuveni să mă plîng tocmai eu de așa incorectitudine, cel plecat din timpul programului de noapte, de la serviciu...

așa bine. Pe la jumătatea Văii Verzi, acolo unde soarele răzbate, obosesc sănătos și fac pauze. Pe aici apare un tip bărbos, de undeva dinspre fețele primei săritori. Are *un știuț* (expresia îi aparține lui R.) de coardă de vreo 10 metri, pe care îl trage după el, pe zăpada vîlcelului nostru. Mai remarcăm la el că își ascunde gunoaiele sub vreo o piatră (mai văzusem la cineva, așa modă). Din vorbă în vorbă, aflăm că a fost (fie și secund/tras) prin Hornul Central al Mălinului. Îl invităm cu noi, însă omul refuză. Va merge însă cu noi pînă la baza acestuia, de unde coboară pentru a putea traversa în Valea Țapului. Cum era singurul dintre noi care avea un aparat de fotografiat, nu va mai avea cine să ia imagini, dintr-o tură mai mult decît interesantă altminteri.

Remarc și la Romică meteahna multor însoțitori, și anume de a nu fi foarte atent la cele din jur. Altminteri, îl găsesc un tip mai mult decît relaxant, întru companie. Enervant este însă aici vîntul. Cred că ceasul e 12, cînd desfacem rucsacii, pentru a scoate materialele, dar și pentru a servi masa. Pe moment, decidem să consumăm ale mele, rămînînd pentru seară pachetul lui, ce conține și niște pateu. Drept privelițe, zăbovesc cu ochii pe creasta nordică a Colțului Gălbenele. Deasupra acestuia, pe vîrful propriu-zis al Colțului, zăresc o fereastră[1]. Mai către privitor, voi remarca adîncitura Văii Hornului. În vecinele ei, Mălinul și Scorușii, zăpadă multă. În ultima, doi inși coboară, dintre care unul tare greu. Pe Mălin urcă vreo trei, cu schiuri în spate.

Iau echipament pe mine (întîi cu mai puține pitoane, apoi mai culegînd două-trei, să fie). Merg acum pentru prima dată la porțiunea știută din *Buletinul Alpin*, și anume aceea aferentă Văii Mălinului, care îmi pare ceva mai expusă.

De fapt, merg inițial tot prin știutul horn, în care mă simt sigur pe mine, punînd prima asigurare într-o fereastră de pe parcurs. Regruparea nu o mai fac apoi precum în turele cu Marius, cînd eram interesat să ies în continuare spre dreapta, ci la niște jnepeni din stînga, mai exact din creastă, **la care ies acum întîia dată**. De acolo se vede în sus și fisura (pomenită în revistă) care mă interesează. Se vede și pitonul din descriere, locurile părînd destul de simple, à la fisura din Acul Crucii. Romică vine repede, iar totodată e plăcut impresionat (nu pînă la a explora în

[1] Exact peste două zile voi citi despre ea dintr-un număr al Buletinului Alpin!

jur, spre Hornul Central, cum propun eu, cu gîndul la posibilitatea ce remarcasem anterior, în zonă[1]).

Grijuliu, plantez aici două pitoane, pe care colegul urmează să le scoată, înainte de a mă urma. După cîteva trepte de iarbă ajung la fisură. E ceva mai îngustă, cu ai ei zece centimetri, decît mi-ar prinde bine... Mă folosesc de pitonul-tătar existent[2] și ajung la capătul ei superior, unde fac o cheie de mînă. Urmează o traversare la stînga, în care trec după destule ezitări. De acolo se iese ușor în niște jnepeni. Dincolo de ei, ajung în porțiunea puțin înclinată a Crestei, unde văzusem niște capre acum doi ani, la prima-mi atingere a vîrfului. Am o problemă aici, căci mă aflu la capătul corzii, temîndu-mă ca vreo smucitură de-a mea să nu fie tradusă de secund drept comandă de a porni. Izbutesc să bat undeva un piton, apoi să cîștig suficientă coardă pentru a pune de asigurare.

Romică mă urmează ușurel, mirat de cîcîiala mea de pe parcurs, însă are bunul simț de a intui că mersului capului de coardă e una, iar al secundului alta. Altminteri, la venirea lui constat că am ceva orb al găinilor azi, legat de pitoane: el remarcă pe drum vreo două, ce nu observasem. Poate voi fi fost atent exclusiv la prize...

La doi pași de vîrf ne așteaptă un fel de carte deschisă, mai exact un diedru deloc înalt (5-6 metri), dar unde zăbovesc ceva, pînă să intru pe linia lui. Am bătut acolo un piton pe stînga. Ulterior se va încurca acolo R., nu am înțeles prea bine de ce. Regrupăm pe vîrf, în vînt. Privesc de acolo spre ieșirea Centralului, care de aici pare fioroasă; și ce simple păreau locurile la urcuș, imediat sub vîrf... Bărbosul cel cu coarda tîrîș, de pe Valea Verde, avea însă o vorbă: „După ce am urcat lungimea a doua, a treia mi s-a părut ușoară...". Parafrazînd-o, după ce faci Hornul propriu-zis, ieșirea pe vîrf e fleac...

De pe vîrf, Romică abordează trecerea clasică, deasupra Hornului Ascuns (dar nu mai găsesc pitonul pus cîndva acolo!), în vreme ce eu mă încumet de o variantă cocoțată deasupra Fisurii Sudice.

[1] Va fi fost vorba de segmentul pomenit în *Buletinul Alpin*, deasupra brîuțului de piatră cu *fisura în parchet*.

[2] Cel solid și cu cap pătrat, aflat din interbelic acolo...

Pe aici pe undeva „punem registrul de impresii[1]. R. scrie o frază cu poezii (mie). O suport. Strategic, pentru a nu lăsa impresia că inițiativa a fost a mea, mă trec și eu abia apoi. Pun recipentul cu botul în jos, în niște pietre, zic eu că la vedere...[2]. Bună ar fi fost și grota din partea de sus a Hornului Ascuns, însă locul ar fi fost totuși mai izolat; locul nostru de pe vîrf cred că e totuși cel mai bun!"

De la grota din Ascuns, coborîm pragul la care zăbovea Georgescu acum doi ani. Sub acesta se află un piton voluminos vopsit în roșu, care ne asigură următorul rapel. La capătul lui, pe cînd încerc să mai bat ceva, reperez un *tătar* pe care îl bănui din interbelic. Mă moșmondesc pe aici – și de stresat, și de curios. Îl mai bat un pic și pun în el bucla găsită cîndva în Albișoara Gemenelor. Corzile se încurcă precum la balamuc, iar totodată eu ținînd să cobor Dülfer... Cobor pe ceea cred inițial că e o vreo fisură a Muchiei de Sus (din Creasta Frumoasă), dar nu e de fapt decît fisura dintre Bolovan (al Hornului Ascuns) și perete. Incursiunile din jur, din cauză de oboseală nervoasă, descoperă doar lucruri mai tari decît mă așteptam. La un moment dat, mă agasez și o iau scurt (dar cu centura de rapel) către Hornul Strungii și termin balamucul.

Pe Seacă, descopăr că Romică e al doilea schior care nu le are cu zăpada văilor. Spre deosebire de Marius, el are parte de un alunecuș pe un asemenea culoar. Îl privesc îngrozit, dar cu ceva șansă se oprește. Și-a spart doar geamul de la ceas. Prin urmare evităm de aici firul, pe față avînd de depășit o zonă expusă – pe malul drept, deasupra unei săritori înalte – unde ne folosim de coardă. Dedesubt sîntem deja în Brîul Caprelor, pe unde trecem către Valea Verde.

Dacă anterior vremea fusese blîndă, de după amiază, aici se lasă cu ploaie. Nu sînt momente foarte comode. E de notat că la săritoarea de pe aici, din partea inferioară a *Veve*, facem rapel.

În Bușteni luăm niște bere (marca „Valea Prahovei"): mai exact una și jumătate băută acolo, iar o jumătate luată pentru acasă [?]. Luăm acceleratul, unde e un naș cam turtit[3], care ține să taie un bilet de 30 lei.

[1] Am uitat, la acest 2026, de aceea inițiativă (cu atît mai mult de ceea ce s-o fi ales de ea), de care aflu din jurnalul de ture al epocii, pe care nu l-am mai răsfoit de ceva decenii.

[2] „Pe Colț, o conservă pitită, după sistemul tipului din V. Verde. O arunc în Mălin."

[3] În jargon, băut.

Treizeci. În București, stau de mi se urăște la 24, așa că iau un troleibuz 86[1], unde fac blat.

Uit pioletul („paratrăznetul") în tren.

Au fost multe bîjbîieli în această perioadă legate de știința-mi asupra Colțului Mălinului. Mai exact, în retorta minții s-au adunat informații din propria experiență, cît și din *Buletinul Alpin*. Pe toate le *mesteca* un interes deosebit pentru respectivele locuri, în paralel cu neatenția structurală a minții mele. Spre finele anului următor îmi voi putea face o părere cred eu exactă asupra locurilor (cu excepția flancului sudic, unde nu am ajuns să parcurg Fisura Sudică)

1984, 16 iunie Creasta Coștilei (tentativă)

Nu izbutesc să ațipesc seara acasă, așa că decid să plec pe la 12 noaptea spre gară. Acolo ajung cu un așa-numit vagon de serviciu, care se întîmplă să circule în direcția dorită de mine (mă costă cinci lei). Mănînc ceva în fața magazinului de artizanat[2]. Dorm apoi pe iarbă în stația de tramvai, pe unde acum binevoiesc să vină vagoanele liniei de noapte! Mă protejez cît de cît cu folia, dar nu dorm mai mult de 40 minute. E puțin, însă efectul e bun. Belea îmi este aici că sare *telescopicul* de la ceas, pe care îl dibui prin iarbă, dar îl voi monta la loc abia în gară. Apare și Toni, împreună lipindu-ne în tren de alți trei inși, care se dovedesc însă blatiști slabi. Nici aici nu prea dorm.

La Bușteni urcă spre refugiu și Vali Peneș. Eu și Toni avem în program Umărul Gălbenelelor, dar, din senin, vremea începe să se închidă. Socotim că în așa condiții potrivit ne-ar fi Hornul Coștilei. Pînă să ne apropiem de el, facem popas pentru masă la *Ref,* unde e Adi Mihalcea.

Punem bagajele într-un rucsac, care e greu foc. Vremea e rece și, cu gîndul la ploaia ce nu poate întîrzia (și prognoza e proastă), ne piere cheful de mers la Omul, cum plănuiam pentru seară. Pînă una-alta ne îndreptăm spre Creasta Coștilei, pe unde Toni a mai mers. Acesta se

[1] Acesta conducea la o stație de casa mea.

[2] Dacă îmi aduc bine aminte, era unul pe dreapta, în locul unde culoarul din dreptul liniilor întîlnește pe cel venit perpendicular din zona coloanelor, din fața parcului Ministerului Transporturilor.

15 iunie 1984

plînge de greutatea rucsacului repartizat, așa că îmi mai dă și mie din bulendre. Nici așa nu se va mișca grozav. În plus, nu își mai amintește exact varianta de apropiere, așa că bîjbîim. Eu scap fără probleme, în schimb el intră pe undeva de unde e nevoie de rapel pentru a reveni la ceva mai omenesc – cîcîieli care mă indispun. Inevitabil bate șaua renunțării, însă m-aș uita ce se poate face în creastă, dacă tot am ajuns în preajma ei.

Găsim locul unde Baticu spune că are loc legarea în coardă, de la acesta mai fiind vreo 60 metri pînă la intrarea propriu-zisă în traseu. Acolo, dispută care să urce primul, din care cădem de acord să o fac eu în prima lungime. Pornesc, după ce reținînd cît de cît din sfaturile amicului; între altele zice că e vorba de o lungime de coardă sinuoasă. Așa va fi. Urc pe 2-3 „balcoane" de iarbă, o traversare la stînga, un pas apoi pînă într-un jgheab mic, ce urcă în diagonală spre dreapta pînă la un perete drept. De aici mă angajez în altă traversare, nu chiar plăcută, unde mă ambiționez totuși să nu mă țin de un piton al locului. Apoi ies pe linia care ne separă de bazinul Văii Coștilei (datorită ceței, nu e posibilă cine știe ce priveliște, în jur), care la acest nivel își reduce pentru o vreme înclinația, lăsîndu-se năpădită de jnepeni.

Urmează însă o nouă treaptă înclinată a crestei. Pornește de această dată colegul, care suie o porțiune, traversează apoi în dreapta și finalmente îl zăresc într-o fisură. M-am așteptat să depășească locurile, ca unul ce mai fusese pe acolo, însă după un timp mi-a comunicat că nu se descurcă și, deci, coboară. Nu a revenit însă în regruparea unde stăteam ei, ci a rămas sub fisură, de unde m-a asigurat, cînd am pornit să-mi încerc și eu șansele.

Puteam băga antebrațul în acea crăpătură, asigurat în preajmă de un piton, însă nu am putut avansa către un altul (m-am gîndit că trebuie să fie acela pomenit de Baticu), care se afla vreo trei-patru metri mai sus, pe dreapta. Pînă acolo nu am găsit vreun loc de plantat pitoane. Nu am avut încredere că m-ar ține cheia de mînă, în cazul unei căderi. Or fi trecut alții fluierînd pe aici, dar noi ne ne-am descurcat.

N-am putut încerca nici prea mult, ca timp, pentru că a început ploaia. De pe platforma cu jnepeni din porțiunea domoală a crestei, am făcut două rapeluri de cîte 40 metri. Apoi am ales o altă variantă ca drum de retragere, căci ne-a părut mai comodă decît zona pe unde venisem. Mai

15 iunie 1984

exact, s-a putut coborî întrucîtva direct spre Valea Gălbenelelor, porțiune din care am traversat comod la un moment dat către stînga, în zona Principalului aflată imediat deasupra celei de-a treia săritori. Cu folia în cap, am mers prin ploaia mocănească, inițial la refugiu, iar apoi în Bușteni. La Căminul Alpin ne-am tratat cu o bere. Finalmente am luat un accelerat, la un capăt de vagon întîlnind gașca lui Adi (știut în grupul său drept *Șoricelul*, grație taliei), pe care i-am găsit nostimi.

1984, 24 iunie Colțul Strungii (Gălbenelelor)

Las cu Toni o parte din bagaje la refugiul Coștila, avînd ca țel (din nou) Umărul. Vremea este execrabilă, ploaia pornindu-se cînd ne aflăm la nivelul crucii lui A. Ghițescu[1]. În vale e ceva zăpadă, semn că a nins de curînd, în acest iunie. În așa condiții, firește că gîndurile la renunțare nu ne sînt departe. De la Hotel, urcăm în Strunga Colților, unde Hornul Coamei ne este ascuns privirii de ceață. Ce e drept, alții o pot duce mai rău decît noi, de pildă cei din perete, și de care aflăm în urma pietrelor care cad de la ei.

Iritat de toate cele din jur, nu pot urca treapta Colțului Gălbenele de deasupra Strungii Colților. Mult însă nu am a pierde, căci mare lucru nu aș fi văzut în jur (este drept că nici hăul...). Mergem însă în dorul lelii către Strunga Gălbenelelor. Pe fața sudică a contrafortului ce ocolim aici, descoperim o grotă, unde lăsăm altă serie de bagaje. Luăm la ochi o fisură de care am citit în Buletinul Alpin[2] și care ar conduce pe Colțul Strungii (urmînd să coborîm către Strunga Gălbenelelor). Ea e vizibilă și pare dulce. Se va dovedi ceva mai dificilă, asta în primul rînd datorită vremii. Cum nu o avusesem în plan, n-am studiat anterior descrierea ei din *Buletin*[3].

Am suit inițial un horn larg, care după 15 metri e continuat de o fisură. „Nu am trecut-o corect, ci m-am folosit de două ori de scăriță; am totuși

[1] De unde i s-o fi tras porecla „Tumak", pomenită pe cruce? Eu întîlnit acel nume în filmul „Luana" (cu Raquel Welch), unde aparținea personajului masculin principal (din epoca primitivă), realizat însă la un deceniu după moartea lui Ghițescu.
[2] Premieră Alex. Beldie și Ioan Manof, 1934.
[3] Pe moment, m-am mulțumit să copiez de mînă pasajele interesante din revistă.

circumstanțe psihice". Deasupra acestei zone se află o platformă, din care pleacă un horn cu intrarea surplombantă. L-am urcat liber, pereții fiind favorabili, urmînd apoi o pantă ușoară, însă aeriană, pînă pe o muchie. Am asigurat apoi venirea lui Toni (care a avut probleme la un cui), după care am urmat muchia către stînga, pe parcurs executînd o ocolire aeriană, iar apoi atingînd vîrful. Se vede minunat de aici Umărul, la care am privit (inclusiv cu binoclul) pe cît ne-a lăsat ceața[1].

Revenim pe același drum. Inițial ne deplasăm liber, pînă la regruparea intermediară. Pe aici din grup pică o carabinieră (ustensile procurate de Toni, parcă de la pompierii de la "23 August"), respectiv o cască. De la baza flancului, pornesc după ele în pe fețele Văii Hornului. Voi regăsi doar casca. Pe aici începe (iar) ploaia, iar totodată coarda nu se lasă recuperată cu una-cu două (ne zgîrcisem la o buclă). Ultimul incident se lasă cu udătură. În Furci, reperăm niște tipi. E plăcut de privit acea spintecătură fioroasă, ce îmi aduce aminte de Hornul Central din Colțul Mălinului.

În coborîre pe vale, ne însoțește o ploaie grețoasă. Acasă ajung la opt și jumătate, seara. O scot imediat la aer pe Mariana, pînă la o braserie de pe Calea Moșilor (cu bere proastă). Cad apoi rupt, neinteresat de finala campionatului european de fotbal.

1984, 29 iunie Vîrful Picătura

Ca să am această zi de vineri liberă[2], am făcut rocadă cu colegul Eugen Martac (care avea el treabă, sîmbătă noaptea). Îl am alături azi pe Marius, plănuind să venim cu telecabina, iar apoi peste platou la strunga Gălbenelelor, de unde să încercăm Umărul). Trenul e aerisit, afară însorit (o beleță!), iar nașul civilizat. Prin Bușteni, ne oprim la complexul „Coștila", unde sui la etajul II, la raionul foto, pentru un film și *tiosulfit de*

[1] Binoclul lui Toni era unul militar.

[2] Încet-încet, am realizat că nu e o treabă să plec din familie duminica, așa că, favorizat de rocadele ce puteam face la serviciu, am început să merg la munte în cursul săptămînii. Fenomenul va lua amploare în 1985, grație lui sperînd să reduc din tensiunile conjugale.

sodiu[1]. De la un alt magazin, ne luăm apă minerală. Totul e minunat, minus coada pînă afară din clădire, de la telecabină..

Cum nu ne arde să așteptăm acolo cîteva ore, pornim peste muchia aflată imediat la nord, către Kalinderu și Picătura. Bîjbîim un pic, întrucît pe parcurs se fac mai multe pîlnii de vîlcele. Răzbim finalmente în pîrtia de schi (sport practicat *iarna* acolo, firește), de unde prindem bine drumul cel mai scurt. Pe Vîlcelul Spălat e zăpadă, amănunt nou, dar trăgînd linia ne mișcăm dezinvolt, ca unii ce sîntem de-acum de-ai casei. Pe undeva, Marius „se dă la polizor"[2]. Nu mai pierdem vremea la săritoarea spălată („Udă"), ocolind-o prompt prin firul vecin. Amicul merge voios (nici eu nu pot fi altfel!).

În strunga pe unde revenim în vîlcel luăm masa, ocazie pentru a-mi schimba și pantalonii, cu unii mai comozi. Spre deosebire de recentele drumuri, soarele strălucește fără sincope. În Poiana de sub Brîu îmi propun să încercăm altă variantă, dintre celelalte două pomenite în ghidul *Cristea*. Aleg pe cea mai la îndemînă, *Muchia Mică*, atîta doar că abordez din greșeală o coamă intermediară, între bazinul Spălatului și vecinul său dinspre nord, unde lupt cu un desiș teribil: urc aici un scurt pasaj surplombant, trăgîndu-mă de jnepeni de deasupra! Mă aleg cu oboseală și timp pierdut, însă nu dezarmez. Revenit la baza acelui flanc, pornim în cercetare către dreapta/nord, în oarece traversare. După o porțiune cu arboret, răzbim într-o pîlnie aerisită, iar de aici nu departe într-o muchie ce pare 'a bună. Dincolo de ea se află Vîlcelul Spînzurat, aici domol, înierbat, dar de care am idee în ce rupturi se avîrle în aval! De amorul artei, atingem și colțul cu jnepeni ce străjuiește strunga către aval/nord. De acolo privim către partea superioară a Picăturii (se vede tare interesant!), cît și spre al doilea drum indicat în monografie, Creasta Nordică (de cealaltă parte a Spînzuratului), ce pare mai complicată decît surata-i, pe care ne aflăm acum.

După o porțiune stîncoasă, ceva mai înclinată, atingem pe muchie locuri pe unde mergem îndeobște fără griji. Zona e tare frumoasă, iar în-

[1] Se folosea ca *fixator*, după etapa developării propriu-zise (cu soluția numită *revelator*.

[2] A-ți răzui pielea de pe vreun membru, în urma unei scurte căderi. Știam expresia de la N. Baticu, care la rîndu-i o avea de la cogenerul sinăian Fl. Ștefănescu (îl voi cunoaște și pe dînsul, peste doi-trei ani).

29 iunie
1984

cîntarea de a putea avansa fără emoții prin teren necunoscut, pe măsură! După vreo jumătate de oră de mers, muchia cît și vîlcelul sfîrșesc într-un flanc înjnepenit ce coboară dinspre vîrf. Nimerim pe aici un scoculeț destul de incomod, prin desimea zadelor prezente, însă care ne scoate pe platforma de la baza vîrfului, atinsă cîndva prin Hornul cu Zade. Sui finalmente fisura de sub fereastră (cu inevitabile probleme în punctul cheie), Marius venind cu bagajele amîndurora.

Pe locul de vis care e vîrful, punem iar de masă. E cald și bine, așa că îmi permit să stau în slip. Pe flancul Vîrfului Strungii suie trei capre negre, prin locuri aparent par mai mult decît prăpăstioase[1], ce dispar apoi în direcția *Turnurilor*. Privesc pe aici și către Peretele Văii Albe, în lungul căruia nu izbutesc să identific Fisurile Centrale[2].

Nu avem ceas. Marius află ora după umbră, socotind că e 3. E destul de tîrziu, dar nu ne arde și pace să plecăm, luînd în calcul un întors peste noapte acasă! Finalmente începem a coborî spre Marele V, unde întîiul rapel mă tulbură din nou teribil, întrucît nu doar cobor la verticală, dar am în spate peretele ce pare să nu se mai termine, al Vîrfului Strungii. Inima revine curînd la loc, descoperind între altele că suișul pe vîrful alăturat e ceva mai rezonabil decît păruse inițial. Tot pe aici, încerc să identific legătura cu cele două trasee de pe fața sudică a Picăturii, de care știam din *Kargel*[3], însă mare lucru nu găsesc, asta fie și pentru că informațiile îmi sînt destul de subțiri.

În fine atingem Marele V (socotesc aici că dacă Ion Coman a fost primit de Picătura doar cu vreme urîtă, eu am avut parte de soare, în cele două drumuri ale mele[4]). Ne angajăm apoi, așa cum convenisem, pe Albișoara Strungii.

---

[1] Mi-am amintind curînd însă că acel versant – privit de la Refugiul Coștila – pare să aibă 45 grade, caracterul rezonabil al locurilor fiind subliniat și de *Buletinul Alpin*, pe care îl studiasem în epocă.

[2] Ulterior voi descoperi că spintecăturile în cauză sînt vizibile doar dinspre SV, mai exact din Șaua Mare a Caraimanului.

[3] Fisura Galbenă, respectiv (dacă îmi aduc aminte bine denumirea, din „Trasee alpine în Carpați", de W. Kargel) Muchia sud-estică a Picăturii, numită de site-ul ClimbRomania și traseul Roșculeț.

[4] „Am îndrăgit munții".

Am luat în calcul și varianta unui urcuș pe Vîrful Strungii, însă Marius nu a fost entuziasmat de idee, preferînd întoarcerea directă spre Bușteni (asta, fără să aibă nici el idee ce ne aștepta în aval...).

La început albișoara e dulce și prozaică, dar îți permite din start să-i identifici în jos o pantă extremă, raportat la ce întîlnești pe văi[1]. Săritorile apar încet: ba un prăguleț, ba un prag, apoi o săritoare... Un prim obstacol mai serios impune rapelul, recuperarea corzii făcîndu-se greu, datorită poziției pitonului. Mai coborîm două săritori simple, după care dau de cea ce – privind de la Verdeață – numisem *Spălătura de după a doua treime*. La fața locului privind lucrurile, coborîrea ei pe direct pune probleme (și nu știu dacă ne ajunge coarda[2]), căci e înaltă, însă exact acolo se face (și adîncește) în dreapta un mic scoc, pe care putem coborî. De fapt, ia naștere acolo un nou fir, în care se varsă - prin amintita spălătură - ulucul anterior, plecat din Marele V. Aici, ar fi ceva de coborît totuși cu sfoara; pe cînd mă pregătesc să o fac, realizez că am uitat centura de rapel, pe undeva în amonte. Vrînd-nevrînd mă duc după ea, găsind-o hăt departe, la baza săritorii unde ni se blocase coarda.

Continuăm coborîrea. Starea inițială lasă locul unei oarecare iritări, căci săritorile se tot succed, iar noi părem să fim abia pe la jumătatea văii. În plus, locurile devin tot mai abrupte. De unde inițial încercasem a contabiliza numărul și natura săritorilor, mă las curînd de așa ocupație. La un moment întîlnim o săritoare ceva mai înaltă, legat de care visez precum vrabia, că este cea unde nu putusem urca alături de Toni, anul trecut. Dar e *încă* aceea... Dinsconfortul ne este sporit și de lumina ce începe să scadă, odată cu ora și pe măsură ce avansăm prin fiorosul gang, cu pereți pe măsură: avem senzația, deși mai e pînă la ceasul apusului, că ne paște înserarea. Aș minți să ascund însă că există aici și o senzație plăcută, aceea de a avansa totuși, prin locuri complicate...

Pereții se apropie tot mai mult, vestind apropierea Marii Săritori, ce nu putea lipsi o veșnicie la apel. Mă trezesc altminteri brusc în buza ei:

[1] La acea dată citisem, fie și superficial, articolul doctorului Steopoe din *Buletinul Alpin*, privitor la coborîrea acelei văi.

[2] Reamintesc faptul că pe atunci corzile aveau 40 metri (nu 60, precum cele de la 2025, cu precizarea că la vremea premierei Furcile se foloseau, apud N. Baticu, și frînghii pentru căruțași, de 30 metri!).

depășisem în coardă un prag vertical de vreo 5 metri, urmați de o zonă calmă, și brusc o descopăr pe dumneaei, „mușchiuloasa" (de la mușchii ce îi tapetau pereții în iulie trecut!), la picioare. Ca fulgerul îmi trece prin minte aici să îi dau cu tifla, mai exact să nu o tratez cu un rapel separat! Coarda pare să ajungă. Plăcută nu e deloc la privit, și implicit a te lăsa în golul ei, dar pornesc fără prejudecăți, la mare viteză. Am timp să observ pe aici două pitoane subțirele, iar totodată îndoite, undeva pe peretele din dreapta/vest. Cu satisfacția că am depășit ultimul obstacol al acestei rîvnite văi, îl aștept și pe Marius. Cu el alături, facem o fotografie, dar timpul de expunere mare face să iasă mișcată (firește că asta vom vedea acasă...).

Vine apoi pragul deja cunoscut, cel cu lespede încastrată. după care pornim în traversare către Verdeață. Mi-e sete, dar apa topită din banchiză e prea rece, așa că mă voi adăpa după pofta inimii abia de la izvorul de pe Munticel. Am avut parte totodată de două beri la Cămin, în condițiile în care hainele mi-au fost uscate, nu ca în alte ture din acest iunie... Inevitabil însă, cum nu putem spera la vreo garnitură specială de week-end (azi fiind vineri...), pierdem bună parte a nopții.

„Oricum, Vinerea și Dumnezeu ne-au dat o zi frumoasă![1]

Pînă la Ploiești Sud, Marius e adept al blatului negru, prin metoda indiferenței mai exact. Apoi, avem legătură spre București pe la 2 a.m., un accelerat întîrziat dinspre Suceava. Nașul e revoltat de cei 13 lei pe care îi întind, pentru două persoane. Nu pot dormi însă, căci pute îngrozitor în compartiment!

Ca de obicei cînd am parte de așa întoarceri, a doua zi sînt schimbul I la serviciu. Iar seara, III – din fericire se doarme din greu, în cuibul berzei chioare...

Postscriptum.
"Pentru a nu știu cîta oară anul acesta, joi [cea următoare drumului de mai sus] *se anunță înrăutățirea vremii!! Cum dracul de se brodește doar așa!?[1]"*

[1] Cum am mai spus, eram pe atunci în perioada religioasă a existenței mele.

**

Urmează în iulie 1984 un mers în Piatra Craiului (relatez despre el într-un capitol separat, al drumurilor mele în acel masiv), respectiv la mare, ambele împreună cu Mariana.

În acel al doilea sejur, îmi menţin înclinaţiile religioase, vizitînd în cuvenita vineri biserica din localitate (Eforie sud). Ceea ce nu mă scuteşte de explozii nervoase pe munte, la adresa secundului[2]...

1984, 21 iulie Spălătura Văii Seci

Aş începe relatarea acestei ture cu cîteva consideraţii, pe marginea (cît şi în miezul) ideii de mers prin abrupt...

Îmi este greu să spun ce sentimente mă traversează, mă marchează acolo. Nu le pot trece în cuvinte. Aş rezuma doar că acolo mă simt nemaipomenit. Asta ca amploare a simţămintelor, care de felul lor sînt *plăcute* şi *neplăcute*. De încîntare teribilă and co., dar şi destulă frică. Ultima fiind punctuală, privind mai exact pasajul ce am a străbate, ori mai amplă, în legătură cu zona complicată (de abrupt) în care mă aflu.

---

[1] Nu sesizam pe atunci contradicţia între credinţă şi comportamente/exprimări licenţioase (precum cea de mai sus). Ce e drept, religiozitatea este înainte de toate nevoie de siguranţă existenţială, şi mai puţin nevoie de a arăta cît de cuminţi sîntem.

[2] Inevitabil mă întreb aici dacă s-a întîmplat să ţipe la mine însumi cineva, pe munte (eventual şi în restul vieţii mele *adulte*). Parcă nu am avut parte, de aşa ceva... Asta, pentru că activam/vieţuiam în locuri alese *cît să nu ţipe cineva la mine*. Mai exact, evitam spaţiile umane unde s-ar fi procedat în acel neplăcut mod. De pildă, la munte am mers (am fost *atras*, de fapt) în locuri pe care le puteam gestiona, deci nu aveam nevoie de vreun altul (mult) mai bun ca mine, şi care să strîmbe din nas la un eventual comportament prost al meu. În acelaşi timp, nimeream doar colegi totuşi slabi, pe care nu mă puteam baza prea tare, respectiv ce deseori îmi încurcau prestaţia. Pe de o parte, inşi de calitate mai bună (interesaţi de abrupt) nu am întîlnit o vreme, iar în acelaşi timp acei *inferiori* erau mulţumiţi să aibă un tovarăş/îndrumător ca mine. Începînd cu anul următor, voi întîlni însă şi oameni cu care nu va fi nevoie să mă comport iritat (probabil zi datorită rezistenţei mele reduse, la frustrare).

În acelaşi timp, e de sondat şi cum va fi arătat perioada mea de formare, în care am deprins exploziile drept mod de a rezolva stressul, vreunui moment de viaţă... Şi cînd se ţipa la mine, cît să evit apoi asemenea situaţii, în viaţa mea adultă.

Ambele filoane sînt legate în bună parte de noutatea locului parcurs, din faptul că trebuie *să explorez* acolo, în condițiile în care izbînda nu e deloc sigură, certe fiind doar grijile.

Aș mai dori să punctez că, începînd cu 1982, au urmat cîțiva ani pe care i-aș numi de primă maturitate a sentimentelor. Ele au decurs din noutatea locurilor străbătute, în condițiile în care, spre deosebire de primii ani, căpătasem ceva mai multă siguranță de sine, iar totodată mă familiarizasem cu noțiunile de bază ale mersului prin abrupt (asta, pe cît poate fi capabil un împrăștiat, ca mine). Această perioadă a durat cîțiva ani, pînă cînd am cunoscut, în mare, zona de Bucegi de care am fost și sînt atras. Și anume *spațiul de la Caraiman la Bucșoiul*. Cu restul nu am izbutit să leg amiciție prea puternică, din motive de lipsă a marilor elemente alpine, cazul muntelui Jepi, cît și al altor locuri din masiv, gen Țigănești sau Guțanul, ultimului adăugîndu-i-se depărtarea de de gara Bușteni, unde aveam acces lesnicios dinspre Bucureștiul de reședință.

> La ultima mențiune, așa adăuga că nu am fost un luptător, care vine și asudă, iar totodată vădește tenacitate. Nu, ci am renunțat iute, însă revenind îndeobște altădată – căci în timp m-am dovedit un *perseverent à la longue*, atras precum gîza de nectarul florilor...

După vreo cinci ani de așa vîrf de formă, care a coincis cu maximul de formă fizică, a urmat o familiarizare cu locurile (rămînînd totodată puține de iscodit). Care au devenit *ale mele* (inclusiv în sensul de proprietate, în bună parte inconștient), fie totodată loc de inedit, prin simplul fapt că nu mai fusesem în vreun loc știut de *n* ani, să zicem. Cînd acela era vechi, iar totodată nou pentru mine.

După cîteva săptămîni în care ploile lunii iunie mă lecuiseră de drumuri mai complicate, bateriile s-au reîncărcat și am pornit spre Spălătura Văii Seci[1]... Am ales o variantă mai puțin cavalerească, și anume

[1] Prin acest termen eu cel de atunci înțelegeam *Valea* Spălăturii, nu ruptura de pantă de pe parcursul acesteia. Forma toponimică în cauză fusese lansată de primul explorator al locurilor (Nicu Comănescu), în *Buletinul Alpin*, și a rămas ca

coborîșul. Aceasta, în principal întrucît ar fi obositor să mă apuc de așa drum (cu probleme) după ce voi fi ajuns deja istovit la baza lui – aflată la 2200 m alt. Iar de acolo pornind nu acel itinerariu în sine, ci doar traversarea nu tocmai simplă, către el. În același timp, și deși e greu de crezut, îmi doream să rămîn suficient de *fraîche* cît să încerc în acea zi și Țancul Uriașului, pe traseul (de viitorul grad II) pomenit în *Buletinul Alpin*.

> Foarte posibil în epocă s-a oferit Virgil Ionescu să copieze la *xerox* acea colecție, pusă la dispoziție de nea Baticu. Nu a întreprins finalmente nimic, așa că am apelat la Toni. Îmi aduc aminte și acum cum a ieșit din clădirea situată unde își avea jobul (sau o pilă?), între bd. Gh. Magheru și sinagoga de pe str. Nikos Beloiannis (acum Take Ionescu), cu filele calde în mînă... Altminteri așa reproducere nu era operație simplă, pe atunci. Centrele publice oferind servicii de respectivul gen erau rare, la cel descoperit la un moment dat de mine pe calea Moșilor o filă costa măricica sumă de 2 lei[1].

Plec de la serviciu pe la 2 noaptea, în prima mea zi de lucru de după concediu. Vremea e caldă, doar eu am o bubă la picior, din cauza unui inconștient scărpinat nocturn. Asta, de bine ce mă lăsaseră scrîntelile în alergare! Pe la *Sălăjan,* control identitate, al miliției: eu, buletin ioc! Deși speram la vreun microbuz de noapte, acasă (în piața Iancului) am ajuns exclusiv pe jos.

În tren, liniște: șeful e ferm la 15 (lei). Ca de obicei, nu dorm decît în zona mea, aproximativ de la Cîmpina la Comarnic. E sîmbătă și doi comărniceni încing în preajmă un tabinet. Pe aici vremea s-a schimbat, în răpăieli ce se-aud pe acoperișul vagonului.

---

atare în limbajul alpin. Asta, deși chiar Comănescu pomenește la un moment dat și de *Valea Spălăturii*. Prima variantă va fi fost însă mai simplu de pronunțat.
Apoi, cum apăreau situații în care mă refeream strict la ruptura de pantă, pentru a nu se confunda cu restul arterei, am folosit exclusiv *Valea Spălăturii*.
Modificări asemănătoare, în limbajul meu, au privit și alte locuri sau noțiuni alpine, de pildă Valea Gălbinelelor, pe care o voi înlocui (după ce îl voi cunoaște pe N. Baticu) cu forma *Valea Gălbenelelor*. În acest volum, folosesc inițial unele forme (de pildă din monografia *Cristea*), pentru a trece apoi la altele, explicînd punctual și motivul pentru care am făcut-o.

[1] Eram plătit, ca muncitor calificat întrucîtva începător, cu cca 100 lei pe zi.

29 iulie 1984

În Bușteni e uscat, în ciuda plafonului, altminteri cu pete senine. Sînt optimist. La telecabină, o surpriză plăcută: cea dintîi pleacă la 8, și nu la 8[45]: nu e un cîștig de colea, cînd te aștepți să te prindă cermamente ploaia pe la 12-13! Pe platou nu mai e ceață. Spre Cruce însă, la buza platoului, atmosfera e amestecată. Marius are la el un binoclu, al naibii de scump (opt mii lei!). La monument, de acum e ceață deplină, dar ne angajăm fără ezitare pe drumul dorit.

La început e acolo o pantă de capăt de vale. O murdărie extraordinară însă: cred că nici pe Mălin nu am văzut așa ceva! Zeci de sticle, firește că sparte, motiv pentru care pentru prima dată în abrupt stau cu atenție pe unde pun podul palmei, la coborîre. Nici fiarele (aruncate/căzute de la Cruce) nu lipsesc: sub brîul ce întîlnim la un moment dat[1], zace de pildă o ramă, iar apoi o ușă (ambele metalice). Ce e drept, dăm și de lucruri utile: o șapcă și un bidon de plastic.

O săritoare coborîm ceva mai atent, fără rucsaci, apoi intersectăm un brîu. Îl socotim la altitudinea hățașului aerian pe pornește la un moment dat, inițial cu două ramuri (*zona Y*) din Creasta Picăturii. În direcția Hornurilor acesta se continuă lejer. Îl parcurgem o vreme, gîndind că el este continuarea celui de sub Streașină. Trecem pe acolo o șiștoacă, adăpostind și ea gunoaie (între altele un lanț cu zale pătrate, de la Cruce), după care o zonă ceva mai aeriană a brîului ne oprește avansul. Totul, pe o ceață-omor! Pe pintenul de lîngă Spălătură mai stăm o vreme, la cules de rododendron.

Reîncepem coborîrea. Nu găsesc cine știe ce săritori: coborîm în rapel doar două. În răstimp, pe stînga par ne însoțească niște fețe rezonabile. La un moment dat, acestea dispar iar pereții talvegului se gîtuie, peste o săritoare pe care o bănuim mare. Fără putința de a vedea prea mult în avalul ei, bat o platbandă. Îi verific trăinicia încărcînd-o cu propria greutate, și urmînd firește să nu execut cine știe ce salturi, în coborîre...

Rapelul îl execut iute (pe centură și carabinieră), poate și pentru a scăpa de inerentul stres. Fără îndoială săritoarea nu poate fi decît cea de care ne temeam, atîta doar că mă nedumeresc două lucruri. Pe de o parte, nu știu care-i bolovanul ce dă numele locului, întrucît sînt... doi: unul care închide în partea superioară hornul de acolo, în vreme ce altul

[1] Pînă la el se pare că am coborît pe unde ni s-a părut mai comod, eventualele probleme în talveg fiind conturnate pe stînga.

stă înțepenit între pereții locului. În același timp, obstacolul cu pricina parcă nu are 30 metri înălțime, ci doar vreo 15-20. Altminteri uzi, și peste care nu-ți vine să urci lesne, la caz de Doamne-ferește[1]...

Dedesubt, ceața persistă, iar de aici se naște o mare problemă, mai exact teama că ne vom trezi pe buza marii rupturi, ce dă numele văii. Firește că nu ne pune nimeni să ne aruncăm orbește peste acel hău, însă perspectiva lui, știința că ne este în preajmă îmi dau serioase strîngeri de inimă[2]. Iar totodată, sub același stres, nu mai dau atenție descrierii locurilor, ce întîlnisem în ghiduri. Sentimentul care mă cuprinde (Marius urmîndu-mă altminteri fără să-și bată capul) fiind că trebuie să ieșim cît mai repede din vale, către dreapta/Hornuri. Asemenea zăpăceală nu e o treabă cu care să te lauzi, însă realmente așa s-au petrecut lucrurile.

Pe acel fond, în minte mi-a rămas (nu știu de unde) că nici ieșirea în lateral, spre traversarea vizînd Hornurile, nu e una foarte comodă. Prin urmare, la un moment dat mi se pare că zăresc o variantă pe flancul din dreapta, conducînd într-o șeuță la oarece înălțime. Așa că încep suișul într-acolo, pe niște fețe cu un punct-cîș. Ajung la o platformă, unde las rucsacul. Un cui de asigurare, o traversare în urcuș sub un horn de doi-trei metri în care ba ciocanul, ba coarda, ba hanoracul se încurcă. Nefiind loc de nervi acolo, nu zic pîs. Finalmente ajung în muchie, unde nici gînd să de acolo vreun un brîu... Pur și simplu, de partea cealaltă a șeii, e un flanc abrupt! În sus, de acolo, ar fi ceva, dar îmi spun că nu e cazul să forțez nota...

Sînt într-o șa mititică, atît cît să stau călare. Gîndindu-mă la variantele de continuare, cam pesimiste și vizînd oricum Crucea, bat vreo două cuie – mai exact bat un cui de două ori, căci prima dată nu prinde. În acest moment, o clipă de vizibilitate descoperă privirii sub mine, binișor în aval, un brîu care continuă spre sud, către Hornuri! Avînd în fine o vrabie în mînă (vorba vine, căci pînă la el era de un rapel, dar barim era ceva palpabil, pe cînd firul Spălăturii în jos îmi era asociat în continuare cu ideea de oroare), decid să-l aduc pe Marius lîngă mine. Partea proastă în așa demers este că sînt obligat, de către acel loc, să cobor în partea opusă vreo cinci metri, pînă într-un loc mai lărguț, cu doi pomișori pe el – dar de unde urma să ne auzim mai greu. Prin urmare, în urmă-

[1] Adică în cazul că nu am fi putut traversa către Hornuri, în acea tură.

[2] „Mă simt paralizat de groaza toboganului ce intuiesc nu departe, în aval!"

toarea jumătate de oră strigăm apoi unul la altul ca la balamuc, bașca tot felul de încurcături, gen blocat coarda grație căreia ajunsesem eu la amintiții pomișori.

Finalmente, sîntem în pomi la propriu. Sub imperiul neliniștii, vrînd-nevrînd sînt extrem de calm. Cu multă răbdare întind spre vale cele două corzi de 40 m, lucru nu tocmai ușor de făcut între jnepenii de sub noi. Apoi cobor, timorat nițel dar nu încet, întîi peste ceva verdeață, apoi o treaptă verticală, pînă la o prispă largă, dar fără continuitate. Dincolo de ea, coborîș peste un perețel pînă la o platformă gigea – cum nu credeam că ar exista pe aici –, în ceea ce cred a fi brîul vizat (chiar așa se va dovedi!). Cît vine Marius, cu doi rucsaci[1], descopăr stupefiat cît de comodă era trecerea la acel nivel în Spălătură! Nu îmi găsesc însă vreo vină pentru eroare. În răstimp, vremea cea a naibii se deschide: ce bine-ar fi fost să facă așa, cu o oră mai devreme...

Se uită și Marius în Spălătură, a cărei mare ruptură se ghicește nu cu mult în jos. În sens opus, ne convingem că brîul nostru e cel bun, în sensul că se află la nivelul crucii lui Rafail, ce se lasă zărită – amică, dar departe – la un moment dat. Pînă să plecăm de acolo, tragem cu sete de corzi, care se lasă recuperate doar după ce mă aleg cu un cot în cap de la Marius, căci mă băgasem undeva sub el, în neașteptatul jug.

La un brad de pe acolo aranjăm o asigurare, după care pornesc întîiul, cu teamă de următoarea... spălătură, cea despre care citisem că ne așteaptă spre Hornuri. Într-o primă fază, abordez un pasaj tare expus, unde însă din fericire picioarele stau pe niște prize bunicele, iar mîinile se prind solid de niște jnepeni. Urmează la un moment dat o coborîre delicată, peste o streașină de iarbă, unde o priză se clatină, însă brăduțul aflat imediat mai jos mă liniștește, că va opri un eventual alunecuș către abisul de dincolo de el. Pe undeva amplasez o pană[2], mai mult ca să-l liniștesc pe Marius, în venirea lui. Altminteri amicul se descurcă ok, inclusiv ghidat de mine la streașina de pămînt, căreia îi depistasem între

[1] Unul era ca și gol, căci corzile erau *pe teren*, iar diverse materiale la mine.

[2] Ideea penelor venise după eșecul din Creasta Coștilei. Le confecționasem, destul de grosier, la atelierul de tîmplărie de la serviciu.

29 iulie 1984

timp variante de mers mai bune[1]. De acolo, pînă la o nouă platformă largă, cu brazi solizi, mergem fără probleme.

Sîntem aici lîngă temuta *Surpătură*, în fapt un amestec de iarbă și stîncă. Mă duc pînă în buza ei, poze, mă întorc, iar plec. O traversez *pe deasupra*, mai mult pe iarbă. E pe undeva un punct cîș, dar observ la fix acolo un *killer* de piton, care mă scapă de emoții: asigur în el și ies apoi în jnepenii liniștei, la doi pași de muchia ce separă de Hornuri. Marius vine mai pe jos, mă depășește chiar și urcă în muchie. După ce strîngem materialele, de care nu va mai fi nevoie în viitorul apropiat, coborîm prin niște jnepeni într-o zonă înierbată, ce permite o traversare de-a coasta, urmată de un urcuș ușor, pînă în locul unde Hornurile intersectează brîuțul ce merge la Crucea lui Rafail[2].

Pînă una-alta, ne-am dus la crucea nefericitului înaintaș. Marius, amabil, a adus el rucsacii, pentru binemeritata masă acolo. Care nu e una străluce: o cutie mare de pateu, slănină, castraveți (eu, căci colegul are probleme cu ficatul), dar asta nu ne împiedică să ne simțim ca boșii. Observații cu binoclul, către flancul sudic al Picăturii, completează momentul. Prin lentilele de calitate ale acestuia, am în ochi doar perete, neașteptata situație făcîndu-mă să înfig instinctiv mîna în iarba din jur, ca și cum m-ar paște iminent pericol, să o iau la vale[3].

Apoi, coborîre pe care o considerăm *de voie*, prin Hornuri. În total sînt trei rapeluri, dintre care, ca de obicei, al treilea a... încurcat turma, căci am fost nevoiți (la săritoarea zisă a Portiței) să coborîm printr-o căscă-

[1] Voi reveni în acele locuri peste exact 32 ani. Cînd, inevitabil, voi avea altă impresie (mai neplăcută) asupra unor pasaje de pe parcurs.

[2] Deși fusesem cu Dinulescu pe acea față, fiind însă inevitabil - în acel 1980 - la faza *dromovorus*, abia acum, și mai ales acasă, în fața imaginilor luate, voi realiza total neașteptata zonă mai puțin fioroasă, pe care o tolerează în lateral acolo Hornurile, la această altitudine. Un motiv pentru a-mi deveni tare dragă...

[3] Spre deosebire de subsemnatul, pe picioarele lui financiare la acea vreme, iar totodată avînd de susținut o familie, burlacul Marius își permitea la vremea aceea achiziții de scule costisitoare, cum ar fi binoclul ori aparatul foto (și el vreo 3-4 salarii lunare, plus un al doilea obiectiv), ori fotografiatul exclusiv pe diapozitive. La o adică, proceda cum făcusem eu, dar la 18 ani, cînd contribuția în casa părinților mei (și ei oameni modești) fusese minimă spre deloc, iar prin urmare mi-am permis și eu unele scule scumpe. Marius se va căsători tîrziu, spre 50 ani (cînd nu a mai fost mama lui), și din nefericire a avut parte de evenimente care i-au înnegurat mult senectutea.

29 iulie 1984

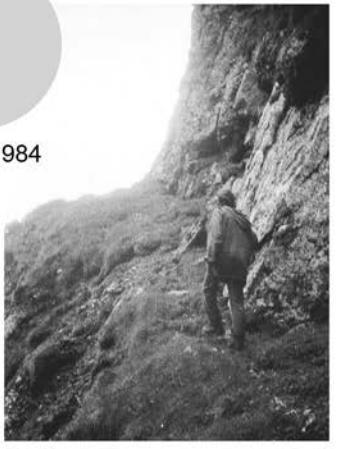

duță, care l-a udat pe mai lentul Marius. Ca sarea în bucate ne întîmpină apoi o banchiză, pe care o ocolim ușurel, pentru ca nu departe să atingem Brîul Portiței. Aici îmi arde de glume, cum că ce-ar fi să dăm o fugă pînă în Creasta Picăturii – idee pe care însoțitorul meu nu o agreează. La o adică, parcă și mie îmi e de ajuns, pentru azi...

Între Hornuri și Vîlcelul Mortului, trec parcă mai lesne zona expusă de pe parcurs, însă belelele reapar curînd, urmare a ideii ca de la Portița să coborîm direct în jos, pe scoaca unde zărisem cîndva mergînd doi inși. Avînd cunoștințe ca și inexistente asupra locurilor, ne ducem pe vîlcel în jos pînă unde acesta se aruncă peste marea ruptură ce zărisem cîndva din Poiana Tîrlelor. Aici, fără vreun chef de a ne întoarce la Portița, ne angajăm *pe pilot automat* în lungul unui hățaș ce se face pe stînga, într-o zonă pe care am numit-o „pădure în abrupt". Mi-aș fi dorit să ies totuși spre Poiana Tîrlelor, dar *Dieu* a dispus totuși altfel, mai exact ducîndu-ne departe (însă întregi!) de aceasta.

Nu știu dacă să plîng, că am avut emoții, ori să rîd, că totuși mersul în necunoscut s-a încheiat totuși cu bine (bașca identificarea unui nou traseu). Emoțiile au decurs din faptul că sub acel etaj de pădure ce coboară în pantă am avut tot timpul în dreapta, nu departe, un perete peste care se ghicea că ale noastre frînghii nu pot rezolva mare lucru, în caz de încurcătură a situației. Ca amănunt de parcurs, la un moment dat ne taie calea un fir de vale cît de cît normal (la standardele abruptului), care apoi se aruncă peste hăul amintit deja. În continuare stăm atenți la crăcile lunecoase de sub frunzișul înclinat, finalmente ajungînd într-un alt vîlcel. Îl coborîm cu temeri serioase, să nu dăm pe acolo de vreun zid impracticabil, dar scăpăm cu numai două săritori *urîte*[1]. Sub a doua, coastele locului se deschid ca prin minune, și putem ieși în dreapta,.

> Trăgînd linia, acesta mi s-a părut „drumul de făcut o dată în viață" (GD dixit), și chit că îmi voi schimba ulterior părerea[2].

[1] Memoria a înregistrat o zonă înclinată a talvegului, unde am mers pe fețele din stînga, unde nici de rapel nu ar fi fost nevoie dacă ne străduiam, însă notațiile aceleiași epoci sînt ceva mai cenușii.

[2] În ciuda acestei caracterizări, am revenit pe acolo. Am numit locul, ignorat anterior în scrisele alpine, drept *Diagonala*.

E de adăugat aici că la scurtă vreme am stat de vorbă cu N. Baticu asupra locurilor, unde nimerise și el cîndva, tot din necunoaștere. Mai exact, în condițiile în care drumul spre Poiana Tîrlelor face nu departe sub Portița la dreapta, și el (era cu nevasta, nu mai țin minte dacă prima sau a doua) a continuat pe vîlcel în jos pînă deasupra rupturii. Acolo însă a preferat să se întoarcă, fără a putea evita însă o înnoptare (neprevăzută, iar implicit neplăcută), la sînul muntelui.

Nu știm pe unde ne aflăm, dar sperăm – grăbiți de oboseală și de oră – să nu avem mult pînă în pîrtia Kalinderu. Mergem însă ceva, spre oftica mea, ce nu am bănuit că zona poate fi atît de întinsă! Pînă la urmă dăm în poteca Fîntînii, unde întîlnim doi oameni care fasonau lemne. ”Salut!”, ”Salut!”[1]. La intrarea în oraș, afînd cît e ceasul, o luăm la goană spre gară, dar trenul dorit are întîrziere 20 minute. E pe acolo Teo Predescu și o fată.

1984, 1 august Valea Jepilor

O tură relativ anodină, în care mai totul scîrțîie (minus vremea). Lipsă coleg de drum, nehotărît în privința trenului, coadă insuportabilă la telecabină – datorită căreia o iau pe Jepi, cu gînd de Brîul Portiței. Cînd să cotesc pe acesta am văzut pe ultimul vîlcel de pe fața Jepilor niște tipi care păreau să aibă probleme (după ce se angajaseră din greșeală de sus, în acel fir). Erau pe la jumătatea lui. Am urcat pe marcaj pînă la nivelul lor, iar de acolo am putut traversa către ei. I-am ajutat apoi să ajungă – pe unde venisem eu – în poteca marcată. Nu ajunseseră la ananghie, dar nici în apele lor nu erau. Pe cînd eram în fir acelui vîlcel lateral, cu ei, au apărut și niște salvamontiști (vor fi observat incidentul din telecabină), destul de aroganți și care au plecat așa cum au venit, considerînd că îi voi îndruma eu apoi. Mi-a prins bine cordelina ce am avut la mine, căci i-am ajutat să depășească un mal mai înclinat, din zona acelui fir (îl voi numi Vîlcelul de Sus, pe o hartă a versantului, 1999).

[1] Scena îmi aduce aminte de întîlnirea fie și livrescă a lui Nestor Urechia, cu doi *șindrilari* aflați la muncă în aceleași locuri. Și care cîntă, un viers atribuit nevestei unui asemenea lucrător, ce-i reproșează absența prelungită de acasă.

1984, 8 august Bucșoiul

Un drum solitar, în vederea căruia plec pe la 2^{30} noaptea de la serviciu, mergînd pe jos pînă acasă. Nici de acolo către gară nu au apar mijloace de transport în comun, așa că iau un taxi, suspinînd după cei 30 lei dați. Ceva probleme am în tren, unde discut cu unul dintre nași, care e de acord, dar apoi vine colegul lui, care vrea o legitimație[1].

Vremea în schimb e bună, iar prima telecabină pleacă la 7^{40}, pentru ca de la Babele la Omul să fac o oră și jumătate. Am în plan coborîrea Văii Pietrelor, din Bucșoiul. Mare lucru nu știu despre ea, în afara faptului că are gradul I B. Venind dinspre Omul, observ inițial pe stînga un „ceva", dar care pare să ducă prea fără probleme, prea... nealpin în Valea Mălăieților[2]. Cînd porțiunea de legătură cu Bucșoiul începe să urce către vîrful acestuia, la dreapta se face un alt fir, de care îmi spun că e cel bun. Prin deschiderea lui se vedea în jos Bisericuța Mălăiești, cît și hățașul ce urcă din vale către așa-numitul Brîu al Caprelor, traseu marcat pe flancul nord-vestic al acelui munte. Îmi spun am zis că aceasta o fi Valea Pietrelor.

Pătrund în vale prin stînga ei, pe niște pietrișuri instabile, dificultate accentuată de talpa bocancilor mei cam fără riduri. În jur, remarc multă dezagregare a rocii, rudă cu aceea din Piatra Craiului. La chestiune, am rămas cu sentimentul că abruptul Bucegilor începe să prezinte asemănări la apropierea de vecina ei (de peste culoarul Rucăr-Bran), mai exact calcarul își sporește prezența, iar totodată roca, fie și conglomerat, parcă e mai sfărîmicioasă. Cel puțin așa mi-a părut mie. Cobor vreo două-trei praguri, iar apoi dau de o săritoare *combinată*, pe care o cobor cu coarda dată după un bolovan. Acolo am reperat pe stînga, strict statistic, o fereastră-tunel, numai bună de urmat la urcuș prin acele locuri.

În continuare valea îmi pare de I A, iar implicit nici urmă de hornurile dificile despre care citisem. Abia după un timp sesizez că sînt de fapt pe

---

[1] Nu mi s-a întîmplat ca în baza unui asemenea act, la apariția vreunui control mai mare, nașul cu pricina să îmi dea amendă, însă era o grijă să-l reîntîlnești pînă la Bușteni, ca să nu rămînă actul la el. Uneori o mai luam prin tren, după el.

[2] Este părerea mea de atunci. Ulterior voi constata că locurile sînt ceva mai complexe, cît și mai complicate în zona amintită, cea care văzută de sus pare cuminte. Le voi explora în 2023.

un afluent al văii, în vreme ce Principalul aceleia coboară de undeva de pe trupul propriu-zis al Bucșoiului (mai exact dinspre vîrful principal)! Mă indispun un pic, dar nici nu mă acuz prea tare de *chiflă*, căci îndeobște fir principal este cel care continuă linia din aval a văii respective, și nu vreunul care sosește din lateral (vezi cazul Văii Gălbenelelor, care nu își consideră Hornul Coamei drept fir de obîrșie, chit că acesta vine mai de sus decît Principalul)[1].

Pînă una-alta, pe afluentul unde mă aflu e omor de bolovani: de-aia îi și spune, la o adică, valea *Pietrelor*... Cam la acest nivel mi se alătură din dreapta cingătoarea Brîului Caprelor, pe care coboară o șleahtă cu desagi mari. Iau masa în brîu, apoi fac plec în amonte pe acesta, ce aduce binișor cu fîrtații din Piatra Craiului. Pe drum, încerc să identific ce văi traversez, dar nu mă lămuresc prea tare, căci ies mai multe decît mă așteptam (pe hărți figurînd doar a Caprelor).

Curînd sînt în șaua unde întîlnim drumul lui Deubel. De acolo am în plan să traversez către drumul nemarcat identificat în urmă cu trei ani, peste flancul răsăritean al Bucșoiului. Se merge onorabil pe acolo[2], întîlnind între altele și un ciopor de vreo 25 capre, după care ies finalmente în muchia ce separă de bazinul Văii Bucșoiului. Pe aici mă ajunge oboseala, așa că trag un pui de somn, în niște jnepeni cu vedere spre creasta Bucșoiul Mic. Pentru că locurile sînt în pantă, mă leg totuși cu cordelina (roșie, de la Oradea) de jnepeni, să nu am problerme, cîtă vreme compătimesc cu Morfeu.

Apoi încep coborîrea. Memoria îmi joacă însă aici o festă. Mai exact nu reținusem amănunte ale trecerii mele anterioare pe aici, peste care trona aura de roz, proprie lucrurilor simple, ușoare. Or nu va fi așa.

Mai exact, o iau direct la vale (care în care se duce marea pîlnie de sub vîrful Bucșoiului), descoperind cu mirare la un moment dat că locurile își măresc accentuat panta. Cele din jur nu îmi sînt familiare, iar la o adică nici pot fi, căci în jumătatea inferioară *a Văii Bucșoaia* nu am mai fost vreodată. Scap însă destul de ieftin, cu doar un rapel, făcut de

[1] Este opinia din acel moment, nedorind să schimb aici optica deja consacrată asupra respectivei artere.

[2] Se traversează inițial o parte din bazinul Văii Rele, cea aflată imediat sub strunga unde ieșisem pe Brîul Caprelor.

niște jnepeni. Apoi, inevitabil cu ceva griji, am răzbit la baza abruptului[1]. Iar de acolo în poteca Take Ionescu.

Precizare ulterioară: Întrucît explorarea anterioară (iulie 1981) fusese una inevitabilă pe sistemul *dromovorus*, cu grijă (inconștientă) *să scap termin cît mai repede treaba pe acolo*, nu am reținut detalii. La o adică, urcușul respectiv nici nu pusese probleme. Tehnic vorbind, fusese un scoc, iar apoi niște fețe rezonabile, cu vegetație, scoțînd la vîrful principal al Bucșoiului. Și fără mari griji de orientare, pe parcurs.
În sens invers, există însă pericolul ca insul neavizat să continue pajiștea comodă a Bucșoaiei superioare pînă în locul unde aceasta *își scoate pîrleala*. Mai exact intră într-o zonă unde își recuperează panta, din care nu scăzuse suficient mai sus.
Drumul meu din urmă cu trei ani ocolise, mai exact *păcălise* acea pantă prin ceea ce aș socoti o serpentină, prin doi afluenți vecini. Mai întîi printr-un fir (cel mai sudic) al Văii Rele, iar apoi prin altul, de data asta al Bucșoaiei (cel mai nordic, al acesteia). Or, în condițiile expuse deja, am ignorat acele amănunte. Din fericire, dracul nu a fost atît de negru în Bucșoaia inferioară. Mai exact nu a vrut să fie, căci dacă se străduia, ar fi fost... Mai exact, iar valea avînd în partea superioară două brațe, puteam nimeri în cel stîncos (sudic/ din dreapta), iar unde aș fi avut parte de mai multe rapeluri[2].
Aș mai preciza că ulterior, deși avizat, pe ceață nu-mi va fi simplu să identific în coborîre acea „variantă românească", la drumul lui Deubel[3], stînd cu grijă să nu avansez prea mult, pînă în zona unde mun-

[1] Ca un făcut, m-am apucat de notat impresii din acea tură, dar întrucît la patru zile am pornit iar pe munte, nu le-am isprăvit (rămînînd doar paragraful inițial). Au rămas în minte doar partida de somn, plus rapelul, în stînga văii, de niște jnepeni. Plus faptul că am avut la mine o cordelină nouă pe care trebuia să o înapoiez Anei. Cum am uzat-o nițel în acea tură, fata nu va fi încîntată (dar mă va ierta, ca întotdeauna...).
[2] Îl voi parcurge în urcuș peste zece ani.
[3] Peste un an, voi descoperi în Anuarul Societății Turiștilor din România o descriere a drumului, numit „poteca românească". Ea va fi fost urmată de compatrioții doritori, după atingerea vîrfului Bucșoiul, să revină pe drumul cel mai scurt (și totodată accesibil) la Pichetul Roșu, unde era granița de atunci, iar de acolo în România (la Bușteni ori Sinaia, unde vilegiaturiștii aveau de obicei găzduire).

tele *se rupe*. Nici traversatul prea devreme în stînga nu e o treabă, căci firul util al văii Rele pornește ceva mai de jos.

1984, 12 august Vîlcelul Secundar al Portițelor

Nu mai țin minte cînd am pus pentru prima dată ochii pe acel afluent al Vîlcelului Portițelor din Bucșoiul. Despre acel flanc pe dreapta geografică a văii Bucșoiului citisem inițial în *Kargel*, pentru ca ulterior, pe la jumătatea lui 1979, Eugen Popescu să îmi arate pe niște poze un aparent chip uman, între valea-mamă și Vîlcelul Grohotișului.

> La prima tură pe Vîlcelul Portițelor, remarcasem afluentul ce i se alătură imediat sub Brîul Mare, însă atenție mai serioasă i-am dat abia după ce am văzut harta Beldie, din *Buletinul Alpin* (1934)[1]. Inițial acesta mi-a părut dificil în sine, iar totodată că sfîrșește în perete. Această optică s-a modificat radical însă în cursul retragerii către Bușteni, după coborîrea Văii Bucșoaia. Mai exact cînd am privit spre acel fir, din Poiana Bucșoiului, iar *dracul* nu mi-a mai părut atît de negru, ba chiar am ținut să revin în zonă după patru zile, doritor să îl urc[2].

Dimineața devreme prin București, lucrurile merg onorabil. La gară sînt mai mulți: Sandu, Leni, Marius (plus un amic al său), Vali Peneș, bașca Georgescu și Ana. În tren, nașul ni s-a părut speriat[3], căci ne-a

---

[1] Alex. Beldie trasează firul, dar nu îl descrie, punctîndu-i doar pe parcurs cîteva săritori. Din cîte știu, nu l-a parcurs.

[2] Îmi pun problema de ce nu am abordat mai întîi Vîlcelul Grohotișului. Probabil mi s-a părut mai incitant ultimul, despre care nu auzisem să-l fi călcat cineva. În privința liniei desfășurate în abrupt, *Grohotișului* are una asemănătoare vecinului Portițelor, în vreme ce firul ochit de mine vădește un parcurs original, plecînd din Portițe, dar sfîrșind aproape de vecinul său.

[3] Atît în cazul controlorilor CFR, cît și al muncitorilor la locuri sensibile precum stația *mea* de oxigen, existau sancțiuni penale, dar mergeai cu valul (al incorectitudinii)... La un moment dat, la vremea cînd nu venise încă instalația pe oxigen lichid, colegii care ne aduceau tuburile de oxigen începuseră să vîndă (pe cont propriu...) tuburi pline de oxigen (primind unele goale în schimb, de la *beneficiari* – meseriași lucrînd pe cont propriu). Pentru a ne angrena în jocul lor, ne dădeau

tăiat la patru inși o amendă, ceea ce a făcut 22 lei de căciulă. Nu mai știu de ce eram răcit cu Marius (la o adică, e domeniul meu forte), cert este că acum, în lipsă de alt client, aranjăm să mergem împreună, mai exact și cu amicul lui. Pe acesta îl chema Nicu, numit de Marius și *Camionarul*[1].

Vreme *ecler*[2]. Cumpărăm de undeva cornuri și pîine (nu prea am mîncare). La ora 10 sîntem în poiana Bucșoiului, unde ajunge și limba de zăpadă a văii omonime. De aici, studiez cu ajutorul binoclului firul vizat: îi identific în partea superioară trei posibile ieșiri. Ne ia apoi zece minute pînă în ceea ce numesc *Poiana de sus*[3], unde ne cuprinde negura, una proprie abruptului la vreme estivală. Bifurcăm o dată din valea-mamă, pentru ca mai sus să o cotim în Vîlcelul Portițelor. De aici, dau o privire către versantul opus al Văii Bucșoiului, ce pare pașnic și plin de brîuri.

În firul Portițelor e mult zăpadă. O primă săritoare, judecată pripit drept inaccesibilă, își dezvăluie o fereastră-tunel. Apoi ocolim pe fețele din stînga o a doua zonă cu zăpadă. Cum această limbă riscă să ne interzică accesul în *Secundarul* care se desface aici, purced la o exhibiție destul de periculoasă, peste ea.

Dornic de antrenament, hotărăsc apoi să atac prima săritoare a vîlcelului, deși se poate ocoli pe stînga (deasupra se vede deja Brîul Mare). Hornul în cauză nu este însă cum mă așteptam, ci cumplit de îngust, iar la cap barat de bolovan nesigur. Ies sleit de acolo, fără să cer ajutorul lui

---

10 lei de tub. Banii aceia au prins inițial bine, căci ne mai luam bere cu ei, dar după o vreme, scurtă, am socotit că nu e o treabă să mă trezesc cu *miliția* pe cap. Așa că am refuzat să mai primesc ceva, solicitînd acelor intermediari ca tuburile pe care le aduceau goale să le pună separat, ca să nu le montez degeaba în instalația mea.

[1] Cu acel prilej am aflat două lucruri: a) insul lucrînd pe camion se numește *camionar:* b) *camion* poate fi considerat și un atelaj hipo, o căruță, mai pe românește. În care dintre branșe activase acel Nicu, nu mai știu. Altminteri, el (profan alpin!) s-a dovedit în acea zi un tip de nădejde; multă vreme după aceea – strict din plăcerea de a pronunța termenul – îl întrebam pe Marius: „Ce mai face *Camionarul*?".

[2] Eram destul de franțuzit în epocă (citeam și multe tipărituri de profil)... *Eclair* se traduce prin *fulger*, dar mai sus aveam în vedere un cer senin. Se înțelege că gurmanzii se pot gîndi aici și la un anumit tip și de prăjitură.

[3] Ulterior, în căutarea unei denumiri eventual de trecut în descrieri publice, îi voi spune *Poiana dintre fire*.

Nicu, ce răzbise deasupra prin lateral. Marius vine după mine, dar asigurat. De aici în sus ne așteaptă o nouă săritoare, pe care vrînd s-o ocolesc ies (mai și de dorul de a vedea brîul) prin stînga, reintrarea în talveg nemaifiind însă posibilă o vreme, dincolo de care accesul în fir se face peste o porțiune pe care o socotesc *alertă*. În jos, poteca Take Ionescu e în soare, în vreme ce *Poiana firelor*[1] aduce (la scară ceva mai redusă) cu aceea *Mare* a Văii Seci, privită din Hornuri...

Moralul, afectat la un moment dat, e deja refăcut și suim vreo trei-patru hornuri, cu tras de rucsaci. Nu se pune problema să le ocolim, căci vîlcelul a devenit o spintecătură adîncă în munte, cu pereții aferenți. E un loc mai mult decît original! Ne trezim cu cîteva picături, dar nu-mi vine a crede că sînt de ploaie. După a treia săritoare, vîlcelul se deschide, înverzit, și lasă în dreapta un hățaș bătut pe care ne abatem un pic. Marius, ca de obicei, fără chef[2]. Potecuța *pare* să lege cu vecinul vîlcel al Grohotișului, către care mă duc un pic să sondez terenul: pare să fie locul unde acesta primește și el, tot din dreapta, un afluent (vizibil, de asemenea, de la distanță). Și în acesta domnește zăpadă suficientă.

Începe ploaia, de care ne adăpostim într-o grotă de pe acest brîu, profitînd totodată pentru a pune de-o masă. Eu îmi bat capul și ce drum să urmăm de aici: în sus, vîlcelul nostru continuă cu o deviație spre stînga, pe care i-o sesizasem de departe; de unde am ajuns, avem vedere clară spre *Acul cu fereastră* de la obîrșie. Tentația – datorată și ploii – este să traversăm în Vîlcelul Grohotișului, pe unde știm că urcușul e 1B și gata, în vreme ce continuarea *Secundarului* presupune mai multe necunoscute: cum e fisura finală, iar apoi ce facem, odată ajunși deasupra, în locuri ce par la cucurigu? Deși generînd teamă, ultima variantă naște în suflet și un alt fel de sentiment, generat de mersul în necunoscut, unul cu perpectivă de a răzbate pe acolo...

Deci, pînă una-alta continuăm prin aceleași locuri.

Sui o porțiune ierboasă destul de înclinată, la capătul căreia traversez un pic la stînga și continui să urc de zor. Vîlcelul e mai adînc decît părea de la distanță. Urmează o săritoare în două trepte, la care mă cert un pic cu Marius, care ar vrea să fie și asigurat de sus, dar să vină și fără

[1] E cea pe care am numit-o anterior și *Poiana de sus*.

[2] Constarea mea nu e politicoasă, însă aceasta a fost realitatea, acolo. Așa i-a fost *felia*, de atunci.

rucsac. Deasupra, un uluc înierbat foarte înclinat, unde nu prea te poți asigura, conduce pe o prispă înierbată, pe muchia ce încadrează vîlcelul în dreapta. De aici, vîlcelul continuă teoretic prin fisura finală de care am pomenit, pînă într-o strungulița stîncoasă (de felul ei, frumoasă), nu departe. Bucata ne depășește însă indiscutabil posibilitățile.

Mare lucru în jur nu avem a vedea, din cauza ceții. Dar sesizăm că pleacă spre Vîlcelul Grohotișului un fel de trecere, altminteri nu chiar plimbare. Avînd însă două corzi în grup, nu am disperat, mai exact am socotit că dacă întîlnim probleme insurmontabile, putem pune de un rapel pînă pe un brîu inferior (la vreo 25 metri), ce părea să răzbată în valea dorită. Plec în recunoaștere pe brîul ce pare întrerupt, dar descopăr că dracul e mai puțin negru: un bolovan înalt de vreun metru și proțăpit exact în subțirelul brîu lasă totuși un spațiu de trecut, între el și perete. După cum o ruptură a brîului oferă totuși prize mulțumitoare, pentru a depăși beleaua. După asta, brîul cotește un pic la stînga, depășește o ultimă *scuipătoare* și sosim în vîlcelul dorit. Care e umed, cețos, dar nu reușește să mă indispună. Să mă *apese* mai mult decît e cazul.

Pînă la obîrșia lui notez o singură săritoare de tras sacii, cît și cîteva praguri. Pe aici am o altercație cu Marius, care simte nevoia să mă ia în bărci[1]. Oarecum neașteptat, Nicu – cel neexperiementat – se mișcă bine, el ajungînd de pildă primul în Balaur; nu am venit chiar sub el, de teama pietrelor, ci am efectuat un ocol pe ierburi, către dreapta. Ceasul e aproape 3: deci patru ore și jumătate, din *Take*. Aici, ceața se ridică dinspre Valea Bucșoiului ca dintr-o oală, în vreme ce spre Morar e ceva mai multă vizibilitate, dar una limitată de plafonul ce acoperă Omul.

Pornim coborîșul, pe creastă. Momentul coincide cu ridicarea *cușmei* de la Omul, mai exact un luminat... a ploaie! Ce vară scîrboasă! În condițiile momentului, am probleme în a identifica exact drumul, ceea ce trezește mișto-ul aceluiași Marius, ce stă altminteri să găsesc eu continuarea. Prin urmare *o calc pe coadă*, ca viteză, amicul meu avînd mari

[1] Peste ani pot depista mai sus fenomenul defulării de stropșelile ce-mi suportase anterior, care-și găsiseră ocazia în momentele cînd păream la anaghie. Asemănător m-a tratat peste ani și un însoțitor pe o vale dificilă din Moraru (tot pe ceață!). Acela nu s-a comportat atunci ca o găină, dar îmi pare să fi avut *de acasă* nevoie de a defula, precum Marius în tura de mai sus.

probleme să se țină după noi, dar beneficiind totuși de indicațiile vocale ale milostivului Nicu.

Ne udăm bine, iar totodată nu urmărim întotdeauna bine poteca ce duce din creastă la Țimbal. Sub acesta, în condițiile în care cunoșteam (doar) un coborîș direct pe scoaca de acolo, pînă în Poiană, descopăr acum un hățaș mai comod, prin pădurea din dreapta. Ploaia nu ne slăbește nici pe aici. Cum la Gura Diham pericolul ud pare să fi trecut, mă schimb. Luăm totodată o bere, întîlnind aici pe Leni, pe sora ei și pe un bărbos care le însoțise dimineață, la dus.

În tren, facem plata elegant, după Ploiești. O cioară [țigancă] cîntă pe hol, sub privirile extaziate ale masculului ei [sic]. A doua zi, în fine, pot să mă întind la somn, căci sînt schimbul II...

1984, 16 august Hornul Portiței (tentativă)

Cu Toni. Vremea fiind închisă, lăsăm baltă planuri mărețe pentru a merge să vedem ce se poate face în Hornul Portiței, acel gang care se face imediat la SV de respectiva spărtură. Și care e pomenită în *Kargel*, ca avînd 2A.

Pe un plafon tenace de nori, ajungem la baza ei. Abordînd prima lungime, trădăm curînd un nechef un nechef accentuat de urcuș, generat de configurația locurilor: inițial hornul este puțin adîncit și cu destule prize de iarbă. Așa că optăm pentru necavalereasca ideea a coborîtului, pentru a vedea cum arată locurile. Ca urmare, trecem prin Portiță și o luăm apoi spre obîrșia Zangurului (unde mai fusesem solitar, cu doi ani în urmă). Instalăm frumos primul rapel și coborîm ambii. E un cotlon interesant pe aici (fie și generînd inevitabil strîngere de inimă, decurgînd din inedit, dar și amplasament totuși periculos). Avînd pe cap șepcuța găsită în Spălătură la finele lui iulie, bat următorul rapel, după care constatăm că nu vine coarda! Asta deși o rugăm și frumos, și urît, adică trăgînd amîndoi, și cu toată forța de ea. Ca urmare urc pompierește pînă sus. Finalmente decidem să lăsăm baltă lucrurile, adică să revină și Toni, iar apoi s-o luăm ușor la vale, pe același Brîu, iar apoi prin Valea Jepilor, pînă la Bușteni.

nn n

nn n

1984, 2 septembrie Albișoara Hornurilor

Reușesc să pățesc din nou scrîntitul picorului, la plecarea de la biserică, vineri. Peste două zile, la trenul de 6 (și 44 minute), întîlnesc pe un Ionuț, cît și pe Marian Curculescu (acesta din urmă *nesindicalizat*[1]). 15 lei *cu buletin*. În mintea-mi, cad succesiv proiecte gen Bucșoiul, Valea Colților, Valea Urzicii, fixîndu-mă la Albișoara Hornurilor, unde invit pe cei doi pomeniți mai sus (iar ei nu zic ba).

Vremea este *beau fixé*, chiar dacă pîcle scurte se mai lasă, precum cojoacele iernii în martie. La Verdeață sînt patru-cinci corturi, de cehi dacă am înțeles bine. Intrarea în Albișoară e mai aiurită decît reținusem, cert este că apoi purced la un ocol mai susținut prin dreapta, peste ierburi, care mă scutește de o parte a canionului. Cu vreme frumoasă și cunoscînd cît de cît locurile, valea mi se pare de data asta ușoară, mult sub gradul atribuit, de II A. Piciorul scrîntit se descurcă pe aici, dar îmi e totuși vizibilă lipsa antrenamentului. Marian, în adidași, se descurcă excelent, în vreme ce Ionuț are parte de o zonă necesitînd atenție, pe fețele unde ține să se angajeze la un moment dat. Dincolo de toate, binedispuși, atingem cea ce am numit *Brîul Intermediar*, dincolo de care pereții văii se strîng din nou. Pe aici, niște capre negre ne bucură ochii.

Urmează una sau două săritori și dau în talveg de resturile cutiei (cea cu caiet impresii) din Tunel, care îmi taie... abrupt cheful. Sub Hornuri, ies în stînga, pe creastă (*Balconul cu belvedere*), unde pot privi varianta directă a Feței de acolo[2], avînd forma unei fisuri. În continuare aleg să urcăm pînă la brîul Tunelului prin Hornul II, ce nu pare așa nasol. Are vreo 70-80 grade și conduce iute pe brîu, unde îmi asigur colegii la un jneapăn. Marian vine acolo aproape liber, nu și Ionuț. Că veni vorba de colegi, cel dintîi nu prea are experiență de abrupt, dar posedă indiscutabilă condiție fizică, în vreme ce la Ionuț lucrurile stau invers. Pe deasupra, ultimul e fumător și ține să își exercite viciul din cînd în cînd, in-

[1] Adică avînd un bilet de la casă sau de alt fel. Circula în grupul de amici blatiști și expresia *a merge cu sindicatul* (derivat: „Ești cu sindicatul?" ori *sindicalizat*).

[2] În *Buletinul Alpin*, Nae Dimitriu pomenește despre posibilitatea de a urca matematic de acolo creasta, „singurul punct realmente dificil de pe întregul parcurs" și implicit recomandat „alpiniștilor bine pregătiți". Nu știu însă ca el ori alții să fi mers pe acolo, preferat fiind în continuare unul dintre Hornurile locului.

2 septembrie1984

2 septembrie
1984

2 septembrie
1984

clusiv în așa ture[1]. Atmosfera în grup e plăcută, nu există contrările din alte companii umane ale subsemnatului.

În gura tunelului, nici urmă de caiet, motiv pentru a nu zăbovi prea mult aici, de unde rămîn cu ceva amar în suflet, acela al speranțelor năruite, că aș putea revedea acolo semne din partea confraților ce ajung în aceste locuri[2]. La ieșirea din tunel spre Seacă, Marian pornește destul de sigur pe el, însă după cîțiva pași revine și îl asigur la piept. Ionuț merge însă peste acel pasaj ca la el acasă. Peste noi, soarele luminează din plin, lucru de care nu am prea avut parte, aici.

Depășim *ruptura 1*, pentru ca la coborîșul peste a doua să-l asigur pe Marian (aici, de la ultima mea trecere a apărut un piton[3]). Luăm masa apoi deasupra hornului ce separă de bazinul Spălăturii: ne regalăm aici cu nuci, foarte probabil aduse de Marian. După rapel, privesc spre Hornul Gemenelor: în lumina soarelui totuși arată țuț (adică ceva mai abordabil, decît la precedentele *observări*). E ceva lume în zonă, mai exact întîlnim un grup la intersecția Brîului Portiței cu *Creasta Mortului* (pe dreapta geografică a vîlcelului omonim), în vreme ce alții ies ceva mai jos din Vîlcelul Uriașului. La Portiță, întîlnim un grup numeros de inși ceva mai profani[4], în vreme ce imediat dedesubt – pe fața estică firește – stau la soare Daniel, Ana și încă un tip.

Coborîm apoi pe Spumoasă, în preajma firului principal. Prin Înspumat, apoi, ne întîmpină vegetație înaltă, pe unde mă străduiesc a-mi menaja întinderea, cea căpătată în urmă cu două zile... La refugiul Salva-

[1] La vremea aceea fumam și eu, însă niciodată la munte. Începusem pe la 15 ani și mă voi lăsa la 32, cu o medie pe zi de opt țigări. Voi relua obiceiul la 47 ani, în condițiile unui loc de muncă mai stresant, dar nu va dura mult.

[2] În condițiile în care relația dintre fanii lui Baticu și ai lui Cristea era destul de tensionată în epocă, și azi cred că acea cutie nu a plecat de una singură, din fisura unde fusese pusă. Firește, poate fi luată în calcul și vreo neglijență în (re)fixarea cutiei în lăcaș, cert este că m-am lecuit de acel gen de amenajări, nemaipomenind în însrisurile mele nici despre celălalt caiet, lăsat pe Colțul Mălinului, cu atît mai puțin despre un plan de a mai pune vreunul, pe undeva.

[3] Pe albișoară, sesizasem de asemenea - ca nou în peisaj - un piton de rapel, în treimea superioară, semn că în răstimp un grup coborîse pe acolo.

[4] Exprimarea de moment: „turmă lungă de nechemați, ca siluetă cel puțin”.

mont, dans, iar în preajmă cîini lupi, ai acelor bon-viveuri[1]. La doamna Bairamovici, o bragă rece pică la mare fix! În tren, mergem la vagonul poștal, unde, stimulați de mediu, se lasă cu discuții antrenante. Sîntem trași finalmente în Basarab, de unde trecem podul[2], iar apoi eu și Marian[3] luăm un tramvai 27[4] spre casă, a lui fiind pe la Obor.

1984, 9 septembrie Traseul Oblic din Vîlcelul Pietros

Cred că am ajuns aici în lipsa a altceva mai bun a face. Sosit fără scopuri mari la refugiul Coștila, s-a ajuns la o echipă cu Mihai (cel din Rîpa Zăpezii, 1979[5]) și Sandu Pizanti, care să meargă în traseul pomenit în titlu. A constituit recordul meu de dificultate alpină (III B, în calitate de secund), valabil și azi, dar genul de drum nu m-a entuziasmat. Reține pe acolo o zonă mai complicată, unde ne-a mai ajutat un pic și capul de coardă, adică Mihai. În memorie mi-a rămas și un moment de neatenție al meu, voitor a face o poză un jur, la care Mihai mi-a atras atenția (urban, nu ca mine, în relațiile cu unii secunzi!) că e indicat să stau permanent atent la manevrele ce asigură viața coechipierilor.

Am ieșit pe undeva în apropierea traversării dintre Pîndă și Vîlcelul Policandrului, de unde am coborît spre refugiu și gară. Cum am zis, genul de drum mi-a lăsat un gust neplăcut, iar asta nu datorită vreunor emoții extreme. Din acel motiv, foarte probabil nici nu am lăsat impresii pe hîrtie, ca în atîtea alte drumuri. A fost totodată și ultimul drum cu Pi-

---

[1] Eram revoltat la vremea aceea că refugiul cu pricina era folosit în așa scopuri, dar probabil era acolo și genul balcanic al mîinii ce spală pe alta (familii ale salvatorilor, neamuri, șefi). Va fi fost acolo baza activității salvamontiștilor bușteneni, pînă la apariția telecabinei, cînd creierul activității lor s-a mutat în zona Babele (după 1989 și-au amenajat acolo o construcție separată).

[2] La vremea aceea exista acolo doar o pasarelă pietonală.

[3] Locuia (inclusiv pe la un 2015) în Colentina, în spatele fabricii de săpun Stela (care a cedat ulterior locul unui hipermarket Kaufland).

[4] Lega Podul Basarab de *zona industrială Ion Șulea* (ulterior, Pallady).

[5] Îl revăzusem în vara 1981, dus de Ana să văd și eu cum arăta locul de antrenament (improvizat aici de alpiniști bucureșteni), din spatele Institutului pedagogic Panduri. Între altele, aveau pitoane bătute în copaci. L-am asigurat la un moment dat pe Mihai, cam static după regulile clasice.

9 septembrie 1984

zanti, iar asta nu datorită vreunor înfocate jurăminte (ca în trecut), ci pentru că așa s-a întîmplat. Nu am mai apelat la el / călcat pe inimă să-l am alături și pentru că, încet, am început a merge și singur pe drumuri ceva mai complicate[1].

1984, 30 septembrie Colțul Mălinului

Plec de la slujbă pe la 2 a.m... Am alergat un pic pe Muncii, de la Macaralei pînă la Sălăjan[2]. La 3,20 am fost acasă, de unde am luat autobuzul pentru șoferi al ITB (m-a costat 6 lei). Aranjasem cu Gogu Buzoianu să ne vedem, dar nu apare. În schimb sînt acolo Marius și Toni. Cum nu există decît bow-vagoane, luăm inevitabil unul, aici dormindu-se mai prost decît acelea cu compartimente. Prin jur sînt Leni, trei-patru dame de munte și Daniel, fără Ana: în duminica asta s-a lucrat. Tariful la naș este de 40 lei plus o baterie, pe care i-o dau, căci a lui de la lanternă era pe ducă. De dormit nu pot dormi, așa că mai discut cu unul, cu altul. Lăsăm în urmă plafonul de nori (cu picături de ploaie) din București, ce lasă loc unui cer *os*. La Cîmpina, urcă Dinulescu și alți cîțiva.

La Bușteni, telecabina pleacă o idee mai tîrziu decît mă așteptam, pentru că nu sînt clienți. Coborîm prin Gelepeanu în Brîul Mare al Coștilei. E cald, iar vîntul nu bate, așa că umblu fără tricou. Privim prin binoclu în jur. Pe fețele cu expunere nordică, mai exact cele din Valea Scorușilor, apar subit zăpada și gheața. Coborîm în Mălin, posesor de multă zăpadă veche, întărită. Aici, eu și Toni nu cădem de acord asupra variantelor de a atinge baza Fisurii Sudice. Nu e chiar simplu ce aleg eu, pentru a ieși din vale, însă amicul preferă o cioară de pe gard, mai exact un loc mai simplu ce nu se va ivi... Așa că ne separăm pentru toată ziua, în condițiile în care Toni a zis totuși bogdaproste, căci ne anunțase că tare-ar vrea să prindă cheful aranjat de frate-său, către seară. Neputînd să suie flancul unde eram eu, Marius a coborît și el Mălinul, iar odată cu el s-a dus și litrul de vin roșu pe care promisese că-l ardem după tură.

---

[1] Gen de dialog, în anii următori: „- Pe unde-ai fost, Mircea?" „Pe o albișoară..." „Singur?" „Păi dacă nu am avut cu cine..."

[2] Denumiri actuale: Basarabia; 1 Decembrie; N. Grigorescu.

30 septembrie 1984

Am privit Fisura Sudică de la poalele ei, notîndu-i mental unele dintre caracteristici. Cam acum apare pe Mălin și Eugen Popescu cu un grup (plan: Brîul Mare, trecere pe Moraru iar apoi Acele), vechiul meu amic fiind nițel mai fudul cu mine, decît cred eu că ar fi normal... Cobor pe acea față pînă la brîulețul care se desfășoară la baza Colțului. În cursul acestuia, o grotă foarte simpatică. Observ acum că în turele solitare sînt mai destins decît în acelea în care stau cu grija vreunui însoțitor. În creastă, dacă tot s-a nimerit să rămînă binoclul la mine, privesc prin jur, inclusiv la cei doi amici ajunși în zona *Lespezilor*. Tot aici iau și masa.

Plec cu gînd să urc Hornul Ascuns, dar ajuns sub Central mi-am zis să fac o incursiune pînă sub *guguloaiele* (a se citi surplombele) acestuia, adică să urc prima lungime. Mersul mi-a fost mai simplu decît în august, existînd totuși un pic de timorare, provenind nu atît din lipsa asigurării, cît din sentimentul de singurătate, la avansul prin locuri destul de sălbatice. În lungimea amintită, primii 15 metri au fost înclinați forte, iar următorii 15 domoli. Privesc apoi spre surplombe (pupa-le-aș!), trecînd pe cît permite brîul de acolo și spre muchia către Ascuns. Nu e o treabă să pui aici de un rapel către ultimul, căci ar scoate atît de jos, încît nu ai cîștiga nimic venind pe aici. Cercetînd în direcție opusă, sesizasem eu anterior că-i posibil a continua pe acolo ceva, către creastă, dar abia acum pot cerceta ce și cum. Întîi e o surpătură, unde mă ajut de un piton, ca să lungesc gîtul la ce o fi în continuare. Și e o zonă aeriană, dar fezabilă (bașca plăcută!), peste care trec asemenea unui balerin. Și ies astfel în zona cunoscută din preajma crestei, mai exact un pic sub lungimea ce pornește către regruparea II din Hornul Central. Umblu tare încîntat pe acolo, moment în care observ suind pe Seacă, spre baza nordică a Colțului, un grup numeros. Ca să nu dau pietre înspre ei (iar totodată doritor să urcăm împreună ceva), nu revin în Central, ci efectuez familiarele rapeluri pe creastă.

Sînt cîmpinenii ce urcaseră dimineață în personal, șapte la număr, între care Dinulescu și Viorel (cel cu care fusesem acum o lună prin Zangur). Au în plan Ascunsul. Ne legăm în coardă cîte doi, eu cu fiica lui Viorel. Cu așa ocazie privesc un pic mai atent prima lungime a Hornului. O treime e diedru, apoi horn, pentru a reveni apoi la diedru, cu o porțiune spălată, unde dau jos rucsacul (în precedentele drumuri suisem pe aici fără bagaj). Colega mea merge mai încet, dar nu ține să fie trasă. A

30 septembrie 1984

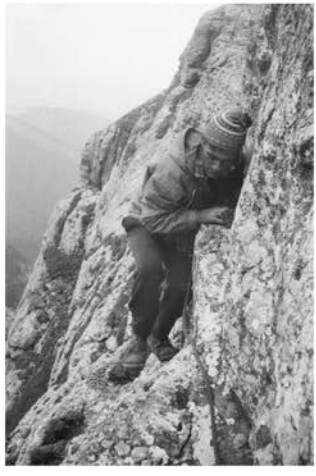

30 septembrie 1984

doua coardă vine în urma noastră, fără grijă de eventualele pietre. Cap îi e Dinulescu, ce vine nițel mai în exterior (spre Creasta Frumoasă) decît o făcusem eu. Are pe cap o cască argintie, foarte probabil tot din construcții, de care nu mai văzusem la confrați. La trecerea Dintelui, am din plin în mine gheara temerilor, așa că îmi prinde bine ajutorul care au depășit deja pasajul delicat. La traversarea celui de-al doilea colț, observ pe undeva un piton, cu o buclă de tip Valea Bucșoiului[1], lăsată probabil de mine în august, dar de care uitasem. În Brîu, luăm masa.

Ne lipim de un tren BTT, care staționează în Bușteni o jumătate de ceas, pînă la 19^{30}. Pe drum, bețiveală prin jur a celor de pe acolo, de ambe sexe. A doua zi am liber, căci intru schimbul III.

1984, 3 octombrie Babele (cu fiul Dan)

După numai două zile, vin cu fiul cel mare la Bușteni, de unde luăm telecabina de Babele. E destul de rece, dar mă bucur mult că Dan are ocazia să vadă cele de acolo, inclusiv zăpadă (din care facem un schimb de bulgări). Mersul cu trenul este, firește, cu nașul. Cred că acum întîlnesc prima dată *bow-vagoane* nou nouțe, mai exact unele produse în Germania comunistă – mai frumoase ca suratele de pe la noi.

1984, 4 octombrie Colțul Mălinului

După numai o zi de pauză, plec la 5^{15} de la serviciu. Nimeresc din nou ultramodernele bow-vagoane *dederiste*[2], cu precizarea că de e ceva curent de aer, în cel unde stăm... Împreună cu Toni, ne lipim de un grup BTT, așa că nu-i dăm nimic nașului, doar luăm împreună un pachet de țigări Snagov pentru care e mai mare între acei *betetiști* (asta înseamnă 5^{25} lei de căciulă). În Bușteni, intuim că la altitudine e vreme agitată.

Vom descoperi că e și ceață, acolo. Nu vezi la doi pași, iar totodată bate *dominantul de Bucegi*, adică vîntul dinspre NV. Nu se vede dram

[1] Adică din cordelina adunată acolo, în vara 1981.
[2] *Deutsche Democratische Republik*.

3 octombrie 1984

3 octombrie 1984

de releu [Coștila], dar nici nu-mi pare rău[1]. Oricum, foarte posibil dumnealor au aparate de reperat ce mișcă prin împrejurimi, de pildă acele paratrăznete care stau în vreo două-trei locuri la marginea abruptului[2]. Util ne este pe acolo un stîlp cu inscripția „Interzis!", situat la ieșirea din Hornul Gelepeanu, pe care altfel l-am fi depistat mai greu pe așa ceață. Prin pîclă răzbat și focuri de arme, dinspre Releu. Nu cred că ne vizează pe noi, ci or face vreun exercițiu cu tragere, de dimineață...

Coborîm precum deunăzi, pe Brîul Mare. Ajunși în deschiderea Văii Mălinului, atmosfera se mai limpezește. Întîi și întîi ne ducem spre Fisura Sudică, la care ajungem tot pe varianta mea. Nu prea ne atrage, așa că mergem la baza Colțului Mălinului. De data asta, atacăm *misterioasa parte stîngă a Crestei*, cea desfășurată pe fața Văii Mălinului. Foarte posibil pe aici au urcat Comănescu și ceilalți la primul urcuș al zonei, nu pe horn, pe unde credeam cu un an în urmă. Port casca lui Toni – care, fiind pentru capul lui, unul mai mare, trebuie să pun căciulă, pentru a compensa diferența de dimensiune.

Drumul pleacă ușurel, știind din schiță Kargel că mă așteaptă pe undeva o fisură. După vreo 25 metri, pe niște prize elementare, ajung într-un miniamfiteatru, unde am la dispoziție două variante. În dreapta, oarecum în ocol, e posibil un mers patru labe, în vreme ce în stînga se găsește un horn de vreo cinci-șase metri. Prima cale pare mai ușoară, însă văzînd un piton (fie și cam prost bătut) la baza fisurii, îmi spun că oi putea trece și eu, pe unde au mers alții. Hornul e cocoțat la 200 metri peste talvegul Mălinului, așa că îl urc atent. Nu ies bine din el și Toni mă anunță că se termină coardă, motiv pentru care îl asigur la niște jnepeni (nu va fi încîntat, cînd va da ochii de ei...).

În amonte se face curînd o altă zonă cu două posibilități, de data asta ambele înclinate: în dreapta, o spintecătură cu un pic de surplombă, în timp ce-n stînga e un hornuleț, cu un pic de platformă comodă la bază. Căutînd loc de piton, descopăr o fereastră ca mîna, în care bag o buclă.

---

[1] Multă vreme mi-a fost o frică difuză, dar fermă de acel releu, care o prelua pe aceea de represiune din societatea românească a timpului. Și care era completată de moștenea atitudinea din familie (deși nu știu să fi existat coliziuni directe cu sistemul comunist). Temerea se va risipi abia după vizita ce am făcut zonei releului, în 2012.

[2] Asta mi-a fost părerea atunci, că respectivii stîlpi, cu un fel de sîrmă la capăt asemenea antenei de canalul 2 TVR din epocă, depistau mișcarea.

4 octombrie 1984

Deasupra hornulețului, atent urcat și el, ies într-o pajiște ierboasă. Tura îmi pare al naibii de gigea, și-mi pare tare rău că nu avem vreun aparat foto la noi! Pajiștea asta e paralelă cu porțiunea orizontală a Crestei, după întîiul ei „nas". Ca să ies pe creastă, o iau în dreapta pe ierburi liniștite pînă la un horn de vreo patru-cinci metri, la baza căruia, pentru mai multă siguranță a înaintării, bat un piton lung, dintre cele aduse de Toni de la fabrică. Răzbat în creastă, în locuri tare frumoase. Sînt la doi pași de locul unde creasta devine orizontală pe o porțiune, cît și îngustă. Tentația este să regrupez aici, atîta doar că nu ar fi loc pentru doi. Prin urmare, călăresc de aici, pe vreo șase-șapte metri, pînă pe prispa cunoscută din celelalte drumuri, unde imediat în dreapta se află *Piciorul de lemn*[1]. Pe parcurs, pentru a rezolva asigurarea amicului cel de o sută de kilograme, am dat coarda după un mamelon al crestei, pentru frecare suplimentară, idee pe care Toni o va găsi bună. Tot el, spre deosebire de mine, va veni în picioare pe creasta ce ne despărțea.

De acolo, traversăm neplanificat în Comănescu, la prima regrupare, de unde eu, tot neplanificat, încerc să urc. După ceva eforturi și urmărind să trec prima gîtuitură a locului, mă trezesc poprit pe neașteptate – într-un efort destul de delicat în sine – de dimensiunea neașteptat de mare a pieptului (al meu!), unde se află nu doar centura în care sînt prins, ci și ciocanul. Cum sînt totuși un om care se descurajează repede, decid prompt să abandonez. În paralel, Toni îmi dă diverse sfaturi, ignorînd că eu văd totuși mai bine la fața locului, dacă există acolo vreo variantă miraculoasă (or nu era!), decît îi pare lui de dedesubt...

Timpul e destul de înaintat. Ne retragem în creastă în ordine inversă, cu Toni primul, cu așa ocazie identificînd un piton pentru care avusesem orbul găinilor în urmă cu puține zile, cînd hălăduisem solitar pe acolo. Apoi, un pic timorat, avansez pe vechiul drum pînă la brîul regrupării II din Central[2]. De acolo, am reușit să identific nu cu mult mai sus o grotă

[1] Istoricește, la premieră (1933) s-a venit pe stînga crestei, pentru ca în punctul pomenit mai sus să se treacă de pe fața Mălinului pe aceea a Secii... Peste doi ani, dorind să urce complet linia crestei, Nae Dimitriu va urca fisura care se face deasupra amintitei platforme, cît și zona care duce pe acolo la vîrf.

[2] În scrierile mele personale am numit acel Horn drept *Comănescu*, pornind de la mențiunea existentă în cartea lui nea Baticu (ce o preluase din *Buletinul Alpin*). După o vreme am abandonat-o, poate pentru că nu am mai trecut prin acele lo-

în perete, foarte posibil aceea în care s-a adăpostit participanții la tura-premieră din 1933 (și pomenită în *Buletinul Alpin*). Cum poate continua de acolo drumul, peste perete, nu mi-am putut da seama.

Prinși cu treburile, abia acum realizăm că timpul este spre asfințit. Prin urmare, deși îmi ardea buza să urc de acolo pe Central, ceasul m-a obligat să mă mulțumesc cu o coborîre pe dumnealui, Toni gustînd primul din vertijul surplombelor de dedesubt. Spre deosebire de coleg, care s-a ținut întrucîtva în apropierea surplombelor, eu vin direct pe perete, alunecînd în gol tot timpul. Coarda face aici două-trei nazuri, la recuperare, apoi ne ajută să depășim și prima lungime.

Coborîrea o facem pe Brîul de sub Colț, spre Mălin. Identificăm cu așa prilej o variantă ce inițial traversează pe la grotă, apoi se lasă printre jnepeni și ierburi pînă deasupra unui perețel ce desparte de bolovănișul Văii Mălinului. Aici, cu ajutorul unui pomișor, se poate coborî direct, ori lua un scoc înclinat din stînga, traversînd din acesta, după vreo 15 metri, la baza perețelului amintit.

Dăm apoi cîtă goană putem, la vale. Pe Vîlcelul Poieniței, cît e lumină, bușesc de vreo patru ori, lucru care nu se mai petrece din fericire, prin întunericul lăsat pe Gîlma. Ne-ar fi ars apoi de o bere la restaurantul Miorița, dar e închis (ora e 7 fără zece). Luăm trenul de 7^{30}, cu frumoasele vagoane *redegiste*, în care este însă un curent destul de neplăcut. Avem bafta finalmente ca garnitura să tragă în Nord, și să nu mai fie nevoie de trecut, în crucea nopții, podul de la Basarab spre calea Griviței.

1984, 7 octombrie Valea Urzicii

După tura alături de cîmpinenii lui Dinulescu în Colțul Mălinului, la coborîre pe Brîul Mare, pe cînd traversam Valea Urzicii, pe fir urca un grup. Am zîmbit superior spre ei, mai exact socotind că asta nu e o treabă, ca la ora cinci după-amiaza să fi ajuns abia acolo. Vom constata însă la scurtă vreme că se poate și mai rău, anume să nu izbutești deloc a ieși pe acolo, fie și la ceasul respectiv...

---

curi sau poate pentru că mai există un traseu cu așa nume, în Turnul Seciului (și chit că nu apucase să fi popularizat astfel în anii 30).

Azi îl am alături de pe Marius. Siguri pe noi, am abordat și canionul de jos al văii, acela pe care îl ocolisem prin stînga/est, cînd cu Daniel și cei doi miei. Cu ceva muncă, ne descurcăm pe acolo (altminteri locuri ude), dar campania ne-a afectat atît forțele, cît și timpul. Vom avansa cu greu pînă la Brîul cu Jnepeni, mai exact evitînd prin stînga – pe niște fețe prelungi din afara firului principal - două săritori *de neam prost*. Tot în acel gang am avut și de banchiză, în mai multe locuri decît ne-am fi așteptat, în luna octombrie. De la brîul cu Jnepeni mai avansăm o vreme în lateral, contînd pe varianta pomenită în *Cristea*, că ar urma flancul din stînga. Nu reușim s-o identificăm însă, poate și pentru că privim de acum temători locurile. Pe aici, rămînem un pic în aer, incapabili să înaintăm, dar și fără chef de a coborî în Brîul cu Jnepeni. Identificăm totuși ceva de avans în lateral, către muchia separînd de Valea Țapului. Nu e ceva complicat, cu excepția unui horn onorabil, însă expus bine.

Din acea muchie, traversăm într-una, trecînd în Seacă apoi (în Ascuns e un grup, care se mișcă destul de încet), coborînd în Mălin pe varianta de acum clasică, pe sub Colțul Mălinului. Prindem trenul de 19[30], unde e echipă *mixtă* de controlori: e prima dată cînd văd o femeie în așa postură. Ne costă 15 lei de persoană. Apoi inversăm postúrile curente, și anume eu dorm neîntors, în vreme ce Marius nu izbutește. Acasă, Mariana ține să îmi ofere o seară romantică, prelungită mult în noapte[1].

> Îmi descopăr printre hîrtiii și această descriere, bătută la mașină (adică, după aprilie 1987), pe hîrtie pentru computerele vremii, cu găurele pe margini:
>
> *„**Valea Urzicii***
> *După ce am trecut în urcuș de zona terminală, apoi pe lîngă confluența cu un vîlcel coborînd din stînga, ne-am apropiat de zona înclinată a văii, precedată de o banchiză apreciabilă.*
> *Prima săritoare, deși greu aborabilă, cu pereții acoperiți de mușchi, a fost ocolită prin dreapta, pe două variante, un pic expuse. O a*

[1] Nu trec amănuntul din text din vreo fuduie, cît pentru că pur și simplu întregește tabloul acestor rememorări. La chestiune, relația cu nevasta mi-a fost destul de tensionată în epocă (din contribuția amîndurora), dar va fi loc de mai rău, începînd cu anul viitor.

doua (de gradul II) a necesitat asigurare în contragreutate, printr-o fereastră. Se poate trece și pe o diretissima de gradul III.
A treia problemă din ceea ce am considerat canionul de jos al Văii Urzicii se poate depăși pe trei variante, destul de aeriene, dificultate IB. La ieșirea din canion se află lespezi și un bolovan, dificultate IB.

În a doua porțiune îngustă a văii:
S1: în centru fisură surplombantă, prize bune (grad II), pe dreapta o fereastră (grad I):
S2, cu cascadă. Stînga surplombant, pe dreapta o succesiune de blocuri verticale, aparent instabile, grad II-III/ În stînga se găsește un brîu de piatră.

În zona Canionul II - Brîul cu Jnepeni, cinci brîuri permit reintrarea în canion de pe fețe. În dreapta pleacă pe aici două-trei scocuri, de dificultate I-III, unele expuse.

Posibilitate de ieșire și pe o ramură superioară a Brîului cu Jnepeni, pe stînga, cu trecere peste un horn gradul I (dar expus), apoi un brîu simplu pînă la creasta Urzica-Țapului. De acolo, ieșire simplă în Valea Țapului."

1984, 22 octombrie Traseul Coman (Umărul Gălbenelelor)

Întrucît ziua precedentă fusese una cu băută, în pregătirea drumului convenit cu Toni mă culc ceva mai devreme, pe la 7-8 seara mai exact. Tramvaiul de noapte binevoiește să vină la timp, pe o vreme destul de caldă. De somn în tren nu prea avem parte, căci de la Ploiești, în astă zi de marți, se ocupă locurile.

Prin pădurea Munticelului, scopuri ne sînt mai multe. De pildă creasta nordică a Colțului Gălbenele (traseul urcat de Alex. Beldie). Pe la 9 sîntem la refugiul Coștila, iar peste alte două ceasuri ajungem în strunga Colților. Pînă aici, fiind zăpadă pe Principal, zicem că facem o treabă pe Secundar, dar și acolo iarna timpurie și-a pus amprenta, așa că alegem hornul dintre fire. Vremea e de toamnă, cu soarele mult culcat către sud.

Întrucît ajungem aici cu o oră mai devreme decît plănuisem, zic să urcăm și Colțul Gălbenelelor. Sui iute peste verticala de deasupra strungii

22 octombrie 1984

Colților, stabilesc apoi o regrupare în locul atins, după care plec pe îngusta muchie. E și aici o porțiune de trecut călare, dar nu mi se pare cine știe ce, deși versantul spre Valea Colților nu-i tare plăcut. Pe Colț, facem mofturi, cum că nici Hornul Coamei, nici peretele Gălbenelelor nu arată pe cît de nemaipomenit ne așteptam. Am profitat de prilej pentru a arunca o privire și Crestei Beldie.

Nu stîm mult pe Colț, ci, fără a coborî pe „nasul" acestuia situat ceva mai la est, ne întoarcem, cu grija celor ce ne vor întîmpina pe Umăr, mai exact în proiectatul traseu Coman. Vremea se înnourează întrucîtva pe aici, ba undeva spre Strunga Gălbenelelor pică ceva. Acolo, vegheat de plăcile mortuare ale locului (dar, prea ocupat cu grijile traseului ce ne așteaptă, nu apuc să mă indisupun de la ele), mă leg în coardă și pornesc, întrucîtva spre dreapta. Urc o fisură, evitînd o alta cu un piton, imediat în dreapta, și ies prispe de iarbă pînă la o platformă, cu un morcov-*tătar* în preajmă. Pînă aici am tras după mine două corzi, dar aici renunț la una (pe care o va duce Toni), căci mai mult mă încurcau, prin greutatea suplimentară. Toni e căscat și în timp ce filează se uită în nori, vorbește, orice numai cît să mă simt eu ok nu[1].

De aici, cotesc la stînga peste muchie, iar implicit ajungînd deasupra bazinului Gălbenelelor. Pe acolo, după 20 metri ușori, îl aduc și pe Toni. Urmează o altă traversare la stînga, într-o zonă unde încep nițel greutățile: pe sub o streașină la o nouă reprupare, după vreo 25 metri – loc unde în stînga se duc niște cuie, prin teren vizibil mai dificil decît suișul în sus. Deși fac niște pași în direcția lor, nu mă tentează prea tare, pe principiul că nu văd de ce I. Coman, la premiera Umărului, ar fi căutat cu lumînarea pasaje complicate... Așa că avansez pe hornul de vreo patru metri ce am nu cu mult mai sus. Deasupra lui, după cîțiva pași comozi, apar cuplate ale două hornuri; cum pînă aici nici nu găsisem pitoane, nici nu am bătut vreunul, încep să mă ia apele... Ce urma nu părea groaznic, atîta doar că se afla la mare înălțime, peste toate cele din jur, iar asta strîngea nițel în piept...

Bat acolo (incomplet) un piton, în care pun o buclă. N-am făcut rău, întrucît în escalada ce urmează mă simt bine la un moment pe o priză

[1] Aprecierea vine din partea cuiva ce procedase întrucîtva asemănător ca secund, în traseul Oblic din Vîlcelul Pietros... Nu aș elimina însă asemenea aprecieri. Nu sînt politicoase, însă reprezintă realitatea momentului.

de dedesubt, care s-a dovedit a fi acel piton... Altminteri, am ezitat ceva la tracțiunea ce se impunea în acel horn (căci pitonul de mai jos nu face multe parale, la vreo cădere), iar după aceea stau destul de timorat. Din fericire, hornul următor nu e la fel de expus și ajung la o lespede unde tronează trei cuie mari.

De aici, urmează să mergem pe fața Văii Scorușilor, unde se văd cele două hornuri despre care am citit că au „trei pitoane pentru asigurarea accesului". Traversarea către ele, deși are un hău serios dedesubt, nu pune probleme. Hornul sub care ajung (și bag repede o carabinieră în pitonul de acolo) debutează cu un pasaj surplombant. Mai asigur într-un cui după care îl rog pe Toni să mă apropie de el, tracționînd coarda[1]. Inițial manevra mă ajută, apoi mă împiedică să avansez. Blocajul mă obosește un pic, dar izbutesc, odată eliberat, să mă angajez bine în ramonaj (cu spatele în peretele drept), avansînd și restul hornului. Regrupez apoi la baza unui bolovan din creastă. Îmi trag aici un pic sufletul, deoarece în lungime nu am ținut cont de efort, ci doar să ies cît mai pronto[2] de acolo. Apuc să analizez însă traseul parcurs și opinez că e unul ușor și fain, chit că de completat în unele locuri cu pitoane.

Toni vine și el sfîrșit: nu știu dacă s-ar fi descurcat cap, pe aici. Chiar eu, cînd am tras de cuie la surplombă, am gîndit și la o eventuală retragere; am strîns însă din dinți, am trecut, iar la scurtă vreme am uitat de problemele întîlnite acolo.

A patra lungime se desfășoară lejer pe niște lespezi, urmate de un horn ce se îngustează grozav mai sus, asta în vreme ce își reduce înclinația pînă pe la 30 grade. Spre dreapta, către creasta matematică, există o fisură, dar mi-a căzut fisa că pot urca *pe deasupra* hornului – devenit gang curat -, ba chiar am mers șnur pe acolo. La un moment dat, creasta principală ajungînd la același nivel și pierzîndu-și înclinația, trec pe ea și în doi-trei metri ajung pe un vîrf, dincolo de care, după un pasaj putred de 30-40 grade, se face o strungă. În direcția opusă venirii

[1] Sînt primul conștient că priceperea mea alpină s-a aflat în acea tură departe de ce făceau alți alpiniști ai epocii, ce să mai spun de aceia ai vreunui 2025. Putirințele mele de acolo se află însă mult peste ce-s în stare a face pe munte, acum (la 2025), cînd aștern aceste rînduri...

[2] Expresia e din cărțulia „Ce le pasă damelor!" (Peter Cheyney), unde are sensul de repede, și mai puțin de „Alo!", cum circulă în convorbirile telefonice italiene.

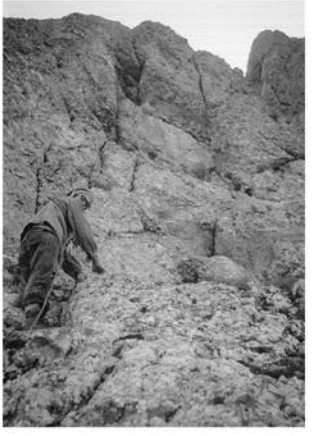

22 octombrie 1984

mele, Strunga Umărului ne este întrucîtva la doi pași, către ea plecînd o fisură verticală, de coborît în rapel. Pînă una-alta, mă încastrez pe aici cît pot de solid, și asigur venirea lui Toni, ce suie direct, fără ocolișuri.

Colegul e mai inspirat decît mine, în a găsi un loc un loc de cui. Tot el coboară primul. Vin apoi eu, cu fiori la vederea Fisurii Gălbenelelor, sub mine! Am în plus disconfortul simplei bucle de coardă ce folosesc drept centură rapel, întrucît pe *cea bună* o uitasem acasă... Facem apoi doi pași pînă în strunga propriu-zisă, răstimp în care privesc spre partea de sus a Fisurii Gălbenelelor: pare al naibii de aeriană! Dacă partea ei de jos mai e cum e, cu brîuri care o traversează, spre capătul de sus e cumplit de verticală, bașca un *capac* la ieșire!

În Strungă (aici auzim sirenele de la fabrica de hîrtie, cele de ora 3), găsim două cuie os. Pleacă Toni, plec eu, iar apoi nu vine coarda. Hăis, cea – nimic! Dacă la urcuș am făcut vreo două ore și jumătate, pe Fisura Scorușilor vom mai face un ceas și jumătate! Cum întreprinderea îl depășește pe corpolentul amic, pornesc eu pompierește, la deal. Nu e simplu, însă răzbesc, identificînd apoi buba, de ce nu venea coarda: una dintre ele ajunsese într-un fel de *V*, care îi frîna total curgerea. Toni face apoi, de jos, o simulare a recuperării corzii, care merge... Cînd ajung lîngă el însă, după un timp iar nu vine coarda, însă încurcată undeva pe parcurs, după ce a părăsit pitonul de origine. Se înțelege că m-au trecut toate apele, la ideea urcușului Fisurii în noile condiții, fie și pe o bucată ceva mai scurtă, iar totodată mai ușurică (dar cu un bolovănel încastrat nesigur, pe parcurs). Am identificat și aici hiba: coarda făcuse la capăt un fel de cîrlig, care se agățase pe undeva.

De data asta corzile vin. Sosește totodată și înserarea. Toni pleacă primul, atingînd o viteză pe care nu pot decît să i-o apreciez. Pe unde ajungem, locurile sînt acoperite cu ceva zăpadă pe aici, așa că ne este util încă un rapel. Bat cuiul necesar, de care pun o buclă, putînd astfel coborî fără griji vreo 15 metri, de unde putem atinge fără probleme rampa înzăpezită, conducînd în Strunga Gălbenelelor. Las pe Toni să recupereze corzile și fug să îmi rezolv setea, la rucsacii rămași la baza Umărului...

Înghesui cele două corzi în rucsacul meu, apoi pornim pe Gălbenele (am refuzat varianta Mălinului, din motive de Scorușii acoperiți în bună parte cu zăpadă, iar totodată foarte înclinați. Nu-i plăcută înserarea pe

22 octombrie 1984

unde ne aflăm, iar în paralel zăpada intră din greu în bocanci. Mergem binișor (eu cerîndu-i lui Toni imposibilul, adică să grăbească pasul), dar noaptea e *spre noi*. Rapelăm iute prin Hornul dintre fire. Toni se mișcă bine. Socotim că e mai indicat, odată ajunși la ruptura de deasupra refugiului, să luăm curbă de nivel, pe niște ierburi ce duc în talvegul Văii Coștilei. Peste bolovanii acesteia, marcați la un moment dat de o săritoare cu fereastră, pierdem rapid din altitudine[1]. E încă un dram de lumină. În fine, o dată cu noaptea ajungem și noi în marcaj. Sîntem obosiți, dar totuși mulțumiți că ne aflăm aici. *Doamne, mulțam!*

Pe potecă, mă ajunge pe mine oboseala. Întuneric crunt. După Măsurătoarea ursilor nu văd decît siluetele pomilor. Toni are ideea să urlăm un pic, din cauză de urși: uitasem de ei! Pe undeva am parte de un buf acrobatic, care mi s-a părut a fi de 360 grade, aterizînd în fund[2]. Pentru că e beznă, nu realizez că-mi lipsesc ochelarii. Caut un pic prin jur, și-i găsesc.

Încă un pic, încă un pic și Bușteni se apropie. La Cămin sîntem la ora 19 fără două minute (altminteri eu am ceas cîș, dar nici Toni nu e sigur de al lui). Inima ne revine la locu-i pe aici, disconfort măricel fiindu-ne doar pantalonii uzi. Finalmente sub veghea stîlpilor de iluminat, ne îndreptăm spre gară. Nimerim un tren (15 lei), în care dorm cu folia de plastic pe mine. Ne trage în Basarab. Eu am de ajuns în seara asta și la serviciu, către intermediarul domiciliu schimbînd din greu mijloacele de transport: 12, 176, 276 și 36... Mă schimb repede, apoi pornesc cu griji către serviciu. Ajung acolo la 23^{15} , dar nu am parte de probleme. Venise o cisternă cu oxigen lichid, dar șoferul Dobrin forțase un pic ușa de la gardul instalației și descărca. La miezul nopții treaba e isprăvită. Dorm apoi prost, pe o bancă din vechea cabină de la *tuburi*[3], fie și cu o pătură pe mine.

---

[1] Ani de zile nu bănuisem că există și altă cale, spre muchia Țancului Ascuțit și apoi Gălbenele, decît peste pieptul înclinat de deasupra refugiului! Așa a fost să fie... De la această tură, am urmat exclusiv noua variantă.

[2] Acesta e sentimentul pe care l-am avut! Voi retrăi senzația undeva sub *Diagonală*, la un drum *de zi* cu Mugur, cînd alunec pe stîncă înclinată și mă trezesc miraculos în șezut, toto ca și cum m-aș fi dat peste cap 360 grade, iar totodată fără vreo urme de lovituri.

[3] Avusesem o masă acolo, care care se dormea mulțumitor, dar un mai-mare dăduse dispoziție (fie și nu neapărat pentru a-mi face mie în sîc) să fie luată.

1984, 28 octombrie Valea Țapului

Vineri și sîmbătă mă caută telefonic Gigi Buzoianu: convenim un drum duminică. Pînă atunci, lucrez schimburile II și III, la ultimul în timpul nopții spre gară. Ceva peripeții pe drum, cu un picior scrîntit (iar!), dar și un taxi de la Morarilor pînă în Iancului, care mă costă 25 lei. După ce îmi iau bagajul de acasă, prind o mașină de serviciu a ITB, cea care duce angajații la depouri (în cazul de față, Ilie Pintilie[1]). În tren doar eu cu Gigi, dar la Bușteni coborîm mai mulți, inclusiv Sandu Pizanti. Cum ultimul e în căutare de colegi, mă fofilez cît mai iute (mi-ajunge Toni).

Datorită piciorului beteag, merg mai greu. Vremea este de toamnă, amestecînd pîcla cu soarele. Pădurea a devenit ruginie: e plăcută și nu m-aș fi așteptat să-mi placă asta (eu fiind un amator al verdelui verii). Cum trenul a întîrziat 20 minute, ajungem abia pe la 9 în Poiana Coștilei, pentru ca la 10 să luăm masa pe Bolovanul din gura Văii Țapului. Plan ne este pe aici Pripon – Capre – finala Urzicii, însă ne vom răzgîndi, pentru Valea Țapului. În răstimp, lume destulă pe Valea Cerbului.

Pe vale, e rece. E zăpadă, una destul de moale. Ne ferim de contact îndelungat cu ea, preferînd avansul pe fețe. Urcăm destul de încet după gustul meu, dar ora la care ajungem în Brîul Mare e mai mult decît mulțumitoare: 12^{30}. Pe parcurs privesc ceva mai atent la Hornul Țapului, de care am citit în *Buletinul Alpin*: e mai îngust decît am crezut. Inevitabil, obiect al atenției îmi este și Fisura Țapului. Din zona ultimei, se poate zări și fisura dinspre capătul Crestei Frumoase, de care știu tot din revista C.A.R. La chestiune, îmi doresc la un moment dat să mergem pe Hornul Ascuns, dar nu e Gogu de acord.

Din Brîu, am vrea să mergem pe acesta pînă în Urzică, să vedem dacă e posibil vreun avans pe aceasta. Mica problemă este că brîul are zăpadă pe părțile-i nordice, iar noi nu avem nici măcar un piolet (bașca piciorul meu cel beteag!). Prin urmare, și dornic în continuare să văd ce e cu Urzica, aleg să continuăm pe Țap, mai exact pe acea mică porțiune a acestuia ce trece la Brîul Mare, iar de acolo să vedem cum arată muchia dintre Mălin și Urzică, de care am citit prin ghiduri... Înțeleg că

[1] Actualul „Victoria”.

30 octombrie 1984

nu e cine știe ce *alpinărie*, ci mai degrabă o muchie domoală, dar ea este înainte de toate *ceva nou*, și pe deasupra în dragii mei Bucegi.

Mergem pe talvegul acoperit de zăpadă al Țapului, pînă sub un horn. E unul simplu, nu foarte înalt, dar fiind îngust, preferăm să aducem separat rucsacii. Urmează o zonă ușurică, dar suită prudent, căci avem sub noi un tobogan de mai mare dragul. Din fir se fac spre stînga vreo două trei-brînițe, ce nu depășesc însă muchia din acea parte. Ieșiți din acel uluc îngust, vederea pornește brusc spre vest, către faldurile de stîncă ce descoperim acolo, ale nordului Coștilei. Ne aflăm pe o mică zonă orizontală, între două porțiuni abrupte, căci nici spre Valea Mălinului nu e plimbare. Iar în spate, Colțul Mălinului și frații lui mai mici au ajuns să ne stea cumințI, dar fascinanți, la picioare...

Mergem apoi pe ierburi pînă într-un loc unde ieșim propriu-zis pe muchia dintre Mălin și Urzica. Ea în sine e cuminte, însă pe dreapta priveliștea ne aduce aminte de Piatra Craiului, mai exact de partea ei sudică, unde creasta îți defilează deasupra și totodată într-o ușoară coborîre, cînd te apropii de ea, pe vreun traseu de abrupt. În stînga, spre Mălin, trăiesc surpriza (pornind altminteri din ignoranță asupra locurilor) că valea cu pricina nu se oprește la est de platoul (și implicit) releul Coștila. Ci adîncitura ei adîncitura văii trece întrucîtva *dincolo* de vîrful Coștilei. Deși aparent aiurea, sentimentul pe care mi-l produce această descoperire e unul tare plăcut.[1].

Revenind la vederea către Urzică, mi s-au lungit ochii la enormitatea bazinului ei de aici, un adevărat imperiu alpin, întins și maiestuos. Din zona a ce bănui a fi Brîul de Mijloc, mi se dezvăluie ochilor fire, creste și

[1] Notațiile inițiale: „Cel mai teribil lucru ce m-a șocat în necunoștința mea coștileană a fost neașteptata și ireala întindere a acestui abrupt, față de reperele mele clasice: Colțul Gălbenelelor, Colțul Mălinului, releu. Valea Mălinului nu se terminase nici pe departe, iar aceste etaloane erau departe către est, riscînd să se piardă în Gîrbova. Colțul Mălinului rămăsese un epigon mărunt, ruptura de pe Brîul Mare era hăt în vale; m-am întrebat dacă nu cumva măsurătorile clasice sînt false: de la Pietriș la Releu pare o veșnicie. Ăst releu, ce-l văzusem eu însumi imens altădată, acum, privit atent dintr-un colț *ne-interzis*, își dezvăluia țarcul din vîrf, avanpostul. Ceda totuși pentru prima oară din măreție, acestui magnific *nordwand* al Coștilei... Mai mult ca niciodată peisajul descoperit aici a rememorat cu nostalgie drumul ce devine preistoric, al urcării Mălinului alături de Mariana, de 23 august 1979. Oare cum de am trecut fulger atunci, prin acest paradis? O tempora...”.

30 octombrie 1984

hornuri intermediare. Cred că se află cel puțin trei fire sănătoase, pînă la ce cred a fi principalul văii. Pe acest versant brusc devenit sălbatic sub mantia iernii montane și a pîclei, brîurile sînt mai mult decît descurajante unui eventual acces, în contrast cu trupul uneori însorit al vecinului Morar (sudic), la care privesc uneori gîndind dacă nu ar fi fost mai cu scaun la cap o plimbare la Ace în soare, decît pe udătura noastră de azi, din Coștila nordică...

Pînă una-alta, continuăm să urcăm. După prima șa-belvedere, ne întîmpină o pantă lină, de unde lăsăm în urmă Țapul (nu regret aici cîtuși de puțin că nu am mers pe Ascuns, dar avînd încă grija că nu știm cu ne va fi spre Mălin, pe unde sperăm o posibilă retragere). Cum Țapul s-a retras, inevitabil muchia de aici este a *Marilor* locurilor, Mălinul și Urzica. Spre primul pleacă ceva posibilități de traversat, mai ales cu o coardă alături, dar sperăm la unele mai bune. Către Urzica, domină zăpada, așa că orice gînd la mers pe eventualele brîuri de pe aici cade. Ceva mai sus de ceea ce îmi pare a fi Brîul de Mijloc, urcăm un horn simplu, înierbat vara, însă acum înzăpezit. Gogu visează aici întins de corzi; îl iau însă cu binișorul și ieșim lesne la o nouă zonă cuminte. Amicul e pe aici nițel piază rea, vede totul în negru, ar vrea să mergem la telecabină, plătind el cursa (nu și orele de așteptat, acolo). Se așteaptă la creste nemaipomenite (eu unul le-aș dori, numai că *Dimitriu*[1] scrie de un traseu puțin înclinat, ce conduce la Platou.

Muchia o ține domol pînă la o ultimă porțiune înclinată a crestei, dar nu apucăm a explora ce și cum cu ea, căci aleg să traversăm pe ceea ce pare Brîul de Sus, spre Mălin (locurile aduc întrucîtva cu Umerii Pietrei Craiului, în partea lor superioară). Colegul stă timorat și pe aici, deși brîul e mereu orizontal. Mălinul este plin de zăpadă, dar nu îmi fac probleme cu panta lui, chiar și în lipsa unui piolet[2]. Așa că părăsesc raiul meu azi descoperit, în favoarea culoarului Mălinului, ce aduce mult cu al Albei. Prin jur capre negre, o mulțime. Coborîrea pînă la Canionul de sub

[1] Este formularea din jurnalul momentului, semncă luasem în serios ideile lui nea Baticu asupra paternității acelei monografii: „partea introductivă e a lui Sandu Beldie, descrierea văilor și traseelor inferioare îi aparțin lui Nae, în vreme ce Cristea a venit cu *rapoartele de escaladă* de la Federație".

[2] Este indiscutabil o mică trufie, proprie vîrstei: nu mai fusesem totuși iarna pe acolo, ci doar de la Lespezi în jos, la început de mai...

30 octombrie 1984

Lespezi, după o perioadă de acomodare, ne e o plăcere. De acolo, temperatura ambientă fiind mai ridicată, apar zone descoperite în talveg, iar totodată resimt scîntitura de la piciorul drept (și blestem de voie ghinionul care a dus la ea). Rezolvăm prin rapel Săritoarea mare, zonă pe unde apare din senin un tip gen Pizanti, inclusiv în privința pretențiozităților.

Suim repede în Șaua Poieniței, în lungul vîlcelului ce urmează avînd parte de numai o căzătură, adevărat record! O luăm apoi repede peste Munticelul, efortul zilei fiind răsplătit finalmente de două beri la Căminul Alpin, pe care ține să le achite amicul Buzoianu. Pe acolo, la mese, Lucian Stavri și văru-său, cît și Ana cu Daniel, ultimul în mare dispoziție de bancuri. În gară, ne lipim de un vagon BTT atașat acceleratului 222, unde ne iese de blat negru. Mai complicat este prin București, unde există lucrări la linia tramvaiului care mă duce îndeobște spre casă[1].

(va urma)

[1] Se va fi circulat probabil în vreo zonă *pe un singur fir*, cînd aveai de așteptat să treacă un număr de tramvaie din sens invers.

Sumar

I 2

Începuturi 3
Apropierea de munte 20
Debutul eternei ucenicii 23
Revanșa 27
Al doilea an 31
Un sezon estival plin 35
Primele încercări în abrupt 39
Un nou sezon în Bucegi 51
Cunosc alți oameni interesați de abrupt 53
O toamnă plină 79
Cătană 99
Un nou sezon 109
Prima explorare personală, în abrupt 115
Două trasee frumoase, însă cu un preț al lor 117
O carte ce mă va marca 122

II 124

1982, 9 mai Brîul Portiței 125
1982, 6 iunie Spintecătura Văii Seci 127
1982, 20 iunie Vîlcelul Mortului 130
1982, 4 iulie Hornul Ascuns (Colțul Mălinului) 132
1982, 11 iulie Brîul Înflorit - Vîlcelul Țancurilor 138
1982, 25 iulie Hornul Ascuns 140
1982, 29 august Brîul Spălăturii 155
1982, 5 septembrie Valea lui Zangur 163
1982, 8 septembrie Acele Morarului 165
1982, 26 septembrie Brîul Hornurilor 167
1982, 2 octombrie Albișoara Hornurilor 174
1982, 16 octombrie la Verdeață 180
1982, 24 octombrie Albișoara Turnului ș.a. 182
1982, 19 decembrie Padina 190
1983, 7 aprilie Valea lui Zangur 191

1983, 2 mai Valea Mălinului – La Lespezi 193
1983, 5 iunie Valea Seacă dintre Clăi 196
1983, 26-27 iunie Albișoara Gemenelor și Acele Morarului 197
1983, 9 Iulie, Albișoara Strungii (tentativă) 202
1983, 10 iulie Albișoara Turnului – Br. Portiței 204
1983, 16 iulie, Creasta Mălinului 208
1983, 10-12 august Predeal și Bușteni (cu familia) 214
1983, 16-17 august 1983, Omul și Acele Morarului 215
1983, 24 august Colțul Mălinului 221

III 225

1983, 7 septembrie Albișoara Crucii 226
1983, 18 septembrie 1983 Albișoara Turnurilor 229
1983, 23 septembrie Rîpa Zăpezii 231
1983 9 octombrie vîrful Picătura 239
1983, 15 octombrie Vîlcelul Mortului 243
1983, cca 8 noiembrie, Sejur cu Mariana la Bușteni 244
1983, 13 noiembrie Creasta Picăturii (coborîre) 244
1983, 20 noiembrie 1983 Vîlcelul Pietros – Brîna Aeriană 246
1983, noiembrie și ulterior Relația mea cu nea Baticu (I) 247
1984, 5 februarie Valea Albă 255
1984, martie Platou Bucegi, cu telecabina 258
1984, 26 aprilie Valea Coștilei 259
1984, 1 mai Valea Seacă dintre Clăi 262
1984, 13 mai Valea Seacă a Caraimanului 262
1984, 19 mai, Moraru 268
1984, 1 iunie Creasta Picăturii (coborîre) 274
1984, 3 iunie Creasta Mălinului 277
1984, 16 iunie Creasta Coștilei (tentativă) 281
1984, 24 iunie Colțul Strungii (Gălbenelelor) 283
1984, 29 iunie Vîrful Picătura 284
1984, 21 iulie Spălătura Văii Seci 289
1984, 1 august Valea Jepilor 297
1984, 8 august Bucșoiul 298
1984, 12 august Vîlcelul Secundar al Portițelor 301
1984, 16 august Hornul Portiței (tentativă) 305

1984, 2 septembrie Albișoara Hornurilor 306
1984, 9 septembrie Traseul Oblic din Vîlcelul Pietros 308
1984, 30 septembrie Colțul Mălinului 309
1984, 3 octombrie Babele (cu fiul Dan) 311
1984, 4 octombrie Colțul Mălinului 311
1984, 7 octombrie Valea Urzicii 314
1984, 22 octombrie Traseul Coman (Umărul Gălbenelelor) 316
1984, 28 octombrie Valea Țapului 321

Terminat: 2 aprilie 2026
Corectura aparține (pe cît i-a permis împrăștierea personală...) autorului.